CÂNTECUL
DE SIRENĂ
NORA
ROBERTS
Like Colecția Cărți Romantice pe Facebook

Whiskey Beach
Nora Roberts
Copyright © 2013 Nora Roberts

Lira

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Cântecul de sirenă
Nora Roberts

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Cântecul de sirenă / Nora Roberts; trad.: Graal Soft.
– Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-595-1
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

NORA ROBERTS

Cântecul de sirenă

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan

Lira

Fiilor mei și fiicelor care mi-au fost dați.
Și pentru tot ce rezultă din asta.

Marea verde-dragon, incandescentă, întunecată, bântuită de șerpi.

JAMES ELROY FLECKER

Întuneric

Nenumărați oameni duc o viață de disperare tăcută. Ceea ce se numește resemnare este confirmarea disperării.

HENRY DAVID THOREAU

capitolul 1

Prin perdeaua înghețată de lapoviță, în fasciculul intermitent de lumină intensă a farului de pe stânca proeminentă din partea sudică, silueta masivă a conacului Bluff House se înălța amenințătoare deasupra Whiskey Beach. Înfrunta Atlanticul rece și turbulent ca o sfidare.

Voi rezista la fel de mult ca tine.

Cele trei nivele solide și generoase ridicate deasupra țărmului aspru și neregulat vegheau prin ochii întunecați ai ferestrelor valurile ce se rostogoleau și se loveau de el, așa cum o făceau – într-o formă sau alta – de mai bine de trei secole.

Micuța casă de piatră în care acum erau depozitate ustensile și echipamente de grădinărit îi trăda originile umile, evocându-i pe cei care înfruntaseră curajoși Atlanticul aprig și nestatornic pentru a-și făuri o viață pe pământul pietros al unei lumi noi. Făcând să pălească acele începuturi, întinderea și înălțimea zidurilor de culoarea nisipului și frontoanele arcuite ale casei, terasele largi de piatră ce purta patina timpului erau mărturie a zilelor ei de glorie.

Supraviețuise furtunilor, neglijenței, indolenței, gusturilor îndoielnice, perioadelor de prosperitate și celor de criză, scandalului și virtuții.

Între pereții ei trăiseră și muriseră mai multe generații ale familiei Landon, sărbătoriseră și plânseseră, își făcuseră planuri, cunoscuseră prosperitatea, triumfaseră și se ofiliseră. Strălucise la fel de puternic precum lumina cea mare ce mătura apa lângă țărmul nordic, pietros și măreț, al statului Massachusetts. Și se ghemuise, închisă în ea, în întuneric. Rezistase mult timp, atât de mult încât acum era pur și simplu Bluff House, domnind peste mare, nisip și satul Whiskey Beach.

Pentru Eli Landon era singurul loc în care mai putea merge. Nu neapărat un refugiu, cât o evadare din fața a tot ceea ce devenise viața lui pe parcursul ultimelor unsprezece luni oribile.

Aproape că nu se mai recunoștea el însuși.

Cele două ore jumătate de condus din Boston pe drumuri alunecoase îl extenuaseră. Pe de altă parte, recunoscu el, în majoritatea zilelor oboseala îl învăluia plăcut, ca o amantă. Prin urmare rămase în fața casei, în întuneric, în lapovița ce îi plescăia pe parbriz și pe capotă, dezbătând în gând dacă mai avea suficientă energie să intre sau era mai bine să rămână unde era, eventual să se lase pradă somnului în mașină.

Ce prostie, își spuse. Bineînțeles că nu avea să rămână acolo și să doarmă în mașină când avea în față, la doar câțiva metri, casa în care putea să aleagă oricare dintre paturile extrem de confortabile.

Dar nici nu reușea să stârnească în el suficient entuziasm cât să își scoată valizele din portbagaj. În schimb, luă cele două genți mici aflate pe scaunul de lângă el, în care se aflau laptopul și câteva obiecte esențiale.

Lapovița îl izbi cu putere când ieși din mașină, dar frigul, acel vânt șuierător de pe Atlantic, pătrunse dincolo de straturile exterioare de letargie. Valurile se spărgeau tunător de pietre, plesneau nisipul, formând împreună un muget șuierător și constant. Eli scoase din buzunarul hainei cheile de la casă și păși la adăpost prin porticul larg de piatră din fața ușilor duble masive de la intrare, sculptate cu mai bine de jumătate de secol în urmă din lemn de tec importat din Burma.

Doi ani, reflectă el – aproape trei – de când nu mai fusese acolo. Prea ocupat cu viața lui, cu munca, cu dezastrul căsniciei lui pentru a veni să-și petreacă aici un weekend, o vacanță scurtă, o vizită de relaxare lângă bunica lui.

Desigur, petrecuse timp cu ea, formidabila Hester Hawkin Landon, de fiecare dată când ea venise la Boston. O sunase cu regularitate, păstraseră legătura prin e-mail, Facebook și Skype. Chiar dacă Hester se apropia de optzeci de ani, adoptase întotdeauna tehnologia

și inovația cu entuziasm și curiozitate. O scosese la cină, în baruri, își amintise să îi ia flori și felicitări, cadouri, se întâlnise cu ea și cu restul familiei de Crăciun și la zilele de naștere importante.

Și toate acestea, reflectă el, descuind ușa, erau doar justificări pentru că nu își găsise timp, nu își făcuse timp, să vină la Whiskey Beach, în locul care ei îi era cel mai drag, și să-i ofere timp real, atenție reală.

Găsi cheia potrivită, descuie ușa. Intrând, aprinse luminile.

Schimbase unele lucruri, remarcă el, dar Buni accepta schimbarea în aceeași măsură în care accepta și tradițiile – ce i se potrivea.

Câteva lucrări noi de artă – peisaje marine, grădini – împrăștiau culori pastelate pe pereții de un cafeniu intens. Își lăsă bagajele chiar lângă ușă și zăbovi o clipă pentru a studia întinderea lucioasă a holului de la intrare.

Scrută treptele – stâlpii scării în spirală decorați cu gargui rânjitori comandați de vreun Landon excentric – urcând cu privirea până unde se curbau grațios spre dreapta și spre stânga, spre aripa nordică și cea sudică.

Avea destule dormitoare, își spuse. Trebuia doar să urce scările și să aleagă unul.

Dar nu încă.

În schimb porni spre ceea ce ei numeau salonul principal, cu ferestrele înalte, în arcadă, ce dădeau spre grădina din față – sau ce avea să mai rămână din ea odată ce iarna își arăta colții.

Bunica lui nu mai fusese acasă de două luni, însă nu văzu nici un fir de praf. În șemineu erau așezați câțiva bușteni încadrați de strălucirea lazuritului și pregătiți pentru a fi aprinși. Pe masa Hepplewhite care ei îi plăcea atât de mult se aflau flori proaspete. Pe cele trei canapele din încăpere se găseau perne pufoase și primitoare, iar parchetul din scânduri late de castan strălucea ca o oglindă.

Buni ceruse cuiva să treacă pe acolo, își spuse el, apoi își frecționă fruntea, simțind începuturile amenințătoare ale unei dureri de cap.

Ea îi spusese, nu-i așa? Îi spusese că avea pe cineva care se ocupa de casă. O vecină, cineva care făcea în locul ei munca de curățenie mai dificilă. Nu uitase că îi spusese, doar pierduse pentru o clipă informația în ceața ce se strecura prea adesea și îi întuneca mintea.

Acum lui îi revenea sarcina de a avea grijă de Bluff House. De a se ocupa de ea, după cum îi ceruse bunica lui, de a o păstra vie. Și poate, spusese ea, casa avea să îi insufle și lui puțină viață.

Își luă bagajele, ridică privirea spre trepte. Apoi se opri.

Acolo fusese găsită, acolo, la baza scărilor. De către o vecină – aceeași vecină? Nu cumva era aceeași vecină care făcea curățenie în locul ei? Cineva, slavă Domnului, venise să vadă ce făcea, și o găsise zăcând acolo, inconștientă, plină de vânătăi, sângerând, cu un cot făcut țăndări, o fractură de șold, coaste fisurate și o contuzie.

Ar fi putut muri, își spuse el. Doctorii se arătaseră uluiți de faptul că Buni refuzase cu încăpățânare să o facă. Nimeni din familie nu își făcuse un obicei din a o verifica zilnic, nimeni nu se gândise să o sune și nimeni, nici măcar el, nu și-ar fi făcut griji dacă ea nu ar fi răspuns o zi sau două.

Hester Landon – independentă, invincibilă, indestructibilă.

Ar fi putut muri după o cădere îngrozitoare, dacă nu ar fi fost o vecină – și propria ei voință inepuizabilă.

Acum se refăcea după accident într-un apartament în casa părinților lui. Urma să rămână acolo până se simțea suficient de puternică pentru a se întoarce la Bluff House – sau, dacă era după părinții lui, avea să rămână acolo definitiv.

Voia să se gândească la ea acolo, în casa pe care o iubea, așezată pe terasă cu paharul ei de martini din fiecare seară, privind oceanul sau făcându-și de lucru în grădină, eventual pregătindu-și șevaletul pentru a picta. Voia să se gândească la ea plină de viață și puternică, nu neajutorată și rănită pe podea, în timp ce el își turnase cea de-a doua cană din cafeaua de dimineață.

Prin urmare avea să se străduiască din răsputeri până se întorcea ea acasă. Avea să păstreze viața în casa ei, așa cum era și a lui.

Eli își luă bagajele și începu să urce scările. Urma să se instaleze în camera pe care o folosise întotdeauna în cursul vizitelor lui – sau pe care o folosise înainte ca vizitele lui să se rărească tot mai mult. Lindsay detestase Whiskey Beach, Bluff House, și transformase ședințele lor acolo într-un război rece în care bunica lui dovedise o politețe fără cusur, pe de o parte, iar soția lui fusese intenționat răutăcioasă, de cealaltă parte. Iar el fusese prins la mijloc.

Prin urmare alesese soluția ușoară, reflectă el acum. Putea să regrete acest lucru, putea să regrete că nu mai venise, să regrete că își găsise scuze și limitase timpul petrecut cu bunica lui la vizitele ei în Boston. Dar nu putea să dea timpul înapoi.

Intră în dormitor. Erau flori și aici, remarcă, și pe aceiași pereți verde pastel, două dintre acuarelele buncii lui care îi plăcuseră dintotdeauna în mod deosebit.

Își puse genții pe băncuța de la piciorul patului și se dezbrăcă de haină.

Aici totul rămăsese neschimbat. Micuța masă de scris de sub fereastră, ușile largi de sticlă ce dădeau spre terasă, berjera și micul scăunel pentru picioare acoperit de goblenul pe care mama bunicii lui îl lucrase cu mult timp în urmă.

Își dădu seama că, pentru prima dată după foarte mult timp, se simțea – aproape – acasă. Deschizând geanta, își scoase trusa de toaletă, apoi găsi prosoape curate și săpunuri elegante în formă de scoică. În baie se simțea miros de lămâie.

Se dezbrăcă fără a arunca nici o privire în oglindă. Slăbise, prea mult, în ultimul an. Nu simțea nevoia să își amintească acest lucru. Dădu drumul apei la duș și intră, sperând să spele o parte din oboseală. Știa din experiență că dacă se ducea la culcare extenuat și stresat, urma să doarmă agitat și să se trezească a doua zi cu acea mahmureală sâcâitoare.

Când ieşi, luă unul dintre prosoapele din vraf şi simţi din nou vagul miros de lămâie când şi-l trecu peste păr. Umed, i se cârlionţa până mai jos de ceafă, o claie de păr blond mai lung decât îi fusese vreodată de când trecuse de douăzeci de ani. Însă nu mai trecuse pe la frizerul lui obişnuit, Enrique, de aproape un an. Nu prea îi folosea la nimic tunsoarea de o sută cincizeci de dolari, nici colecţia de costume şi pantofi italieneşti împachetată pentru a fi pusă la păstrare.

Nu mai era un avocat de drept penal îmbrăcat la patru ace, cu un birou pe colţ şi o ascensiune rapidă spre poziţia de partener cu drepturi depline. Acel bărbat murise odată cu Lindsay. Doar că nu îşi dăduse seama.

Dădu la o parte plapuma, la fel de pufoasă şi albă ca prosopul, se strecură sub ea şi stinse lumina.

În întuneric auzea marea, un bubuit constant, şi fâşâitul lapoviţei pe geamuri. Închise ochii, dorindu-şi, ca în fiecare noapte, câteva ore de uitare.

Doar câteva i se ofereau.

Pe toţi dracii, era furios. Nimeni, absolut nimeni, îşi spuse el, conducând prin ploaia torenţială îngheţată, nu reuşea să îl scoată din sărite ca Lindsay.

Nenorocita.

Mintea ei şi, aparent, şi morala ei funcţionau cu totul diferit decât la orice altă persoană pe care o cunoştea el. Reuşise să se convingă pe ea însăşi şi, era sigur, şi un număr mare de prieteni, precum şi pe mama ei, pe sora ei, şi doar Dumnezeu ştia pe cine altcineva, că era vina *lui* că mariajul lor se deteriorase, vina *lui* că se ajunsese de la consiliere de cuplu la separare de probă şi la o bătălie legală premergătoare divorţului.

Şi nenorocita *lui* de vină că ea îl înşelase mai bine de opt luni – cu trei mai multe decât separarea „de probă" pe care o solicitase ea. Şi, cumva, tot în capul lui se spărgea şi faptul că îi descoperise minciunile, infidelitatea şi ticăloşia înainte de a semna pe linia punctată pentru a-i permite să beneficieze de un aranjament bănesc extrem de avantajos.

Deci erau amândoi furioşi, decise – el fiindcă fusese un idiot, iar ea fiindcă el se prinsese, în sfârşit, de ce se petrecea.

Fără îndoială, avea să fie vina lui faptul că se ajunsese la o ceartă amară, sălbatică şi publică despre adulterul ei în după-amiaza aceea în galeria de artă la care ea lucra cu jumătate de normă. Momentul fusese prost ales, şi fusese un gest de prost gust din partea lui, recunoscu el, dar în acea clipă nu îi păsa nici cât negrul sub unghie.

Ea ar fi vrut să dea vina pe el fiindcă devenise neglijentă, atât de neglijentă încât propria lui soră îi văzuse soţia de care se înstrăinase pipăindu-se cu un alt bărbat în holul unui hotel din Cambridge – înainte să intre împreună în lift.

Chiar dacă Tricia aşteptase câteva zile până să-i spună, nu putea să îi poarte pică. Era o veste greu de dat. Iar el avusese nevoie de alte câteva zile pentru a digera informaţia înainte de a-şi lua inima în dinţi şi a angaja un detectiv. Opt luni, îşi spuse el din nou. Se culcase cu altcineva în paturi de hotel, în moteluri, doar Dumnezeu ştia unde altundeva – deşi fusese prea deşteaptă pentru a folosi propria casă. Ce ar fi crezut vecinii?

Poate nu ar fi trebuit să meargă, înarmat cu raportul detectivului şi cu propria lui furie, la galerie să o înfrunte. Poate că amândoi ar fi trebuit să aibă bunul-simţ de a nu se arunca într-un schimb de ţipete ce răsunase în întreaga galerie, ajungând până în stradă.

Dar acum amândoi urmau să fie nevoiţi să îndure ruşinea.

De un lucru era sigur: aranjamentul compensatoriu nu avea să mai fie la fel de dulce pentru ea acum. Se pierduse complet factorul de nevinovăţie şi corectitudine din partea ei, şi nu mai era obligat să respecte strict contractul prenupţial. Clar. Ea avea să afle acest lucru după ce ajungea acasă de la licitaţia în scopuri caritabile şi descoperea că Eli luase tabloul pe care îl cumpărase din Florenţa, diamantul Art Deco ce îi aparţinuse străbunicii lui şi îi revenise lui, şi serviciul de cafea din argint de care el nu era interesat, dar care constituia

o altă amintire de familie pe care *al naibii* să fie dacă avea să o lase să ajungă în fondul de proprietăți comune.

Lindsay urma să se trezească jucând într-un altfel de meci.

Poate era meschin, poate era stupid – sau poate era corect și justificat. Nu putea vedea dincolo de furie și de trădare și pur și simplu nu îi păsa. Consumat de acea furie, opri pe aleea din fața casei din Boston, din Back Bay. O casă despre care crezuse că avea să constituie o fundație solidă pentru o căsnicie în care începuseră să se vadă unele fisuri. Una în care sperase să crească, într-o bună zi, copii, și una care, pentru scurt timp, acoperise acele fisuri cât timp el și Lindsay o utilaseră, aleseseră mobilierul, dezbătuseră, se certaseră, căzuseră de acord – toate lucruri pe care le considera normale – în privința micilor detalii.

Acum urmau să fie nevoiți să o vândă și, cel mai probabil, aveau să rămână amândoi cu jumătate din mai nimic. Și, în loc să își închirieze un apartament pe termen scurt, așa cum sperase inițial, avea să ajungă să-și cumpere unul.

Pentru el însuși, își spuse, ieșind din mașină în ploaie. Fără a mai fi nevoie de dezbateri, certuri sau acorduri.

Și, își dădu el seama, alergând spre ușa de la intrare, acest lucru era o oarecare ușurare. Gata cu impasurile, gata cu situațiile ipotetice, gata cu încercările de a pretinde că mariajul lui mai putea fi sau mai trebuia salvat.

Poate că, chiar prin minciunile, înșelătoriile și infidelitatea ei, Lindsay îi făcuse o favoare.

Acum putea să îi întoarcă spatele fără vinovăție sau regrete.

Dar avea să fie al naibii de sigur că îi întoarce spatele luând tot ceea ce era al lui.

Descuie ușa și intră în holul larg și elegant. Întorcându-se spre panoul de alarmă, introduse codul. Dacă Lindsay îl schimbase, avea la el cartea de identitate, în care era trecut numele lui la acea adresă. Stabilise deja cum să răspundă oricăror eventuale întrebări din partea poliției sau a unor agenți de pază. Le-ar fi spus pur

și simplu că soția lui schimbase codul – ceea ce ar fi fost adevărat –, iar el uitase.

Dar nu îl schimbase. Simplul fapt că nu o făcuse era și o ușurare, și o insultă. Credea că îl cunoștea atât de bine, era atât de sigură că nu ar fi intrat niciodată, fără permisiunea ei, în casa care îi aparținea pe jumătate. Acceptase să se mute, să creeze spațiu pentru amândoi, prin urmare nu avea să abuzeze niciodată, nu avea să forțeze niciodată nota.

Ea pornise de la premisa că avea să fie al dracului de civilizat. Urma să descopere în curând că nu îl cunoștea deloc.

Se opri pentru o clipă, lăsându-se pătruns de liniștea din casă, de *spiritul* ei; toate acele tonuri neutre servind drept fundal petelor și licăririlor de culoare, amestecul de vechi, de nou și de excentric cu gust adăugând eleganță.

Se pricepea la așa ceva, trebuia să recunoască. Știa cum să se prezinte, cum să își înfrumusețeze casa, cum să organizeze petreceri de succes. Avuseseră parte și de experiențe plăcute acolo, clipe de fericire, perioade de mulțumire, momente de compatibilitate fără efort, ceva sex de calitate, câteva dimineți lenețe de duminică.

Cum de luaseră lucrurile o întorsătură atât de urâtă?

– La naiba, bombăni.

„Intră și ieși", își spuse. Să se afle în casa aceea nu făcea decât să îl deprime. Urcă, mergând direct în camera de zi de lângă dormitorul principal – observă că ea avea pe raftul de bagaje o geantă cu cele necesare pentru o noapte, împachetate pe jumătate.

Putea să plece naibii oriunde voia, reflectă el, cu sau fără amantul ei.

Eli se concentră pe ceea ce venise să ia. În interiorul dulapului, formă combinația pentru seif. Ignoră teancul de bani, documentele, cutiile de bijuterii în care se aflau articole pe care i le oferise de-a lungul anilor sau pe care și le cumpărase singură.

Doar inelul, își spuse. Inelul familiei Landon. Deschise cutiuța, îl privi sclipind și strălucind în lumină, apoi îl băgă în buzunarul jachetei. După ce închise

la loc seiful şi porni înapoi pe scări, îşi dădu seama că ar fi trebuit să îşi aducă folie cu bule sau alt material de protecţie pentru tablou.

Avea să ia câteva prosoape, decise el, ceva care să îl protejeze de ploaie. Scoase câteva prosope de baie din dulapul de rufărie şi îşi continuă drumul.

„Intră şi ieşi", îşi spuse din nou. Nu ştiuse cât de tare îşi dorea să scape din casa aceea, să se îndepărteze de amintiri – bune şi rele.

În sufragerie luă tabloul de pe perete. Îl cumpărase în luna de miere fiindcă Lindsay fusese atât de încântată de el, de culorile spălăcite, de farmecul şi simplitatea unui câmp de floarea-soarelui având în spate păduri de măslini.

De atunci, cumpăraseră şi alte lucrări de artă, reflectă el, înfăşurând prosoapele în jurul tabloului. Picturi, sculpturi, ceramică în mod cert mai valoroase. N-aveau decât să ajungă toate în grămada bunurilor comune, să facă parte toate din mecanismul de negociere. Dar nu şi acest tablou.

Puse pictura învelită pe canapea şi traversă sufrageria în sunetul furtunii care biciuia acoperişul. Se întrebă dacă Lindsay conducea prin furtună, venind spre casă pentru a-şi termina pregătirea bagajului pentru călătoria din acea seară cu amantul ei.

– Bucură-te cât mai durează, murmură el.

Fiindcă, la prima oră a dimineţii, avea de gând să îşi sune avocatul de divorţ şi să îi dea mână liberă. Din acel moment, intenţiona să joace agresiv.

Coti în încăperea pe care o amenajaseră ca bibliotecă şi, când dădu să apese întrerupătorul de lumină, o văzu în explozia înfiorătoare a unui fulger îngheţat. Din clipa aceea până la mugetul de răspuns al tunetului, mintea lui încremeni.

– Lindsay?

Lovi întrerupătorul, aruncându-se înainte. Înăuntrul lui se dădu o luptă între ceea ce vedea şi ceea ce putea accepta.

Zăcea pe o parte în faţa şemineului. Sânge, atât de mult sânge pe marmura albă, pe podeaua întunecată.

Ochii ei, în acea nuanţă intensă de ciocolată ce îl captivase atât de mult cândva, erau acoperiţi de o peliculă sticloasă.

– Lindsay.

Se lăsă jos lângă ea, luă mâna întinsă pe podea ca şi cum ar fi încercat să ajungă la ceva. Şi o găsi rece.

În Bluff House, Eli se trezi, smulgându-se din sângele şi şocul visului ce îl bântuia, şi deschise ochii spre soare.

Preţ de o clipă rămase în capul oaselor, cum se ridicase, dezorientat, confuz. Privi în jurul lui în încăpere, amintindu-şi, pe măsură ce ritmul bubuitor al inimii lui reveni la normal.

Bluff House. Venise la Bluff House. Lindsay era moartă de aproape un an. Casa din Back Bay fusese în sfârşit scoasă la vânzare. Coşmarul rămăsese în urma lui. Chiar dacă îi mai simţea răsuflarea în ceafă.

Îşi trecu mâna prin păr, dorindu-şi să se poată amăgi singur, astfel încât să se întoarcă pur şi simplu la somn, dar ştia că, dacă închidea din nou ochii, avea să revină exact în micuţa bibliotecă, exact lângă cadavrul soţiei lui ucise.

Şi totuşi, nu găsea nici un motiv pentru a se da jos din pat.

I se păru că auzea muzică – vagă, îndepărtată. Ce naiba era cu muzica aceea?

Se obişnuise atât de mult cu diverse zgomote – voci, muzică, televizorul în surdină – în ultimele câteva luni pe care le petrecuse în casa părinţilor lui, încât nu îşi dăduse seama că nu ar fi trebuit să se audă muzică sau nimic altceva în afară de sunetul mării sau al vântului.

Pornise cumva un radio, un televizor, sau ceva de genul ăsta, şi uitase? Nu ar fi fost prima dată când se întâmpla aşa ceva de când îşi începuse lunga coborâre în spirală.

Deci avea un motiv să se ridice din pat, decise.

Cum nu îşi adusese din maşină restul bagajelor, îşi trase blugii pe care îi purtase în ziua precedentă, îşi luă cămaşa şi o îmbrăcă, ieşind din dormitor.

Nu părea a fi un radio, își dădu el seama când se apropie de scări. Sau nu doar radio. Recunoscu destul de ușor un cântec al lui Adele când traversă parterul, dar auzi clar o a doua voce feminină alcătuind un fel de duet plin de pasiune – și sonor.

Urmări sunetul, traversând casa spre bucătărie.

Partenera de duet a lui Adele băgă mâna într-una dintre cele trei plase textile de pe tejghea, scoase un mic ciorchine de banane și îl adăugă într-un bol de bambus cu mere și pere.

Eli nu prea reușea să priceapă nimic din ceea ce se petrecea.

Cânta din tot sufletul, și bine – nu cu magia vocii lui Adele, dar bine. Și arăta ca o zână, una înaltă și suplă.

O cascadă de bucle lungi de culoarea alunelor îi cădea în jurul umerilor, revărsându-se pe spatele unei bluze albastru-închis. Fața ei era... *neobișnuită*, fu singurul cuvânt care îi veni în minte. Ochii alungiți, migdalați, nasul și pometii ascuțiți, buza superioară mai plină, până la alunița din colțul gurii, toate i se părură ușor nepământene.

Sau poate că de vină era doar mintea lui înceţoşată şi circumstanțele.

Pe degete îi sclipeau inele. Din urechi îi atârnau cercei mari. O semilună îi era atârnată la gât, iar pe încheietura mâinii stângi trona un ceas cu un cadran la fel de rotund și de alb ca o minge de baseball.

Cântând în continuare cu poftă, scoase din plasă o cutie de lapte și un pachet de unt, dădu să se întoarcă spre frigider. Și îl văzu. Nu țipă, dar făcu un pas împiedicat înapoi și aproape scăpă laptele din mână.

– Eli? Puse jos laptele, ducând o mână plină de inele la inimă. Doamne! M-ai speriat. Cu un râs răgușit, gâfâit, își scutură pe spate părul cârlionțat. Nu trebuia să sosești decât azi după-amiază. Nu ți-am văzut mașina. Dar am intrat prin spate, continuă, arătând spre ușa ce dădea spre terasa principală. Presupun că tu ai intrat prin față. Normal. Ai venit aseară cu mașina? Mai puțin trafic, cred, dar drumuri oribile din cauza lapoviței. În sfârșit, ești aici. Vrei cafea?

Arăta ca o zână cu picioare lungi, își spuse el din nou, și avea un râs ca de zeiță a mării. Și îi adusese banane.

Nu făcu decât să se holbeze la ea.

– Tu cine ești?

– O, scuze. Credeam că ți-a spus Hester. Eu sunt Abra. Abra Walsh. Hester mi-a cerut să pregătesc casa pentru tine. Tocmai aprovizionam bucătăria. Ce mai face Hester? Nu am mai vorbit cu ea de câteva zile – doar e-mailuri și mesaje scurte.

– Abra Walsh, repetă el. Tu ai găsit-o.

– Da. Scoase o pungă de cafea boabe dintr-o plasă și începu să umple o cafetieră ce semăna mult cu cea pe care o folosise el zilnic la biroul lui de avocat. O zi oribilă. Nu a venit la ora de yoga – ea nu lipsea niciodată. Am sunat-o, dar nu a răspuns, așa că am venit până aici să o văd. Am o cheie. Fac curat pentru ea.

În timp ce cafetiera zbârnâia, așeză o cană uriașă sub duză, apoi continuă să pună la locul lor alimentele.

– Am intrat prin spate – din obișnuință. Am strigat-o, dar... Apoi am început să îmi fac griji că poate nu se simțea bine, așa că am traversat casa, să urc. Și am văzut-o zăcând acolo. Am crezut... Dar avea puls, și și-a revenit în simțiri pentru o clipă când i-am rostit numele. Am chemat o ambulanță și am luat cuvertura de pe canapea, fiindcă îmi era frică să o mișc. Au sosit repede, dar în acel moment mi s-a părut că s-au scurs ore întregi. Scoase din frigider o cutie de lapte pentru cafea și turnă în cană. La tejghea sau în colțul pentru micul dejun?

– Poftim?

– La tejghea. Puse cafeaua pe blat. Așa poți să stai jos și să vorbești cu mine. Când el nu făcu decât să se holbeze la cafea, ea zâmbi. E corect, nu? Hester a spus un strop de lapte, fără zahăr.

– Da. Da, mulțumesc.

Mișcându-se ca un somnambul, se apropie de blatul insulei din mijlocul bucătăriei și se așeză pe scaunul fără spătar.

– E atât de puternică, atât de inteligentă, atât de autentică. E un erou pentru mine, bunica ta. Când m-am

mutat aici, acum câţiva ani, ea a fost prima persoană de care m-am apropiat în mod real.

Continuă să vorbească. Nu conta dacă o asculta, îşi spuse. Uneori sunetul vocii cuiva putea aduce alinare, iar el părea să aibă nevoie de alinare.

Se gândi la fotografiile cu el pe care i le arătase Hester, făcute cu doar câţiva ani în urmă. Zâmbetul relaxat, lumina din ochii albaştri ai familiei Landon – albastru de cristal cu o margine foarte întunecată în jurul irisului. Acum arăta obosit, trist şi prea slab. Avea să facă tot ce putea pentru a schimba acest lucru. Cu acest gând, scoase din frigider ouă, caş şi şuncă.

– E recunoscătoare că ai acceptat să stai aici. Ştiu că o întrista gândul să lase Bluff House pustie. Spunea că lucrezi la un roman?

– Eu... hmmm.

– Am citit câteva dintre nuvelele tale. Mi-au plăcut. Puse la încălzit pe aragaz o tigaie pentru omletă. Între timp, turnă un pahar de suc de portocale, puse câteva fructe de pădure într-o mică strecurătoare ca să le spele, şi pâine în prăjitor. Eu scriam poezii romantice proaste în adolescenţă. A fost şi mai rău când am încercat să pun versurile pe muzică. Îi admir pe toţi cei care sunt în stare să îmbine cuvintele astfel încât să spună o poveste. Hester e atât de mândră de tine.

El ridică atunci privirea şi îi întâlni ochii. Erau verzi, îşi dădu seama, ca o mare în ceaţă subţire, şi la fel de nepământeni ca tot restul fiinţei ei. Poate că nici măcar nu era acolo. Apoi mâna ei se aşeză peste a lui, doar pentru o clipă, caldă şi reală.

– O să ţi se răcească imediat cafeaua.

– Aşa-i.

Luă cana, bău. Şi se simţi o idee mai bine.

– Nu ai mai fost pe aici de ceva timp, continuă ea, şi turnă amestecul de ouă în tigaie. Există în sat un mic restaurant plăcut – şi pizzeria a rămas în picioare. Cred că eşti destul de bine aprovizionat acum, dar piaţa mai există şi ea. Dacă ai nevoie de ceva şi nu vrei să mergi în sat, anunţă-mă. Eu stau în Laughing Gull Cottage dacă ieşi şi vrei să treci pe la mine. O ştii?

– Eu... da. Tu... lucrezi pentru bunica mea?

– Făceam curăţenie pentru ea o dată sau de două ori pe săptămână, după cum avea nevoie. Fac curăţenie pentru câteva persoane – după necesităţi. Ţin cursuri de yoga de cinci ori pe săptămână, în subsolul bisericii, şi o seară pe săptămână, în căsuţa mea. Odată ce am convins-o pe Hester să încerce yoga, a făcut o adevărată pasiune. Fac masaje – îi aruncă un rânjet scurt peste umăr – terapeutice. Am autorizaţie. Fac multe lucruri, fiindcă sunt multe lucruri care mă interesează.

Puse omleta pe farfurie alături de fructele de pădure proaspete şi pâinea prăjită. Aşeză farfuria în faţa lui, apoi adăugă un şervet roşu şi tacâmuri.

– Trebuie să plec, sunt puţin în întârziere.

Împachetă plasele de cumpărături într-o sacoşă roşie uriaşă, se îmbrăcă apoi cu un palton violet-închis, îşi înfăşură în jurul gâtului un fular cu dungi în tonuri de pietre preţioase şi îşi trase pe cap o căciulă de lână violet.

– Ne vedem poimâine, pe la nouă.

– Poimâine?

– Pentru curăţenie. Dacă ai nevoie de ceva între timp, ai numerele mele – de mobil şi de acasă – pe panoul de acolo. Sau dacă ieşi la o plimbare şi sunt acasă, treci pe la mine. Deci... bine ai revenit, Eli. Porni spre uşa ce dădea spre curtea interioară, se întoarse şi zâmbi. Mănâncă-ţi micul dejun, îi porunci, apoi dispăru.

El rămase nemişcat, holbându-se la uşă, apoi coborî privirea spre farfurie. Cum nu ştia ce altceva să facă, luă furculiţa şi mâncă.

capitolul 2

Eli colindă prin casă, sperând că poate avea să îl ajute să se orienteze. Detesta acel sentiment de rătăcire în neştire, alunecând dintr-un loc într-altul, de la un gând la altul, fără a-şi găsi nicăieri o ancoră sau rădăcini. Cândva avusese o structură în viaţa lui, şi un ţel precis. Chiar şi după moartea lui Lindsay, când structura se făcuse

țăndări, îi rămăsese țelul. Lupta pentru a evita să își petreacă restul zilelor în închisoare constituise un țel puternic și bine definit.

Iar acum că amenințarea era mai puțin imediată, mai puțin viabilă, ce țel mai avea? Scrisul, își aminti singur. Își spunea frecvent că procesul și refugiul oferit de scris îl împiedicaseră să își piardă mințile.

Dar unde era ancora lui acum? Unde era rădăcina? Să fi fost Bluff House? Chiar atât de simplu?

Își petrecuse timp în acea casă în copilărie, ca tânăr bărbat, atât de multe veri cu plaja întotdeauna ispititor de aproape, atât de multe sărbători de iarnă sau weekenduri în care privise zăpada adunându-se pe nisip, pe pietrele ce ieșeau prin el.

Vremuri simple – inocente? Fuseseră oare? Castele de nisip și picnicuri pe plajă cu familia, cu prietenii, navigând cu bunicul lui în goeleta frumoasă pe care știa că bunica lui încă o ținea ancorată în portul Whiskey Beach, și cine de Crăciun zgomotoase, pline de culoare și de oameni, cu toate șemineurile trosnind și duduind.

Nu își imaginase niciodată că avea să rătăcească prin acele încăperi ca o stafie, chinuindu-se să audă ecourile acelor voci sau să deslușească imaginile șterse ale unor timpuri mai bune.

Când se opri în dormitorul bunicii lui îl izbi faptul că, deși făcuse unele schimbări acolo – zugrăveala, așternuturile de pat –, multe rămăseseră la fel ca întotdeauna.

Patul mare și impresionant cu patru stâlpi în care se născuse propriul lui tată – din cauza unui viscol și a unui travaliu rapid. Fotografia cu bunicii lui, atât de tineri, plini de viață și frumoși în ziua nunții lor, cu mai bine de o jumătate de secol în urmă, era așezată, ca întotdeauna, în rama ei strălucitoare de argint, pe birou. Și priveliștea de la ferestre spre mare, nisip și curba neregulată a coastei stâncoase, rămăsese neschimbată.

Brusc fu lovit de o amintire vie, ca desprinsă dintr-un film, despre o noapte de vară, o furtună sălbatică de vară. Tunetul bubuind, fulgerele șfichiuind cerul.

Iar el și sora lui, care veniseră să își petreacă săptămâna la Bluff House, alergând înspăimântați spre patul bunicilor lui.

Cât să fi avut – cinci, sau poate șase ani? Dar își amintea totul, ca printr-o lentilă transparentă de cristal. Străfulgerările de lumină în fața ferestrelor, minunatul pat uriaș în care nu putea ajunge decât cățărându-se. Îl auzi pe bunicul lui – și nu era ciudat că exact în acel moment își dădu seama cât de mult ajunsese tatăl lui să semene cu bunicul lui la o vârstă similară? – râzând în timp ce o ridicase pe Tricia, îngrozită, în pat.

Se pune de-o petrecere sălbatică acolo sus, în noaptea asta! E concertul rock din ceruri.

Chiar în clipa în care amintirea păli, Eli se simți mai ancorat. Porni spre ușile de la terasă, trase zăvorul și ieși în vânt și frig.

Valurile se zbăteau, întețite de vântul puternic, constant, cu gust de ninsoare. În vârful limbii de pământ, la capătul îndepărtat al curbei, turnul alb ca o rochie de mireasă al farului se înălța deasupra unui amalgam de pietre. Departe pe Atlantic văzu un fulg care era o navă înfruntând vântul pe acele ape agitate.

Unde se ducea? Ce transporta?

Inventaseră un joc, cu mult timp în urmă, o variație a jocului A e de la Avion. Se duce în Armenia, își spuse Eli, și transportă anghinare.

Pentru prima dată după prea mult timp, strângându-și umerii în fața frigului tăios, zâmbi.

În Bimini cu babuini. În Cairo cu cireșe. În Danemarca, cu dicționare, își spuse, în timp ce fulgul dispăru.

Rămase nemișcat preț de încă o clipă, înainte de a reveni înăuntru la căldură. Trebuia să facă ceva. Ar fi trebuit să iasă, să își ia lucrurile. Să despacheteze, să se instaleze.

Poate mai târziu.

Ieși din nou, rătăci din nou, ajungând până la etajul doi, care servise cândva – înainte de epoca lui – drept domeniu al servitorilor.

Era un spațiu de depozitare acum, mobilier fantomatic ascuns sub cearșafuri, cufere și cutii aflându-se majoritatea în spațiul larg, în vreme ce mănunchiul

de camere în care dormiseră cameristele și bucătarii stăteau acum goale. Chiar și așa, neavând nimic în minte, le traversă până spre mare, în camera de mansardă ale cărei ferestre largi, curbate, dădeau spre mare.

Camera menajerei-șefă, își spuse. Sau poate fusese a majordomului? Nu își putea aminti exact, dar oricine o deținuse se bucurase de condiții excelente, incluzând intrarea privată și terasa.

Nu mai era nevoie de tot acel personal acum, nici de a ține etajul doi mobilat, îngrijit, nici măcar încălzit. Bunica lui cu simț practic îl închisese cu ani în urmă.

Poate că într-o bună zi oricine urma să fie stăpânul casei avea să îl reamenajeze, să îl readucă la viață, să ridice toate acele cârpe fantomatice și să readucă lumina și căldura. Dar în acel moment era la fel de gol și de rece precum se simțea și el.

Coborî din nou, continuând să rătăcească. Și descoperi și alte schimbări.

O încăpere care fusese cândva unul dintre dormitoarele de la primul etaj fusese reamenajată și regândită de bunica lui ca birou-salon. O cameră de lucru, presupuse el. Dotată cu un computer aflat pe o masă de birou veche superbă, un scaun de lectură și ceea ce lui i se păru a fi o canapea pentru somnul de după-amiază. Și alte lucrări realizate de ea – bujori trandafirii revărsându-se dintr-o vază albastru cobalt, cețuri ridicându-se peste dune măturate de vânt.

Și priveliștea, desigur, întinzându-se în fața lui ca un banchet pentru un suflet flămând.

Intră în cameră, se apropie de birou și desprinse bilețelul autocolant de pe monitor.

Hester spune:
Scrie aici, și de ce nu ai început deja?
Transmis de Abra

Se încruntă spre bilet pentru o clipă, nu tocmai sigur dacă îi plăcea faptul că bunica lui se folosise de vecina ei pentru a-i transmite ordinele. Apoi, încă ținând bilețelul în mână, privi în jurul lui, studiind încăperea,

ferestrele, chiar și micuța baie, dulapul în care acum se aflau obiecte de birotică, precum și așternuturi, pături și perne. Ceea ce însemna, concluzionă el, că respectiva canapea era extensibilă.

Simțul ei practic, din nou. Casa cuprindea o duzină de dormitoare sau chiar mai multe – nu ținea minte exact –, dar de ce să irosești spațiu când puteai crea unul cu destinații multiple?

Clătină din cap în fața frigiderului minuscul cu vitrină aprovizionat cu apă îmbuteliată și cu propria lui plăcere vinovată încă din facultate, Mountain Dew.

Scrie aici.

Era un loc bun, își spuse el, iar gândul de a scrie era cu mult mai tentant decât de a despacheta.

– Bine, spuse. În regulă.

Se duse în camera lui, își aduse geanta de laptop. Împinse tastatura și monitorul în colțul stâng, făcându-și loc pentru propriul computer. Și, dacă tot era acolo, ce naiba, își scoase o sticlă rece de Dew. Porni calculatorul și băgă stick-ul de memorie.

– În regulă, spuse din nou. Unde rămăsesem?

Deschise sticla, o dădu pe gât cât așteptă să i se afișeze textul, aruncă rapid un ochi peste el. Și, cu o ultimă privire spre peisaj, se cufundă în muncă.

Se refugie.

Încă din facultate, scrisul fusese un hobby – un interes pe care îl cultivase cu plăcere. Și care îl făcuse să se simtă oarecum mândru când vânduse câteva nuvele.

În ultimele optsprezece luni – când viața lui începuse să se zguduie în containerul de gunoi – descoperise că scrisul îi oferea o terapie mai eficientă și o minte mai calmă decât o ședință de cincizeci de minute cu un psihiatru. Putea călători într-o lume pe care o crea el, una pe care – cel puțin într-o oarecare măsură – o controla el. Și, în mod ciudat, se simțea mai real în acea lume decât în cea exterioară.

Scria – din nou, într-o oarecare măsură – ceea ce știa. Născocirea de thrillere juridice – mai întâi sub formă de nuvele, iar acum această încercare înspăimântătoare și seducătoare de a construi un roman – îi oferea

o oportunitate de a se juca abil cu legea, de a o folosi și abuza, în funcție de personaj. Putea crea dileme, soluții, făcând echilibristică pe o muchie îngustă și alunecoasă, oscilând în permanență între lege și dreptate.

Devenise avocat fiindcă legea, cu toate lipsurile ei, cu toate încâlcelile și interpretările ei, îl fascina. Și fiindcă afacerea de familie, industria Landon Whiskey, pur și simplu nu i se potrivea așa cum i se potrivise tatălui, surorii, chiar și cumnatului său.

Își dorise să facă drept penal și urmărise concentrat acel țel pe tot parcursul facultății de drept, lucrând între timp ca secretar pentru judecătorul Reingold, un bărbat pe care îl admira și respecta, și ajungând la firma Brown, Kinsale, Schubert și asociații. Acum că legea îl dezamăgise într-o manieră foarte reală, scria pentru a se simți viu, pentru a-și aminti că uneori adevărul triumfa în fața minciunilor, iar dreptatea triumfa în cele din urmă.

Când reveni din nou la realitate, lumina se schimbase, devenind sumbră, atenuând tonurile apei. Fu oarecum surprins să constate că era trecut de ora trei; își petrecuse aproape patru ore bune scriind neîntrerupt.

– Hester marchează din nou, murmură el.

Salvă ceea ce lucrase, trecu la e-mail. O grămadă de mesaje spam, remarcă el – și le șterse. În rest, nu mare lucru, și nimic care să îl facă să se simtă obligat să citească în acel moment.

În schimb compuse un mesaj pentru părinții lui, și un altul pentru sora lui, cu aproape același text. Nu avusese probleme pe drum, casa arăta grozav, se simțea bine acasă, se instala. Nu pomeni nimic despre vise recurente, despre depresia ce îl pândea sau despre vecine bune de gură care făceau omlete.

Apoi compuse un alt e-mail pentru bunica lui.

Scriu aici, după cum mi-ai poruncit. Mulțumesc. Apa a căpătat accente de oțel în valuri mici cu armăsari albi sălbatici. O să ningă, se simte în aer. Casa arată bine, iar atmosfera e chiar mai bună. Uitasem cum mă făcea întotdeauna să mă simt. Îmi pare rău –

nu-mi spune să nu-mi cer scuze din nou –, îmi pare rău, Buni, că nu am mai venit. Dar acum îmi pare aproape la fel de rău pentru mine ca și pentru tine.

Poate dacă aș fi venit la tine, la Bluff House, aș fi văzut lucrurile mai limpede, aș fi acceptat lucrurile, aș fi schimbat lucrurile. Dacă aș fi făcut-o, s-ar mai fi ajuns la o situație atât de oribil de nefastă?

Nu voi ști niciodată și nu are nici un rost să mă mai întreb acum.

De un lucru sunt sigur: mă simt bine aici, și voi avea grijă de casă până te întorci. O să fac o plimbare pe plajă, o să mă întorc și o să fac focul, ca să mă pot bucura de el odată ce începe să ningă.

Te iubesc,
Eli

Oh, P.S. Am întâlnit-o pe Abra Walsh. Este interesantă. Nu mai țin minte dacă i-am mulțumit că a salvat-o pe iubirea vieții mele. Voi avea grijă să o fac când se întoarce.

După ce trimise e-mailul își dădu seama că, deși nu mai ținea minte dacă îi mulțumise, era totuși sigur că nu îi plătise cumpărăturile.

Își scrise o notă pe teancul de bilețele autocolante pe care îl găsi în sertarul biroului și o lipi de monitorul calculatorului. Uita prea ușor în ultima vreme.

Nu avea nici un rost să mai amâne despachetatul, își spuse. Măcar fiindcă trebuia să își schimbe hainele pe care le purtase două zile la rând. Nu-și putea permite să recadă în acea rutină. Se folosi de avântul obținut prin scris, își luă paltonul, își aminti că încă nu se încălțase, apoi ieși să își aducă valizele.

În timp ce despachetă descoperi că nu fusese deloc rezonabil când își făcuse bagajul. Nu avea nicidecum nevoie de un costum, cu atât mai puțin de trei, sau de patru perechi de pantofi eleganți, nici de cincisprezece (Dumnezeule mare!) cravate. Doar din obișnuință, își spuse. Își făcuse bagajele pe pilot automat.

Își atârnă hainele pe umerașe, le împături în sertare, își aranjă cărțile pe rafturi, își găsi încărcătorul de la telefon, iPod-ul. Odată ce o parte dintre lucrurile lui își găsiră locul în camera lui, constată că îl făceau să se simtă mai acasă.

Prin urmare, despachetă ceea ce avea în geanta de laptop, își băgă carnetul de cecuri – trebuia să o plătească pe vecină când venea la curățenie – în sertarul biroului, alături de colecția lui obsesivă de stilouri.

Avea să iasă la o plimbare acum. Să își întindă picioarele, să facă puțină mișcare, să ia puțin aer proaspăt. Acestea erau activități sănătoase, productive. Fiindcă nu voia să facă efortul necesar, se forță, așa cum își promisese că avea să o facă. „Ieși din casă în fiecare zi, chiar dacă doar pentru o plimbare pe plajă. Nu sta să-ți plângi de milă, nu te cufunda în gânduri negre."

Își luă hanoracul, își îndesă cheile în buzunar și ieși pe ușile de la terasă înainte să apuce să se răzgândească. Se forță să traverseze pavajul, înfruntând rafalele violente de vânt. Cincisprezece minute, decise el, pornind cu fruntea plecată și umerii cocârjați pe treptele ce coborau către plajă. Puteau fi considerate o ieșire din casă. Avea de gând să pornească pe plajă și să meargă într-o direcție pentru șapte minute și jumătate, apoi să se întoarcă. După care să facă un foc și să stea în fața lui cufundat în gânduri negre, cu un pahar de whisky dacă dorea.

Nisipul se ridica dansând în vârtejuri de pe dune, în timp ce vântul ce bătea dinspre larg lovea cu brutalitate iarba de mare. Armăsarii albi despre care îi scrisese bunicii lui se ridicau și galopau peste apa de un cenușiu oțelit, înghețat. Cu fiecare răsuflare, aerul îi zgâria gâtul ca sticla pisată.

Iarna se agăța de Whiskey Beach ca niște scaieți înghețați, amintindu-i că uitase să își ia mănuși și o căciulă.

Putea să iasă la plimbare pentru treizeci de minute mâine, își promise în sinea lui. Sau să aleagă o zi pe săptămână pentru o ieșire de o oră. Cine spunea că trebuia să fie în fiecare zi? Cine făcea regulile? Era al naibii de frig acolo, și chiar și un idiot ar fi putut să privească cerul întunecat și să înțeleagă că acei nori aroganți, agitați, nu așteptau decât să descarce o căruță de ninsoare. Și doar un idiot se plimba pe plajă în timpul unei furtuni de zăpadă.

Ajunse la capătul treptelor presărate cu nisip, cu propriile gânduri aproape asurzite de mugetul apei și al vântului. Nu avea nici un rost să continue, se convinse singur, și, pe punctul de a se întoarce și a reveni în casă, înălță capul.

Valurile se desprindeau din acea lume gri oțel, izbindu-se de țărm ca niște berbeci de asediu, pline de forță și de furie. Strigăte de război neîntrerupte răsunau la înaintarea și retragerea lor neînduplecată. Pe fundalul nisipului mișcător se înălțau amalgamul de piatră și colții de stâncă pe care valurile le atacau, se regrupau, atacau din nou, într-un război pe care nici una dintre tabere nu avea să-l câștige vreodată. Deasupra bătăliei, cerul bulbucat aștepta, privea, ca și cum ar fi calculat când să își dezlănțuie propriile arme.

Iar Eli se opri, năucit de forța și de frumusețea teribilă. De superbitatea pură a *energiei*.

Apoi, în mugetul furios al războiului, începu să se plimbe.

Nu văzu nici un alt suflet pe întreaga plajă lungă, nu auzi decât sunetul vântului năprasnic și al hulei furioase. Deasupra dunelor, casele și căbănuțele stăteau cu ferestrele bine ferecate în fața frigului. Nimeni nu urca sau nu cobora treptele spre plajă, nici nu stătea pe faleză sau pe stâncă, din câte vedea el. Nimeni nu privea spre mare de pe debarcader, unde hula violentă lovea necruțătoare stâlpii.

În acel moment, era la fel de singur ca Robinson Crusoe. Dar nu se simțea însingurat. Era imposibil să te simți însingurat acolo, își dădu el seama, înconjurat de atâta forță și energie. Avea să își amintească acest lucru, își promise, avea să își amintească acel sentiment data viitoare când mai încerca să-și găsească scuze, data viitoare când încerca să găsească o justificare pentru a se închide pur și simplu în el.

Iubea plaja, iar acea fâşie rămânea o favorită sentimentală. Iubea atmosfera ei înainte de o furtună – indiferent dacă era una de iarnă, de vară sau de primăvară. Şi *vitalitatea* ei în timpul sezonului, când oamenii săreau în valuri sau se întindeau pe prosoape, ori se instalau pe şezlonguri sub umbrele. Felul în care arăta la răsăritul soarelui sau aerul ei în sărutul dulce al amurgului de vară.

De ce se lipsise de bunăvoie de toate acestea pentru atâta timp? Nu putea să dea vina pe circumstanţe, nu putea să dea vina pe Lindsay. Ar fi putut şi ar fi trebuit să vină – pentru bunica lui, pentru el însuşi. Dar alesese soluţia care i se păruse mai uşoară decât a explica de ce nu venise şi soţia lui, găsind scuze şi pentru ea, şi pentru el însuşi. Sau decât să se certe cu Lindsay când ea insistase pentru Cape Cod sau Martha's Vineyard – sau pentru o vacanţă prelungită pe Coasta de Azur.

Dar soluţia mai uşoară nu îi uşurase situaţia şi pierduse ceva important pentru el.

Dacă nu îşi recupera acel ceva acum, avea să fie singurul vinovat. Prin urmare îşi continuă plimbarea, ajungând până la debarcader, şi îşi aminti de fata cu care savurase un flirt pasional, fierbinte, de vară, chiar înainte să înceapă facultatea. Partidele de pescuit cu tatăl lui – o activitate pentru care nici unul dintre ei nu avea nici urmă de talent. Şi merse şi mai departe în trecut, în copilărie, amintindu-şi cum săpase în nisip, în timpul refluxului, în căutarea comorii piraţilor, alături de prieteni trecători de vară.

Zestrea Esmeraldei, îşi spuse. Legenda veche şi încă plină de viaţă a comorii furate de piraţi într-o bătălie aprigă pe mare, apoi pierdută din nou când corabia piraţilor, faimoasa *Calypso*, naufragiase pe stâncile din Whiskey Beach, aproape la picioarele Bluff House.

De-a lungul anilor auzise toate versiunile acelei legende, iar în copilărie mersese în căutarea ei cu prietenii. Ei urmau să fie cei care să dea la iveală comoara, devenind piraţi ai epocii moderne, graţie monedelor de opt reali, bijuteriilor şi argintului.

Şi, ca toţi ceilalţi, nu găsiseră nimic în afară de scoici, crabi de nisip şi cochilii. Dar savuraseră aventurile acelor veri de demult, scăldate în soare.

Whiskey Beach fusese bună cu el, bună pentru el. Stând acolo printre talazurile nărăvaşe ce împroşcau spumă şi stropi fini, credea că avea să fie bună pentru el din nou.

Mersese mai departe decât intenţionase, şi stătuse mai mult, dar acum, când porni înapoi, se gândi la un pahar de whisky în faţa focului ca o plăcere, un fel de recompensă, nu ca un refugiu sau o scuză pentru a se cufunda în gânduri negre.

Probabil ar fi trebuit să îşi facă ceva de mâncare, având în vedere că nu se gândise nici o clipă la prânz. Ba chiar, îşi dădu el seama, nu mâncase nimic de la micul dejun. Ceea ce însemna că îşi încălcase o altă promisiune – de a recâştiga kilogramele pe care le pierduse, de a începe să îşi construiască un stil de viaţă mai sănătos.

Aşa că avea să-şi pregătească o masă decentă pentru cină şi să înceapă să adopte acel stil de viaţă mai sănătos. Fără îndoială avea din ce să îşi încropească ceva. Vecina îi aprovizionase bucătăria, deci...

Când se gândi la ea, ridică privirea şi văzu căsuţa Laughing Gull cuibărită printre vecinele ei dincolo de dune. Albastrul azuriu îndrăzneţ al şindrilei ieşea în evidenţă printre culorile pastel şi nuanţele de crem. Îşi amintea că fusese un gri cald cândva. Dar forma excentrică a construcţiei, cu acoperişul ascuţit şi cocoaşa de sticlă a unui solariu, o făceau inconfundabilă.

Văzu lumini clipind în spatele sticlei, pentru a ţine la distanţă întunericul.

Avea să meargă şi să o plătească acum, decise el, cu bani gheaţă. Apoi putea să nu se mai gândească la acest lucru. Urma să pornească spre casă de acolo, aducându-şi aminte de celelalte case şi de cei care locuiau în ele – sau locuiseră.

O parte din mintea lui calculă că acum avea ceva vesel – şi real – de raportat celor de acasă: Am ieşit la o plimbare pe plajă (să o descrii), am trecut pe la Abra Walsh în drum spre casă. Bla, bla, noua vopsea de pe Laughing

Gull arată bine. Vedeți, nu mă izolez, familie îngrijorată. Ies, cunosc oameni. Totul e perfect normal.

Amuzat de el însuși, compuse e-mailul în gând în timp ce urcă. Coti pe o alee cu pavaj fin ce se întindea între o curte mică presărată cu tufișuri și sculpturi – o sirenă fantezistă sprijinită pe coada încolăcită, o broască zdrăngănind la un banjo și o mică bancă de piatră având drept picioare zâne înaripate. Fu atât de uluit de amenajarea surprinzătoare – pentru el – și de cât de bine se potrivea individualității căsuței, încât nu remarcă mișcarea din spatele solariului decât când era deja cu un picior în pragul ușii.

Mai multe femei aflate pe covorașe de yoga se ridicară – cu diverse grade de fluiditate și îndemânare, în poziția de V răsturnat pe care o identifică drept „poziția câinelui cu aplecare în față". Cele mai multe dintre ele purtau echipamentul clasic de yoga – topuri colorate, pantaloni mulați – pe care îl văzuse frecvent la sala de sport. Pe vremea când avea abonament la o sală de sport. Unele optaseră pentru treninguri, altele pentru pantaloni scurți. Absolut toate, cu mici clătinări, își aduseră un picior în față într-o fandare, apoi se ridicară – cu dezechilibrări ocazionale – cu piciorul din față îndoit, cel din spate drept, brațele întinse, unul în față și altul în spate.

Ușor jenat, Eli dădu să se retragă, să facă un pas în spate, când își dădu seama că grupul urma exemplul Abrei.

Ea își păstră poziția, coama de păr fiindu-i prinsă la spate într-o coadă. Topul violet-închis dezvăluia brațe lungi, sculptate; pantalonii gri-cenușiu se mulau pe șoldurile înguste, alunecau pe picioarele lungi până la labe prelungi și înguste, cu unghiile lăcuite în același violet-închis precum topul.

Imaginea îl fascină, trase de el, când ea – apoi celelalte – se aplecară pe spate, cu brațul din față arcuit peste cap, cu trunchiul răsucindu-i-se și capul ridicându-i-se. Apoi își îndreptă piciorul din față, se înclină în față, aplecându-se tot mai mult până când mâna ei ajunse pe podea lângă laba piciorului din față, iar celălalt braț

se întinse spre tavan. Trunchiul ei se răsuci din nou. Înainte ca Eli să apuce să se dea în spate, capul ei se întoarse, și când ridică privirea, ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

Ea zâmbi. Ca și cum ar fi fost așteptat, ca și cum nu ar fi fost surprins spionând-o – fără să vrea.

Se dădu în spate acum, făcând un gest care spera că exprima scuze, dar ea începuse deja să se ridice. O văzu făcându-i un semn uneia dintre femei, croindu-și drum printre saltele și corpuri.

Ce ar fi trebuit să facă acum?

Ușa de la intrare se deschise, iar ea îi zâmbi din nou.

– Eli, bună.

– Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama... până nu era prea târziu.

– Doamne, e un ger cumplit! Intră.

– Nu, ești ocupată. Ieșisem doar la plimbare, apoi...

– Ei bine, hai înăuntru înainte să mor de frig.

Păși pe prag cu picioarele lungi, goale, și îl prinse de mână.

– Mâna ți-e de gheață. Îl trase, insistent. Nu vreau ca aerul rece să le înghețe pe cursante.

Nemaiavând încotro, intră ca ea să poată închide ușa. Din solariu se revărsa un murmur de muzică relaxantă, ca apa într-un pârâu. Văzu femeia din spatele șirului de cursante revenind în poziția de fandare.

– Îmi pare rău, spuse din nou. Te-am întrerupt.

– Nu e nici o problemă. Le poate conduce Maureen mai departe. Aproape am terminat. Ce-ar fi să mergi în spate în bucătărie? Să bei un pahar de vin până termin eu?

– Nu. Nu, mulțumesc. Își dori aproape cu disperare să nu fi făcut acel ocol din impuls. Eu doar... ieșisem la o plimbare și am trecut doar pe la tine în drum spre casă fiindcă mi-am dat seama că nu ți-am plătit cumpărăturile.

– S-a ocupat Hester de asta.

– Oh. Ar fi trebuit să știu. O să vorbesc cu ea.

Schița în creion pusă în ramă îi distrase atenția pentru o clipă. Recunoscu mâna bunicii lui chiar și fără semnătura *H.H. Landon* în colțul de jos.

Și o recunoscu și pe Abra, stând zveltă și dreaptă ca o suliță în poziția „copacului", cu brațele deasupra capului și chipul surprins într-un râs.

– Hester mi-a dat-o anul trecut, spuse Abra.

– Poftim?

– Schița. I-am sugerat să vină la oră să deseneze – un șiretlic pentru a o convinge să practice. Așa că mi-a oferit-o în semn de mulțumire, după ce s-a îndrăgostit de yoga.

– E foarte reușită.

Nu își dădu seama că Abra încă îl ținea de mână până când ea nu făcu un pas înapoi, iar el fu obligat să vină în față.

– Coboară umerii și trage-i în spate, Leah. Așa. Relaxează-ți maxilarul, Heather. Bun. Așa e bine. Scuze, îi spuse lui Eli.

– Nu, eu îmi cer scuze. Te încurc. Te las să te întorci la ale tale.

– Ești sigur că nu vrei acel pahar de vin? Sau poate, având în vedere... Își închise cealaltă mână peste a lui, o frecționă pentru a o încălzi. Niște ciocolată caldă?

– Nu. Nu, dar mulțumesc. Trebuie să mă întorc. Frecarea mâinilor ei îi provocă o încălzire rapidă, aproape dureroasă, care îi scoase în evidență faptul că se lăsase înghețat până în măduva oaselor. O să... ningă.

– O noapte bună pentru a sta în casă în fața focului, cu o carte bună. Ei bine... Îi eliberă mâna pentru a deschide din nou ușa. Ne vedem peste câteva zile. Sună-mă sau treci pe la mine dacă ai nevoie de ceva.

– Mulțumesc.

Se îndepărtă rapid ca ea să poată închide ușa, păstrând căldura înăuntru. În schimb, ea rămase în pragul ușii, urmărindu-l cu privirea.

Inima ei – despre care unii spuneau adesea că este prea sensibilă, prea deschisă – fu inundată pur și simplu de compasiune. Cât timp trecuse, se întrebă, de când nu mai avusese pe cineva, în afară de familie, pe care să îl întâmpine în căldura unui cămin? Închise ușa, se întoarse în solariu și, cu un semn din cap spre prietena ei Maureen, preluă din nou conducerea cursului.

Când ajunse la ultima parte a exercițiului de relaxare de la final, văzu zăpada pe care o prezisese Eli căzând, în fulgi mari și moi, dincolo de sticlă, dând impresia că spațiul ei confortabil era exact ca interiorul unui glob de zăpadă fantezist. I se părea perfect.

– Nu uitați să vă hidratați. Ridică propria sticlă de apă în vreme ce femeile își strânseră saltelele. Și încă mai avem locuri pentru cursul de mâine-dimineață „Estul întâlnește Vestul", care se va ține la subsolul bisericii unitariene, de la nouă și un sfert.

– *Ador* cursul ăla. Heather Lockaby își înfoie claia de păr blond tuns scurt. Winnie, pot să te iau și pe tine în drum, dacă vrei.

– Sună-mă mai întâi. Mi-ar plăcea mult să încerc.

– Iar acum – Heather își frecă mâinile laolaltă – acela a fost cine cred eu, oare?

– Poftim? răspunse Abra.

– Bărbatul care a venit în timpul orei. Nu era Eli Landon?

Numele stârni imediat un murmur. Abra simți efectele benefice ale orei de yoga dispărând și umerii i se tensionară.

– Da, era Eli.

– Ți-am *zis* eu. Heather îi dădu un cot lui Winnie. Ți-am zis că am auzit că urma să se mute în Bluff House. Chiar ai de gând să faci curățenie acolo cât timp este el în casă?

– Nu prea ai ce curăța dacă nu locuiește nimeni acolo.

– Dar, Abra, nu ți-e teamă? Adică, e acuzat de crimă. Că și-ar fi ucis propria soție. Și...

– A fost achitat, Heather. Ții minte?

– Doar fiindcă nu au avut suficiente dovezi pentru a-l aresta nu înseamnă că nu e vinovat. Nu ar trebui să rămâi singură cu el în casa aia.

– Doar fiindcă presei îi plac subiectele fierbinți de scandal, în special cele în care e vorba și de sex, bani și familii cu vechime din New England, nu înseamnă că el nu e nevinovat. Maureen își arcui sprâncenele de un roșu aprins. Cunoști acea veche dogmă a dreptului, Heather. Vinovat până la proba contrarie?

– Știu că a fost dat afară – și că era avocat de drept penal. Ar fi fost cam dubios, după părerea mea, să îl dea afară dacă nu ar fi fost vinovat. Și s-a spus că era suspectul principal. Martorii l-au auzit amenințându-și soția în aceeași zi în care a fost ucisă. Ea s-ar fi ales cu o grămadă de bani în urma divorțului. Iar el nu avea ce să caute în casa aia, așa-i?

– Era casa lui, remarcă Abra.

– Așa este, dar se mutase din ea. Nu zic decât că nu iese fum...

– Uneori, dacă iese fum, înseamnă că altcineva a aprins focul.

– Ești atât de încrezătoare. Heather o îmbrățișă pe Abra cu un singur braț – un gest în egală măsură sincer și condescendent. Pur și simplu am să-mi fac griji pentru tine.

– Cred că Abra intuiește foarte bine oamenii și poate să aibă grijă de ea însăși. Greta Parrish, senioara grupului la cei șaptezeci și doi de ani, își îmbrăcă paltonul de lână cald și practic. Iar Hester Landon nu ar fi pus Bluff House la dispoziția lui Eli – care a fost întotdeauna un tânăr bine educat – dacă ar fi avut cel mai mic dubiu legat de nevinovăția lui.

– O, eu nu am decât afecțiune și respect pentru doamna Landon, începu Heather. Noi toți sperăm și ne rugăm să se facă suficient de bine pentru a se întoarce acasă în curând. Dar...

– Nici un dar. Greta își trase o pălărie cloș peste părul gri oțel. Băiatul ăla face parte din comunitatea asta. Chiar dacă a locuit la Boston, e un Landon și e unul dintre noi. Dumnezeu știe că a trecut printr-un calvar. Mi-ar displăcea foarte mult să aflu că cineva de aici ar vrea să îi îngreuneze și mai mult viața.

– Eu... n-am vrut să spun asta. Fâstâcită, Heather își plimbă privirea de la o față la alta. Sincer nu am vrut. Doar că îmi fac griji pentru Abra. Nu mă pot abține.

– Te cred că îți faci. Greta dădu scurt din cap spre Heather. Cred că nu ai motive. A fost o lecție foarte plăcută, Abra.

– Mulțumesc. Ce-ar fi să te duc acasă cu mașina? Ninge destul de tare.

– Cred că mă descurc cu o plimbare de trei minute.

Femeile se strânseră grămadă și ieșiră una câte una. Maureen rămase.

– Heather e o nesimțită, declară Maureen.

– Mulți oameni sunt așa. Și mulți oameni vor gândi ca ea. Dacă a fost suspectat, fără îndoială este vinovat. E greșit.

– Bineînțeles că da. Maureen O'Malley, cu părul scurt și țepos la fel de aprins ca sprâncenele, luă încă o gură de apă din sticlă. Problema e că nu știu dacă nu aș gândi și eu la fel, cel puțin într-un colțișor cinic al minții mele, dacă nu l-aș cunoaște pe Eli.

– Nu știam că îl cunoști.

– A fost primul tip cu care m-am sărutat serios.

– Stai așa. Abra îndreptă spre ea ambele degete arătătoare. Ia stai așa. Asta e o poveste de spus la un pahar de vin.

– Nu trebuie să-mi spui de două ori. Lasă-mă doar să îi trimit mesaj lui Mike că am să mai întârzii vreo jumătate de oră.

– Ocupă-te de asta. Eu am să torn vinul.

În bucătărie, Abra alese o sticlă de Shiraz, în vreme ce Maureen se trânti pe canapeaua din livingul confortabil.

– Zice că e în regulă. Copiii nu s-au omorât unul pe celălalt încă, și momentan urmăresc fericiți nașterea unei furtuni de zăpadă. Ridică privirea de pe telefon, zâmbi când Abra îi întinse vinul și se așeză. Mulțumesc. Am să consider acest pahar drept îmbărbătare înainte de a merge în vecini pe câmpul de luptă și a hrăni trupele.

– Sărutul?

– Aveam cincisprezece ani și, deși mai fusesem sărutată, ăla a fost primul sărut *adevărat*. Cu limbi și mâini și respirație gâfâită. Dă-mi voie să spun mai întâi că băiatul avea buze fantastice și mâini foarte plăcute. A fost primul, recunosc și asta, care a atins și aceste minunate țâțe. Se lovi ușor pe sâni, apoi sorbi din vin. Dar nu și ultimul.

– Detalii, detalii.

– Patru Iulie, după focurile de artificii. Făcusem un foc de tabără pe plajă. Eram mai mulţi. Primisem învoire, pentru care muncisem din greu şi, dă-mi voie să-ţi spun, pe care copiii mei probabil o vor primi mult mai greu graţie experienţei mele. Era atât de chipeş. O, Doamne, Eli Landon venit din Boston pentru o lun – iar eu pusesem ochii pe el. Nu eram singura.

– Cât de chipeş?

– Mmm. Părul ăla cârlionţat decolorat tot mai mult de soare cu fiecare zi ce trecea, ochii fabuloşi albastru cristal. Şi avea un zâmbet care pur şi simplu te lăsa fără suflare. O constituţie atletică – juca baschet, din câte îmi amintesc. Dacă nu era pe plajă – la bustul gol –, era la centrul comunitar, jucând baschet – la bustul gol. Dă-mi voie să mă repet: Mmm.

– A mai scăzut în greutate, remarcă Abra. Este mult prea slab.

– Am văzut câteva poze şi imaginile de la ştiri. Da, e mult prea slab. Însă în vara aceea? Era atât de arătos, de tânăr, şi de fericit, şi de *interesant*. Am flirtat din toate puterile, şi la acel foc de tabără organizat de 4 Iulie am cules recompensele. Prima dată când m-a sărutat eram aşezaţi în jurul focului. Muzica bubuia, unii dansau, alţii erau în apă. Lucrurile s-au succedat firesc şi am pornit împreună într-o plimbare spre debarcader. Oftă amintindu-şi: Eram doar doi adolescenţi chinuiţi de hormoni într-o noapte caldă de vară. Nu s-a ajuns mai departe decât ar fi fost cazul – deşi sunt sigură că tata nu ar fi fost de acord cu afirmaţia asta –, dar a fost cel mai îmbătător moment din viaţa mea de până atunci. Pare atât de dulce şi inocent acum, dar oricum ridicol de romantic. Hula şi marea, şi lumina lunii, muzica ce răsuna dinspre plajă, două corpuri calde, pe jumătate goale, de-abia începând să înţeleagă, cu adevărat, la ce erau bune. Aşa că...

– Aşa că? Aşa că? Aplecându-se în faţă, Abra descrise un cerc în aer cu ambele mâini, îndemnând-o să se grăbească. Ce s-a întâmplat apoi?

– Ne-am întors la focul de tabără. Cred că s-ar fi putut ajunge mai departe decât ar fi trebuit dacă el nu m-ar fi dus înapoi la grup. Eram atât de nepregătită pentru ceea ce se întâmplă în corpul tău când ţi se aprind cu adevărat călcâiele după cineva. Ştii?

– O, şi încă ce bine ştiu.

– Dar el s-a oprit şi, după aceea, m-a condus acasă. L-am mai văzut încă de câteva ori înainte să se întoarcă la Boston, şi ne-am mai sărutat de câteva ori – dar nimic nu a fost la fel de năucitor ca acea primă dată. Când a venit din nou aici, aveam amândoi alţi parteneri. Legătura dintre noi nu s-a reaprins niciodată, nu în felul acela. El probabil nici nu îşi mai aminteşte acel 4 Iulie cu roşcata sub debarcaderul din Whiskey Beach.

– Pun pariu că nu e chiar aşa.

– Poate. Dacă se întâmpla să ne vedem când venea el în vizită, schimbam două-trei vorbe – aşa cum faceţi voi. Odată am dat peste el la piaţă, când aveam o burtă uriaşă, în care creştea Liam. Eli mi-a cărat bagajele până la maşină. E un om bun. Cred asta.

– Ai cunoscut-o pe soţia lui?

– Nu. Am văzut-o o dată sau de două ori, dar nu am cunoscut-o niciodată. Era superbă, recunosc. Dar n-aş spune că era genul căreia să-i placă acele mici discuţii agreabile din faţa pieţei. Se zvonea că nu prea o avea la inimă pe Hester Landon. Eli a venit de câteva ori singur sau cu restul familiei după ce s-au căsătorit. Apoi nu a mai venit deloc. Cel puţin, nu din câte ştiu eu. Se uită la ceas. Trebuie să mă duc acasă. Să hrănesc hoarda sălbatică.

– Poate ar trebui să treci pe la el să îl vezi.

– Cred că s-ar putea simţi deranjat în momentul de faţă – sau ar putea crede că mă chinuie o curiozitate morbidă.

– Are nevoie de prieteni, dar s-ar putea să ai dreptate. Poate e prea devreme.

Maureen îşi duse paharul gol de vin la bucătărie şi îl puse jos.

– Te cunosc, Abracadabra. N-ai să-l laşi să îşi plângă de milă, nu pentru mult timp. Îşi luă paltonul. E în firea

ta să repari lucrurile, să vindeci, să pupi unde doare. Hester știa exact ce făcea când ți-a cerut să ai grijă de el și de casă.

– Atunci ar fi bine să nu o dezamăgesc. O îmbrățișă pe Maureen înainte de a deschide ușa din spate. Mulțumesc că mi-ai spus. Nu doar o poveste sexy despre dorințe de adolescenți, ci și una care îmi oferă o nouă perspectivă în privința lui.

– Ți-ar prinde bine și ție un sărut sau două.

Abra ridică mâinile:

– Postesc.

– Da, da. Nu zic decât că, dacă apare ocazia – are niște buze minunate. Ne vedem mâine.

Abra rămase în pragul ușii, privindu-și prietena croindu-și drum prin ninsoare până văzu lumina de la ușa din spate a casei vecine stingându-se.

Avea să facă focul, decise, să mănânce puțină supă și să se gândească serios la Eli Landon.

capitolul 3

Poate că, per ansamblu, pierduse o parte din progresul total, recunoscu Eli, dar se ocupase de carte în cea mai mare parte a zilei și reușise să producă ceva.

Dacă ar fi putut să-și mențină creierul în priză, ar fi scris de cum deschidea ochii până se retrăgea la culcare. Și, de acord, poate că nu era sănătos, dar ar fi fost productiv.

În plus, ninsoarea nu se potolise decât la mijlocul după-amiezii. Promisiunea lui de a ieși din casă cel puțin o dată pe zi fu nevoită să cedeze în fața stratului de mai bine de jumătate de metru de zăpadă, încă în creștere.

La un moment dat, când pur și simplu nu mai putea gândi suficient de limpede pentru a pune pe pagină cuvinte coerente, reluă explorarea casei.

Camere de oaspeți curate, băi imaculate – și, spre surprinderea și nedumerirea lui, în vechiul salon de la etaj, din aripa nordică, se găseau acum un aparat de fitness multifuncțional, gantere, un televizor uriaș cu ecran plat. Rătăci prin încăpere, încruntându-se spre saltelele de yoga ordonate în suluri pe raft, prosoapele în vrafuri îngrijite, borseta mare cu DVD-uri.

O deschise, răsfoi paginile. Power Yoga? *Bunica* lui? Serios? Tai chi, Pilates... *Mușchi de oțel?*

Buni?

Încercă să și-o imagineze. Nu putea să nu creadă că era înzestrat cu o imaginație al naibii de activă, altfel nu și-ar fi putut câștiga niciodată o existență decentă din scrisul de romane. Dar când încercă să o vizualizeze pe bunica lui, o persoană care făcea schițe în creion și robotea în grădină, trăgând de fiare, imaginația lui se dovedi neputincioasă.

Însă Hester Landon nu făcea niciodată nimic fără motiv. Nu putea nega faptul că echiparea și aranjarea încăperii demonstrau o planificare atentă și un studiu temeinic.

Poate hotărâse că avea nevoie de un loc confortabil în care să facă mișcare în zilele în care, precum azi, vremea o împiedica să își facă faimoasele plimbări zilnice de cinci kilometri. Ar fi putut angaja pe cineva să amenajeze camera.

Nu, ea nu făcea niciodată nimic fără un motiv – și nu făcea niciodată nimic pe jumătate. Dar tot nu și-o putea imagina băgând un DVD în aparat pentru a-și face mușchi de oțel.

Răsfoi leneș printre alte câteva DVD-uri din borsetă și găsi bilețelul autoadeziv.

Eli, sportul practicat cu regularitate e benefic pentru corp, minte și spirit. Acum, mai puține gânduri negre și mai multă sudoare.

Te iubesc.

Buni, via Abra Walsh.

– Dumnezeule!

Nu se putea hotărî dacă să fie amuzat sau jenat. Și totuși, cât de multe îi spusese bunica lui Abrei? Ce-ar fi fost să păstreze puțină discreție?

Își îndesă mâinile în buzunare și se apropie de fereastra ce dădea spre plajă.

Chiar dacă marea se calmase, rămânea cenușie sub un cer de culoarea unei vânătăi palide. Valurile se loveau plescăind de plaja acoperită de zăpadă, mușcând încet, treptat, din pătura vălurită de alb. Movilițele albe ale dunelor se înălțau, iarba de mare se ivea ca niște bolduri într-o perniță de ace. Firele tremurau în bătaia vântului, aplecându-se sub forța lui. Zăpada îngropase treptele spre plajă, întinzându-se groasă și grea peste balustrade.

Nu văzu nici urmă de picior de om, însă lumea de afară nu era pustie. Undeva departe în acea veșnicie cenușie, observă ceva sărind – doar o formă și o tresărire vagă, apărută pentru o clipă. Și privi pescărușii zburând deasupra zăpezii, deasupra mării. În liniștea înăbușită de zăpadă, auzi râsul lor.

Și se gândi la Abra.

Aruncă o privire în spatele lui, studiind apatic aparatul de fitness multifuncțional. Nu îi plăcuse niciodată să facă mișcare pe mașinării. Dacă voia să facă sport, prefera să joace baschet.

– N-am nici minge, nici coș, spuse el în casa goală. Și am totuși câțiva zeci de centimetri de zăpadă. Ar trebui să curăț aleea, eventual. De ce? Nu mă duc nicăieri.

Iar acea ultimă afirmație, își spuse, făcea parte din problemă de aproape un an.

– În regulă, bine. Dar nu am de gând să mă cobor la nenorocita aia de Power Yoga. Dumnezeule, cine se gândește la chestiile alea? Eventual zece sau cincisprezece minute pe aparatul ăla mizerabil. Câțiva kilometri.

Se obișnuise să alerge câțiva kilometri pe pista de jogging de lângă râul Charles, reușind de regulă să iasă de câteva ori pe săptămână când vremea era acceptabilă. Considerase banda de alergare de la sala de sport drept ultimă soluție, dar petrecuse suficient timp și pe ea.

Cu siguranță se putea descurca pe micuțul aparat multifuncțional al bunicii lui.

Apoi putea să îi trimită un e-mail, să îi spună că găsise biletul, că făcuse ce avea de făcut. Iar dacă dorea

să comunice cu el despre ceva, să *comunice* pur și simplu. Nu era nevoie să își implice colega de yoga în fiecare nenorocită de treabă.

Se apropie de aparatul de fitness cu o antipatie inerentă, aruncând o privire spre ecranul plat. Nu, nu voia televizor, decise. Renunțase să se mai uite după ce își văzuse propriul chip pe ecran mult prea des, auzise comentariile, dezbaterile privind vinovăția sau nevinovăția lui, descrierile detaliate cu adevărat oribile ale vieții lui personale, corecte sau nu.

Data viitoare, dacă avea să mai existe o dată viitoare, avea să-și caute iPod-ul, dar deocamdată urma să facă treaba doar ca să fie făcută și să se concentreze pe propriile gânduri.

Pentru a-și face o idee, prinse mânerele, împinse din picioare. Iar pe afișajul aparatului apăru numele bunicii lui.

– Hm.

Curios, studie panoul și ceru să îi afișeze datele înregistrate pentru ea.

– Uau. Bine lucrat, Buni.

Conform ultimei ei înregistrări, care, își dădu el seama, data din ziua în care căzuse, făcuse cinci kilometri în patruzeci și opt de minute și treizeci și două de secunde.

– Nu-i rău. Dar te pot întrece.

Curios acum, programă aparatul pentru un al doilea utilizator și își introduse numele. Începu încet, lăsându-și răgaz să se încălzească. Apoi îi dădu bătaie în forță.

Paisprezece minute și doi kilometri mai târziu, scăldat în sudoare, cu plămânii arzând, se dădu bătut. Gâfâind zgomotos, se clătină până la frigiderul mic și luă o sticlă de apă. După ce bău cu sete din ea, se lăsă pe podea, întinzându-se pe spate.

– Doamne, Dumnezeule! Nu mai pot nici măcar să țin pasul cu o bătrână. Deplorabil. Jalnic.

Se zgâi la tavan, chinuindu-se să își recapete suflul, dezgustat să constate că mușchii picioarelor îi tremurau efectiv de șoc și oboseală.

Jucase baschet pentru nenorocita de echipă a universității Harvard. Având un metru nouăzeci, compensase pentru relativul dezavantaj al înălțimii prin viteză și agilitate – și rezistență.

La naiba, fusese sportiv cândva, iar acum era moale și fără vlagă, prea slab și lent.

Își voia viața înapoi. Nu, nu, nu era corect. Chiar și înainte de coșmarul declanșat de uciderea lui Lindsay, viața lui fusese imposibil de plină de probleme, profund nesatisfăcătoare. Se voia *pe el însuși* înapoi. Și al naibii să fie dacă știa cum să ajungă la acest lucru.

Unde se pierduse? Nu mai ținea minte cum era să fie fericit. Dar știa că fusese. Avusese prieteni, interese, ambiții. Avusese *pasiune*.

Nu mai reușea să își găsească nici măcar furia, reflectă el. Nu putea nici măcar să caute adânc în el și să găsească furia legată de ceea ce îi fusese furat sau ceea ce abandonase el cumva.

Luase antidepresive, vorbise cu psihiatrul. Nu voia să mai facă așa ceva. Nu putea. Și nu putea nici să zacă acolo pe podea, într-o grămadă asudată. Trebuia să facă *ceva*, oricât de neînsemnat, oricât de comun. „Fă pur și simplu ceea ce urmează", își spuse.

Se ridică în picioare și porni șchiopătând spre duș.

Ignorând vocea din mintea lui care îl îndemna să se întindă pur și simplu, să își petreacă restul zilei dormind, se îmbrăcă gros pentru a rezista frigului, trăgându-și un pulover peste o bluză de corp termoizolantă, luându-și o căciulă de schi și mănuși. Poate că nu pleca nicăieri, însă acest lucru nu însemna că aleea, cărările și chiar terasele nu trebuiau curățate de zăpadă.

Promisese că avea să se ocupe de Bluff House, prin urmare avea să se ocupe de Bluff House.

Îi luă câteva ore, cu o freză de zăpadă și o lopată. Nici nu mai ținea minte de câte ori fusese nevoit să se oprească, să se odihnească, atunci când pulsul îi trezise clopote răsunătoare de alarmă în minte sau când brațele îi tremuraseră ca unui neputincios. Dar curăță aleea pentru mașini, cărarea din față, apoi croi un drum decent de-a curmezișul terasei principale până la treptele spre plajă.

Și îi mulțumi lui Dumnezeu când se lăsă seara și lumina scăzu, și deveni nepractic să continue cu celelalte terase. Înăuntru, își aruncă hainele de exterior în spălătorie, intră ca un somnambul în bucătărie, unde își trânti câteva bucăți de mezel și cașcaval între două felii de pâine și se mulțumi cu acel sendviș drept cină.

Îl ajută să alunece pe gât cu o bere, doar fiindcă era acolo, mâncând și bând în picioare deasupra chiuvetei, uitându-se pe fereastră.

Făcuse ceva, își spuse. Se dăduse jos din pat, întotdeauna primul hop. Scrisese. Se făcuse de râs pe aparatul de fitness multifuncțional. Și se ocupase de Bluff House.

Per ansamblu, o zi destul de bună.

Înghiți patru pastile de ibuprofen, apoi își târî corpul înțepenit la etaj. Se dezbrăcă, se băgă în pat și dormi până în zori. Fără vise.

Abra fu surprinsă și încântată să constate că aleea pentru mașini de la Bluff House fusese curățată. Se așteptase să fie nevoită să își croiască drum prin jumătate de metru de zăpadă neatinsă.

În mod normal, ar fi venit pe jos de la căsuța ei, dar alesese să nu înfrunte zăpada adâncă sau gheața subțire. Parcă Chevroletul Volt în spatele BMW-ului lui Eli și își luă geanta.

Descuie ușa de la intrare, înclină ușor capul și ascultă. Când nu fu întâmpinată decât de tăcere, hotărî că Eli fie era încă în pat, fie se închisese undeva prin casă. Își atârnă paltonul în debara și își schimbă cizmele cu pantofi.

Mai întâi făcu focul în camera de zi, pentru a înveseli încăperea, apoi porni spre bucătărie pentru a face cafea.

Nu erau farfurii în chiuvetă, remarcă ea, și deschise mașina de spălat vase.

Văzu urmele a tot ce mâncase Eli de când sosise. Micul dejun pe care i-l pregătise ea, câteva boluri de supă, două farfurii mici, două pahare, două căni de cafea.

Clătină din cap.

Nu era bine.

Pentru confirmare, verifică și dulapurile, frigiderul.

Nu, nu era bine deloc.

Porni iPod-ul din bucătărie la volum mic, apoi adună ingredientele. Odată ce termină de pregătit un bol de aluat pentru clătite, urcă să îl caute.

Dacă era încă în pat, era timpul să se trezească.

Dar auzi țăcănitul unei tastaturi din biroul lui Hester și zâmbi. Era totuși ceva. Mișcându-se fără zgomot, aruncă o privire prin ușa întredeschisă și îl văzu așezat la superbul birou vechi, având lângă tastatură o sticlă deschisă de Mountain Dew (își notă în gând să refacă stocul pentru el).

Avea să-i lase ceva mai mult timp acolo, decise ea, apoi porni direct spre dormitorul lui. Făcu patul, scoase sacul de rufe din coș, adăugă prosoape de baie.

Verifică și celelalte băi la întoarcere, în caz că folosise prosoape de mâini sau prosopele, cercetă sala de sport.

Revenind la parter, duse sacul de rufe în spălătorie, sortă, separă și porni o primă tură de spălat. Și îi scutură și îi puse pe umeraș hainele de exterior.

Nu avea prea multă ordine de făcut, își dădu ea seama, și făcuse o curățenie temeinică în întreaga casă cu o zi înainte de sosirea lui. Deși putea găsi oricând ceva de făcut, își calculă timpul. Avea să îi pregătească un fel de mic dejun mai consistent înainte de a-și sufleca mânecile și a se apuca de lucru cu adevărat.

Când urcă din nou, făcu intenționat gălăgie. Când ajunse la birou, Eli se ridicase și venea spre ușă. Probabil cu intenția de a o închide, își spuse ea, prin urmare intră înainte ca el să apuce să o facă:

– Bună dimineața. E o zi superbă.

– Ah...

– Cerul e de un albastru splendid. Ținând în mână sacul de gunoi, se apropie să golească și coșul de sub birou. Marea este albastră, soarele se reflectă scânteietor de pe zăpadă. Pescărușii pescuiesc. Am văzut o balenă azi-dimineață.

– O balenă.

– Pur noroc. Tocmai mă uitam pe fereastră exact când a suflat apa. Era foarte departe, dar oricum a fost spectaculos. Deci. Se întoarse. Micul tău prânz e gata.

– Ce anume?

– Micul prânz. E prea târziu pentru micul dejun, peste care ai sărit.

– Am consumat... cafea.

– Acum poți să consumi mâncare.

– De fapt, eu tocmai...

Arătă spre laptop.

– Și e iritant să fii întrerupt, să fii târât la masă. Dar probabil ai să lucrezi mai bine după ce mănânci ceva. De cât timp scrii azi?

– Nu știu. *Chiar* era iritant, reflectă el. Întreruperea, întrebările, mâncarea pentru care nu voia să își facă timp. De pe la șase, cred.

– Ei bine, Dumnezeule! E ora unsprezece, deci clar trebuie să faci o pauză. Ți-am pus masa în camera de dimineață de data asta. Peisajul e atât de frumos de acolo, în special azi. Vrei să fac puțină curățenie și aici până mănânci – sau în general?

– Nu. Eu... Nu. După o altă scurtă ezitare. Nu.

– Am înțeles. Du-te și mănâncă, iar eu voi face ce am de făcut la etajul ăsta. Așa, dacă vei dori să te întorci la muncă, eu voi fi la parter, unde nu te voi deranja.

Se puse între el și laptopul lui, zâmbind cald într-un pulover mov spălăcit cu un semn al păcii exact în centru, o pereche de blugi și mai spălăciți și saboți Crocs portocaliu intens.

Cum a i se împotrivi părea un efort inutil și care i-ar fi consumat mult timp, Eli se mulțumi să iasă pur și simplu din cameră.

Intenționase să facă o pauză și să mănânce ceva – eventual o chiflă sau orice altceva. Timpul trecuse pe nesimțite. Îi *plăcea* ca timpul să treacă pe nesimțite, fiindcă acest lucru însemna că se cufundase cu totul în carte.

Ea ar fi trebuit să se ocupe de curățenia din casă, nu să își asume rolul de paznic.

Nu uitase că urma să vină. Dar planul lui de a lua o pauză de la scris când sosea ea, de a pune mâna pe acea chiflă şi de a ieşi la o plimbare, de a suna acasă în timp ce se plimba, ei bine, toate acestea se pierduseră în munca la carte.

Coti spre stânga, intrând în camera de dimineaţă, cu pereţii ei rotunjiţi, de sticlă.

Abra avusese dreptate. Peisajul merita admirat. Avea să facă plimbarea aceea mai târziu, dacă putea găsi o rută rezonabilă, ţinând cont de zăpadă. Cel puţin putea ieşi până pe treptele spre plajă, să facă poze şi să le trimită acasă.

Se aşeză la masă în faţa farfuriei acoperite, a ceştii mici de cafea şi a paharului de cristal cu suc. Abra adusese chiar şi o floare din buchetul din camera de zi şi o pusese într-o vază mică. Gestul îi evocă obiceiul mamei lui de a-i aşeza o floare sau vreun joc, sau o carte, sau o jucărie pe tavă când îi aducea mâncare la pat dacă era bolnav, în copilărie.

Acum nu era bolnav. Nu avea nevoie să fie cocoloşit. Nu avea nevoie decât de cineva care să vină şi să se ocupe de curăţenie, ca el să poată scrie, trăi şi curăţa nenorocita de zăpadă dacă trebuia curăţată.

Se aşeză, tresărind puţin la durerea din gât şi din umeri. În regulă, maratonul de curăţat zăpada pentru propria mândrie îl costase, recunoscu el.

Îndepărtă capacul de pe farfurie. O adiere de abur parfumat se ridică dintr-un vraf de clătite cu afine. O feliuţă de costiţă crocantă era întinsă pe marginea farfuriei şi un mic bol transparent cu pepene garnisit cu frunze de mentă era aşezat alături.

– Uau.

Rămase cu privirea aţintită pentru o clipă, nehotărât între senzaţia de şi mai multă iritare sau de acceptare. Decise că amândouă erau valabile. Avea să mănânce fiindcă mâncarea era în faţa lui, iar acum era aproape lihnit de foame, şi putea fi iritat de acest lucru.

Întinse o porţie din untul pe care ea îl aşezase cu linguriţa deasupra teancului, şi îl privi topindu-se în timp ce adăugă sirop.

Arăta puţin cam pretenţios – dar foarte gustos.

Ştia foarte bine că avusese parte de o copilărie privilegiată, dar astfel de mici mese elegante, cu ziarul de dimineaţă împăturit alături nu constituiseră evenimente cotidiene. Familia Landon se bucura de o situaţie privilegiată fiindcă muncea, şi muncea fiindcă se bucura de o situaţie privilegiată.

Începând să mănânce, deschise ziarul, apoi îl puse deoparte. Ca în cazul televiziunii, ziarele evocau prea multe amintiri neplăcute. Era mulţumit să privească peisajul şi, lăsându-şi pur şi simplu gândurile să rătăcească, privi apa şi zăpada ce se topea sub razele soarelui.

Se simţea... aproape împăcat. Întoarse privirea spre ea când intră în cameră.

– Etajul e curat, îi spuse ea, şi dădu să ridice tava.

– Mă ocup eu. Nu, insistă. Mă ocup eu. Ascultă, nu e nevoie să îmi găteşti. A fost gustos, mulţumesc, dar nu e nevoie să găteşti.

– Îmi place să gătesc şi nu e foarte satisfăcător să gătesc doar pentru mine. Îl urmă în bucătărie, apoi merse mai departe în spălătorie. Iar tu nu mănânci cum trebuie.

– Mănânc, bombăni el.

– O supă la conservă, un sendviş, un bol de cereale reci? Aduse înăuntru un coş de rufe şi se aşeză în colţul de luat micul dejun pentru a împături hainele. Nu poţi ţine secrete faţă de menajeră, spuse ea relaxată. Nu în materie de mâncare, duş şi sex. Trebuie să pui pe tine vreo şapte kilograme, aş spune. Nici nouă nu ţi-ar strica.

Nu mai reuşise să îşi găsească furia în ultimele câteva luni, dar ea îi desena practic o hartă.

– Ascultă...

– Poţi să-mi spui că nu-i treaba mea, zise ea, dar asta nu o să mă oprească. Aşa că o să gătesc când am timp. Sunt aici, oricum.

Nu îi venea în minte nici o metodă rezonabilă de a se certa cu o femeie care, în acel moment, îi împăturea boxerii.

– Știi să gătești? îl întrebă ea.

– Da. Suficient.

– Să vedem. Înclină capul într-o parte, studiindu-l cu ochii ei verzi. Sendvișuri calde cu caşcaval, omletă, grătare – și carne de hamburger – și... ceva cu homari sau stridii.

El numea acea mâncare Stridii à la Eli – și și-ar fi dorit foarte tare să iasă din mintea lui.

– Te ocupi și cu cititul gândurilor, în afară de făcutul de clătite?

– Citesc în palmă și în cărți de tarot, dar în cea mai mare parte, de amuzament.

Nu îl surprindea, își dădu el seama, câtuși de puțin.

– În fine, o să-ți pregătesc una sau două mâncăruri la caserolă, ceva ce să poți încălzi și mânca. Am să merg la piață înainte să mai vin aici. Mi-am marcat zilele pe calendarul de acolo, ca să ai un program. Vrei să-ți mai iau și altceva, în afară de Mountain Dew?

Detaliile ei vioaie, concrete, îi înceţoșară gândurile.

– Nu-mi vine în minte nimic.

– Dacă îți amintești ceva, notează undeva. Despre ce e cartea ta? Sau e secret?

– E... Un avocat exclus din barou care caută răspunsuri și ispășire. O să își piardă viața, la propriu, sau o să și-o recupereze? Genul ăsta de lucruri.

– Îți place de el?

Eli se holbă la ea pentru o clipă fiindcă era exact întrebarea corectă. Și genul la care voia să răspundă, în loc să o ignore sau să o evite:

– Îl înțeleg și m-am implicat în crearea lui. Evoluează spre o persoană care îmi place.

– A-l înțelege e mai important decât a-l plăcea, cred eu. Se încruntă când Eli își frecționă umărul, apoi ceafa. Stai cocoșat.

– Poftim?

– Deasupra tastaturii. Stai cocoșat. Majoritatea așa stau.

Puse hainele deoparte și, înainte ca el să apuce să își dea seama ce voia să facă, se apropie și își înfipse degetele în umărul lui. Durerea, bruscă și dulce, explodă în el ajungându-i până la tălpi.

– Ascultă... au!

– Dumnezeule bun, Eli, ai pietroaie acolo.

Iritarea se transformă într-un fel de frustrare nedumerită. De ce nu îl lăsa în pace femeia aceea?

– Doar fiindcă am exagerat ieri. La curățatul zăpezii.

Abra lăsă mâinile jos, se dădu în spate și deschise dulapul, căutând ibuprofenul. Parțial fiindcă exagerase, reflectă ea, parțial fiindcă stătea cocoșat deasupra tastaturii. Dar dincolo de toate acestea? Stres profund, complex, răspândit în tot organismul.

– Am să ies o vreme, să dau niște telefoane.

– Bine. E frig, dar e frumos.

– Nu știu cât trebuie să-ți dau. Nu te-am întrebat niciodată.

Când ea îi spuse prețul, Eli bâgă mâna după portofel. Găsi buzunarul gol.

– Nu știu unde mi-am lăsat portofelul.

– În pantalonii de blugi. Acum este pe măsuța ta de toaletă.

– În regulă, mulțumesc. Revin imediat.

Bietul, tristul, stresatul Eli, reflectă ea. Trebuia să îl ajute. Se gândi la Hester, clătinând din cap, în timp ce încărcă mașina de spălat vase.

– Știai că așa o să fac, murmură ea.

Eli se întoarse și puse banii pe tejghea.

– Și mulțumesc, în caz că nu mă întorc înainte să pleci.

– Cu plăcere.

– Ies doar să... văd cum e plaja și să îmi sun părinții, pe bunica mea.

„Și să stau naibii departe de tine."

– Bine. Transmite-le tuturor salutările mele.

Eli se opri la ușa spălătoriei.

– Îi cunoști pe părinții mei?

– Bineînțeles. I-am întâlnit de câteva ori când au venit aici. Și i-am văzut când m-am dus la Boston să o vizitez pe Hester.

– Nu știam că ai venit la Boston să o vizitezi.

– Bineînţeles că da. Atâta că noi doi nu ne-am intersectat. Porni maşina şi se întoarse. E bunica ta, Eli, dar a fost o adevărată bunică şi pentru mine. O iubesc. Ar trebui să faci o poză în care să apară casa văzută de pe plajă şi să i-o trimţi. I-ar plăcea asta.

– Da, i-ar plăcea.

– A, Eli? spuse ea, când el se întoarse spre spălătorie, iar ea veni să ia coşul de rufe. Mă întorc pe la cinci şi jumătate. Nu am nimic în program în seara asta.

– Te întorci?

– Da, cu masa mea. Ai nevoie de un masaj.

– Nu vreau...

– Ai nevoie, repetă ea. Poate crezi că nu vrei un masaj, dar, crede-mă, ai să vrei după ce încep. Ăsta e din partea casei – un cadou de bun venit. Masaj terapeutic, Eli, adăugă. Sunt licenţiată. Nu ofer finaluri fericite.

– Ei bine, Dumnezeule!

Ea nu făcu decât să râdă când ieşi.

– Ca să fie totul clar între noi. Cinci şi jumătate!

Eli dădu să pornească după ea, să îi spună clar că nu îşi dorea acel serviciu. Iar când se desprinse brusc din cadrul uşii, o durere surdă îl fulgeră în partea din spate a umerilor.

– Rahat. Doar rahat.

Fu nevoit să îşi bage cu mare grijă braţele în palton. Trebuia doar ca ibuprofenul să îşi facă efectul, îşi spuse. Şi să se cufunde din nou în mintea lui, fără ea, ca să se poată gândi la carte.

Avea să meargă – undeva – să sune, să respire, iar după ce se descotorosea de acea înţepeneală sâcâitoare, de acea durere neîncetată, avea să îi trimită pur şi simplu un mesaj pe telefon – era mai bine să îi scrie mesaj – să-i spună să nu mai vină.

Dar mai întâi urma să îi urmeze sfatul, să iasă la plimbare pe plajă, să facă o poză cu Bluff House. Şi poate avea să stoarcă de la bunica lui câteva informaţii despre Abra Walsh. Era încă avocat. Ar fi trebuit să fie în stare să obţină cu subtilitate nişte răspunsuri de la un martor care îi era deja favorabil.

Înaintând pe cărarea pe care o croise în curtea interioară, aruncă o privire peste umăr şi o văzu pe Abra la fereastra dormitorului lui. Îi făcu un semn cu mâna. Eli ridică şi el mâna şi se întoarse din nou.

Avea genul de chip fascinant care făcea un bărbat să îşi dorească să se uite de două ori. Prin urmare, cu foarte multă determinare, îşi ţinu privirea aţintită direct în faţă.

capitolul 4

Savură plimbarea pe plaja înzăpezită mai mult decât se aşteptase. Soarele alb de iarnă se revărsa în forţă, reflectându-se de pe mare, de pe zăpadă, făcându-le pe amândouă scânteietoare. Mai trecuseră şi alţii pe plajă înaintea lui, aşadar urmă drumurile croite de aceştia până la fâşiile ude şi reci de nisip pe care valurile le scoseseră la iveală.

Păsările de ţărm aterizau pe marginea apei plimbându-se sau ţopăind, lăsând urme uşoare imprimate pe nisip înainte ca acestea să fie acoperite şi şterse de spuma valurilor. Strigau, ţipau, flecăreau, făcându-l să îşi amintească de apropierea primăverii, în pofida peisajului hibernal din jurul lui.

Urmări un trio de păsări ce aduceau cu un fel de rândunici-de-mare; se opri, făcu alte câteva poze şi le trimise acasă. Continuându-şi plimbarea, se uită la ceas şi calculă programul de acasă din Boston înainte de a încerca să-şi sune părinţii pe telefonul fix.

– Şi cu ce te mai ocupi?

– Buni. Nu se aşteptase să răspundă ea. Fac o plimbare pe Whiskey Beach. Avem câţiva zeci de centimetri de zăpadă. Aduce mult cu acel Crăciun de demult când aveam, nici nu ştiu, vreo doisprezece ani?

– Tu şi verii tăi şi băieţii familiei Grady aţi construit un castel de zăpadă pe plajă. Şi mi-ai luat fularul bun de caşmir roşu şi l-ai folosit drept drapel.

– Am uitat partea aia. Cu steagul.

– Eu nu.

– Cum eşti?

– Încep să îmi revin. Mă enervează oamenii care nu mă lasă să fac nici doi paşi fără nenorocitul ăla de cadru de mers. Am să mă descurc *foarte bine* cu un baston.

Cum primise un e-mail de la mama lui în care îi era detaliată bătălia în privinţa cadrului de mers, Eli era pregătit:

– E mai înţelept să fii prudentă şi să nu rişti să cazi din nou. Tu ai fost întotdeauna înţeleaptă.

– Căile astea ocolite nu ţin la mine, Eli Andrew Landon.

– Nu ai fost întotdeauna înţeleaptă?

O făcu să râdă, şi consideră asta o mică victorie.

– Ba da, şi intenţionez să fiu şi în continuare. Creierul meu funcţionează cât se poate de bine, mulţumesc, chiar dacă nu reuşesc să mă dumiresc cum am ajuns, totuşi, să cad. Nici măcar nu ţin minte să mă fi dat jos din pat. Dar nu contează. Mă vindec şi în mod *cert* voi scăpa de cadrul ăla de mers pentru bătrâne invalide. Tu cum eşti?

– Mă descurc. Scriu în fiecare zi, mi se pare că avansez în mod real cu romanul. Asta mă face să mă simt bine. Şi îmi face bine să mă aflu aici. Buni, vreau să îţi mulţumesc din nou pentru...

– Nu. Tonul ei avea duritatea granitului de New England. Bluff House îţi aparţine la fel de mult ca mie. E a familiei. Ştii că ai lemne de foc în magazie, dar dacă ai nevoie de mai multe, ia legătura cu Digby Pierce. Numărul lui e în agenda mea, pe masa din biroul mic şi în sertarul din colţul drept din bucătărie. Îl are şi Abra dacă nu reuşeşti să îl găseşti.

– În regulă. Nici o problemă.

– Mănânci cum trebuie, Eli? Nu vreau să te văd doar piele şi os când voi da din nou ochii cu tine.

– Tocmai am mâncat clătite.

– Ah! Te-ai dus la Cafe Beach în sat?

– Nu... de fapt, Abra le-a făcut. Ascultă, în legătură cu asta...

– E o fată bună. Hester îl întrerupse netulburată. Şi e o bucătăreasă excelentă. Dacă ai vreo întrebare sau

te loveşti de vreo problemă, apelează la ea. Dacă nu are răspunsul, îl va găsi. E o fată deşteaptă, şi încă una foarte drăguţă, după cum sper că ai observat şi tu, dacă nu cumva ţi-ai pierdut şi vederea odată cu kilogramele.

Eli simţi o mâncărime de avertizare în ceafă.

– Buni, sper că nu încerci să mă combini cu ea, nu?

– De ce ar trebui să fac aşa ceva? Nu poţi gândi singur? Când s-a întâmplat vreodată să mă bag în viaţa ta sentimentală, Eli?

– Bine, ai dreptate. Îmi cer scuze. Atâta că... Tu o cunoşti mult mai bine decât minte. Nu vreau să se simtă obligată să gătească pentru mine şi se pare că nu reuşesc să îi explic limpede acest lucru.

– Ai mâncat clătitele?

– Da, dar...

– Fiindcă te-ai simţit obligat?

– Am priceput.

– Mai mult, Abra face ceea ce îi place, îţi dau cuvântul meu. E un lucru pe care îl admir la ea. Se bucură de viaţă şi o trăieşte. Ţi-ar prinde bine şi ţie puţină atitudine din asta.

Mâncărimea de avertizare se făcu simţită din nou.

– Dar nu încerci să mă combini cu ea?

– Am încredere că îţi cunoşti propria minte, inimă şi nevoile fizice.

– Bine, hai să mergem mai departe. Sau să ne deplasăm în lateral. Nu vreau să o supăr pe prietena ta, mai ales că îmi spală şi rufele. Deci, după cum spuneam, tu o cunoşti mai bine. Cum pot să o conving, cu diplomaţie, că nu vreau sau nu am nevoie de un masaj?

– Ţi-a oferit un masaj?

– Da, doamnă. Sau m-a informat că se va întoarce la cinci şi jumătate cu masa de masaj. Nici nu s-a sinchisit de replica mea „Nu, mulţumesc".

– Pregăteşte-te pentru un adevărat răsfăţ. Fata aia are mâini magice. Înainte să înceapă să îmi facă masaje săptămânale şi să mă convingă să fac yoga, trăiam cu durerea de şale şi un junghi exact între omoplaţi. Am decis că e ceva ce ţine de bătrâneţe şi am acceptat-o ca atare. Până la Abra.

Eli își dădu seama că pașii îl duseseră mai departe decât intenționase când văzu treptele ce urcau spre sat. În cele câteva secunde cât îi luă să schimbe direcția și să decidă să urce, Hester apucă să continue:

– Ești un ghem de stres, băiete. Îți închipui că nu aud asta în vocea ta? Viața ta a devenit un iad peste noapte, iar asta nu e corect. Nu e drept. De cele mai multe ori nici viața nu e dreaptă. Deci contează ce facem în privința asta. Ce trebuie să faci tu acum e același lucru pe care mi-l recomandă și mie toată lumea. Refă-ți sănătatea, recapătă-ți puterile, pune-te din nou pe picioare. Nici mie nu îmi place să o aud, dar asta nu înseamnă că nu e purul adevăr.

– Și un masaj din partea vecinei tale specialistă în clătite reprezintă răspunsul?

– E unul dintre ele. Tu te auzi cum pufăi și gâfâi ca un bătrân?

Insultat – copleșit de rușine –, Eli trecu în defensivă:

– Am venit pe jos până în sat – și o parte din drum l-am făcut prin mizerabila asta de zăpadă. Și urc trepte.

– Și toate aceste scuze din partea unei foste vedete a echipei de baschet de la Harvard.

– Nu am fost vedetă, bombăni el.

– Pentru mine ai fost. Pentru mine încă ești.

Se opri în vârful treptelor – da, pentru a-și trage sufletul, și pentru a aștepta ca inima pe care ea reușise să o răscolească să se liniștească.

– Mi-ai văzut noua sală de sport? îl întrebă ea.

– Am văzut-o. Foarte drăguță. Cât poți să ridici la haltere, Hester?

Ea râse:

– Te crezi deștept și obraznic. N-am de gând să ajung pe lumea cealaltă sfrijită și uzată, te asigur. Folosește sala aia de sport, Eli.

– Am folosit-o deja – o dată. Am găsit bilețelul tău. Stau în față la Lobster Shack.

– Cele mai bune sendvișuri cu homari de pe Țărmul Nordic.

– Lucrurile nu s-au schimbat prea mult.

– Doar pe ici pe colo, dar fundația e cea care contează. Mă aștept ca tu să ți-o amintești pe a ta. Ești un Landon și ai tăria de caracter a sângelui familiei Hawkin, care s-a transmis prin mine. Nimeni nu ne ține la pământ, nu pentru mult timp. Să ai grijă de Bluff House în locul meu.

– Așa am să fac.

– Și ține minte. Uneori o clătită e doar o clătită.

Îl făcu să râdă. Chiar dacă nu îi ieși decât un râs răgușit, era totuși real.

– Bine, Buni. Folosește cadrul.

– Am să folosesc nenorocitul de cadru – deocamdată – dacă accepți masajul ăla.

– În regulă. Verifică-ți e-mailul, ai primit niște poze. Te sun peste câteva zile.

Trecu pe lângă locuri pe care și le amintea – Cones 'N Scoops, Maria's Pizza – și firme noi precum Surf's Up, cu șindrila roz într-o nuanță potrivită pentru plajă. Turla albă a bisericii metodiste, dreptunghiul simplu al celei unitariene, edificiul impunător al hotelului North Shore și farmecul celor câteva pensiuni răzlețe care primeau turiști pe tot parcursul sezonului.

Câteva mașini trecură pufăind pe lângă el, apoi se răriră până dispărură aproape complet când porni înapoi spre casă.

Poate avea să meargă în sat în următoarea după-amiază senină, să cumpere câteva cărți poștale pe care să scrie câteva notițe rapide, pentru a aduce zâmbetul pe chipul părinților lui – și pe cele ale puținilor prieteni pe care îi mai avea.

Nu avea ce să strice. Și nu putea să strice nici să arunce o privire prin câteva dintre magazine, vechi și noi, pentru a se familiariza din nou cu atmosfera locului. Pentru a-și aminti fundația, cum s-ar spune.

Dar în acel moment era obosit, îi era frig și voia să ajungă acasă.

Mașina lui stătea singură pe aleea de la intrare, ceea ce fu o ușurare. Zăbovise suficient de mult pentru ca Abra să fi terminat. Nu urma să fie nevoit să facă acum

conversație, nici să o evite. Studiind halul în care îi erau bocancii, ocoli casa, intrând prin spălătorie.

Umărul părea a-i fi bine acum, decise el, dezbrăcându-se. Sau aproape bine. Putea să îi trimită un mesaj Abrei ca să îi spună că plimbarea îl scăpase de noduri.

Însă făcuse o înțelegere cu bunica lui. Așa că urma să respecte înțelegerea –, dar putea să o amâne pentru câteva zile. Avea la dispoziție câteva ore pentru a rezolva acest aspect, își spuse. Era avocat, pentru numele lui Dumnezeu – indiferent dacă practica sau nu –, și scriitor. Putea compune o comunicare clară și rezonabilă.

Intră în bucătărie și observă bilețelul autocolant de pe tejghea.

Mâncare de pui și cartofi în congelator.
Realimentat focarele.
Mănâncă un măr și nu uita să te hidratezi după plimbare. Ne vedem în jur de 5.30.
Abra

– Cine te crezi, maică-mea? Poate că nu vreau un măr.

Și singurul motiv pentru care scoase apă din frigider era fiindcă îi era sete. Nu voia și nici nu avea nevoie să îi spună cineva când să mănânce, când să bea. În curând avea să înceapă să îi spună să nu uite să folosească ața dentară și să se spele în spatele urechilor. Avea să urce, să se înfigă puțin în muncă de cercetare, apoi să îi compună acel mesaj.

Dădu să iasă, înjură, se întoarse și luă un măr din bolul de bambus fiindcă, la naiba, acum voia unul. Știa că iritarea lui era irațională. Se purta frumos cu el, era atentă. Dar la baza acelei iritări se afla doar dorința de a fi lăsat în pace. Voia spațiu și timp pentru a-și regăsi stabilitatea, nu o mână de ajutor.

Avusese parte de destule astfel de mâini la început, apoi din ce în ce mai puține, pe măsură ce prieteni, colegi și vecini începuseră să se distanțeze de bărbatul suspectat de a-și fi ucis soția. De a-i fi zdrobit căpățâna fiindcă îl înșelase sau fiindcă în urma unui divorț

ar fi pierdut o grămadă de bani. Sau o combinație între cele două.

Nu intenționa să apeleze la acele mâini din nou.

Încălțat doar cu șosete, încă resimțind frigul de după plimbarea lungă, coti spre dormitor pentru a-și lua papucii.

Se opri, cu mărul ridicat pe jumătate spre gură, și se încruntă spre pat. Apropiindu-se, coborî privirea și își înăbuși cel de-al doilea hohot de râs pe ziua respectivă – cu siguranță un record.

Abra împăturise, răsucise și curbase un prosop de mână, transformându-l în ceva ce aducea cu o pasăre bizară ghemuită pe plapumă. Purta ochelari de soare, cu o floricică vârâtă între material și brațul ochelarilor.

Caraghios, reflectă el – și dulce.

Se așeză pe marginea patului și dădu din cap spre pasăre.

– Presupun că voi accepta masajul.

Lăsă pasărea unde era și intră în birou. Avea să se ocupe de cercetare, eventual să se joace puțin cu scena următoare, doar cât să aibă un punct de plecare.

Dar, din obișnuință, își verifică e-mailul mai întâi. Printre mesajele publicitare, un e-mail de la tatăl lui și un altul de la bunica lui ca replică la pozele pe care i le trimisese, găsi și un mesaj de la avocatul lui.

Mai bine nu, își spuse. Mai bine să nu îl deschidă. Dar atunci avea să îl știe acolo, așteptând, așteptând.

Cu mușchii umerilor răsucindu-i-se în noduri, deschise e-mailul. Trecu în grabă peste secțiunea în limbaj avocățesc, lăsă deoparte asigurările, chiar și întrebările introductive, și se concentră pe miezul urât.

Părinții lui Lindsay agitau din nou apele cu zvonuri privind intenția lor de a solicita daune morale pentru moarte accidentală împotriva lui.

Nu avea să se sfârșească niciodată, își spuse. Nu avea să se sfârșească niciodată. Până când și dacă poliția îl prindea pe cel care era responsabil de moartea soției sale, el rămânea suspectul principal.

Părinții lui Lindsay îl disprețuiau, având convingerea fermă și fără urmă de îndoială că le omorâse singurul

copil. Dacă într-adevăr deschideau acel proces – şi cu cât rămânea mai mult timp suspectul principal, cu atât creştea probabilitatea să o facă –, totul avea să fie scos la suprafaţă din nou, învârtit în cuptorul presei şi lăsat să fiarbă şi să se umfle. Şi să dea pe dinafară, vărsându-se nu doar pe el, ci şi pe familia lui.

Din nou.

Asigurările că, în acel moment, era puţin probabil să se demareze procesul sau să capete importanţă când şi dacă se demara nu îl ajutau. Aveau să reia acel refren, fără îndoială, simţindu-se îndreptăţiţi de convingerea că încercau să obţină dreptatea pe singura cale ce li se oferea.

Se gândi la publicitate, la toţi acei papagali din televiziune discutând, analizând, speculând. La detectivii particulari pe care aveau să îi angajeze soţii Piedmont – pe care probabil îi angajaseră deja –, care aveau să vină aici, în Whiskey Beach, şi să aducă toate acele speculaţii, suspiciuni şi întrebări cu ei, în singurul loc care îi mai rămăsese.

Se întrebă dacă anchetatorul din Boston, detectivul Wolfe, jucase vreun rol în decizia lor. În zilele lui proaste, Eli îl considera pe Wolfe un fel de Javert personal – urmărindu-l tenace, obsesiv, pentru o infracţiune pe care nu o comisese. În cele mai bune, îl privea pe Wolfe drept încăpăţânat şi persistând în greşeală, un poliţist care refuza să accepte că lipsa dovezilor putea însemna că era nevinovat.

Wolfe nu reuşise să instrumenteze un dosar care să îl convingă pe procuror să deschidă un proces. Dar acest lucru nu îl descurajase pe individ să încerce, să treacă dincolo de graniţa hărţuirii, până când fusese avertizat de superiori să înceteze. Cel puţin, oficial.

Nu, nu l-ar fi considerat pe Wolfe incapabil să se coboare la a-i încuraja şi a-i instiga pe soţii Piedmont în iniţiativa lor.

Sprijinit în coate, Eli îşi trecu mâinile peste faţă. Ştiuse că trebuia să se aştepte la aşa ceva, ştiuse că era inevitabil. Deci poate că, într-un fel oribil, era mai bine să termine odată.

Fiind de acord cu ultimul rând din e-mailul lui Neal, „Trebuie să vorbim", Eli luă telefonul.

Durerea de cap se zbătea turbată în craniul lui, lovind, izbind, ţipând. Asigurările oferite de avocatul lui nu reuşiră să o atenueze aproape deloc. Soţii Piedmont agitau apele cu zvonuri despre un proces pentru a creşte presiunea, pentru a păstra viu interesul presei, pentru a lansa ideea unei compensaţii materiale. Nici una dintre aceste opinii, deşi era de acord cu ele, nu îl liniştiră. Sugestiile de a rămâne cât mai discret, de a nu discuta despre anchetă, de a-şi reangaja propriul detectiv, nu îl ajutară nicidecum. Intenţiona oricum să rămână cât mai discret. Mai discret de atât ar fi însemnat să dispară. Cu cine naiba ar fi putut discuta despre *orice?* Iar ideea de a băga bani şi a-şi pune speranţa în ancheta unui detectiv particular, care nu reuşise să dea la iveală nimic cu adevărat util la prima încercare, nu făcea decât să adauge un strat de depresie.

Ştia, la fel cum ştia şi avocatul lui, la fel cum ştia şi poliţia, că, pe măsură ce se scurgea timpul, se reducea probabilitatea de a găsi dovezi concrete. Cel mai probabil deznodământ? Avea să rămână în suspans, nici acuzat, nici reabilitat, şi trăind în umbra suspiciunilor pentru tot restul vieţii.

Deci trebuia să înveţe să trăiască acceptând acest lucru. Trebuia să înveţe să trăiască.

Auzi bătaia în uşă, dar nu înţelese pe deplin sunetul, nici motivul, până nu se deschise uşa. O privi pe Abra cărând cu greu înăuntru o uriaşă valiză capitonată şi o plasă umflată.

– Bună. Nu-ţi bate capul cu mine. Stai doar acolo până car asta în casă singură, singurică. Nu, nu e absolut nici o problemă.

Aproape că apucă să o facă până să ajungă el la ea.

– Îmi pare rău. Voiam să iau legătura cu tine, să îţi spun că pur şi simplu nu e un moment potrivit.

Abra se lipise cu spatele de uşă pentru a o închide şi lăsă să-i scape un oftat clar de uşurare.

– Prea târziu, începu să spună, dar apoi zâmbetul ei relaxat păli când se concentră pe chipul lui. Ce este în neregulă? Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Nu mult mai mult decât de obicei, își spuse. Pur și simplu nu e un moment potrivit.

– Ai altceva programat? Ieși să dansezi? Ai o femeie goală sus care te așteaptă la o partidă fierbinte de sex? Nu? răspunse tot ea, înainte să apuce el. Atunci este un moment la fel de bun ca oricare altul.

Deprimarea lui Eli se transformă în iritare cât ai clipi.

– Ce zici de asta? Nu înseamnă nu.

Acum ea expiră zgomotos:

– Asta e un argument excelent, și știu că sunt prea insistentă, chiar enervantă. Pune-o pe seama faptului că vreau să îmi îndeplinesc promisiunea făcută lui Hester de a te ajuta și fiindcă nu suport să văd pe nimeni – nimic – suferind. Hai să facem o înțelegere.

Și, la naiba, cuvintele ei îi amintiră de înțelegerea încheiată mai devreme cu bunica lui.

– Care sunt termenii?

– Acordă-mi cincisprezece minute. Dacă după cincisprezece minute pe masă nu te simți mai bine, o strâng, plec, și nu mai pomenesc subiectul niciodată.

– Zece minute.

– Zece, consimți ea. Unde vrei să mă instalez? Este loc suficient în dormitorul tău.

– Aici e bine.

Prins la colț, arătă spre salonul principal. De acolo o putea scoate mai repede din casă.

– În regulă. Ce-ar fi să faci focul până mă pregătesc? Aș vrea să fie cald în cameră.

Intenționase să facă focul. Fusese distras, pierduse noțiunea timpului. Putea să facă un foc, să îi acorde zece minute – ca ea, în schimb, să îl lase dracului în pace. Dar gândul îl înfuria chiar și așa. Se lăsă pe vine lângă vatră pentru a face o grămăjoară de surcele.

– Nu ți-e teamă să te afli aici? întrebă el. Singură cu mine?

Abra trase fermoarul husei de pe masa ei portabilă.

– De ce să-mi fie?

– Mulți oameni cred că mi-am ucis soția.

– Mulți oameni cred că încălzirea globală e o farsă. Întâmplarea face să nu fiu de acord cu ei.

– Nu mă cunoști. Nu știi cum aș putea reacționa într-o anumită situație.

Ea își întinse masa, împături husa, cu mișcări precise și exersate – și deloc grăbite.

– Nu știu cum ai putea reacționa într-o anumită situație, dar știu că nu ți-ai omorât soția.

Tonul calm, de conversație, al vocii ei îl înfurie:

– De ce? Fiindcă bunica mea nu crede că sunt un ucigaș?

– Asta ar fi un motiv. Întinse o husă de lână pe masă, acoperind-o cu un cearșaf. Hester e o femeie inteligentă, care se cunoaște bine – și care ține la mine. Dacă ar fi avut și cea mai mică urmă de îndoială, mi-ar fi spus să stau departe de tine. Însă asta e doar un motiv. Am mai multe. În timp ce vorbea, așeză mai multe lumânări în cameră și le aprinse. Lucrez pentru bunica ta și am o relație de prietenie personală cu ea. Locuiesc în Whiskey Beach, care este teritoriul familiei Landon. Deci am urmărit povestea.

Norul negru de depresie ce plutea în jurul lui reveni în forță.

– Sunt sigur că toți cei de pe aici au urmărit-o.

– Asta e firesc și omenesc. La fel de firesc și de omenesc e și că îți displace faptul că oamenii vorbesc despre tine și trag concluzii despre tine. Eu am ajuns la propria mea concluzie. Te-am văzut la televizor, în ziar, pe internet. Și ceea ce am văzut a fost șoc, tristețe. Nu vinovăție. Ce văd acum? Stres, furie, frustrare. Nu vinovăție.

În timp ce vorbea, își scoase un elastic de pe încheietura mâinii și, din câteva mișcări, își prinse părul în coadă.

– Nu cred că cei vinovați au mari probleme cu somnul. Încă unul – deși, după cum spuneam, am mai multe – nu cred că ești prost. De ce ai fi ucis-o în aceeași zi în care te-ai certat cu ea în public? În aceeași zi în care

ai aflat că aveai o pârghie care îţi permitea să o faci să iasă prost din procesul de divorţ?

– Nu s-a pus problema de crimă cu premeditare. Eram furios. Crimă pasională.

– Ei bine, asta-i o prostie, spuse ea, scoţând uleiul de masaj. Erai atât de orbit de pasiune încât ai intrat în propria casă şi te-ai pregătit să iei trei lucruri – care, în fond, îţi aparţineau? Cazul formulat împotriva ta nu a putut fi demonstrat, Eli, fiindcă era, şi este în continuare, slab. Au dovedit ora la care ai intrat fiindcă ai dezactivat alarma casei, şi au ora apelului tău la numărul de urgenţă, şi oamenii ştiu la ce oră ai plecat de la birou în seara respectivă. Deci te-ai aflat în casă mai puţin de douăzeci de minute. Dar în acea scurtă fereastră de timp ai urcat, ai ajuns la seif – din care ai luat doar inelul străbunicii tale –, ai coborât, ai dat jos de pe perete tabloul cumpărat de tine, l-ai înfăşurat în prosoape de baie, ţi-ai ucis soţia într-o criză pasională, apoi ai chemat poliţia. Totul în mai puţin de douăzeci de minute?

– Reconstituirea făcută de poliţie a demonstrat că ar fi fost posibil.

– Dar nu şi probabil, replică ea. Acum putem sta aici să dezbatem cazul împotriva ta sau poţi să mă crezi pur şi simplu pe cuvânt că nu mi-e teamă că ai să mă ucizi fiindcă nu îţi place cearşaful perfect neted pe pat sau felul în care îţi împăturesc şosetele.

– Lucrurile nu sunt atât de simple cum le faci tu să pară.

– Lucrurile sunt rareori atât de simple sau de complicate cum le face oricine să pară. Mă duc la baie să mă spăl. Tu dezbracă-te şi urcă-te pe masă. O să încep cu tine întins pe spate.

În sala de baie Abra închise ochii şi îşi acordă un minut întreg pentru exerciţii de respiraţie yoga. Înţelegea perfect clar că o repezise pentru a o alunga, a o îndepărta. Dar nu reuşise decât să o irite.

Pentru a risipi stresul, gândurile negre şi frustrarea prin masaj, trebuia să se elibereze de propriile emoţii negative. Continuă să îşi limpezească mintea în timp ce se spălă pe mâini.

Când reveni în cameră, îl văzu pe masă, sub cearşaf – şi ţeapăn ca o scândură. Nu înţelegea că şi acest lucru era, pentru ea, o dovadă a inocenţei lui? Făcuse o înţelegere şi, deşi era furios, avea de gând să o respecte. Fără un cuvânt, reduse intensitatea luminii şi se apropie de iPod-ul ei, pornind o muzică liniştitoare.

– Închide ochii, murmură ea, şi respiră adânc. Inspiră... expiră. Din nou, spuse ea, turnându-şi ulei în mâini. Încă o dată.

Când el se supuse, ea îşi apăsă mâinile pe umerii lui. Nici măcar nu se atingeau de masă, remarcă ea. Atât de ţepeni, de plini de noduri.

Mângâie, apăsă, frământă, apoi îşi lăsă mâinile să alunece în sus pe coloana gâtului lui înainte de a începe un uşor masaj facial.

Recunoştea semnele unei dureri de cap. Poate dacă reuşea să îi ofere puţină uşurare în această privinţă avea să se relaxeze puţin înainte să treacă la masajul serios.

Pentru el nu era nicidecum primul masaj. Înainte ca viaţa lui să se facă ţăndări, apelase la serviciile unei maseuze pe nume Katrina, o blondă musculoasă, cu o constituţie solidă, ale cărei mâini puternice şi mari îi risipiseră tensiunile acumulate la muncă şi oboseala generată de sport. Cu ochii închişi, aproape că îşi putea imagina că se afla din nou în silenţioasa cameră de tratament a clubului, lăsându-şi muşchii să se relaxeze după o zi la tribunal sau câteva ore pe teren. În plus, peste câteva minute, înţelegerea avea să fie îndeplinită, iar femeia care nu era solida Katrina urma să plece.

Degetele ei îl masară mângâietor pe linia mandibulei şi se apăsară sub ochii lui. Iar violenţa turbată a durerii de cap amuţi.

– Încearcă din nou să respiri. Inspiră prelung, expiră prelung. Vocea ei se contopi cu muzica, la fel de fluidă şi caldă. Aşa e bine. Doar inspiră, apoi expiră.

Îi întoarse capul, îşi lăsă degetele să îi urce pe o parte a gâtului, apoi pe cealaltă, înainte de a-i ridica puţin capul. Aici, apăsarea fermă, profundă, a degetelor ei mari îi provocă o durere fulgerătoare, năucitoare. Înainte

să apuce să se crispeze în faţa ei, se risipi, ţâşnind ca dopul de plută dintr-o sticlă.

Era ca şi cum ar fi spart beton, reflectă Abra, centimetru cu centimetru. Prin urmare închise ochii în timp ce lucra şi vizualiză acel beton înmuindu-se, fărâmiţându-se sub degetele ei. Când trecu la umerii lui, crescu presiunea, puţin câte puţin. Îl simţi relaxându-se – o idee. Nu suficient, dar chiar şi acea uşoară destindere însemna o victorie.

Coborî de-a lungul braţului, frământându-i muşchii obosiţi până în vârful degetelor. Chiar dacă o parte din mintea ei zâmbi încântată când termenul de zece minute trecu neobservat, restul se concentră pe a-şi face treaba.

Pe când ajunse să ridice suportul de faţă ştia că nu avea să i se împotrivească.

– Te rog să te întorci, să vii mai sus şi să îţi sprijini faţa pe suport. Să-mi spui dacă ai nevoie să îl ajustez. Nu te grăbi.

Distrat, pe jumătate adormit, Eli făcu pur şi simplu ceea ce îi ceruse.

Când podul palmelor ei se apăsă pe omoplaţii lui, aproape gemu în faţa amestecului minunat de durere şi de uşurare.

Avea mâini puternice, îşi spuse. Nu părea puternică. Dar mâinile ei împingeau, frecau, apăsau, se înfigeau strânse în pumni în spatele lui, scoţând la suprafaţă dureri pe care se obişnuise să le îndure şi risipindu-le.

Îşi folosea antebraţele, alunecoase de la ulei, greutatea propriului corp, încheieturile degetelor, degetele mari, pumnii. De fiecare dată când presiunea aproape trecea pragul insuportabilului, ceva din el se rupea.

Apoi mângâie ferm, ritmic, constant.

Iar el alunecă în somn.

Când reveni la suprafaţă, plutind uşor spre trezie ca o frunză pe un râu, îi luă o clipă până îşi dădu seama că nu se afla în pat. Rămase întins pe masa capitonată, acoperit pudic cu un cearşaf. Focul ardea mocnit; lumânările licăreau. Muzica murmura în continuare în aer.

Închise ochii şi adormi la loc. Apoi îşi aminti.

Se ridică în coate pentru a privi prin încăpere. Văzu paltonul ei, cizmele, poşeta. Îi simţea mirosul, îşi dădu seama, acel parfum subtil, de pământ, ce se împletea cu ceara lumânărilor, cu uleiul. Prudent, strânse cearşaful în jurul lui şi se ridică în capul oaselor.

Avea nevoie de pantaloni. Să înceapă cu începutul.

Strângând cearşaful, coborî uşor de pe masă. Când se întinse după perechea de blugi, văzu nenorocitul de bileţel autocolant.

Bea apa. Sunt în bucătărie.

Privi prudent în jurul lui până îşi îmbrăcă pantalonii, apoi luă sticla de apă pe care o lăsase lângă ei. Când îşi trase cămaşa îşi dădu seama că nu îl durea nimic. Nu îl durea capul, nu simţea gheare muşcătoare în ceafă, nu mai detecta nici unul dintre acele junghiuri care îl urmăreau după ce încerca să facă mişcare.

Rămase în picioare, bând apa în camera îndulcită de muzică şi de lumina lumânărilor şi a focului, şi îşi dădu seama că simţea ceva ce aproape nu mai recunoştea.

Se simţea bine. Şi stupid. Se purtase urât cu ea, cu bună-ştiinţă. Iar reacţia ei fusese să îl ajute – *în pofida* voinţei lui.

Mustrat de conştiinţă, îşi croi drum prin casă spre bucătărie.

Ea stătea lângă sobă în încăperea în care plutea un parfum îmbătător. Nu ştia ce amesteca acolo pe sobă, dar îi trezi o altă senzaţie rară.

Foame autentică.

Alesese o muzică rock agresivă drept fundal în bucătărie, dar o dăduse în surdină. Acum simţi un junghi – de vinovăţie. Nimeni nu ar fi trebuit să fie nevoit să asculte rock de calitate, aspru, atât de încet încât era aproape şoptit.

– Abra.

Tresări uşor de data aceasta, ceea ce îl linişti. Era om, totuşi.

Când se întoarse, îşi îngustă ochii, ridicând un deget înainte ca el să apuce să vorbească. Apropiindu-se de el, îl studie îndelung. Apoi zâmbi.

– Bun. Arăţi mai bine. Odihnit şi mai relaxat.

– Mă simt bine. Mai întâi vreau să îmi cer scuze. Am fost grosolan şi certăreţ.

– În privinţa asta suntem de acord. Încăpăţânat?

– Poate. În regulă, accept că şi încăpăţânat.

– Atunci suntem chit. Luă un pahar de vin şi îl ridică. Sper că nu te deranjează, m-am servit singură.

– Nu, nu mă deranjează. În al doilea rând, mulţumesc. Când am spus că mă simt bine... nici nu mai ţin minte când s-a întâmplat ultima dată.

Privirea ei se îndulci. Poate că o expresie de milă l-ar fi făcut să se crispeze din nou, dar simpatia era cu totul altceva:

– O, Eli. Viaţa poate fi foarte rea, nu-i aşa? Ai nevoie şi de restul apei din sticla aia. Ca să te hidratezi şi să elimini toxinele. S-ar putea să simţi puţină durere pe mâine. Chiar am fost nevoită să sap adânc. Vrei un pahar de vin?

– Da, de fapt. Îmi iau eu.

– Stai jos, îi spuse ea. Ar trebui să rămâi relaxat, să absorbi o vreme efectele masajului. Ar trebui să te gândeşti să îţi programezi două şedinţe de masaj pe săptămână, până reuşim să învingem stresul ăsta. Apoi ţi-ar fi suficientă şi una pe săptămână sau chiar o dată la două săptămâni dacă aşa nu îţi convine.

– Mi-e greu să opun rezistenţă când sunt pe jumătate ameţit.

– Bun. Am să-ţi notez programările în calendar. Deocamdată am să vin eu la tine. Vedem cum merge.

Eli se aşeză, sorbi pentru prima dată din vin. Avea un gust divin pe limbă.

– Cine eşti?

– O, e o poveste atât de lungă. Am să ţi-o spun într-o zi, dacă ajungem să ne împrietenim.

– Mi-ai spălat lenjeria de corp şi m-ai avut gol pe masa ta. Astea sunt lucruri destul de prieteneşti.

– Astea sunt aspecte profesionale.

– Găteşti mereu pentru mine. Arătă cu bărbia spre sobă. Ce e aia?

– Ce anume?

– Chestia de pe sobă.

– Chestia de pe sobă e o supă bună şi consistentă – legume, fasole, şuncă. Nu am condimentat-o decât puţin fiindcă nu eram sigură cât de picant îţi place. Şi asta? Se întoarse şi deschise cuptorul. Un nou val parfumat se revărsă spre el şi îi stârni apetitul deja înmugurit. E ruladă de carne.

– Ai făcut ruladă de carne?

– Cu morcovi, cartofi şi fasole păstăi. Foarte masculină. O puse pe sobă. Ai dormit mai bine de două ore. Trebuia să fac ceva.

– Două... două *ore*.

Abra arătă distrată spre ceas în timp ce scoase farfurii.

– Mă inviţi la cină?

– Sigur. Se holbă la ceas, apoi din nou la Abra. Ai făcut ruladă de carne.

– Hester mi-a dat o listă. Rulada de carne se afla printre primele trei. În plus, cred că ţi-ar prinde bine nişte carne roşie. Începu să aşeze mâncarea în farfurii. O, apropo. Dacă îmi ceri ketchup să torni deasupra, te lovesc.

– Am priceput şi acceptat.

– Încă o condiţie.

Ţinu farfuria exact atât de departe cât să nu o poată ajunge.

– Dacă e legală, aproape îţi pot garanta că voi fi de acord, în schimbul ruladei de carne.

– Putem discuta despre cărţi, filme, artă, modă, pasiuni şi orice altceva la fel de general. Nimic personal, nu în seara asta.

– Îmi convine.

– Atunci hai să mâncăm.

capitolul 5

În subsolul bisericii, Abra îşi conduse încet cursanţii spre încheierea exerciţiului de relaxare finală. În dimineaţa aceea se strânseseră douăsprezece persoane, un număr semnificativ dată fiind ora şi perioada din an.

Acel număr îi asigura o profundă satisfacție personală și un buget stabil.

Mai multe conversații izbucniră pe măsură ce doamnele ei – și cei doi bărbați – se ridicară și începură să își strângă saltelele personale sau pe cele câteva suplimentare pe care le aducea ea întotdeauna pentru cei care nu veneau pregătiți de acasă.

– Te-ai descurcat foarte bine azi, Henry.

Veterinarul pensionar în vârstă de șaizeci și șase de ani îi oferi rânjetul lui încrezător:

– Într-o bună zi, am să reușesc să mențin poziția semilunii mai mult de trei secunde.

– Continuă doar să respiri.

Abra își aminti că, prima dată când fusese târât la curs de soția lui – zbătându-se din răsputeri în mintea lui –, Henry nu fusese în stare să își atingă degetele de la picioare.

– Nu uitați, le strigă ea, joi avem curs de „Estul Întâlnește Vestul".

Maureen se apropie în timp ce Abra își strângea salteaua.

– O să am nevoie de cursul ăla, și de niște exerciții cardio serioase. Azi am făcut brioșe pentru petrecerea de la școală a lui Liam. Și am mâncat două dintre ele.

– Ce fel de brioșe?

– Cu dublu strat de ciocolată și glazură din cremă de unt. Presărate cu fulgi decorativi și jeleuri.

– Și a mea unde e?

Maureen râse, se bătu peste burtă.

– Am mâncat-o. Trebuie să merg acasă, să fac un duș, să-mi iau hainele de mămică și să duc brioșele la școală. Altfel te-aș implora și te-aș mitui să vii să alergi cu mine, ca să pot arde porția dublă de ciocolată. Copiii au o întâlnire stabilită după școală, eu sunt la zi cu hârțogăriile și contabilitatea, așa că nu am nici o scuză.

– Caută-mă mai târziu, după trei. Am de lucru până atunci.

– Eli?

– Nu, el e programat pe mâine.

– Merge bine în continuare acolo?

– Nu au trecut decât câteva săptămâni, dar da, eu așa aș zice. Nu mă mai privește cu un aer de „Ce naiba caută aici?" de fiecare dată când mă vede. Acum o face mai degrabă o dată la două vizite. Când sunt acolo în timpul zilei, de regulă e închis în biroul lui, scriind – și mă evită strecurându-se afară la o plimbare când urc să mă ocup de curățenia la etaj. Dar mănâncă ceea ce îi las și nu mai arată atât de scofâlcit. Abra își închise salteaua personală în husă. Chiar și așa, de fiecare dată când îi fac masaj – am reușit de patru ori până acum – este ca și cum aș începe de la zero. E atât de plin de tensiune, plus că stă deasupra tastaturii ore întregi.

– Ai să-i vii de hac, Abracadabra. Sunt absolut convinsă că ai să reușești.

– Asta e misiunea mea în acest moment. Abra își îmbrăcă hanoracul și îi trase fermoarul. Dar acum am câteva bijuterii noi de dus la Buried Treasures – așa că ține-mi pumnii –, apoi trebuie să fac o serie de comisioane pentru Marcia Frost. Băiatul ei e încă bolnav de virusul ăla și nu poate să iasă din casă. Am un masaj programat la două, dar după aia sunt disponibilă să ieșim la alergare.

– Dacă reușesc să-mi fac timp, îți trimit un mesaj.

– Ne vedem mai târziu.

În timp ce cursanții ei ieșeau, Abra își strânse saltelele și băgă iPod-ul în geantă. Când își trase o jachetă peste hanorac văzu un bărbat coborând scările. Nu îl recunoștea, dar avea un chip destul de plăcut. Ochi umflați ce îl făceau să pară obosit, păr castaniu scurt și bogat, puțină burtă, care ar fi arătat mai bine dacă nu ar fi stat cocoșat.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Așa sper. Ești Abra Walsh?

– Corect.

– Eu sunt Kirby Duncan. Îi întinse mâna pentru a i-o strânge, apoi îi oferi o carte de vizită. Detectiv particular.

Instinctiv, ridică barierele în minte.

– Fac cercetări pentru un client, în afara Bostonului. Speram să îți pot pune câteva întrebări. Mi-ar face

plăcere să îți fac cinste cu o cafea dacă mi-ai putea acorda câteva minute.

– Mi-am băut deja porția pe ziua de azi.

– Mi-ar plăcea să-mi pot respecta și eu porția. Dumnezeu mi-e martor că beau prea multă cafea. Sunt sigur că micuța cafenea din vecini servește și ceai sau orice altceva ai dori.

– Am o întâlnire, domnule Duncan, spuse Abra, încălțându-și cizmele. Despre ce e vorba?

– Avem informații că lucrezi pentru Eli Landon.

– Aveți informații?

Fața lui rămase agreabilă, chiar afabilă.

– Nu e secret, nu?

– Nu, nu e, și nici nu e treaba dumitale.

– A strânge informații e treaba mea. Fără îndoială știi că Eli Landon e suspect în uciderea soției sale.

– E oare corect așa? se întrebă Abra, trăgându-și șapca. Eu cred că e mai corect să spui că, după o anchetă de un an, poliția nu a reușit să strângă dovezi care să demonstreze că Eli Landon ar fi avut vreo legătură cu moartea soției lui.

– Adevărul e că mulți procurori refuză cazurile care nu sunt extrem de solide. Ceea ce nu înseamnă că dacă nu există dovezi, nu există un caz. E treaba mea să strâng mai multe informații – dă-mi voie să te ajut cu geanta aia.

– Nu, mulțumesc, sunt obișnuită să îmi car singură lucrurile. Pentru cine lucrezi? îl întrebă Abra.

– După cum ziceam, am un client.

– Care are fără îndoială un nume.

– Nu pot divulga această informație.

– Am înțeles. Îi zâmbi agreabil, porni spre scări. Nici eu nu am informații de divulgat.

– Dacă Landon e nevinovat, nu are nimic de ascuns.

Abra se opri și îl privi pe Duncan în ochi.

– Serios? Mă îndoiesc că ești atât de naiv, domnule Duncan. Eu sigur nu sunt.

– Sunt autorizat să recompensez informațiile, spuse el, în timp ce urcară scările spre biserica propriu-zisă.

– Ești autorizat să plătești pentru bârfe? Nu, mulțumesc. Când bârfesc, o fac pe gratis.

Ieși și coti spre parcare, spre locul unde se afla mașina ei.

– Ai o relație personală cu Landon? strigă Duncan din urma ei.

Își simți maxilarul crispându-se și îl blestemă că îi stricase buna dispoziție de după yoga. Își aruncă saltelele și geanta în mașină și deschise portiera. Și, într-un răspuns fără cuvinte la întrebarea lui, ridică în aer degetul mijlociu înainte de a urca, învârtind cheia în contact și îndepărtându-se.

Întâlnirea îi menținu o stare de iritare în tot timpul în care trecu de la o treabă la alta, de la o sarcină la următoarea. Se gândi să își anuleze ședința de masaj programată, dar nu se justifica. Nu putea penaliza un client pentru faptul că un detectiv băgăcios din Boston își vâra nasul în viața ei. Pentru că o scosese din fire atât de rapid încât o determinase să se poarte grosolan.

Nu în viața ei, își aminti singură, nu tocmai. În cea a lui Eli.

Chiar și așa, i se părea teribil de nedrept și supărător. Iar ea știa exact ce însemna nedrept și supărător.

Când Maureen îi trimise un mesaj invitând-o să iasă să alerge, aproape că își găsi o scuză. În schimb decise că sportul și compania aveau să se dovedească, poate, exact ceea ce îi trebuia. Se schimbă, își trase fermoarul la hanorac, își luă căciula și o pereche de mănuși fără degete și se întâlni cu prietena ei pe treptele spre plajă.

– Am nevoie de asta. Maureen alergă pe loc. Optsprezece copii de grădiniță îmbătați cu zahăr. Fiecare educatoare din America ar trebui să primească salariu dublu și să i se ofere câte un buchet de trandafiri în fiecare nenorocită de săptămână. Plus o sticlă din cel mai fin whisky Landon.

– Înțeleg că brioșele au avut mare succes.

– Le-au devorat ca niște lăcuste, spuse Maureen, începând să coboare spre plajă. Nu sunt sigură dacă a mai rămas vreo firimitură rătăcită pe undeva. Este totul în regulă?

– De ce?

– Ai chestia aia acolo.

Maureen se bătu cu degetul între sprâncene.

– La naiba. Instinctiv, Abra își frecționă acel punct. O să mă aleg cu riduri. O să mă aleg cu șanțuri acolo.

– Ba nu. Cuta aia nu îți apare decât când ești foarte supărată sau enervată. Care dintre ele e acum?

– Poate amândouă.

Porniră în alergare ușoară, cu oceanul înspumat pe o parte, nisipul cu grămezile și petele lui de zăpadă de cealaltă parte. Cunoscându-și prietena, Maureen nu spuse nimic.

– L-ai văzut pe tipul ăla când ai plecat de la curs azi-dimineață? Cam de înălțime medie, păr castaniu, față plăcută, puțină burtă?

– Nu știu... poate, da. Mi-a ținut ușa deschisă. De ce? Ce s-a întâmplat?

– A coborât la subsol.

– Ce s-a întâmplat? Maureen se opri brusc, apoi fu nevoită să accelereze pentru a o ajunge din urmă pe Abra, care alergase mai departe. Scumpo, a încercat ceva? Cumva a...?

– Nu. Nu, nimic de genul ăsta. Suntem în Whiskey Beach, Maureen, nu în sudul Bostonului.

– Chiar și așa. La naiba. Nu ar fi trebuit să te las singură acolo. Mă gândeam la brioșe, pentru numele lui Dumnezeu.

– Nu a fost nimic de genul ăsta. Și cine a ținut cursul ăla de autoapărare pentru femei?

– Tu l-ai ținut, dar asta nu înseamnă că prietena ta cea mai bună poate să plece pur și simplu și să te lase singură în felul ăsta.

– E un detectiv particular din Boston. Haide, spuse Abra, când Maureen se opri din nou. Ține pasul. Trebuie să alerg până se risipește proasta dispoziție.

– Ce voia? Ticălosul ăla e încă în închisoare, nu?

– Da, și nu a fost vorba de mine. A fost vorba de Eli.

– Eli? Ai spus detectiv particular, nu poliție. Ce voia?

– El le-a numit informații. De fapt, voia ca eu să îl bârfesc pe Eli. Voia detalii cât mai murdare și s-a oferit să *mă plătească*. Căuta o cârtiță, spuse ea furioasă. Cineva

care să îl spioneze pe Eli și să dea mai departe ce face și ce spune. Eu nici măcar nu știu, fiindcă Eli nici nu face, nici nu spune *nimic*. Și când i-am spus, în esență, să o șteargă, m-a întrebat dacă am o legătură cu Eli. Ceea ce aducea al naibii de mult cu a mă întreba dacă eu și Eli ne-o tragem ca iepurii. Nu mi-a plăcut întrebarea. Nu mi-a plăcut individul. Iar acum o să mă aleg cu șanțuri pe față.

Chipul lui Maureen se coloră de furie și de efort. Vocea ei, gâtuită de la ambele, se ridică deasupra zgomotului făcut de valurile ce se ridicau și se spărgeau de țărm.

– Nu îl privește absolut deloc dacă *chiar* v-o trageți ca iepurii. Soția lui Eli e moartă de mai bine de un an și erau deja în toiul unui divorț. Și nu au împotriva lui decât probe strict circumstanțiale. Poliția nu poate dovedi nimic, așa că acum caută mai departe, scormonesc mizeria.

– Nu cred că poliția angajează detectivi particulari.

– Probabil că nu. Atunci cine o face?

– Nu știu. Pe măsură ce mușchii i se încălziră și aerul rece îi mângâie fața, Abra își simți calmul revenind. O companie de asigurări? Poate că soția lui avea asigurare și nu vor să plătească. Atâta că a spus, că fusese angajat de un client. Și a refuzat să îmi spună de cine anume. Poate avocații companiei de asigurări sau, nu știu, familia soției lui moarte, care îl terfelesc întruna în presă. Nu știu.

– Nici eu nu știu. Dă-mi voie să îl întreb pe Mike.

– Mike? De ce?

– El are de-a face cu avocați și clienți tot timpul.

– Avocați și clienți din domeniul imobiliar, remarcă Abra.

– Un avocat rămâne un avocat, iar un client rămâne un client. S-ar putea să aibă vreo idee. Și, cu siguranță, va păstra confidențialitatea.

– Nu sunt sigură că aspectul ăsta contează. Dacă tipul ăsta a dat de urma mea, cine știe cu cine altcineva a mai vorbit? Se răscolește iar toată povestea.

– Bietul Eli.

– Nici tu nu ai crezut vreodată că el ar fi vinovatul.

– Nu.

– Tu de ce îl crezi, Maureen?

– Ei bine, după cum ştii, m-am format profesional ca detectiv uitându-mă la televizor. Lăsând asta la o parte, ce l-ar face pe un bărbat care nu a manifestat niciodată un comportament violent să îi zdrobească ţeasta soţiei lui cu un vătrai? Ea l-a înşelat, iar asta l-a înfuriat. În acelaşi timp, a pus-o pe ea într-o lumină proastă în cadrul divorţului. Mie uneori îmi vine să îi zdrobesc ţeasta lui Mike cu un vătrai.

– Ba nu.

– Nu la propriu, dar ce vreau să spun e că eu chiar îl iubesc pe Mike. Cred că trebuie să iubeşti cu adevărat sau să urăşti cu adevărat pe cineva pentru a vrea să îi zbori creierii. Doar dacă nu e altceva la mijloc. Bani, teamă, răzbunare. Nu ştiu.

– Atunci cine a făcut-o?

– Dacă aş şti asta şi aş putea să o dovedesc, aş fi avansată în grad de la detectiv la locotenent. Sau căpitan. Mi-ar plăcea să fiu căpitan.

– Eşti deja. Căpitan al bunei şi credincioasei corăbii O'Malley.

– E adevărat. Tu poţi fi căpitanul departamentului de poliţie însărcinat cu reabilitarea lui Eli Landon o dată pentru totdeauna. În faţa tăcerii prietenei ei, Maureen o plesni uşor cu mâna pe braţ. A fost o glumă. Nici să nu te gândeşti să te implici în povestea asta. O să se liniştească apele, Abra. Eli va trece cu bine prin toate astea.

– Ce aş putea să fac?

Iar întrebarea, decise Abra, nu promitea să *nu* facă ceva.

Când ajunseră la jumătatea distanţei şi se întoarseră pentru a alerga înapoi, îşi dădu seama că îi părea bine că ieşise. Era un mod bun de gândire, de a alunga cu forţa proasta dispoziţie, de a vedea lucrurile mai în perspectivă. Îi lipsise alergarea în strânsoarea îngheţată a iernii, îi lipsise sunetul propriilor ei picioare pe nisip, în timp ce înghiţea lacom aerul mării.

Nu era genul care să aştepte ca timpul să treacă pur şi simplu, nici măcar pentru o clipă, dar putea să tânjească, în adâncul sufletului, după primăvară şi după vara ce avea să-i urmeze.

Oare Eli avea să se afle tot la Bluff House, se întrebă, când aerul avea să înceapă să se încălzească şi copacii să înverzească? Aveau să reuşească brizele mângâietoare ale primăverii să îi alunge umbrele care îl hăituiau? Poate că acele umbre aveau nevoie să fie puţin ajutate să plece. Urma să se gândească la acest lucru.

În clipa aceea îl văzu, stând la marginea apei, cu mâinile în buzunare şi cu privirea aţintită asupra orizontului îndepărtat.

– Uite-l pe Eli chiar acum.

– Poftim? Unde? O, rahat!

– Care e problema?

– Nu mi-am imaginat că o să dau peste el pentru prima dată tocmai când sunt transpirată, roşie la faţă şi gâfâind. Femeile ţin să respecte anumite standarde pentru întâlnirile întâmplătoare cu primul partener cu care s-au sărutat serios. De ce mi-am luat cei mai vechi pantaloni de jogging? Aştia îmi fac picioarele să arate ca nişte cioturi de copaci.

– Nu e adevărat. Nu te-aş lăsa niciodată să porţi pantaloni care îţi fac picioarele să arate ca nişte cioturi de copaci. Îmi insulţi codul de onoare în prietenie.

– Ai dreptate. A fost meschin şi egoist din partea mea. Îmi cer scuze.

– Se acceptă, dar fii atentă. Eli!

– Rahat, murmură Maureen din nou când el se întoarse.

De ce nu îşi luase măcar un luciu de buze în buzunar?

Abra ridică o mână. Nu îi vedea ochii, nu când purta ochelari de soare. Însă el nu se mulţumi să fluture mâna şi să se îndepărteze. Aşteptă, iar ea consideră acest lucru un semn pozitiv.

– Bună. Se opri, îşi sprijini mâinile pe o coapsă şi duse un picior în spate pentru a se întinde. Dacă te-aş fi văzut mai devreme te-aş fi convins să vii să alergi.

– Mersul e o viteză care mi se potrivește mai bine în ultima vreme.

Capul i se întoarse milimetric înainte de a-și scoate ochelarii de soare. Pentru prima dată Abra îl văzu zâmbind cu adevărat, când privirea lui se fixă și se încălzi pe chipul lui Maureen.

– Maureen Bannion. Uită-te la tine.

– Da, uită-te la mine. Cu un râs stingher, ridică o mână pentru a-și da la o parte părul, înainte de a-și aminti că purta o căciulă de schi. Bună, Eli.

– Maureen Bannion, repetă el. Nu, scuze, acum e... Cum anume?

– O'Malley.

– Așa. Ultima dată când te-am văzut erai...

– Foarte gravidă.

– Arăți minunat.

– Arăt transpirată și ciufulită de vânt, dar mulțumesc. Mă bucur să te văd, Eli.

Când Maureen se apropie pur și simplu de Eli și își încolăci brațele în jurul lui, prinzându-l într-o îmbrățișare sănătoasă, strânsă, Abra reflectă că exact acela era motivul pentru care se îndrăgostise ea de Maureen atât de rapid, atât de complet. Acea compasiune simplă, fără rezerve, acea inimă care în mod firesc îi includea pe toți.

Îl văzu pe Eli închizând ochii și se întrebă dacă își amintea o noapte sub debarcaderul din Whiskey Beach când totul fusese simplu, fusese nevinovat.

– Ți-am lăsat răgaz să te instalezi, spuse Maureen, dându-se în spate. Se pare că timpul ți-a expirat. Trebuie să vii la cină, să îi cunoști pe Mike și pe copii.

– O, ei bine...

– Locuim în Sea Breeze, chiar vizavi de Abra. O să organizăm o cină și o să povestim despre ce s-a mai întâmplat. Cum se simte Hester?

– Mai bine. Mult mai bine.

– Să-i spui că îi simțim lipsa la cursul de yoga. Trebuie să fug – ha! ha! – și să-mi iau copiii de la o întâlnire cu alți puști. Bine ai revenit, Eli. Mă bucur să te știu întors la Bluff House.

– Mulțumesc.

– Ne auzim mai târziu, Abra. Hei, eu și Mike plănuim să ieșim vineri seara la Village Pub. Convinge-l pe Eli să vină.

Fluturând scurt din mână, porni în fugă.

– Nu știam că voi două vă cunoașteți, începu Eli.

– Suntem cele mai bune prietene pentru totdeauna.

– Aha.

– Nu e ceva rezervat doar adolescentelor. Iar astfel de prietene, indiferent de vârstă, își spun *orice*.

Eli dădu să o aprobe din cap, apoi Abra îl văzu înțelegând brusc.

– Oh. Ei bine. Își puse din nou ochelarii de soare. Hmmm.

Râzând, Abra îl înghionti ușor în burtă.

– Secrete dulci și sexy de adolescenți.

– Poate ar trebui să îl evit pe soțul ei.

– Mike? Nicidecum. În afară de faptul că eu personal îl consider foarte adorabil, e un om bun. Un tată bun. O să-ți placă de el. Ar trebui să treci pe la tavernă vineri seara.

– Nu știu ce să zic.

– Era altceva pe vremuri. Katydids.

– Așa. Sigur.

– A decăzut, din câte mi s-a spus. Înainte să apar eu. A primit un nume nou și proprietari noi în ultimii trei ani. E plăcut. Distractiv. Băutură bună, oameni agreabili și muzică live în serile de vineri și sâmbătă.

– Nu prea mă interesează să socializez.

– Ar trebui. Te va ajuta împotriva stresului. Ai zâmbit.

– Poftim?

– Când ai recunoscut-o pe Maureen, ai zâmbit. Cu adevărat. Te-ai bucurat să o vezi, iar asta a fost evident. Ce-ar fi să faci o plimbare cu mine?

Arătă spre plajă în direcția casei ei. În loc să îi lase ocazia să refuze, îl luă pur și simplu de mână și porni la plimbare.

– Cum te simți? îl întrebă. De la ultimul masaj.

– Bine. Ai avut dreptate. De obicei simt puțin disconfort în ziua următoare, dar îmi trece.

– Te vei simți și mai bine după ce vom reuși în sfârșit să spargem nodurile alea, să te obișnuiești cu senzația de relaxare. Am să-ți arăt câteva mișcări de yoga pentru a te întinde.

Nu, nu îi vedea ochii, dar simțea prudența în limbajul lui corporal.

– Nu prea cred.

– Nu e doar pentru fete, să știi.

Lăsă să-i scape un oftat prelung.

– E ceva în neregulă?

– Dezbat ceva în gând. Dacă ar trebui sau nu să îți spun ceva. Și cred că ai dreptul să știi, deși probabil că o să te supere. Îmi pare rău că eu voi fi cea care să te supere.

– Ce anume o să mă supere?

– Am fost abordată de un bărbat după cursul de azi-dimineață. Un detectiv particular – investigator. Îl cheamă Kirby Duncan, e din Boston. Spunea că are un client acolo. Voia să îmi pună întrebări despre tine.

– În regulă.

– În regulă? *Nu* e în regulă. A fost insistent și mi-a promis să mă *recompenseze* pentru informații, ceea ce mi s-a părut o insultă personală, deci nu e în regulă. E hărțuire, care nici ea nu e în regulă. Ești hărțuit. Ar trebui...

– Să anunț poliția? Cred că asta nu mai e o opțiune. Să angajez un avocat? Am unul.

– Nu e corect. Poliția te-a vânat timp de un an. Acum ei sau altcineva se ascunde în spatele unor avocați și detectivi pentru a continua să te vâneze? Trebuie să existe o cale de a-i forța să înceteze.

– Nu este ilegal să pui întrebări. Și nu se ascund. Vor ca eu să știu cine plătește pentru întrebări, pentru răspunsuri.

– Cine? Și să nu spui că nu mă privește, îi aruncă ea, în caz că avea de gând să încerce. Ticălosul ăla m-a abordat *pe mine*. Și a sugerat că refuz să cooperez fiindcă ar exista o relație personală între noi, ceea ce era, evident, o aluzie cum că ne-am culca împreună.

– Îmi pare rău.

– Nu. Când el își smulse mâna din strânsoarea ei, Abra i-o prinse din nou. *Nu* o să-ți pară rău. Și dacă într-adevăr am avea o relație personală, de genul celei la care se referea el? Nu e nicidecum nenorocita de treabă a lui. Suntem adulți, suntem singuri. Și nu e nimic greșit, nimic imoral, absolut nimic în general dacă mergi mai departe cu viața ta. Căsnicia ta se încheiase înainte să moară soția ta. De ce să nu ai o viață care să includă și o relație cu mine sau cu altcineva?

Ochii ei, remarcă Eli, căpătau o nuanță de verde deosebit de strălucitor când era furioasă. Foarte furioasă.

– Am impresia că te-a supărat pe tine mai mult decât pe mine.

– Tu de ce nu ești nervos? întrebă ea. De ce nu îți ieși din minți de furie?

– Mi-am petrecut o grămadă de timp fiind furios. Nu m-a ajutat al naibii de mult.

– E sâcâitor, și e... răzbunător. Ce rost are să fii răzbunător când... Apoi își dădu seama, brusc și limpede. E vorba de familia ei, nu-i așa? Familia lui Lindsay. Nu pot să lase trecutul în urmă.

– Tu ai putea?

– O, încetează să mai fii atât de afurisit de rezonabil. Se îndepărtă cu pași mari, pornind spre marginea apei înspumate. Cred că, dacă ar fi fost sora mea, mama mea, fiica mea, aș fi vrut să aflu adevărul. Se întoarse spre el, spre locul unde Eli stătea nemișcat, nefăcând altceva decât să o privească. Cum ar putea afla adevărul angajând pe cineva să vină și să pună întrebări aici?

– Deci nu e deosebit de logic. Ridică din umeri nepăsător. Și nu se va dovedi productiv, dar ei cred că eu am ucis-o. Pentru ei nu există nimeni altcineva care ar fi putut sau ar fi vrut să o facă.

– Asta e o gândire îngustă și inflexibilă. Nu erai singura persoană din viața ei și nici cea mai importantă, nici măcar în momentul morții ei. Avea un amant, avea un serviciu cu jumătate de normă, avea prieteni, făcea parte din diverse comisii, avea o familie. Se opri, observând că Eli se încrunta spre ea. Ți-am spus că am urmărit cazul și am ascultat-o pe Hester. I-a venit mai ușor

să discute cu mine când era mai greu să discute cu tine sau cu familia ta. Eram o persoană care ţinea la ea, dar care nu era cu adevărat implicată. Aşa că putea să se descarce pe mine.

El nu spuse nimic pentru o clipă, apoi încuviinţă din cap.

– Probabil a ajutat-o faptul că te-a avut pe tine şi a putut să se descarce.

– Aşa a fost. Şi ştiu că Hester nu o plăcea, absolut deloc. Ar fi făcut un efort să o placă şi ar fi făcut-o să se simtă bine-venită.

– Ştiu asta.

– Ceea ce încerc să îţi spun e că Hester nu o plăcea, şi e foarte puţin probabil ca Hester să fi fost singura persoană din lume care simţea astfel. Deci, ca majoritatea oamenilor, Lindsay avea duşmani, sau cel puţin oameni care nu o plăceau, care îi purtau pică sau ar fi vrut să se răzbune pe ea.

– Nici unul dintre ei nu era căsătorit cu ea, nu se certase cu ea în public în ziua în care a murit, nici nu i-a descoperit cadavrul.

– Dacă aşa gândeşti, sper al naibii de tare că nici măcar nu te-ai gândit să te aperi singur la tribunal.

Eli zâmbi uşor.

– Ar fi însemnat să am un neghiob drept client, deci nu, dar toate astea sunt argumente valide. Adaugă-le la lista de plângeri a familiei ei. Am pus nevoile şi ambiţiile mele mai presus de ale ei şi nu am făcut-o fericită, prin urmare şi-a căutat fericirea altundeva. Ea le-a spus că o neglijam, apoi mă plângeam de cât timp acorda propriilor ei interese, că ea credea că am aventuri, că eram rece şi o abuzam verbal.

– Deşi nu a existat niciodată nici o umbră de dovadă, chiar şi după o anchetă poliţienească amănunţită, că ai fi avut aventuri – în schimb ea da? Sau că ai fi avut vreodată un comportament abuziv?

– M-am exprimat destul de agresiv ultima dată când am vorbit cu ea în public.

– Amândoi aţi făcut-o, din câte am citit. Şi, în regulă, înţeleg că familia ei are nevoie de sprijin, are nevoie

să raţionalizeze, să facă orice pentru a-şi găsi alinare. Dar să asmută un detectiv particular asupra ta, aici? Nu este nimic aici. Nu ai mai fost aici de câţiva ani, deci ce ar putea găsi?

Da, înţelegea faptul că, putând să discute cu Abra, o ajutase pe bunica lui. În pofida propriei ezitări de a relua o poveste veche, ştia că îl ajuta şi pe el.

– Nu neapărat asta urmăresc, cât să mă facă să înţeleg că n-au să mă lase să întorc spatele în linişte întregii poveşti. Părinţii ei flutură acum ameninţarea unui proces de daune morale pentru moarte accidentală.

– O, Eli.

– Eu cred că e doar o metodă de a mă anunţa că sunt dispuşi să îşi folosească toate opţiunile.

– Dar de ce opţiunile lor nu includ şi a-l vâna pe amantul ei sau pe altcineva cu care ar fi putut avea o relaţie?

– El avea un alibi solid. Eu nu.

– Ce anume era atât de solid la el?

– Se afla acasă cu soţia lui.

– Ei bine, am citit toate astea, am auzit toate astea, dar poate că soţia lui a minţit.

– Sigur, dar de ce ar fi făcut-o? Soţia lui, îngrozită şi furioasă când a aflat de la poliţie că avusese acea aventură, cu o persoană pe care o cunoşteau amândoi, a jurat ursuză că fusese acasă de dinainte de şase în seara respectivă. Poveştile lor despre diversele momente şi lucrurile pe care le-au făcut în intervalul-cheie s-au potrivit. Justin Suskind nu a ucis-o pe Lindsay.

– Nici tu.

– Nici eu, dar dacă ţii cont de factorul oportunitate, eu am avut-o, el nu.

– Tu de partea cui eşti?

Eli zâmbi uşor.

– O, sunt de partea mea. Eu ştiu că nu am omorât-o, la fel de bine cum ştiu că, pe baza informaţiilor disponibile, eu par vinovat.

– Înseamnă că au nevoie de mai multe informaţii. Cum fac rost de ele?

– Am cam epuizat toate sursele.

– Au angajat un detectiv particular. Angajează și tu un detectiv particular.

– Am făcut-o, nu a aflat nimic care să mă ajute.

– Atunci vrei pur și simplu să renunți? Încetează. Îl înghionti ușor. Angajează un altul și încearcă din nou.

– Acum parcă ai fi avocatul meu.

– Bun. Ascultă-ți avocatul. Nu sta pur și simplu să înduri. Vorbesc din experiență, adăugă ea. E povestea aia lungă pe care am să ți-o spun într-o bună zi. Deocamdată îți spun că a sta să înduri te face să te simți trist, și slab, și laș. Te face să te simți ca o victimă. Nu ești o victimă dacă nu accepți să fii.

– Te-a rănit cineva?

– Da. Și prea mult timp am făcut ceea ce faci și tu. Am acceptat pur și simplu. Luptă-te cu ei, Eli. Își puse mâinile pe umerii lui. Indiferent dacă ei cred sau nu că ești nevinovat, vor afla că nu ești țapul lor ispășitor. Și vei afla și tu. Dintr-un impuls, se ridică pe vârfuri și își trecu ușor buzele peste ale lui. Du-te și sună-ți avocatul, îi porunci, apoi porni spre treptele de pe plajă.

Aflat deasupra, pe promontoriul lung, Kirby Duncan făcu fotografii prin obiectivul lui puternic.

Își dăduse seama că se petrecea ceva între Landon și bruneta cu picioare lungi. Nu însemna nimic, desigur, dar treaba lui era să se documenteze, să pună întrebări, să îl țină pe Landon într-o stare de dezechilibru.

Oamenii făceau mai multe greșeli când erau dezechilibrați.

capitolul 6

Când Abra intră în Bluff House pentru a face curățenie, fu întâmpinată de miros de cafea. Studie bucătăria – Eli o păstra curată și ordonată –, apoi, cum el nu făcuse acest lucru, începu să alcătuiască o listă de cumpărături.

Când apăru Eli, Abra stătea în picioare pe un scăunel, lustruind dulapurile de bucătărie.

– Bună dimineața. Îi aruncă un zâmbet relaxat peste umăr. Ești treaz de ceva vreme?

– Da. Voiam să apuc să lucrez puțin. Mai ales că nenorocitul de vis îl trezise chiar înainte de ivirea zorilor. Trebuie să merg la Boston azi.

– O?

– Mă întâlnesc cu avocatul meu.

– Bun. Ai mâncat?

– Da, mami.

Netulburată, Abra continuă să lustruiască.

– Vei avea timp să te întâlnești și cu familia ta?

– Așa intenționez. Ascultă, nu știu când mă întorc. S-ar putea ca până la urmă să rămân peste noapte. Probabil voi rămâne la ei.

– Nici o problemă în privința asta. Putem reprograma masajul.

– Am să-ți las bani. La fel ca data trecută?

– Da. Dacă apare vreo diferență în plus sau în minus, compensăm săptămâna viitoare. Având în vedere că nu vei lucra, am să trec rapid și prin biroul tău, și promit să nu mă ating de nimic de pe masa ta.

– În regulă.

Rămase nemișcat, privind-o. Azi purta un tricou negru simplu – conservator din partea ei – cu pantaloni negri strâmți și tenișii roșii înalți.

Lanțuri de mici mărgele roșii îi atârnau din urechi și observă un mic bol cu mai multe inele de argint așezat pe masa din mijlocul bucătăriei. Își spuse că probabil și le scosese pentru a evita să le mânjească accidental cu soluție de lustruit.

– Ai avut dreptate ieri, spuse în cele din urmă.

– Îmi place la nebunie când se întâmplă asta. Coborî de pe scăunel, se întoarse. În ce privință am avut dreptate de data asta?

– Legat de faptul că trebuie să mă lupt cu ei. Am neglijat asta. Am avut motive, dar nu sunt viabile. Trebuie cel puțin să mă înarmez, cum ar veni vorba.

– Asta e bine. Nimeni nu ar trebui să fie nevoit să tolereze să fie hărțuit și vânat, și exact asta face familia

lui Lindsay. Nu au să pună în aplicare planurile privind procesul ăsta.

– Nu?

– Nu au nici o bază, legal vorbind, care să le permită să o facă. Nu din câte văd eu, şi m-am uitat la o mulţime de seriale cu avocaţi.

Eli râse uşor.

– Şi asta îţi oferă calificare în domeniu.

Mulţumită de reacţia lui, Abra dădu din cap.

– Aş putea să îmi câştig aşa existenţa. Nu fac decât să-şi fluture citaţiile şi să te fâţâie între drept-pentru-care şi în-această-privinţă ca să te zăpăcească de tot.

– Ăsta e... un argument unic.

– Şi raţional. Probabil îşi închipuie că, dacă reuşesc să lungească suficient toată treaba şi să te tot macine puţin câte puţin, poate vor da la iveală noi probe împotriva ta. Sau, în cel mai rău caz, te vor epuiza, te vor îngropa în documente şi acte şi mai ştiu eu ce, până le vei oferi o compensaţie financiară. Ceea ce ar demonstra, în mintea lor, că eşti vinovat. Suferă, deci se dezlănţuie împotriva ta.

– Poate chiar ţi-ai putea câştiga aşa existenţa.

– Mie îmi place *Soţia perfectă*.

– Cine?

– E un serial cu avocaţi. Ei bine, de fapt e un studiu de caracter, şi sexy. În fine, ceea ce vreau să spun este că faci bine că ai de gând să te întâlneşti cu avocatul tău, să iei măsuri. Arăţi mai bine azi.

– Decât ce?

– Decât înainte. Sprijinindu-şi de şold mâna cu care lustruia, îşi înclină capul. Ar trebui să porţi cravată.

– Cravată?

– În mod normal, nu văd rostul ca un bărbat să-şi petreacă un şireang în jurul gâtului, iar cravatele asta sunt, în esenţă. Dar ar trebui să porţi cravată. Te va face să te simţi mai puternic, mai stăpân pe situaţie. Mai tu însuţi. Plus că ai o întreagă colecţie la etaj.

– Mai e ceva?

– Să nu te tunzi.

Din nou, îl lăsă pur şi simplu fără cuvinte.

– Să nu mă tund fiindcă?

– Îmi place părul tău. Nu e o freză de avocat, dar are un aer de scriitor. Eventual puţină conturare dacă crezi că e absolut necesar, lucru pe care, de altfel, aş putea să ţi-l fac eu, dar...

– Nu, în mod cert nu ai putea.

– Aş putea, în ceea ce priveşte îndemânarea. Numai nu îl ciopârţi într-o freză de avocat la costum şi cravată.

– Poartă o cravată, dar nu-ţi tăia părul.

– Exact. Şi ia nişte flori pentru Hester. Probabil deja se găsesc lalele şi o vor face să se gândească la primăvară.

– E cazul să încep să iau notiţe?

Ea zâmbi şi se apropie de el ocolind masa din centru.

– Nu doar arăţi mai bine, ci şi te simţi mai bine. Începi să ai din nou replici muşcătoare care nu sunt doar o reacţie reflexă provocată de iritare. Îi scutură uşor reverele jachetei sport. Du-te şi alege-ţi o cravată. Şi condu în siguranţă.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

– Cine eşti tu? În realitate?

– O să ajungem şi la asta. Transmite salutări familiei tale.

– În regulă. Ne vedem... când ne vedem.

– Am să reprogramez masajul şi voi nota data în calendar.

Ocoli masa, se urcă din nou pe scăunel şi se apucă de lustruit.

Eli îşi alese o cravată. Nu putea spune că a o purta îl făcea să se simtă mai puternic sau mai stăpân pe situaţie, însă – destul de bizar – îl făcea să se simtă mai complet. Cu acest gând, îşi scoase diplomatul, aşeză în el dosare, un carnet de notiţe neînceput, creioane ascuţite, un stilou de rezervă şi, după o clipă de reflecţie, minireportofonul.

Îşi luă un palton de calitate şi se surprinse pentru o clipă în oglindă:

– Dar cine eşti *tu*? se întrebă.

Nu arăta ca în vremurile de altădată, dar nu mai arăta nici chiar aşa cum se obişnuise să se vadă. Nu mai era

avocat, își spuse, dar încă nu se dovedise a fi scriitor. Nu vinovat, dar nici dovedit nevinovat.

Încă între două lumi, dar poate, poate în sfârșit, pregătit să înceapă să urce la suprafață.

Lăsă banii pentru Abra pe masa de birou când coborî, apoi ieși direct din casă, însoțit de ecourile muzicii pe care ea o asculta când făcea curățenie – azi, un album mai vechi al lui Springsteen.

Urcă în mașină, dându-și seama că era pentru prima dată când se afla în spatele volanului de când o parcase la sosire, cu trei săptămâni în urmă.

Era într-adevăr plăcut, decise. Prelua controlul, lua măsuri. Porni radioul și lăsă să-i scape un hohot de râs surprins când The Boss se năpusti din difuzoare asupra lui. Și gândindu-se că era aproape ca și cum ar fi avut-o pe Abra drept companie, porni din Whiskey Beach.

Nu observă mașina care se strecură în spatele lui.

Cum vremea era relativ blândă, Abra deschise ușile și ferestrele și lăsă aerul să circule prin casă. Desfăță patul lui Eli, întinse așternuturi proaspete, scuturâ plapuma. Și, după ce se gândi câteva minute, confecționă un pește dintr-un prosop de mână. După ce scotoci prin ceea ce ea considera a fi geanta ei de urgență cu diverse prostii, găsi un tub mic de plastic verde pentru gura peștelui.

Odată ce văzu dormitorul ridicându-se la standardele ei și prima tură de rufe îndesată în mașina de spălat, își îndreptă atenția spre birou.

I-ar fi plăcut la nebunie să își facă de lucru în preajma biroului – în caz că lăsase vreo notiță sau un indiciu legat de cartea la care lucra. Dar înțelegerea era înțelegere. În schimb, șterse praful, aspiră, refăcu proviziile de apă și de Mountain Dew. Scrise următorul mesaj pe care i-l dictase Hester pe un bilețel autocolant și îl lipi de o sticlă. După ce curăță scaunul de piele de la birou, se opri puțin pentru a studia panorama.

Era un peisaj frumos, își spuse. Vântul și soarele făcuseră ca zăpada să dispară aproape cu totul. Azi marea se întindea într-o nuanță superbă și intensă de albastru, iar iarba de mare se legăna în bătaia brizei. Urmări o barcă de pescuit – roșu mat pe fundalul albastru-închis – înaintând încet pe apă.

Oare o considera casa lui acum? se întrebă. Acel peisaj, acel aer, sunetele și mirosurile? Ei cât timp îi luase până ajunsese să se simtă acasă?

Nu își mai amintea, nu exact. Poate prima dată când Maureen îi bătuse la ușă ținând în mâini o tavă cu prăjituri cu ciocolată și o sticlă de vin. Sau poate prima dată când se plimbase pe acea plajă și se simțise cu adevărat împăcată în sinea ei.

Precum Eli, se refugiase aici. Dar ea avusese de ales, iar Whiskey Beach fusese aleasă intenționat. Și alesese corect, își spuse ea acum.

Distrată, își trecu un deget peste coastele din partea stângă și peste cicatricea subțire ce le brăzda. Acum nu se mai gândea decât rareori la ea, nu se mai gândea decât rareori la ceea ce lăsase în urmă când se refugiase aici.

Dar Eli îi amintea de acele lucruri și poate că acesta era doar unul dintre motivele pentru care se simțea obligată să îl ajute. Avea destule altele. Și, își spuse, mai putea adăuga unul pe listă. Zâmbetul pe care îl văzuse înflorind pe chipul lui când o recunoscuse pe Maureen.

Își stabili un țel nou. Să îi ofere lui Eli Landon motive pentru a zâmbi mai des.

Dar, în acel moment, trebuia să îi pună lenjeria la uscat.

Eli de-abia se instalase în sala de așteptare a lui Neal Simpson, refuzase să i se aducă apă, cafea sau orice altceva i-ar fi oferit una dintre cele trei recepționere, când Neal însuși ieși cu pași mari pentru a-l întâmpina.

– Eli. Neal, elegant în costumul fin ce îi venea perfect, îi întinse o mână și o prinse ferm pe a lui Eli. Mă bucur tare mult să te văd. Hai să ne întoarcem în biroul meu.

Traversă cu mișcări atletice labirintul rafinat decorat al birourilor firmei Gardner, Kopek, Wright și Simpson. Era un bărbat încrezător, un avocat excepțional

care, la treizeci şi nouă de ani, reuşise să ajungă partener cu drepturi depline şi să îşi pună numele pe antetul uneia dintre cele mai importante firme din oraş.

Eli avea încredere în el, nu avea încotro. Deşi lucraseră la firme diferite, adesea concurând pentru aceiaşi clienţi, se învârtiseră în cercuri similare, aveau prieteni comuni.

Sau avuseseră, reflectă Eli, fiindcă cei mai mulţi dintre prietenii lui dispăruseră treptat sub asediul constant al presei.

În biroul lui cu panorama largă, de iarnă, spre parcul Common, Neal ignoră masa impresionantă şi îl conduse pe Eli spre o pereche de fotolii din piele.

– Hai să ne acordăm un minut de respiro mai întâi, începu Neal, în timp ce asistenta lui atrăgătoare intră cu o tavă cu două cești uriaşe de cappuccino înspumat. Mulţumesc, Rosalie.

– Cu plăcere. Vă mai aduc ceva?

– Te anunţ eu.

Neal se lăsă pe spate, studiindu-l pe Eli, până când asistenta lui se retrase şi închise uşa.

– Arăţi mai bine.

– Mi s-a mai spus.

– Cum merge cartea?

– În unele zile mai bine decât în altele. Per ansamblu, nu rău.

– Şi bunica ta? Se recuperează după accident?

– Da. O să trec mai târziu pe la ea să o văd. Nu trebuie să faci asta, Neal.

Cu o sclipire şireată în ochii căprui, Neal îşi luă ceaşca şi se lăsă din nou pe spetează.

– Ce anume să fac?

– Discuţiile mărunte, întreaga rutină de relaxare a clientului.

Neal gustă din cafea.

– Eram în termeni amicali înainte să mă angajezi, dar nu m-ai angajat fiindcă eram în termeni amicali. Sau cel puţin nu a fost unul dintre motivele principale. Când te-am întrebat de ce ai apelat anume la mine, mi-ai prezentat mai multe motive bune. Printre ele, convingerea

ta că noi doi avem o abordare oarecum similară faţă de lege şi de munca noastră. Reprezentăm clientul în întregimea lui. Vreau să îţi cunosc starea sufletească, Eli. Mă ajută să decid ce anume să îţi recomand să faci şi să nu faci. Şi câte eforturi va trebui să fac pentru a te convinge să accepţi o recomandare pentru care s-ar putea să nu te simţi pregătit încă.

– Starea mea sufletească se schimbă mai des ca nenorocita de vreme. În momentul de faţă e... nu optimistă, dar mai agresivă. M-am săturat, Neal, să târăsc lanţul ăsta după mine. M-am săturat să regret că nu mai pot avea ceea ce-am avut, chiar fără să ştiu dacă îmi mai doresc acele lucruri. M-am săturat să fiu blocat tot în poziţie neutră. Poate că e mai bine decât a aluneca pe o stâncă în marşarier, aşa cum simţeam acum câteva luni, dar sunt al naibii de sigur că nici nu avansez deloc.

– Bine.

– Nu pot să fac nimic pentru a schimba ceea ce gândesc sau simt în privinţa mea părinţii lui Lindsay – sau oricine altcineva. Nu până nu este găsit, arestat, judecat şi condamnat ucigaşul lui Lindsay. Şi chiar şi atunci, unii vor crede că am scăpat printre degetele justiţiei. Aşa că s-o lăsăm dracului de treabă.

Neal sorbi din nou din cafea şi dădu din cap.

– În regulă.

Eli se ridică în picioare.

– Trebuie să aflu adevărul pentru mine, spuse el, învârtindu-se prin birou. A fost soţia mea. Nu contează că nu ne mai iubeam, dacă ne-am iubit vreodată. Nu contează că m-a înşelat. Nu contează că voiam să pun capăt căsniciei şi voiam ca ea să iasă din viaţa mea. A fost soţia mea, şi trebuie să aflu cine a intrat în casa noastră şi a ucis-o.

– Putem să-i cerem lui Carlson să se reapuce de treabă.

Eli clătină din cap.

– Nu, el şi-a făcut treaba până la capăt. Vreau pe cineva nou, cineva care să vină cu mintea proaspătă, să înceapă de la zero. Nu e un atac împotriva lui Carlson.

Sarcina lui a fost să găsească probe care să susţină existenţa unui dubiu rezonabil. Vreau pe cineva nou, care în loc să caute dovezi că nu eu am făcut-o, să încerce să găsească făptaşul.

Pe carneţelul de notiţe, Neal notă ceva cu mişcări leneşe, înflorite.

– Cineva care să abordeze cazul fără să te elimine automat pe tine?

– Exact. Oricine ar fi persoana pe care o vom angaja, vreau să mă studieze şi pe mine, fără milă. Vreau o femeie.

Neal zâmbi.

– Cine nu vrea?

Cu un râs stingher, Eli se aşeză din nou.

– Eu, de exemplu, în ultimele optsprezece luni.

– Nici nu-i de mirare că arăţi ca naiba.

– Credeam că arăt mai bine.

– Aşa şi e, ceea ce demonstrează cât de rău ai ajuns la un moment dat. Vrei neapărat o femeie detectiv.

– Vreau o femeie detectiv inteligentă, cu experienţă, atentă la detalii. Una cu care prietenii lui Lindsay să fie mai dispuşi să vorbească, în faţa căreia să se deschidă mai mult decât în cazul lui Carslon. Am fost de acord cu faptul constatat de poliţie că fie Lindsay i-a deschis chiar ea ucigaşului, fie ucigaşul avea o cheie. Nu a fost intrare prin efracţie, iar după ce ea a ajuns acasă la patru şi jumătate şi a introdus codul, următoarea introducere a fost făcută de mine în jurul orei şase şi jumătate. A fost atacată din spate, ceea ce înseamnă că i-a întors spatele ucigaşului ei. Nu îi era teamă de el. Nu s-a dus o luptă, nu s-a împotrivit, nu a fost o spargere de locuinţă care a ieşit prost. Îl cunoştea pe cel care a ucis-o şi nu îi era frică de el. Suskind are un alibi, dar dacă nu a fost singurul ei amant? Doar cel mai recent?

– Am verificat ipoteza asta, îi aminti Neal.

– Atunci o s-o verificăm din nou, mai încet, luând-o şi pe străzi lăturalnice dacă par promiţătoare. Poliţia nu are decât să ţină cazul deschis, să continue să mă zgândărească. Nu contează, Neal. Nu am omorât-o eu, iar ei au epuizat toate abordările încercând să demonstreze că am făcut-o. Acum nu mă interesează să îi fac să înceteze, nu mă mai interesează. Vreau să aflu şi să reuşesc să merg mai departe.

– Bine. Am să dau nişte telefoane.

– Mulţumesc. Şi dacă tot veni vorba de detectivi particulari – Kirby Duncan.

– În privinţa lui am dat deja telefoane. Se ridică, se apropie de birou şi luă un dosar. Ăsta e exemplarul tău. Pe scurt? Are propria firmă fără activitate. Are într-adevăr o reputaţie de individ care tinde să se strecoare pe lângă lege, dar nu a fost citat oficial. A fost poliţist timp de opt ani, în poliţia oraşului Boston, şi încă mai are destule contacte în cadrul departamentului.

În timp ce Neal vorbea, Eli deschise dosarul şi citi raportul.

– Am crezut că familia lui Lindsay l-a angajat, dar pare prea modest, prea simplu pentru ei. Încruntându-se deasupra detaliilor, căută un alt unghi, alte posibilităţi. M-aş fi aşteptat ca ei să apeleze la ceva spectaculos, la o firmă mai de lux, mai renumită şi mai bine dotată material.

– Sunt de acord, dar oamenii pot lua astfel de decizii pe baza mai multor factori. Poate le-a fost recomandat de un prieten, un asociat, un alt membru al familiei.

– Ei bine, dacă nu ei l-au angajat, nu îmi imaginez cine altcineva ar fi putut să o facă.

– Avocata lor nici nu confirmă, nici nu neagă, îi spuse Neal. În momentul de faţă, nu e cu nimic obligată să dezvăluie această informaţie. Duncan a fost poliţist. E posibil să fi fost o cunoştinţă de-a lui Wolfe, iar Wolfe să fi decis să facă o investiţie. Nu o să îmi spună, dacă aşa stau lucrurile.

– Nu mi se pare a fi nici metoda lui, dar... Nu putem să-l împiedicăm cu nimic pe Duncan să pună întrebări prin Whiskey Beach, oricine ar fi clientul lui. Nu există nici o lege împotrivă.

– La fel cum tu nu ai nici o obligaţie să vorbeşti cu el. Ceea ce nu înseamnă că nu putem să îi cerem propriului nostru detectiv să pună întrebări despre el, să strângă

informații despre el. Și nu înseamnă că nu putem lăsa să se afle că am angajat pe cineva exact în acest scop.

– Da, consimți Eli. E timpul să agităm apele.

– Soții Piedmont, în momentul de față, nu fac decât să răspândească zvonuri, încercând să stârnească dubii legate de inocența ta și să se asigure că fiica lor rămâne în centrul furtunii mediatice, care s-a mai atenuat, și în ochii publicului. Beneficiul secundar este că îți fac ție viața cât mai amară posibil. Deci e posibil ca acest ultim ghiont cu detectivul particular să fi venit din partea lor.

– Mi-o trag pe la spate.

– Vorbind pe șleau, da.

– Lasă-i să o facă. Nu poate fi mai rău decât a fost în perioada când era un circ non-stop. Am trecut cu bine prin aia, am să trec și prin asta. Chiar credea acel lucru în acel moment. Nu avea pur și simplu să treacă orbește prin acea experiență, ci *cu bine*. Nu am de gând să stau pur și simplu fără reacție și să-i las să arunce cu pietre în mine, nu de data asta. Și-au pierdut fiica și îmi pare rău, dar n-au să reușească să mă nenorocească.

– Atunci în momentul în care avocata lor va sugera ideea unei compensații bănești, ceea ce presupun că va face la un moment dat, răspunsul va fi unul ferm negativ.

– Va fi un ferm du-te dracului.

– Te simți mai bine.

– Mi-am petrecut cea mai mare parte din ultimul an într-o ceață – șoc, vinovăție, teamă. De fiecare dată când se schimba direcția vântului și cerul se limpezea puțin, nu vedeam în jurul meu decât noi capcane. Nu am ieșit din ceață încă și, Dumnezeule, mi-e teamă că e posibil să se reverse din nou peste mine și să mă sufoce, dar în momentul de față, azi, sunt dispus să risc să cad într-una dintre acele capcane pentru a ieși naibii și a putea să respir din nou aer curat.

– Bine. Neal sprijini un stilou Montblanc de argint de carnetul de notițe. Hai să discutăm despre strategie.

*

Când ieși în sfârșit din biroul lui Neal, Eli traversă spre parcul Common. Se întrebă cum se simțea întors la Boston, chiar și pentru o zi. Nu găsea răspunsul exact. Totul aici rămânea familiar, ceea ce îi oferea un oarecare confort. Simți speranță și apreciere față de primele firicele verzi ce străpungeau solul iernatic spre soarele primăverii.

Oamenii înfruntau vântul – azi nu avea prea multă vigoare – pentru a-și lua prânzul pe bănci, pentru a se plimba așa cum făcea el sau pentru a o lua pur și simplu pe scurtătură în drumul lor spre altundeva.

Îi plăcuse la nebunie să trăiască acolo, își amintea acest lucru. Același sentiment de familiaritate din nou, sentimentul de a avea un loc și un scop. Putea merge pe jos de acolo, dacă voia o plimbare zdravănă, susținută, până la birourile unde își primise cândva clienții, discutând cu ei strategii așa cum făcuse Neal cu el.

Știa de unde să-și ia cafeaua favorită, de unde să-și cumpere un prânz rapid sau unde să se oprească pentru unul prelung, fără grabă. Avea barurile lui favorite, croitorul, bijutierul de la care cumpărase cel mai adesea cadourile pentru Lindsay.

Nici una dintre acestea nu mai era a lui acum. Și, stând acolo, studiind verdele crud al narciselor ce așteptau să înflorească, își dădu seama că nu le regreta. Sau, cel puțin, nu la fel de profund ca altădată.

Așa că avea să își găsească un alt loc unde să se tundă doar de formă și să cumpere lalele pentru bunica lui. Și înainte să se întoarcă în Whiskey Beach avea să își împacheteze și restul hainelor, echipamentul de sport. Avea să se ocupe serios să își refacă acele părți ale vieții lui care încă mai erau disponibile și să se elibereze cu adevărat de tot restul.

Până ajunse să parcheze în fața frumoasei case vechi de cărămidă roșie de pe Beacon Hill, soarele fusese acoperit de nori. Își spuse că buchetul uriaș de lalele violet avea, poate, să compenseze pentru acest lucru. Le sprijini pe un braț până scoase din mașină ghiveciul mare de zambile forțate să înflorească înainte de vreme – una dintre florile preferate ale mamei lui.

Putea să admită că drumul cu mașina, întâlnirea, plimbarea, îl obosiseră fizic mai mult decât i-ar fi plăcut. Dar nu avea de gând să lase acest lucru să se vadă în fața familiei lui. Chiar dacă ziua se posomorâse, el încă se mai agăța de speranța pe care o strânsese în el în parcul Common. Chiar în timp ce se apropia de ușă, aceasta se deschise.

– Domnule Eli! Bine ai venit acasă, domnule Eli.

– Carmel.

Ar fi îmbrățișat-o pe vechea menajeră a familiei dacă ar fi avut brațele libere. În schimb se aplecă până la înălțimea ei de un metru cincizeci de veselie solidă și o sărută pe obraz.

– Ești prea slab.

– Știu.

– Am s-o pun pe Alice să îți pregătească un sendviș. O să-l mănânci.

– Da, doamnă.

– Ia te uită ce flori frumoase!

Eli reuși să scoată o lalea din buchet.

– Pentru tine.

– Ești un scump. Intră, intră. Mama ta va ajunge acasă foarte curând, iar tatăl tău a promis să ajungă până la cinci și jumătate, ca să apuce să te întâlnească chiar dacă nu rămâi. Dar o să rămâi, să iei cina. Alice pregătește friptură înăbușită și budincă de zahăr ars cu vanilie la desert.

– Ar fi bine să-i păstrez și ei o lalea.

Fața lată a lui Carmel se lumină cu un zâmbet, cu doar o clipă înainte ca ochii să i se umple de lacrimi.

– Nu plânge. Văzu în acel moment durerea, suferința pe care o observase pe chipurile celor dragi în fiecare zi de la uciderea lui Lindsay. Totul va fi bine.

– Așa va fi. Bineînțeles că așa va fi. Haide, dă-mi voie să iau eu ghiveciul ăsta.

– Sunt pentru mama.

– Ești un băiat bun. Întotdeauna ai fost un băiat bun, chiar și atunci când nu erai. Sora ta vine și ea la cină.

– Ar fi trebuit să cumpăr mai multe flori.

– Hah. Clipi pentru a-și alunga lacrimile și flutură mâna prin aer pentru a-l trimite mai departe. Du-le bunicii tale. Este sus în camera ei de zi, probabil la calculatorul ăla. Nu poți s-o ții departe de el, toată ziua și toată noaptea. Am să-ți aduc sendvișul și o vază pentru lalelele alea.

– Mulțumesc. Porni spre scările largi și grațioase. Cum se simte?

– Mai bine pe zi ce trece. E supărată că tot nu își poate aminti ce s-a întâmplat, dar e mai bine. Se va bucura să te vadă.

Eli urcă și, ajuns în capul scărilor, coti spre aripa estică.

După cum prevăzuse Carmel, bunica lui era așezată la birou, scriind de pe tastatura laptopului ei. Cu spatele și umerii perfect drepți, remarcă el, sub jacheta verde, și cu părul brăzdat de șuvițe argintii coafat elegant.

Nici urmă de cadru de mers, remarcă el clătinând din cap, dar bastonul ei cu vârful de argint în formă de leu era sprijinit de birou.

– Iar agiți apele?

Se apropie din spatele ei și își lipi buzele de creștetul capului. Ea nu făcu decât să se întindă în sus, prinzându-l de mână.

– Am agitat apele toată viața mea. De ce să mă opresc acum? Lasă-mă să te văd.

Îl împinse ușor în spate și se răsuci în scaun. Ochii ei căprui îl studiară fără milă. Apoi buzele i se curbară, foarte puțin.

– Whiskey Beach îți face bine. Încă mai ești prea slab, dar nu la fel de palid, nu la fel de trist. Mi-ai adus puțină primăvară.

– Meritul e al Abrei. Ea mi-a spus să ți le aduc.

– Ai fost suficient de deștept să o asculți.

– E genul care rareori acceptă un refuz, poate niciodată. Presupun că de asta îți place de ea.

– Printre altele. Mâna ei se întinse și o prinse pe a lui pentru o clipă. Ești mai bine.

– Azi.

– Azi e tot ce avem. Stai jos. Ești atât de al naibii de înalt încât îmi înțepenește gâtul. Stai jos și spune-mi ce-ai mai făcut.

– Am lucrat, m-am cufundat în gânduri negre, mi-am plâns de milă și am decis că singurul lucru dintre toate acestea care mă face să mă simt eu însumi e munca. Așa că acum încerc să fac ceva pentru a elimina nevoia de a mă cufunda în gânduri negre și de a-mi plânge de milă.

Hester îi oferi un zâmbet satisfăcut.

– Așa. Bravo, nepoate.

– Unde ți-e cadrul de mers?

Pe chipul ei se întipări din nou o expresie aspră.

– L-am scos la pensie. Doctorii au băgat în mine destule componente metalice cât să țină laolaltă un vas de război. Fizioterapeutul mă chinuie ca un sergent de instrucție. Dacă pot tolera asta, pot al naibii de bine să mă deplasez fără un cadru de babă.

– Te mai doare?

– Pe ici, pe colo, din când în când, și mai puțin decât înainte. Aș zice, cam la fel ca tine. Nu ne vor înfrânge, Eli.

Văzu că și ea slăbise, iar accidentul, precum și recuperarea dificilă, întipăriseră noi riduri pe chipul ei. Dar ochii îi erau la fel de aprigi ca întotdeauna și găsi alinare în acest lucru.

– Încep să cred asta.

În timp ce Eli vorbea cu bunica lui, Duncan își trase mașina lângă bordură, studie casa prin obiectivul lung al camerei foto. Apoi, coborându-l, scoase reportofonul pentru a-și adăuga observațiile din ziua respectivă.

Se instală confortabil, pregătit să aștepte.

capitolul 7

Plictiseala făcea parte din munca lui. Kirby Duncan stătea gârbovit în mașina sedan anonimă, ronțăind morcovi cruzi. Avea o prietenă nouă, iar șansa de a face sex îl convinsese să dea jos cinci kilograme.

Reușise unu.

Mutase mașina o dată în ultimele două ore și se gândea să o mute din nou. Instinctul îi spunea că Landon probabil se instalase înăuntru pentru o vreme – părea a fi o cină în familie, având în vedere că Duncan surprinsese câteva cadre cu mama, tatăl și, cel mai recent, sora lui, însoțită de soț și de copilul mic.

Dar sarcina lui era să îl supravegheze pe Landon, prin urmare avea să îl supravegheze.

Își urmărise obiectivul până în Boston – fusese ușor să nu îi piardă urma, chiar ținând cont de trafic – până în clădirea în care profesa avocatul lui Landon. Astfel avusese ocazia să facă o tură relaxată în jurul mașinii lui Landon. Nimic de văzut acolo.

Circa nouăzeci de minute mai târziu îl urmărise pe Landon în parcul Common, apoi îl urmase până la un salon de lux, așteptând ca Landon să se tundă. Deși Duncan nu observase mare diferență în urma ciopârțitului de peste cincizeci de dolari.

Dar erau oameni și oameni, Dumnezeu știa.

Landon se oprise apoi și la o florărie, ieșise cu brațele pline. Doar un tip făcând diverse treburi prin oraș înainte de a-și vizita familia. Rahaturi obișnuite. De fapt, din câte vedea Duncan, Landon nu făcea decât rahaturi ordinare, și nici din acelea nu al naibii de multe. Dacă individul își omorâse soția și scăpase nepedepsit, Landon cu siguranță nu sărbătorea reușita.

Raportul lui, până în acel moment, era cam subțirel. Câteva plimbări pe plajă, întâlnirea cu menajera sexy și femeia care îl îmbrățișase strâns pe Landon – și care se dovedise a fi căsătorită și mamă a trei copii.

Avea impresia că exista o oarecare tensiune sexuală între Landon și menajeră, dar nu putea stabili o legătură între ei care să dateze de dinaintea întoarcerii lui la casa de pe plajă.

Chiar și așa, verificările lui legate de trecutul Abrei Walsh scoseseră la iveală faptul că aceasta se mai încurcase și în trecut cu tipi violenți, ceea ce ar fi făcut din Landon perechea perfectă – dacă într-adevăr zdrobise țeasta soției lui, lucru pe care Duncan începuse să îl pună sub semnul întrebării. Poate Landon era alegerea

ei în prezent, își spuse, dar aspectul prezent era esențial, având în vedere că nu găsea nici urmă de indiciu care să sugereze că ar fi fost apropiați înainte de crimă.

Chiar și raportul subțirel pe care îl avea nu susținea insistențele clientului că Landon era vinovat, nici convingerea vechiului prieten al lui Duncan, Wolfe, unul dintre cei mai buni anchetatori din Boston, că Landon își izbise soția infidelă în cap, făcându-i zob creierul. Cu cât îl urmărea mai mult, cu atât părea mai nevinovat bietul ticălos.

Pentru a stoarce informații, încercase și abordarea directă, așa cum făcuse cu menajera sexy, și stilul mai ocolit, pe care îl folosise cu recepționera de la pensiune și cu alte câteva persoane. Comentase pur și simplu despre casa cea mare de pe faleză, întrebând, cum ar fi făcut orice turist, despre istoria ei și despre cei cărora le aparținea.

Auzise destule în această privință, despre o avere construită inițial pe băutură, de la comori prădate de pirați la distilerii, la contrabandă cu whisky în vremurile grele de altădată din perioada Prohibiției. Legende despre bijuterii furate, ascunse timp de câteva generații, scandaluri de familie, inevitabilele fantome, eroi, răufăcători, ajungând până la scandalul cu Eli Landon.

Cea mai distractivă sursă de informații se dovedise a fi vânzătoarea drăguță de la un magazin de suvenire care se bucurase să petreacă o jumătate de oră dintr-o după-amiază posomorâtă, în afara sezonului, bârfind cu un client dispus să plătească. Bârfele erau adesea cel mai bun prieten pentru un detectiv particular, iar Heather Lockaby se dovedise cât se poate de prietenoasă.

Îi părea *teribil* de rău pentru Eli, își aminti Duncan. O considerase pe răposata lui soție o snoabă rece și neprietenoasă care nu fusese în stare nici măcar să își facă timp să vină în vizită la bunica în vârstă a lui Eli. Se îndepărtase puțin de subiect când venise vorba de căderea lui Hester Landon, dar o readusese destul de ușor la ceea ce îl interesa.

După spusele vorbăreței Heather, Landon nu dusese lipsă de companie feminină în verile și în concediile

pe care și le petrecuse în Whiskey Beach, sau în adolescență și imediat după, în orice caz. Îi plăcuse să frecventeze petreceri, să dea pe gât beri prin tavernele locale și să se plimbe în mașina lui decapotabilă.

Nimeni, susținea Heather, nu se așteptase să se cuminţească și să se căsătorească înainte de treizeci de ani. Și existaseră *destule* speculații în legătură cu *acest lucru*, care însă muriseră când nu apăruse nici un copil. Devenise *evident* că erau probleme în paradis când Eli renunțase să mai vină cu soția la Bluff House, apoi încetase să mai vină și el. Nimeni nu fusese absolut deloc surprins când începuseră să circule zvonurile despre un divorț. Iar ea, personal, *știuse* chiar înainte să se afle oficial că mortăciunea aia de nevastă a lui îl înșela. Pur și simplu era logic. Nu îl învinovățea câtuși de puțin pe Eli că se înfuriase și sărise la gâtul ei. Nu, chiar deloc. Și *dacă* într-adevăr o omorâse, și, firește, ea nu crezuse așa ceva nici o clipă, era sigură că fusese un accident.

El nu o întrebase cum era posibil să izbești accidental o femeie în creștetul capului cu un vătrai de mai multe ori, căci cheltuise deja două sute cincizeci de dolari pe diverse nimicuri pentru a o ține de vorbă și, în afară de faptul că îl amuzase, nu îi oferise nimic.

Chiar și așa, i se părea interesant că cel puțin o parte dintre localnici îl suspectau pe fiul favorit de crimă. Iar suspiciunile deschideau uși. Avea să bată la acele uși în zilele următoare și să își câștige onorariul.

Deocamdată, se gândea să plece acasă, să încheie ziua. Sau cel puțin să facă o pauză scurtă pentru a merge la toaletă. Își mută fundul amorțit de pe o parte pe cealaltă când îi sună telefonul mobil.

– Duncan. Se foi din nou când auzi vocea clientului. Întâmplarea face să mă aflu exact în fața casei părinților lui de pe Beacon Hill. A venit la Boston cu mașina azi-dimineață. Am să-ți pregătesc un raport pe... Își mută fesele din nou când clientul îl întrerupse cu un potop de întrebări. Da, așa e. A fost în Boston toată ziua, s-a întâlnit cu avocatul lui, s-a tuns, a cumpărat niște flori.

Clientul plătea facturile, își aminti singur, înregistrând convorbirea telefonică în carnețel.

– Sora lui şi familia ei au intrat cu aproximativ o jumătate de oră în urmă. Pare a fi o vizită în familie în toată regula. Având în vedere ora, aş zice că intenţionează să rămână cel puţin la cină. Nu cred că se va mai petrece ceva pe aici, aşa că... Dacă aşa vrei. Pot să fac asta.

„Sunt banii tăi", reflectă Duncan, şi se resemnă cu gândul că îl aştepta o seară lungă.

– Te contactez când iese.

Când convorbirea i se închise în ureche, Duncan clătină din cap. Clienţii plăteau facturile, îşi spuse din nou, şi mai mâncă un morcov.

Chiar dacă lipsise doar câteva săptămâni, simţea acum că se întorsese acasă. Buştenii pârâiau aprinzându-se în şemineul mare de piatră, cu bătrânul câine Sadie încolăcit în faţa lui. Toată lumea era aşezată în încăperea pe care o numeau salonul de familie, cu amestecul familiar de antichităţi şi fotografii de familie, crini roşii într-o vază îngustă pe pian, aşa cum ar fi stat, povestit şi degustat vin în orice altă seară normală înainte ca lumea să se prăbuşească.

Chiar şi bunica lui, care, în loc să se împotrivească, îi făcuse pe plac şi îl lăsase să o care pe scări şi să o aşeze în scaunul ei favorit cu spătar înalt, povestea veselă ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat.

Prezenţa copilului mic ajuta, presupuse. Drăgălaşă ca o bombonică, rapidă ca fulgerul, fetiţa de aproape trei ani, Selina, pur şi simplu umplea camera de energie şi bucurie. Îi ceruse să se joace cu ea, prin urmare Eli era aşezat pe podea şi o ajuta să construiască un castel din cuburi pentru păpuşa ei prinţesă. Un lucru simplu, un lucru obişnuit, care îi amintea că îşi imaginase cândva că avea să aibă şi el copii.

Îşi spuse că părinţii lui păreau mai puţin chinuiţi decât atunci când plecase spre Whiskey Beach, cu câteva săptămâni în urmă. Calvarul prin care trecuseră adâncise cutele de pe chipul tatălui lui şi întipăriseră o paloare aproape translucidă pe faţa mamei lui.

Dar nu se clătinaseră niciodată, îşi spuse.

– Mă duc să-i dau de mâncare acestei fetiţe ocupate. Sora lui Eli îşi puse mâna peste cea a soţului ei, strângând-o uşor în timp ce se ridică. Unchiule Eli, ce-ar fi să mă ajuţi să o instalez?

– Ah... sigur.

Cum Selina, cu păpuşa agăţată de degete, ridică braţele spre el şi îi oferi zâmbetul ei radios, irezistibil, o luă în braţe pentru a o duce la bucătărie.

Bucătăreasa cu umeri laţi, Alice, domnea peste aragazul scump cu şase ochiuri.

– I-e foame, nu-i aşa?

Selina îl părăsi imediat pe Eli, întinzând braţele spre bucătăreasă.

– Uite-o pe prinţesa mea. Am prins-o, îi spuse Triciei, în timp ce Selina îşi încrucişa picioarele în jurul şoldului ei. Poate să mănânce şi să-mi ţină companie – şi mie, şi lui Carmel, după ce îi spun că ne-a rămas fata doar pentru noi. Masa pentru voi restul, oamenii de rând, va fi servită în circa patruzeci de minute.

– Mulţumesc. Dacă te supără cu ceva...

– Să mă supere? Bulbucându-şi comic ochii, Alice adoptă un ton de şoc exagerat: Uită-te la faţa ei.

Râzând, Selina îşi încolăci braţele în jurul gâtului bucătăresei şi îi şopti aşa cum ştia ea:

– Am plăjitulele?

– După ce mănânci, îi şopti Alice. Ne descurcăm. Flutură mâna ca pentru a-i alunga. Duceţi-vă şi relaxaţi-vă.

– Fii cuminte, o avertiză Tricia pe fiica ei, apoi îşi luă fratele de mână. Având aproape un metru optzeci, un corp tonifiat fără milă şi o voinţă de fier, îl trase cu uşurinţă din bucătărie, apoi îl târî din hol în bibliotecă. Vreau să vorbesc un minut cu tine.

– Mi-am dat seama. Sunt bine. Totul e bine, deci...

– Încetează.

Spre deosebire de mama lor, mai blândă şi mai diplomată, Tricia moştenise trăsăturile de personalitate ale bunicului ei patern, un om direct, de neclintit şi pedant. Poate aşa se explica de ce ocupa acum funcţia de director de operaţiuni al Landon Whiskey.

– Avem toţi mare grijă să discutăm despre orice în afară de ceea ce s-a întâmplat, ce se întâmplă şi cum faci tu faţă. Şi asta e în regulă, dar acum suntem doar noi doi. Faţă în faţă, nu prin intermediul unui e-mail, pe care poţi să îl compui şi să îl editezi atent. Ce se întâmplă cu tine, Eli?

– Scriu într-un ritm destul de constant. Fac plimbări pe plajă. Iau mese regulate fiindcă menajera lui Buni le tot pregăteşte.

– Abra? E superbă, nu-i aşa?

– Nu. E interesantă.

Amuzată, Tricia se aşează pe braţul unui fotoliu larg de piele.

– Printre altele. Mă bucur să aud toate astea, Eli, fiindcă par a fi exact lucrurile pe care ar trebui să le faci în momentul de faţă. Dar dacă totul merge atât de bine, de ce te-ai întors în Boston?

– Nu pot să vin să îmi vizitez familia? Ce, sunt exilat?

Şi chiar şi felul în care ridică instantaneu degetul în aer, îndreptându-l spre el, îi aminti de bunicul lor.

– Nu te eschiva. Nu plănuiai să revii mai devreme de Paşte şi, totuşi, iată-te aici. Spune-mi tot.

– Nu e mare scofală. Voiam să discut, faţă în faţă, cu Neal. Aruncă o privire spre uşă. Ascultă, nu vreau să îi supăr pe mama şi tata, nu are nici un rost. Şi văd că arată mai puţin stresaţi. Soţii Piedmont agită apele cu ameninţarea unui proces de daune morale pentru moarte accidentală.

– Asta e o aberaţie, pur şi simplu o aberaţie. Deja a devenit hărţuire în toată regula, Eli. Ar trebui... să vorbeşti cu Neal, termină ea, răsuflând zgomotos. Ceea ce ai şi făcut. El ce părere are?

– Crede că sunt doar zvonuri, cel puţin deocamdată. I-am spus să angajeze un alt detectiv, să găsească o femeie de data asta.

– Îţi revii, declară Tricia, şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu plânge. Doamne, Tricia.

– Nu e doar asta – doar tu – cel puţin nu cu totul. Sunt şi hormonii. Sunt însărcinată. Am plâns azi-dimineaţă în timp ce cântam *Wheels on the Bus* cu Sellie.

– O. Uau. Simţi un rânjet ridicându-se de la picioare şi urcându-i direct până în inimă. Asta e bine, nu?

– E minunat. Eu şi Max suntem încântaţi. Nu am spus nimănui încă, deşi cred că mama bănuieşte ceva. Nu am decât vreo şapte săptămâni. Ce naiba. Îşi frecă nasul pentru a opri lacrimile. O să discut cu Max. Facem anunţul public la cină. De ce să nu o transformăm într-o sărbătoare?

– Şi să ţii discuţia departe de mine.

– Da, să nu spui că nu am făcut niciodată nimic pentru tine. Se ridică, îşi încolăci braţele în jurul lui. Am să-i fac pe toţi să se concentreze la altceva *dacă* promiţi să nu-mi mai trimiţi e-mailuri atent studiate, nu mie. Şi să îmi spui când ai o zi proastă. Şi, dacă da, şi dacă îţi doreşti companie, mă pot organiza să vin cu Sellie pentru câteva zile. Poate şi Max, dacă reuşeşte. Nu trebuie să fii singur.

Ar fi făcut-o, îşi spuse el. Tricia şi-ar fi reorganizat, reprogramat, realiniat totul – era expertă în aşa ceva – şi ar fi făcut-o pentru el.

– Mă simt bine singur, nu te supăra. Îmi lămuresc lucruri pe care le-am neglijat prea multă vreme.

– Oferta rămâne valabilă. Şi nu vom aştepta o invitaţie dacă mai eşti pe acolo la vară. Vom veni pur şi simplu. Eu voi pluti ca o adevărată balenă, căci aşa voi fi pe atunci, şi voi lăsa pe toată lumea să mă servească.

– Tipic.

– Să spui asta când cari vreo nouă kilograme în plus şi te îngrijorează vergeturile. Întoarce-te în salon. Eu trec pentru o clipă pe la bucătărie să mă asigur că Selina nu a convins-o totuşi pe Alice să îi dea prăjituri înainte de cină.

La ora nouă în seara aceea, Abra îşi termină cursul de yoga ţinut acasă la ea şi luă o sticlă de apă în timp ce cursanţii îşi strângeau saltelele.

– Scuze că am întârziat puțin, spuse Heather – din nou. Lucrurile pur și simplu mi-au scăpat din mână azi.

– Nu e nici o problemă.

– Detest să ratez exercițiul de respirație de încălzire. Mă ajută întotdeauna.

Heather oftă, împinse aerul în jos cu mâinile și o făcu pe Abra să zâmbească. Nimic nu reușea să o descurajeze pe Heather. Își imagina că femeia vorbea și în somn, exact cum făcea și pe durata unei sesiuni de masaj de șaizeci de minute.

– Am ieșit din casă fugind ca o nebună, continuă Heather. Am observat totuși că mașina lui Eli nu era la Bluff House. Să nu-mi spui că s-a întors deja la Boston.

– Nu.

Nefiind dispusă să se oprească la acel răspuns, Heather își trase fermoarul jachetei.

– Mă întrebam doar. E o casă atât de mare. În cazul lui Hester, ei bine, ea face parte din peisaj, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar mă gândesc că, mai ales la câte are pe cap, Eli probabil doar rătăcește ca o fantomă prin clădire.

– Nu din câte am observat eu.

– Știu că îl vezi când mergi să te ocupi de casă, deci are parte de *puțină* companie. Dar, după părerea mea, având atâta timp la dispoziție, probabil nu știe cu ce să și-l ocupe. Asta nu poate fi sănătos.

– Scrie un roman, Heather.

– Ei bine, știu că asta *spune*. Sau asta spun oamenii că spune, dar a fost avocat. Ce știe un avocat despre scrisul de romane?

– O, nu știu. Întreabă-l pe John Grisham.

Heather deschise gura, o închise din nou.

– O, presupun că ai dreptate. Dar chiar și așa...

– Heather, cred că începe să plouă. Greta Parrish interveni între ele. Te-ar deranja să mă duci cu mașina până acasă? Cred că mă paște o mică răceală.

– Oh, ei bine, firește că te duc. Stai doar să-mi iau salteaua.

– Îmi rămâi datoare, murmură Greta, când Heather dispăru în fugă.

– Foarte.

Îi oferi femeii mai în vârstă o strângere de mână în semn de recunoștință, apoi se îndepărtă în grabă, făcându-și de lucru cu strânsul saltelelor. În clipa în care rămase singură în casă, oftă ușurată. Îi plăceau foarte mult cursurile ținute la ea acasă, intimitatea lor, conversațiile relaxate de dinainte și după. Dar, uneori...

După ce făcu ordine în solariu, urcă, își luă pijamaua favorită – pufoasă, cu oi albe zbenguindu-se pe un fundal roz –, apoi se întoarse la parter.

Intenționa să își toarne un pahar de vin, să facă un foc și să se cuibărească undeva confortabil cu o carte. Sunetul ploii căzând pe verandă o făcu să zâmbească. O noapte ploioasă, un foc, un pahar de vin...

Ploaie. La naiba, oare închisese toate ferestrele din Bluff House? Bineînțeles că da. Doar nu uitase să... Sigur? Absolut pe toate? Inclusiv cea din sala de sport amenajată de Hester în casă?

Închizând ochii strâns, încercă să vizualizeze casa, încercă să se vadă trecând prin fiecare cameră, închizând ferestrele. Dar pur și simplu nu își putea aminti, nu putea fi sigură.

– La dracu, la dracu, la dracu!

Nu avea să reușească să se relaxeze până nu verifica, și nu avea să-i ia decât câteva minute. În orice caz, făcuse mai devreme o tocăniță de curcan. Avea să ducă și vasul pe care îl pusese deoparte pentru Eli.

Îl scoase din frigider, apoi se descălță de șosetele confortabile pentru a-și lua vechile cizme Ugg. Își trase paltonul peste pijama, luă o pălărie și, trăgându-și-o peste cap, alergă până la mașină.

– Cinci minute, zece maximum, apoi mă întorc acasă la paharul ăla de vin.

Se duse glonț la Bluff House, deloc surprinsă de bubuitul tunetului. Sfârșitul de martie însemna o adevărată nebunie în materie de vreme. Tuna în seara aceea, dar mâine puteau avea ninsoare sau cer senin și temperaturi de cincisprezece grade. Cine putea ști?

Traversă în fugă prin ploaie, îndreptându-se direct spre intrarea principală, cu tocănița de curcan într-o

mână și cheile în cealaltă. Închise ușa împingând-o cu șoldul și întinse mâna spre întrerupătorul de lumină pentru a putea introduce codul alarmei.

– Minunat. Perfect, murmură ea, când holul rămase cufundat în întuneric. Știa mult prea bine cât de capricios era curentul în Bluff House în timpul unei furtuni sau în Whiskey Beach, în general. Aprinse micuța minilanternă pe care o purta ca breloc la chei și urmă raza ei minusculă până în bucătărie.

Urma să verifice ferestrele, apoi să anunțe pana de curent – și faptul că generatorul auxiliar cedase. Din nou. Și-ar fi dorit ca Hester să înlocuiască bătrânul monstru cu ceva mai modern. Își făcea griji cum s-ar fi descurcat Hester în cazul unei pene de curent serioase, indiferent cât ar fi insistat ea că trecuse prin destule astfel de situații și știa cum să stea cuminte.

În bucătărie, luă o lanternă adevărată din sertar. Poate ar fi trebuit să coboare la subsol să verifice generatorul. Desigur, nu știa ce să verifice, dar poate totuși trebuia.

Porni spre ușă, se opri. Întuneric, frig, posibil umed. Păianjeni. Sau poate nu.

Avea să lase pur și simplu un bilețel pentru Eli. Dacă ajungea acasă în toiul nopții și constata că nu avea curent, nu avea căldură, nu avea lumină, putea să campeze pe canapeaua ei. Dar mai întâi avea să verifice ferestrele.

Urcă în grabă scările. Firește, fereastra în privința căreia își făcuse griji era bine închisă și, firește, *acum* își amintea clar că o trăsese în jos și o zăvorâse.

Coborî din nou, coti spre bucătărie. Nu era genul care să se sperie ușor, dar voia să meargă acasă, voia să lase în urmă casa mare, întunecată și goală și să se strecoare în propria ei căsuță confortabilă.

Tunetul bubui din nou, făcând-o să tresară de data aceasta, făcând-o să râdă de ea însăși.

Lanterna îi zbură din mână când fu prinsă din spate. Preț de o clipă, o singură clipă, fu lovită de panică totală, irațională. Se zbătu neajutorată, zgâriind cu unghiile brațul petrecut strâns pe după gâtul ei.

Se gândi la un cuțit lipit de gâtul ei, la senzația lamei alunecând peste coastele ei, tăind prin carne. Groaza îi împinse țipătul din măruntaie în gât, pe care brațul îl ținea înlănțuit, sufocând-o și făcând să respire șuierat.

Îi tăie aerul, o făcu să se chinuie să inspire, până când încăperea începu să se învârtă cu ea. Apoi interveni instinctul de supraviețuire. Plexul solar – lovitură puternică din cot. Scobitura piciorului. Îl călcă în forță. Nasul – se răsuci puternic când strânsoarea lui se relaxă puțin, apoi îl plesni cu dosul palmei în punctul în care instinctul îi indică prezența feței. Inghinal, cu o ridicare rapidă și furioasă, smucită, a genunchiului.

Apoi fugi. Mânată din nou de instinct, alergă orbește spre ușă. Mâinile ei o loviră cu suficientă forță pentru a proiecta durerea până în brațe, dar nu se opri. Deschise ușa cu forță, alergă la mașină, scoase cheile din buzunar cu o mână tremurândă.

– Du-te, doar du-te.

Se aruncă în mașină, înfipse cheia în contact. Cauciucurile scârțâiră când băgă mașina în marșarier. Apoi smuci de volan, scoase mașina pe alee și apăsă accelerația la podea.

Fără a se gândi la nimic anume, trecu pe lângă propria ei casă și călcă frâna în fața casei lui Maureen.

Lumină. Oameni. Siguranță.

Fugi la ușă, o deschise violent, oprindu-se doar când își văzu prietenii cuibăriți în fața televizorului. Amândoi săriră în picioare.

– Abra!

– Poliția. Camera se învârtea din nou cu ea. Chemați poliția.

– Ești rănită! Sângerezi!

Chiar în clipa în care Maureen porni în fugă spre ea, Mike luă telefonul.

– Sângerez? Nu.

Clătinându-se, coborî privirea și se studie când Maureen ajunse la ea și o prinse. Văzu sângele de pe jacheta cu glugă, de pe bluza de pijama de dedesubt. Nu de la cuțit, nu. Nu de data asta. Nu era sângele ei.

– Nu, nu e al meu. E al lui.

– Dumnezeule! S-a întâmplat vreun accident? Vino să stai jos.

– Nu. Nu! Nu era sângele ei, își spuse din nou. Scăpase. Era în siguranță. Iar camera încetă să se mai învârtă. Era cineva în Bluff House. Spune-i poliției că era cineva în Bluff House. M-a prins. Își duse mâna la gât. Mă sufoca.

– Te-a rănit. Văd. Stai jos. Vino să stai jos. Mike.

– Poliția e pe drum. Poftim. O înfofoli pe Abra într-o pătură când Maureen o conduse la un scaun. Ești bine acum. Ești în siguranță acum.

– Mă duc să îți aduc niște apă. Mike e chiar aici, îi spuse Maureen.

Acesta îngenunche în fața ei. Ce chip amabil, reflectă Abra, chinuindu-se să respire. Un chip afectuos cu ochi negri ca de cățeluș.

– S-a luat curentul, spuse ea, aproape absent.

– Nu, nu s-a luat.

– La Bluff House. S-a luat curentul. Era întuneric. El era în întuneric. Nu l-am văzut.

– E în regulă. Poliția e pe drum, iar tu ești bine.

Abra dădu din cap, cu privirea ațintită în ochii lui blânzi.

– Sunt bine.

– Te-a rănit?

– M-a... Își ținea brațul foarte, foarte strâns în jurul gâtului meu și în jurul taliei, cred. Nu puteam respira și am început să amețesc.

– Scumpo, ești mânjită cu sânge. Mă lași să mă uit?

– E al lui. L-am lovit în față. I-am aplecat manevra PSNI.

– Ce anume?

– PSNI, spuse Maureen, intrând cu un pahar de apă într-o mână și unul de whisky în cealaltă. Autoapărare. Plexul solar, scobitura gleznei, nasul, inghinal. Abra, ești un miracol.

– Nu m-am gândit. Am făcut-o pur și simplu. Probabil i-am provocat o hemoragie nazală. Nu știu. M-am eliberat și am fugit. Am fugit afară și am venit aici. Mă simt... mi-e cam greață.

– Bea puțină apă. Încet.

– Bine. În regulă. Trebuie să-l sun pe Eli. Trebuie neapărat să afle.

– Mă ocup eu, îi spuse Mike. Tu doar dă-mi numărul, și mă ocup eu.

Abra sorbi din apă, respiră, sorbi din nou.

– E pe telefonul meu. Și nu mi-am luat telefonul. Este acasă.

– Îl aduc eu. Mă ocup eu de asta.

– Nu l-am lăsat să mă rănească. Nu de data asta. Abra își încleștă o mână peste gură, dându-și frâu liber lacrimilor. Nu de data asta.

Maureen se așeză lângă ea, o trase pe Abra în brațele ei și începu să o legene.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău.

– Șșșt, ești bine.

– Sunt bine. Dar Abra se agăță strâns de ea. Ar trebui să dansez. Nu m-am pierdut cu firea – până acum. Am făcut totul ca la carte. Nu m-a rănit. Nu l-am lăsat să mă rănească. Doar că... îmi aduce aminte.

– Știu.

– Dar asta s-a terminat. Se desprinse din îmbrățișare și se frecă la ochi pentru a alunga lacrimile. M-am descurcat. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Maureen, cineva a intrat cu forța în Bluff House. Nu știu unde era sau ce făcea persoana respectivă. Nu am observat nimic nelalocul lui, dar nu am intrat decât în sala de sport, la etaj, și în bucătărie. A fost cât pe ce să cobor la subsol să verific generatorul, dar... Ar fi putut să se afle acolo. Probabil a tăiat curentul ca să poată intra. Nu era curent. Eu...

– Bea asta acum. Maureen îi împinse paharul de whisky în mână. Și ia-o încet.

– Sunt bine. Sorbi lent din whisky și răsuflă zgomotos când băutura i se scurse cald pe gâtul ce o ustura. Începuse furtuna și nu mai țineam minte dacă închisesem toate ferestrele. Gândul mă sâcâia, așa că m-am dus până acolo cu mașina. Credeam că s-a luat pur și simplu curentul. Nu l-am văzut, Maureen, nici nu l-am auzit. Nu peste zgomotul ploii și al vântului.

– L-ai făcut să sângereze.

Mai calmă acum, Abra coborî privirea.

– L-am făcut să sângereze. Bravo mie. Sper că i-am rupt nenorocitul de nas.

– Așa sper și eu. Ești eroul meu.

– Și tu al meu. De ce crezi că am venit direct aici?

Mike reintră în încăpere.

– E pe drum încoace, le spuse. Iar poliția se îndreaptă spre Bluff House. Vor veni aici să discute cu tine după ce termină ce au de făcut. Se apropie și îi întinse Abrei o bluză de trening. Mă gândeam că poate vrei asta.

– Mulțumesc. Doamne, Mike. Mulțumesc. Ești cel mai tare.

– De asta îl țin. După ce o bătu încurajator pe coapsă, Maureen se ridică. Mă duc să pregătesc cafea.

În timp ce ea ieși, Mike traversă încăperea pentru a stinge televizorul. Se așeză și sorbi din paharul de whisky al Abrei. Îi zâmbi:

– Deci, cum ți-a mers azi? o întrebă, și o făcu să râdă.

capitolul 8

Eli ajunse de la Boston la Whiskey Beach în mai puțin de două ore. Ieșise cu mașina din colții furtunii, apoi reintrase în ea, căci vântul o împingea spre sud. Iadul prin care trecuse timp de douăzeci de minute în miezul ei îl ajutase să își păstreze mintea concentrată.

„Tu doar condu", își spuse. „Și nu te gândi la nimic în afară de mașină și drum."

Mici degete de ceață se încolăceau în aer ridicându-se de pe drum când traversă gonind satul. Felinarele stradale proiectau fascicule tremurătoare ce licăreau în bălți, în șuvoaiele de apă ce se scurgeau spre șanțuri, apoi lăsă în urmă luminile, lăsă în urmă vitrinele magazinelor și restaurantele și luă curba pe drumul către plajă.

Smuci de volan și opri în fața căsuței Laughing Gull. Chiar în clipa în care porni cu pași mari spre veranda îngustă din față, ușa casei învecinate se deschise.

– Eli?

Nu îl cunoștea pe bărbatul care ieși, trăgându-și o jachetă ușoară în timp ce traversă peticul îngust de gazon.

– Mike O'Malley, spuse el, întinzându-i o mână. Mă tot uitam după tine.

Vocea de la telefon, desigur.

– Abra.

– E cu noi. Arătă spre casa lui. E bine – mai mult a zguduit-o. Sunt câțiva polițiști la Bluff House. Ar fi bine să vorbești cu ei. Eu...

– Mai târziu. Vreau să o văd pe Abra.

– E în spate, în bucătărie.

Mike porni înaintea lui.

– A rănit-o?

– A zguduit-o, repetă Mike, a speriat-o. A încercat să o sugrume, așa că are câteva urme. Dar se pare că ea l-a rănit mult mai mult decât a rănit-o el pe ea. El i-a lăsat câteva vânătăi, dar ea l-a făcut să sângereze.

Eli detectă mândria din tonul lui Mike și presupuse că avea rolul de a-l liniști. Dar voia să vadă cu ochii lui. Trebuia să vadă.

Îi auzi vocea când ieșiră dintr-o sufragerie confortabilă și intrară într-o bucătărie-salon largă, deschisă. Era așezată la masă într-o bluză de trening albastră cu glugă, lălâie, și cu șosete groase roz în picioare. Ridică privirea cu o expresie în care se amestecau simpatia și scuzele. Surpriza luă locul acestora când el îngenunche la picioarele ei și îi luă mâinile.

– Unde e inelul?

– Taci. Îi studie chipul, apoi ridică degetele, cu blândețe, spre urmele roșii de pe gâtul ei. Unde altundeva ești rănită?

– Nu sunt. Mâinile ei le strânseră pe ale lui, în semn de recunoștință, pentru a-l liniști. Nu sunt. M-a speriat.

Eli se uită la Maureen pentru confirmare.

– Este foarte bine. Dacă nu aș fi crezut asta, s-ar fi aflat la urgențe, indiferent dacă ar fi fost de acord sau nu. Maureen se ridică în picioare, arătă spre ibricul de cafea și spre sticla de whisky, care stăteau unul lângă altul. Din care vrei, sau o combinație între cele două?

– Cafea. Mulțumesc.

– Îmi pare rău că am fost nevoiți să te sunăm, îmi pare rău că am fost nevoiți să îți supărăm familia, începu Abra.

– Nu sunt supărați. Le-am spus că s-a luat curentul și voiam să vin înapoi să verific situația. Oricum, hotărâsem să mă întorc în noaptea asta.

– Bun. Nu are nici un rost să își facă griji. Nu știu dacă a dispărut ceva din casă, continuă Abra. Poliția a spus că nimic nu părea nelalocul lui, dar ce știu ei? Aștia doi nu mă lasă să merg și să fac o tură prin toată casa. Maureen e destul de înspăimântătoare când o apucă dispoziția protectoare.

– Dacă *într-adevăr* casa a fost spartă și s-a furat ceva, ce ai putea să faci tu? Maureen se opri, ridică mâinile spre Eli. Scuze. Suntem prinse în discuția asta de o jumătate de oră.

Îi întinse lui Eli o ceașcă de cafea. Înainte să apuce să îi ofere lapte sau zahăr, el dădu pe gât jumătate din ea, neagră.

– Mă duc până acolo, să discut cu polițiștii, să arunc o privire.

– Vin cu tine. În primul rând, spuse Abra, când Maureen dădu să protesteze, m-am apărat singură, nu? În al doilea rând, voi fi însoțită de poliție și de Eli. În al treilea rând, știu mai multe despre ce se află în casa aceea și unde îi e locul decât oricine în afară de Hester. Care nu e prezentă. Și, în sfârșit? Se ridică în picioare și o îmbrățișă strâns pe Maureen. Mulțumesc, nu doar pentru șosete, ci și fiindcă ai avut grijă de mine. Mulțumesc.

Se întoarse să îl îmbrățișeze și pe Mike.

– Întoarce-te aici și dormi în camera de oaspeți, insistă Maureen.

– Scumpo, singurul motiv pentru care ticălosul ăla a fost interesat de mine e fiindcă am intrat în casă când el credea că e singur-singurel. Nu o să vină să se furișeze în casa mea. Ne vedem mâine.

– O să am eu grijă să fie bine, spuse Eli. Mulțumesc pentru cafea... și tot restul.

– Are genele îngrijorării specifice unei mame, îi spuse Abra când ieși cu Eli. Știm cu toții că nu eu am fost cea vizată.

– Tu ai fost cea atacată, deci ai fost foarte vizată. Conduc eu.

– Am să te urmez în mașina mea, altfel vei fi nevoit să mă și aduci înapoi.

– Exact.

O prinse de braț și o conduse spre mașina lui.

– Bine. Văd că toată lumea are gene de îngrijorare specifice mamelor în seara asta.

– Spune-mi ce s-a întâmplat. Mike nu mi-a dat toate detaliile.

– Când a venit furtuna, nu mai țineam minte dacă am închis toate ferestrele tale. Aerisisem azi în toată casa și nu mai țineam minte dacă am închis și geamul de la sala de sport a lui Hester. Gândul mă sâcâia, așa că m-am dus până acolo să verific. O, ți-am dus și o caserolă cu tocăniță de curcan – cu găluște.

– Că tot vorbeai de gene de mamă.

– Prefer să le spun „gene de vecină săritoare". Se luase curentul. Mă simt ca o proastă acum că nu m-am gândit mai bine, nici nu am ținut cont că în zonă nu se luase curentul, cel puțin nu cu cinci secunde în urmă. Eram doar iritată. Mi-am folosit minilanterna până în bucătărie, să îmi iau una mai mare. Expiră zgomotos. Nu am auzit nimic, nu am *simțit* nimic, ceea ce mă enervează fiindcă îmi place să cred că sunt înzestrată cu un fel de al șaselea simț. A dat greș în stil mare în seara asta. Așa că m-am dus sus și bineînțeles că închisesem fereastra. Apoi am coborât din nou, am respins ideea de a merge la subsol să văd dacă nu pot pune în funcțiune vechiul generator, fiindcă, chiar eliminând păianjenii, întunericul, atmosfera înspăimântătoare, nici nu am habar de generatoare. Apoi m-a prins.

– Din spate.

– Da. Tuna și ploua, și bătea vântul, dar oricum urăsc să mă gândesc că nu am auzit și nu am simțit nimic până nu a pus mâna pe mine. După momentul inițial

de panică, m-am zbătut, mi-am înfipt unghiile în brațul lui...

– Piele sau material textil?

– Material textil.

Detalii mărunte, își dădu ea seama. Era firesc pentru fostul avocat de drept penal să se gândească la ele, exact la fel cum făcuse și poliția.

– Lână, cred. Lână moale. Pulover sau palton. Mintea mea nu era prea ageră având în vedere că nu mai puteam să respir. Din fericire pentru mine, fără să mă gândesc conștient, am intrat în modul de autoapărare. Am luat câteva cursuri despre asta. PSNI. Înseamnă...

– Știu ce înseamnă. Ți-ai amintit cum se folosește?

– O parte din mine și-a amintit. Am spus asta poliției o dată, zise ea, când Eli opri la Bluff House. L-am izbit în spate cu cotul și asta l-a luat prin surprindere. Și l-a rănit, măcar puțin, suficient cât să-și relaxeze strânsoarea, fiindcă am reușit să respir. L-am călcat pe picior, ceea ce probabil că nu i-a provocat neapărat durere cât, mai mult, l-a dezechilibrat, având în vedere că purtam cizme Ugg. Apoi m-am răsucit și am încercat să îl lovesc în față. Nu i-o vedeam în întuneric, dar puteam ghici unde era. Cu podul palmei. Apoi lovitura de grație.

– Genunchi în boașe.

– Și știu sigur că aia l-a durut. Nu prea mi-am dat seama la momentul respectiv fiindcă alergam ca o nebună spre ușă, spre mașină, dar sunt destul de sigură că l-am auzit căzând la pământ. Iar lovitura în nas a funcționat și ea, fiindcă a sângerat pe mine.

– Ești destul de calmă când vorbești despre asta.

– Acum. Nu m-ai văzut ghemuită în brațele lui Maureen și plângând ca un bebeluș.

Dar gândul la ceea ce se întâmplase făcu să i se încordeze fiecare mușchi din corp.

– Îmi pare rău pentru asta, Abra.

– Și mie. Dar nu e vina ta, și nu e nici a mea. Coborî din mașină, îi zâmbi polițistului care se apropie. Bună, Vinnie. Eli, el e ofițerul Hanson.

– Eli. Probabil nu îți mai aduci aminte de mine.

– Ba da. Părul era mai scurt și brunet în loc de blond decolorat, fața mai plină. Dar Eli și-l amintea. Tipul care făcea surf.

Vinnie râse:

– Încă mai fac, de fiecare dată când reușesc să pun mâna pe o placă și un val. Îmi pare rău pentru problema asta.

– Și mie. Cum a intrat?

– A întrerupt alimentarea cu electricitate. A scurtcircuitat rețeaua și a forțat ușa laterală – cea care dă spre spălătorie. Deci știa sau bănuia că există o alarmă. Abra spunea că ai plecat spre sfârșitul dimineții, te-ai dus la Boston.

– Așa e.

– Deci mașina ta nu a fost aici toată ziua, până seara. Poți să arunci o privire prin casă, să vezi dacă lipsește ceva. Am sunat la firma de electricitate, dar probabil nu se vor ocupa de problemă decât mâine.

– E suficient.

– Nu am observat urme de vandalism, continuă Vinnie, conducându-i. Am găsit sânge pe podea chiar în holul principal, și pe bluza de pijama și hanoracul Abrei. E suficient pentru o analiză ADN, dacă este înregistrat în sistem sau dacă îl prindem. Dar asta nu se va face prea repede.

Deschise ușa de la intrare, proiectă fasciculul de lumină, apoi luă lanterna pe care Abra o scăpase și pe care el o pusese deja pe o masă din holul principal.

– Ne mai confruntăm uneori cu spargeri de locuințe, la căsuțele de închiriat care sunt goale în afara sezonului. Dar în general e vorba de puști care caută un loc unde să stea, să facă sex, să fumeze iarbă sau, în cel mai rău caz, să vandalizeze sau să fure diverse electronice. Asta nu pare a fi opera unor puști. Nici unul dintre băieții din zonă nu ar risca să intre în Bluff House, în primul rând.

– Kirby Duncan. Detectiv particular din Boston. S-a învârtit pe aici, punând întrebări despre mine.

– Nu a fost el, spuse Abra, dar Vinnie își scoase carnețelul și scrise numele.

– Era întuneric. Nu puteai să-i vezi faţa.

– Nu, dar i-am simţit foarte de aproape constituţia. Duncan e moale la mijloc, are burtă, iar bărbatul ăsta nu avea. Iar Duncan e mai scund, mai vânjos.

– Chiar şi aşa. Vinnie îşi băgă la loc carneţelul. O să vorbim cu el.

– E cazat la pensiunea Surfside. M-am învârtit şi eu, explică Abra.

– O să-l verificăm. Există în casă câteva obiecte de valoare uşor de transportat, precum şi electronice. Ai la etaj un laptop drăguţ, mai multe televizoare cu ecran plat. Îmi închipui că doamna Hester are bijuterii într-un seif. Poate aveai ceva bani gheaţă lăsaţi la îndemână?

– Da, aveam ceva.

Eli luă lanterna de bucătărie, porni în sus pe scări. Verifică biroul mai întâi, îşi porni laptopul.

Dacă Duncan ar fi urmărit ceva, bănuia că ar fi fost interesat să îi vadă e-mailul personal, fişierele, istoricul navigării pe internet. Prin urmare lansă un program de diagnoză rapidă.

– Nimic de când l-am stins azi-dimineaţă. Nimic care să se vadă. Deschise sertare, clătină din cap. Nu pare să-mi fi răscolit deloc printre lucruri. Şi nu lipseşte nimic de aici.

Eli ieşi din birou şi intră în dormitorul lui. Deschise un sertar, văzu cele câteva sute de dolari bani gheaţă pe care îi ţinea acolo pentru a-i avea la îndemână.

– Dacă a trecut pe aici, spuse Eli, proiectând lumina şi întorcându-se în cerc, a lăsat totul exact cum am lăsat şi eu.

– E posibil ca Abra să îl fi întrerupt înainte să apuce să facă ceva. Ascultă, ar trebui să nu te grăbeşti, să te uiţi bine în jurul tău. Poate ar fi mai bine să aştepţi până se face puţină lumină. Noi vom patrula pe aici cu maşinile, dar ar trebui să fie al naibii de târnpit să se întoarcă în momentul de faţă. E târziu, adăugă Vinnie, dar nu mă deranjează să ridic un detectiv particular din pat. O să reluăm discuţia mâine, Eli. Vrei să te duc până acasă, Abra?

– Nu, mulţumesc. Du-te fără mine.

Dând din cap, Vinnie scoase o carte de vizită.

– Abra are una, dar ţine-o prin preajmă. Sună-mă dacă descoperi că îţi lipseşte ceva sau dacă mai ai probleme. Şi dacă pui mâna pe o placă de surf, am putea să vedem dacă mai ţii minte vreuna dintre lecţiile pe care ţi le-am dat demult.

– În martie? Apa e îngheţată ca naiba.

– De-asta bărbaţii adevăraţi poartă costume de neopren. Păstrăm legătura.

– Nu s-a schimbat prea mult, comentă Eli când paşii lui Vinnie se îndepărtară. Ei bine, părul. Presupun că blond decolorat şi lung până la umeri nu se încadrează în standardele poliţiei.

– Dar pun pariu că îi stătea bine.

– Vă cunoaşteţi? De dinainte de astă-seară, vreau să spun.

– Da. A pierdut un pariu cu soţia lui anul trecut şi a fost obligat să vină la unul dintre cursurile mele de yoga. Acum vine relativ regulat.

– Vinnie e căsătorit?

– Şi are şi un copil şi jumătate. Familia locuieşte în South Point şi organizează grătare excepţionale.

Poate că Vinnie se schimbase totuşi, reflectă Eli, continuând să studieze încăperea. El îşi aducea aminte de un tip slab ca un ţâr, în permanenţă drogat cu marijuana, care trăia doar pentru valul următor şi visa să se mute în Hawaii.

Fasciculul de lumină trecu peste pat, apoi se întoarse şi se concentră pe prosopul de mână, pe peştele fumător de pipă.

– Serios?

– O să văd dacă reuşesc să confecţionez un câine de pază data viitoare. Eventual un rotweiller sau un doberman. Poate va funcţiona.

– O să ai nevoie de un prosop mai mare. Îi studie chipul în lumina scăzută. Probabil eşti obosită. Te duc acasă.

– Mai degrabă băgată în priză decât obosită. Ar fi trebuit să mă lipsesc de cafea. Ascultă, nu ar trebui să stai aici fără curent. Se va face mai frig şi nu ai lumină,

nu ai pompă, deci nu ai nici apă. Eu am o încăpere amenajată mai mult sau mai puțin ca o cameră de oaspeți și o canapea foarte confortabilă. Poți să alegi oricare.

– Nu, e în regulă. Nu vreau să las casa goală după ceea ce s-a întâmplat. Am să cobor să ciocănesc la generator.

– Bine. Am să cobor și eu cu tine și am să scot sunete femeiești, și am să-ți dau uneltele nepotrivite. Ești încă stângaci, dar cred că ești în stare să calci pe eventuali păianjeni. E greșit, știu, având în vedere ce treabă bună fac, dar mie mi-e frică de păianjeni.

– Eu pot să scot sunete bărbătești și să-mi iau singur uneltele nepotrivite. Tu ar trebui să dormi.

– Nu sunt pregătită. Ridică din umeri cu un gest ușor tremurat. Dacă nu cumva ai obiecții majore împotriva companiei mele acolo jos, aș prefera să rămân în preajma ta. Mai ales dacă pot să beau un pahar de vin.

– Sigur.

Bănuia că, indiferent ce i-ar fi spus lui Maureen, o speria gândul de a rămâne singură în propria ei casă.

– O să ne îmbătăm amândoi și o să ciocănim la generator.

– E un plan bun. Am făcut un fel de curățenie cu jumătate de entuziasm acolo la subsol, înainte să vii, cel puțin în zona principală, în beciul de vin, în magazia de produse de sezon. Nu prea merg mai departe de atât, și cred că nici Hester nu a făcut-o de câțiva ani. Restul locului e uriaș și întunecat, igrasios și pur și simplu destul de înspăimântător, îi spuse ea, în timp ce începură să coboare. Nu e locul meu favorit.

– Fantomatic? spuse el, și își întoarse lanterna sub bărbie pentru un efect de film de groază.

– Da, și încetează cu asta. Cuptoarele scot sunete ca niște gemete și scrâșnete, diverse chestii zăngănesc și scârțâie. Și sunt prea multe camere și spații mici. E ca o replică la subsol a casei din *Strălucirea*. Deci... Se opri în bucătărie și scoase chiar ea vinul. Curaj din struguri, care ar putea contracara și efectele aventurii și ale cafelei servite prea târziu în noapte. Cum e totul pe acasă? În Boston?

– E bine. Sincer. Dacă Abra avea nevoie să vorbească despre altceva, putea să vorbească despre altceva. Buni arată mai refăcută, părinții mei arată mai puțin stresați. Iar sora mea e însărcinată cu cel de-al doilea copil. Deci am avut ceva de sărbătorit.

– Asta e minunat.

– A schimbat treapta de viteză, dacă înțelegi la ce mă refer, spuse el, turnând vin pentru amândoi. În loc să avem grijă să nu discutăm motivele pentru care m-am mutat aici, am încetat pur și simplu să ne mai gândim la ele.

– Pentru noi începuturi, noi copii și electricitate.

Își ciocni paharul de al lui. După o primă înghițitură, decise să ia sticla cu ea la subsol. Poate *chiar* avea să se îmbete puțin. Poate avea s-o ajute să doarmă.

Ușa ce dădea spre subsol scârțâi. Normal, își spuse ea, și își încolăci un deget într-una dintre găicile pentru curea ale lui Eli când începură să coboare.

– Ca să nu ne separăm, spuse ea, când el îi aruncă o privire peste umăr.

– Nu suntem în Amazon.

– Ba da, în materie de subsoluri acolo suntem. Majoritatea caselor de aici nici măcar nu *au* subsoluri, cu atât mai puțin subsoluri comparabile cu Amazonul.

– Majoritatea nu sunt construite pe o stâncă. Și o parte din el e deasupra nivelului solului.

– Un subsol rămâne un subsol. Iar ăsta este mult prea silențios.

– Credeam că face prea multe zgomote.

– Nu poate să le facă fără cuptoare și pompe și doar Dumnezeu știe ce alte măruntaie se află aici jos. Deci e prea multă liniște. Stă și așteaptă.

– În regulă, începi să mă bagi în sperieți.

– Nu vreau să fiu speriată singură.

La baza treptelor, Eli luă o lanternă din încărcătorul ei de perete din beciul de vin bine aprovizionat și meticulos organizat. În alte vremuri, își imagină el, în fiecare nișă se aflase câte o sticlă – sute de sticle întoarse sistematic de majordom. Dar chiar și acum estimă cel puțin o sută de sticle de vinuri fără îndoială excepționale.

– Poftim. Acum, dacă se întâmplă să ne separăm, poţi să-mi trimiţi un semnal. Am să organizez echipa de căutare.

Abra îşi desprinse mâna de pe gaica lui şi aprinse lanterna pe care i-o dăduse.

Parcă ar fi fost în peşteri, aşa se simţea ea în subsolul Bluff House. O serie de peşteri. O parte dintre pereţi erau doar piatra veche prin care constructorii tăiaseră pur şi simplu. Erau pasaje şi arcade joase de la o secţiune la cealaltă. În mod normal ar fi putut să apese întrerupătoare şi să inunde totul în lumină caldă, dar acum fasciculul ei de lumină licări şi se intersectă cu cel al lui Eli.

– Ca Scully şi Mulder, comentă ea.

– Adevărul e undeva pe-acolo.

Apreciind replica, Abra zâmbi şi îl urmă îndeaproape când el evită o arcadă, coti stânga şi se opri, făcând-o pe Abra să se ciocnească de el.

– Scuze.

– Hmm.

Eli proiectă lumina pe vopseaua roşie ciobită a uriaşei maşinării.

– Arată ca ceva dintr-o altă lume.

– Sau cel puţin dintr-o altă vreme. De ce nu l-am înlocuit cu ceva mai modern? De ce nu am instalat un generator nou în casă?

– Pe Hester nu o deranjau penele de curent. Spunea că o ajutau să îşi aducă aminte cum să se descurce singură. Şi îi plăcea liniştea. Este bine aprovizionată cu baterii, lumânări, lemne, conserve de alimente şi aşa mai departe.

– De acum încolo se va descurca singură cu un generator nou, de încredere. Poate că ticălosul ăsta pur şi simplu a rămas fără benzină. Îl lovi uşor cu piciorul. Luă o duşcă de vin, puse paharul pe un raft şi, lăsându-se pe vine, deschise o canistră de benzină de douăzeci de litri. Bun, avem benzină aici. Hai să verificăm creatura dintr-o altă lume.

Abra îl privi ducându-se în spatele aparatului.

– Ştii cum funcţionează?

– Da. Ne-am mai înfruntat de câteva ori. A trecut ceva vreme, dar aşa ceva nu se uită. Se uită din nou la ea. Ochii i se holbară când îndreptă lumina spre umărul ei stâng. Ah...

Ea tresări, începu să se învârtă în cerc, cu paharul într-o mână şi sticla în cealaltă.

– E pe mine? E pe mine? Dă-l jos!

Se opri când el începu să râdă – un râs bogat, profund, nestăpânit, ce atinse o coardă minunată şi caldă în sufletul ei, chiar dacă o înfurie:

– La naiba, Eli! Ce *dracu'* îi apucă pe toţi bărbaţii? Sunteţi toţi aşa nişte copii.

– Te-ai bătut cu un intrus, în întuneric, singură. Apoi ţipi ca o fetişcană în faţa unui păianjen imaginar.

– Sunt fată, prin urmare e firesc să ţip aşa. Îşi umplu paharul, bău. A fost o răutate din partea ta.

– Dar una amuzantă. Puse mâna pe capacul rezervorului de benzină al generatorului, îl răsuci. Nu reuşi să îl clintească. Îşi dădu umerii în spate, încercă din nou. Rahat.

– Vrei să ţi-l slăbesc eu, uriaşule?

Flutură din gene.

– Dă-i bătaie, maestră yoga.

Abra îşi flexă bicepşii, înconjură generatorul până la el, astfel încât ajunseră şold la şold. După două încercări în forţă, se dădu înapoi.

– Îmi cer scuze. E evident sudat în loc.

– Nu, e ruginit şi vechi şi oricine l-ar fi strâns ultima dată e evident că voia să se dea mare. Am nevoie de o cheie fixă.

– Unde mergi?

Eli se opri, se întoarse.

– Magazia de scule e acolo, sau cel puţin acolo era.

– Nu vreau să merg acolo.

– Pot să îmi aduc singur cheia fixă.

Nu prea voia nici să rămână singură acolo unde se afla, dar nu se putea forţa să o recunoască:

– Ei bine, vorbeşte în continuare. Şi să nu scoţi sunete stupide de înecare, sau sufocare, sau ţipete. Nu voi fi impresionată.

– Dacă mă atacă monstrul din beci, am să mă lupt cu el în liniște.

– Tu doar vorbește în continuare, insistă ea, când el înaintă în întuneric. Când ți-ai pierdut virginitatea?

– Poftim?

– A fost primul lucru care mi-a trecut prin minte. Nu știu de ce. Încep eu. În noaptea balului de absolvire a liceului. Nu degeaba e clișeu. Credeam că vom fi împreună pentru totdeauna, eu și Trevor Bennington. Am fost două luni și jumătate, șase dacă incluzi și perioada de dinainte de sex... Eli?

– Sunt aici. Care dintre voi l-a părăsit pe celălalt?

– Ne-am îndepărtat treptat, ceea ce e nesatisfăcător. Ar fi trebuit să avem parte de scene dramatice, decepții și furie.

– Nu sunt chiar atât de interesante cum ai putea crede.

Vocea lui răsună cu un ecou sinistru, ceea ce o făcu pe Abra să recurgă la respirația *ujjayi* în timp ce proiectă lumina lanternei spre zona respectivă.

Auzi un fel de bufnitură, o înjurătură.

– Eli?

– La naiba, ce caută asta aici?

– Nu te ține de glume.

– Tocmai mi-am izbit nenorocita de tibie de o nenorocită de roabă fiindcă e trântită în mijlocul nenorocitei de podele. Și...

– Te-ai rănit? Eli...

– Vino aici, Abra.

– Nu vreau.

– Nu sunt păianjeni. Trebuie neapărat să vezi asta.

– Oh, Doamne. Înaintă centimetru cu centimetru. E viu?

– Nu, nimic de genul ăsta.

– Dacă e o farsă stupidă de băiețaș, am să fiu *foarte* neamuzată. Respiră mai ușurată când lumina ei se opri asupra lui. Ce e?

– Aia.

Arătă cu lanterna lui.

Podeaua, o combinație de pământ compactat și piatră, se căsca larg în fața lor. Șanțul se întindea aproape de la un perete la celălalt, ajungând până la doi metri lățime și aproape un metru adâncime.

– Ce... a fost ceva îngropat acolo?

– Cineva evident așa crede.

– De exemplu... un cadavru?

– Aș spune că un cadavru mai degrabă ar fi îngropat decât dezgropat într-un beci.

– De ce ar vrea cineva să sape aici jos? Hester nu a pomenit niciodată nimic despre excavații. Plimbă fasciculul de lumină peste un târnăcop, mai multe lopeți, găleți, un baros. Ar dura o veșnicie să sapi în pământul ăsta cu unelte de mână.

– Uneltele electrice fac zgomot.

– Da, dar... O, Doamne. Așa se explică ce s-a întâmplat în seara asta? A venit aici jos să sape după... orice ar fi fost. Legenda? Zestrea Esmeraldei? Asta e ridicol – și totuși, doar asta poate fi.

– Atunci își irosește timpul și efortul. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă ar fi existat o comoară, nu crezi că am fi știut despre ea sau nu am fi găsit-o până acum?

– Eu nu spun...

– Scuze – scuze. Se îndepărtă cu pași mari. Șanțul ăsta nu a fost săpat doar în noaptea asta. Aici sunt săptămâni de muncă, în sesiuni de câteva ore.

– Înseamnă că a mai fost aici jos. Dar a tăiat curentul, a forțat ușa. Hester a schimbat codul de alarmă, își aminti Abra. Mi-a cerut să schimb codul când a ieșit din spital. Era supărată și nu mi s-a părut logic la momentul respectiv, dar ea a insistat. Un cod nou și să schimb broaștele la uși. Am făcut-o pur și simplu, cu circa o săptămână înainte să te muți tu aici.

– Nu a căzut pur și simplu. Certitudinea bruscă îl izbi ca un pumn. Nenorocitul. A împins-o, i-a pus piedică, sau doar a speriat-o și a făcut-o să-și piardă echilibrul? Apoi a lăsat-o acolo. A lăsat-o pe jos.

– Trebuie să îl sunăm pe Vinnie.

– Poate aștepta până dimineață. Șanțul ăsta nu o să dispară. Am cotit greșit. Când m-am dus să caut cheia

fixă. M-am încurcat. Au trecut ani buni de când nu am mai coborât aici și m-am dus în direcția greșită. Când eram copii veneam aici și ne speriam reciproc până ne ieșeam din minți. E cea mai veche parte din casă. Ascultă.

Când Eli tăcu, Abra auzi clar. Murmurul valurilor peste pietre, geamătul vântului.

– Parcă ar fi oameni – oameni morți, spuneam noi. Stafii de pirați și vrăjitoare moarte din Salem, chestii din astea. Nici nu mai țin minte ultima dată când am ajuns atât de departe. Buni nu venea aici. Nu ținea nimic aici jos. Eu pur și simplu am cotit greșit, altfel poate că nu aș fi descoperit niciodată asta.

– Hai să ieșim de aici, Eli.

– Da.

O conduse afară, se opri înainte de primul colț pentru a culege o veche cheie reglabilă de pe un raft.

– E vorba de bijuterii, Eli, insistă ea, în timp ce își croiră drum înapoi spre generator. E singurul lucru care are logică. Nu trebuie să crezi și tu că există. E suficient că el crede. Legenda le consideră neprețuite. Diamante, rubine, smaralde – perfecte, magice, superbe. Și aur. Răscumpărarea pentru o regină.

– Răscumpărarea pentru fiica unui duce bogat, dacă vrei să fii exactă. Se luptă să deschidă capacul rezervorului de benzină folosind cheia reglabilă. Au existat și probabil ar valora câteva milioane, ba chiar multe milioane în momentul de față. Totodată, se află undeva pe fundul oceanului alături de vas, echipaj și restul comorilor prădate. Aruncă o privire înăuntru, proiectând lumina. Uscat ca o virgină bătrână între... ca iasca, se corectă. Scuze.

– Erai pe punctul de a spune ceva foarte vulgar.

Abra îi ținu lanterna până umplu rezervorul. Își luă paharul și ținu lanterna în timp ce el își făcu de lucru cu butoanele, un fel de ceas.

Eli apăsă comutatorul de pornire. Mașinăria râgâi, scoase vânturi, tuși. Eli reluă întreaga rutină, apoi încă o dată – și se aprinse.

– Să se facă lumină, anunță ea.

– În câteva locuri bine alese. Luă paharul pe care i-l oferi ea, iar mâna lui se atinse ușor de a ei. Doamne, Abra, ești înghețată.

– Ce surpriză, într-un beci umed și neîncălzit.

– Hai să urcăm. O să fac focul.

Instinctiv, își petrecu un braț în jurul umerilor ei. Și, instinctiv, ea se sprijini de el în mers.

– Eli? Nu vreau să cred asta, dar e posibil ca făptașul, oricine ar fi el, să fie un localnic? A fost cineva care fără îndoială știa că nu ești acasă. Nu ar fi putut să riște să taie curentul și să intre prin efracție dacă ai fi fost aici. Era devreme, totuși. Nu mult peste nouă și jumătate.

– Nu mai cunosc localnicii la fel de bine ca altădată. Dar știu că este un detectiv particular la una dintre pensiunile locale. Făcea parte din munca lui să știe că nu eram aici.

– Nu a fost el. Sunt sigură de asta.

– Poate nu. Dar el lucrează pentru cineva, nu?

– Da. Da, așa e. Sau cu cineva. Chiar crezi că el – sau ei – i-au făcut rău lui Hester?

– A început să coboare scările în toiul nopții. Nimeni dintre noi nu a reușit să își dea seama de ce. Am să încep să analizez situația, și toată povestea, dintr-un alt unghi. Dimineață, adăugă el, când ajunseră în bucătărie. Puse jos lanterna, paharul, apoi îi frecționă brațele. E mai frig în Amazon decât aș fi crezut.

Ea râse, își scutură părul pe spate și își ridică fața.

Stăteau în picioare, cu trupurile apropiate, iar ritmul mâinilor lui încetini până când frecționarea deveni mângâiere. Ea simți tresărirea în stomac, una pe care o ignorase de când își începuse abstinența sexuală, și minunatul val de căldură ce urcă în urma ei. Îi privi ochii schimbându-se, întunecându-se, coborând și zăbovind pentru o clipă pe buzele ei înainte de a se întoarce la ochii ei. Și, sedusă, se înclină spre el.

El se dădu înapoi, lăsându-și mâinile să-i cadă pe lângă corp.

– Nu e momentul potrivit, spuse el.

– Chiar așa?

– Nu este momentul potrivit. Traumă, tulburare, vin. Dă-mi voie să fac un foc. Poţi să te încălzeşti şi să-ţi alungi frigul din oase înainte să te duc acasă.

– Bine, dar spune-mi că ţi-a fost puţin greu.

– Foarte. Preţ de încă o clipă, ochii lui rămaseră aţintiţi pe ai ei. Al naibii de greu.

Era totuşi ceva, îşi spuse ea, în timp ce el se îndepărtă. Sorbi din nou din vin, dorindu-şi însă să fi ales o altă cale de a-şi alunga frigul din oase.

capitolul 9

Când Kirby Duncan închise uşa după plecarea ofiţerului de poliţie local, se îndreptă direct spre sticla de Stoli de pe pervaz şi îşi turnă două degete.

„Ticălosul", reflectă el, dând pe gât băutura.

Era un lucru al naibii de bun faptul că avea chitanţele – una de la o cafea scumpă servită la câteva străzi distanţă de casa Landon şi o alta pentru benzină şi pentru un sendviş cu şuncă şi caşcaval cumpărate de la o benzinărie aflată la câţiva kilometri sud de Whiskey Beach.

După ce hotărâse că Landon era în drum spre casă, oprise pentru a-şi alimenta maşina şi stomacul. Un lucru al naibii de bun. Chitanţele dovedeau că nu se aflase nicăieri în apropierea Bluff House la ora la care avusese loc intrarea prin efracţie. Altfel, era aproape al naibii de sigur că ar fi trebuit să le dea explicaţii poliţiştilor locali, la sediul lor.

Ticălosul.

Putea fi o coincidenţă, îşi spuse. Cineva pur şi simplu alesese întâmplător exact noaptea în care el îi raportase clientului că Landon se afla la Boston toată seara pentru a intra prin efracţie?

Sigur, şi porcii zburau spre sud iarna.

Nu îi plăcea să fie înşelat. Era dispus să susţină sau să apere un client, după caz, dar nu când clientul încerca să i-o tragă. Nu când clientul se folosea de el – fără ştirea sau aprobarea lui – pentru a intra cu forţa într-o casă. Şi în mod al naibii de sigur nu când clientul ataca brutal o femeie.

Ar fi făcut el însuşi o tură prin Bluff House dacă aşa i-ar fi cerut clientul, şi ar fi îndurat consecinţele dacă ar fi fost prins în flagrant.

Dar nu ar fi pus mâna pe o femeie.

Era timpul să pună cărţile pe masă, decise, sau să-i spună clientului să îşi găsească un alt copoi, fiindcă el nu adulmeca prada pentru clienţi care nu se jenau să lovească femei. Duncan îşi smulse telefonul din încărcător şi sună. Era suficient de furios să nu îl intereseze nici cât negru sub unghie de oră.

– Da, sunt Duncan, şi da, am ceva. Anume un ofiţer de poliţie local care mă ia la întrebări în legătură cu o intrare prin efracţie şi un atac asupra unei femei petrecute în Bluff House în noaptea asta. Îşi turnă încă o porţie de votcă şi ascultă o clipă. Nu te sfătuiesc să îmi vinzi gogoşi. Nu lucrez pentru oameni care îmi vând gogoşi. Nu mă deranjează să intru în horă cu poliţiştii locali, dar nu când nu cunosc muzica. Da, m-au întrebat pentru cine lucrez şi nu, nu le-am spus. Nu de data asta. Dar când am un client care se foloseşte de mine ca să îşi asigure cale liberă pentru a sparge casa tipului pe care sunt plătit să îl investighez, şi când acel client atacă o femeie din casă, am şi eu propriile mele întrebări. Ce fac mai departe depinde de răspunsuri. Nu sunt dispus să îmi risc licenţa. În momentul de faţă am informaţii despre o infracţiune care include agresarea unei femei, ceea ce mă face complice. Aşa că ar fi bine să ai nişte răspunsuri al naibii de bune, altfel am terminat-o, iar dacă poliţiştii se întorc cu întrebări, am să le dau numărul tău. Exact. Bine. Duncan se uită la ceas. La dracu', îşi spuse, era oricum prea furios pentru a dormi. Vin.

Se aşeză la calculator mai întâi şi scrise nişte note detaliate. Intenţiona să îşi acopere fiecare milimetru de piele. Şi, dacă era necesar, avea să ducă acele note detaliate direct la ofiţerul de poliţie local.

Intrarea prin efracţie era una, şi o treabă destul de gravă. Dar agresarea femeii? Era ceva ce înclina balanţa.

Dar avea să îi ofere clientului o şansă să se explice. Uneori cretinii pur şi simplu se uitau prea mult la televizor şi se băgau în belele de nu le puteau duce, iar Dumnezeu îi era martor că avusese şi în trecut clienţi cretini. Deci urmau să lămurească lucrurile, iar el avea să lămurească la fel de limpede poziţia lui. Gata cu rahaturile. Trebuia să lase investigaţiile pe mâna profesioniştilor.

Mai calm acum, Duncan se îmbrăcă. Făcu gargară pentru a scăpa de mirosul de votcă. Nu era niciodată o idee bună să te întâlneşti cu clientul cu respiraţia mirosind a alcool. Din obişnuinţă îşi prinse la curea pistolul de 9 mm, apoi îşi luă o bluză călduroasă, peste care îşi trase o geacă. Băgă în buzunar cheile, reportofonul, portofelul, apoi se strecură afară din cameră folosind intrarea lui separată. Acel mic avantaj îl costase în plus cincisprezece dolari pe zi, dar îi permisese să vină şi să plece fără ştirea gazdei lui vesele.

Se gândi să ia maşina, apoi alese să meargă pe jos. După drumul până la Boston şi înapoi şi după orele petrecute în maşină în faţa casei Landon, îi prindea bine plimbarea.

Chiar dacă se considera un orăşean în toată regula, îi plăcea liniştea satului, atmosfera nocturnă parcă desprinsă din filmul *Brigadoon*, cu totul stins, închis, şi sunetul valurilor huruind aproape.

Câteva firicele de ceaţă de la sol se furişară în jurul lui, contribuind la atmosfera ireală. Furtuna trecuse, dar lăsase aerul îmbibat de umezeală, iar cerul, prea acoperit pentru a dezvălui luna. Clipitul şi licăritul farului de pe promontoriu contribuiau la atmosfera ruptă din timp. Porni spre el, folosindu-se de răgaz pentru a decide cum anume să abordeze situaţia.

Ţinând cont de toate, acum că se calmase, probabil era mai bine să renunţe definitiv. Dacă nu puteai să ai încredere în client, munca avea de suferit. În plus, Landon nu făcea absolut nimic. După mai multe zile de supraveghere, de discuţii cu localnicii, cele mai compromiţătoare informaţii se dovediseră a fi un calup de bârfe de la o vânzătoare vorbăreaţă.

Poate că Landon îşi omorâse soţia – îndoielnic, dar poate. Dar Duncan nu prevedea nici o revelaţie majoră care să apară pe neaşteptate din orăşelul de la ţărmul mării sau din casa de pe faleză. Poate avea să se lase convins să continue misiunea – dacă ar fi presupus să se întoarcă la Boston, să facă cercetări acolo, să arunce o privire peste rapoarte, peste dovezi, dintr-un alt unghi. Să discute întregul caz cu Wolfe.

Dar mai întâi era cazul să pună întrebări şi să obţină răspunsuri.

Voia să ştie de ce intrase clientul lui cu forţa în casă. Şi voia să ştie dacă era prima dată. Nu că Duncan ar fi avut ceva împotriva intrării prin efracţie realizată *profesionist*. Dar era pur şi simplu stupid să crezi că puteai găsi ceva în casa aceea care să demonstreze legătura dintre Landon şi uciderea soţiei lui, care se petrecuse în Boston cu un an în urmă.

Iar acum poliţiştii locali aveau să supravegheze mai îndeaproape casa, pe Landon şi pe detectivul particular angajat să îl investigheze.

Amatori, îşi spuse Duncan, gâfâind uşor când începu să urce pe cărarea abruptă spre promontoriul stâncos de unde farul Whiskey Beach străpungea întunericul.

Ceaţa se încolăcea, ridicându-se puţin mai sus aici, înăbuşind paşii, transformând izbirea violentă a apei de piatră în ecoul unei bătăi de tobă.

Strica şi peisajul, îşi dădu el seama când ajunse la far. Poate avea să facă din nou o plimbare până aici dacă ziua următoare se dovedea senină, înainte să se întoarcă la Boston.

Luase o decizie, îşi dădu el seama. O misiune putea să te plictisească. Un client putea să te scoată din sărite. O investigaţie putea să ajungă într-un punct mort. Dar când le combinai pe toate trei într-una? Era timpul să abandonezi misiunea.

Nu ar fi trebuit să se răstească la client aşa cum o făcuse, recunoscu el. Dar, Dumnezeule, ce mişcare idioată.

Se întoarse când auzi sunet de paşi, văzu clientul apropiindu-se din ceaţă.

– M-ai pus într-o situaţie al naibii de dificilă, începu Duncan. Trebuie să lămurim treaba asta.

– Da, ştiu. Îmi pare rău.

– Ei bine, putem să facem asta uitată dacă...

Nu văzu pistolul. La fel ca în cazul paşilor, ceaţa înăbuşi sunetul focurilor de armă, astfel încât răsunară încet, vâscoase, bizare. Îl derutară în acel moment de durere şocantă. Nu duse nici pentru o clipă mâna la propriul lui pistol; nici măcar nu îi dădu prin gând. Căzu, cu ochii mari, gura mişcându-se. Dar cuvintele îi ieşiră doar ca un gâlgâit. Auzi, ca de la mare distanţă, vocea ucigaşului lui:

– Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să se ajungă la asta.

Nu simţi mâinile căutându-l, luându-i telefonul, reportofonul, cheile, arma.

Dar simţi frigul – un frig muşcător, năucitor. Şi o durere de nedescris dincolo de frig, în timp ce corpul îi era târât spre margine peste pământul pietros.

Preţ de o clipă i se păru că zboară, simţi vântul gonindu-i rece peste faţă. Apoi apa învolburată îl înghiţi când se lovi de stâncile de jos.

Nu ar fi trebuit să se ajungă la asta. Era prea târziu, mult prea târziu pentru a se mai întoarce din drum. Nu putea decât să meargă înainte. Fără alte greşeli. Fără să mai angajeze detectivi – sau pe *oricine* – în care nu putea avea încredere, care nu puteau fi loiali.

Avea să facă ceea ce trebuia făcut până era făcut.

Poate aveau să îl suspecteze pe Landon de uciderea detectivului, aşa cum făcuseră cu Lindsay.

Însă Landon *chiar* o omorâse pe Lindsay. Cine altcineva ar fi putut să o facă? Ar fi vrut să o facă? Poate Landon avea să plătească pentru Lindsay prin Duncan. Uneori dreptatea venea pe ocolite.

Deocamdată, cel mai important lucru era să golească temeinic camera detectivului, să ia orice ar fi putut vreodată să dovedească o legătură între ei. Şi acelaşi lucru trebuia făcut în biroul lui Duncan şi acasă la el.

Avea mult de lucru. Ar fi fost bine să se apuce de treabă.

*

Când Eli coborî dimineaţă, se uită în sufragerie. Cuvertura pe care o înfăşurase în jurul Abrei când aceasta adormise pe canapea era întinsă elegant pe spătar. Şi, remarcă el, cizmele ei nu se aflau lângă intrarea principală.

Era mai bine aşa, îşi spuse. Mult mai puţin jenant după acel moment neaşteptat şi inconfortabil dintre ei, din noaptea precedentă. Era mai bine că era din nou singur în casă.

Mai mult sau mai puţin, îşi spuse, când simţi mirosul de cafea – văzu ibricul cu băutura proaspăt pregătită – şi bileţelul autocolant.

Oare femeia avea acţiuni la firma care le producea? Primea stocuri nelimitate?

Ai omletă în sertarul termic. Nu uita să îl stingi.
Fructe proaspete în frigider.
Mulţumesc că m-ai lăsat să dorm pe canapea.
Trec pe la tine mai târziu. SUNĂ-L pe Vinnie!

– Bine, bine. Doamne, îmi dai voie să îmi beau cafeaua mai întâi, să văd dacă mai am celule nervoase în stare de funcţionare?

Îşi turnă cafeaua, adăugă o picătură de lapte şi îşi frecţionă nodurile persistente din zona cefei. Avea să îl sune pe Vinnie; nu era nevoie să i se reamintească. Voia doar o clipă de răgaz înainte de a se ocupa de poliţişti şi de întrebări. Din nou.

Şi poate că nu voia o afurisită de omletă. Cine îi ceruse să îi facă o afurisită de omletă? se întrebă el, deschizând cu o smucitură sertarul termic.

Poate că voia doar... La naiba, arăta foarte bine.

Privi posomorât mâncarea, apoi o scoase, luă o furculiţă. Şi mâncă în timp ce porni spre fereastră. Cumva, oricât de stupid ar fi fost, i se părea că ceda mai puţin dacă mânca din picioare.

Ţinând farfuria în echilibru, ieşi pe terasă.

Aerul era rece, dar nu brutal, în dimineaţa aceea, remarcă el. Iar briza aceea vioaie limpezise din nou cerul. Soare, hulă, nisip, strălucire – îi atenuă o parte dintre noduri.

Urmări un cuplu plimbându-se pe plajă, mână în mână. Unii oameni, își spuse, erau făcuți pentru a trăi în compania altora, în cuplu. Putea să îi invidieze. El dăduse greș atât de urât cu singura lui încercare serioasă încât nu scăpase de divorț decât prin crimă. Ce spunea acest lucru despre el?

Luă încă o înghițitură din omletă în clipa în care cuplul care se plimba se opri pentru o îmbrățișare.

Da, putea să îi invidieze.

Se gândi la Abra. Nu se simțea atras de ea. Și cât de incredibil de stupid era să se mintă singur? Bineînțeles că se simțea atras de ea. Avea acel chip, acel corp, acel *fel de a fi*. Ar fi preferat să nu se simtă atras de ea, așa era corect. Nu voia să se gândească la sex. Nu voia să se gândească la sex cu ea.

Voia doar să scrie, să evadeze într-o lume pe care el o crea și să își croiască din nou drum în lumea în care trăia. Voia să afle cine o omorâse pe Lindsay și de ce, fiindcă, până nu o făcea, indiferent cât de tare ar fi suflat briza oceanică, nu ar fi reușit niciodată să îi înseninеze lumea.

Dar ceea ce voia nu rezolva problema a ceea ce era. Și ce anume era? O groapă în podeaua beciului săpată de una sau mai multe persoane necunoscute.

Era timpul să sune la poliție.

Intră în casă, puse farfuria în chiuvetă și văzu că Abra sprijinise cartea de vizită a lui Vinnie de telefonul din bucătărie. Ar fi vrut să-și dea ochii peste cap, dar gestul îl scutea de un drum la etaj pentru a scotoci în buzunarul pantalonilor în care băgase cartea de vizită pe care i-o dăduse Vinnie. Formă numărul.

– Ofițer Hanson.

– Bună, Vinnie, sunt Eli Landon.

– Eli.

– Am o problemă, începu el.

În mai puțin de o oră, Eli stătea cu ofițerul de poliție local studiind șanțul din vechiul subsol al casei.

– Ei bine... Vinnie se scărpină la ceafă. Asta e o problemă interesantă. Deci... nu te-ai apucat tu să sapi gropi pe aici?

– Nu.

– Ești sigur că doamna Landon nu a angajat pe cineva să... nu știu. Țevi noi de canalizare sau ceva de genul?

– Pot fi destul de sigur în privința asta. Pot fi destul de sigur că, dacă ar fi făcut-o, Abra ar fi fost la curent. Și cum e evident că operațiunea e în desfășurare, pot fi destul de sigur că, dacă ar fi o muncă legitimă, persoana care e responsabilă de asta m-ar fi contactat.

– Da. Nu e sută la sută sigur, dar e pe aproape. Și poți să mai adaugi un motiv. Dacă ar fi fost cineva angajat să o facă, probabil aș fi auzit despre asta până acum. Chiar și așa, te-ar deranja să o întrebi pe bunica ta?

– Nu vreau să fac asta. Eli cântărise argumentele pro și contra jumătate de noapte. Nu vreau să o tulbur. Pot să caut printre hârtiile ei, printre facturi. Dacă a angajat pe cineva, fără îndoială l-a plătit. Nu sunt expert în domeniu, Vinnie, dar mi se pare că șanțul e prea adânc pentru conducte de apă sau mai știu eu ce. În plus, ce naiba i-ar fi venit să instaleze așa ceva tocmai aici?

– Încerc doar să elimin explicațiile simple. Ceva de genul ăsta? O să îi ia ceva timp cu uneltele astea de mână. Timp și determinare. Și însemna să poată intra și ieși din casă.

– Abra mi-a spus că bunica mea i-a cerut să schimbe codul de alarmă și să pună să fie înlocuite încuietorile. După ce a căzut.

– Aha. Privirea lui Vinnie se mută de pe șanț pe chipul lui Eli. Așa deci?

– Buni nu avea un motiv, cel puțin nu unul pe care să îl poată spune concret, dar a fost de neclintit în privința asta. Nu își amintește clar căderea, dar mă întreb dacă nu i-a rămas un instinct, un fel de amintire îngropată, ceva care a determinat-o să insiste să fie schimbat tot ce ține de securitate.

– Ai găsit o groapă în beci și acum crezi că nici căderea doamnei Landon nu a fost un accident.

– Da, pe scurt. Abra a fost agresată azi-noapte. Făptaşul a fost nevoit să taie curentul pentru a intra. Nu se aştepta să apară ea. Ştia că eu nu eram casă. Poate colaborează cu Duncan. Duncan ştia că eram în Boston. Spuneai că ţi-a arătat chitanţele, ţi-a indicat anumite ore. Ar fi putut să îi transmită persoanei care a spart casa că drumul era liber. Eu sunt în Boston, intră, apucă-te de săpat.

– După ce?

– Vinnie, poate că noi doi clătinăm din cap la întreaga absurditate cu zestrea Esmeraldei, dar sunt destui care nu o fac.

– Deci cineva face rost de cheia şi de codul de acces al doamnei Landon şi le copiază. Pot să accept asta. Nu e prea greu. Le foloseşte pentru a-şi asigura accesul la subsol, începe să sape cât îl ţin puterile. Într-o noapte o atacă, o împinge pe scări.

– Ea nu îşi aminteşte. Încă.

Când revăzu în gând imaginea, aşa cum se întâmpla întotdeauna, cu ea zăcând frântă, însângerată, Eli începu să se plimbe agitat pentru a-şi ţine furia sub control.

– Poate a auzit ceva şi a coborât. Poate că pur şi simplu a coborât şi apoi a auzit ceva. A încercat să se întoarcă la etaj. Uşa dormitorului ei e groasă ca o lespede şi se încuie pe dinăuntru. Intră, cheamă poliţia. Sau poate pur şi simplu a speriat-o şi s-a împiedicat. Oricum ar fi fost, a lăsat-o acolo. Inconştientă, sângerând, frântă. A părăsit-o.

– Dacă s-a întâmplat aşa cum zici. Vinnie îşi puse o mână pe umărul lui Eli. Dacă.

– Dacă. A fost multă activitate pe aici timp de câteva săptămâni după căzătura ei. Poliţie, Abra intrând şi ieşind, aducând diverse pentru Buni. Dar apoi apele s-au liniştit puţin, iar el a putut să se întoarcă, să-şi continue săpăturile. Până s-a răspândit zvonul că urmează să mă mut eu aici. Până când Abra a schimbat elementele de securitate. Vinnie, nu încape îndoială că ştia că ieri casa avea să rămână goală timp de mai multe ore. Fără îndoială a aflat de la Duncan.

– O să vorbim cu Duncan din nou. Între timp, am să aduc pe cineva aici să facă poze şi măsurători. Vom duce uneltele la secţie. Vom cere să fie analizate, dar asta o să dureze puţin. Suntem doar nişte peştişori mărunţi aici, Eli.

– Înţeleg.

– Rezolvă problemele de securitate. O să îndesim puţin ritmul de patrulare cu maşini. Ar trebui să te gândeşti să-ţi iei un câine.

– Un câine? Serios?

– Câinii latră. Au colţi. Umerii lui Vinnie se ridicară şi se rotiră într-un gest de indiferenţă. Nu este chiar un cuib de infracţionalitate la noi în South Point, dar îmi place să ştiu că am un câine în casă atunci când eu lipsesc. O să aduc nişte oameni aici. De ce o fi început să sape tocmai aici? se întrebă Vinnie când porniră înapoi.

– E cea mai veche parte din casă. Bucata asta era deja aici când *Calypso* s-a scufundat în larg.

– Şi cum îl chema pe cel care a supravieţuit?

– Giovanni Morenni, zic unii. José Corez, zic alţii.

– Da. Şi am auzit şi alte poveşti care susţin că a fost căpitanul Broome însuşi. Arrhh!

– Şi un foarte vesel iu-hu, adăugă Eli.

– Oricum ar fi, târăşte lada de zestre – care, în mod convenabil, a ajuns pe ţărm cu el – până aici, apoi o îngroapă? Mie îmi place întotdeauna versiunea în care a furat o barcă, a ieşit în larg şi a îngropat comoara pe una dintre insulele mai îndepărtate.

– Mai e şi cea în care strămoşii mei au venit pe plajă, l-au găsit, l-au adus şi pe el şi comoara în casă şi au avut grijă de el până s-a pus pe picioare.

– Soţiei mele îi place povestea aia. E romantică. Mai puţin partea în care fratele strămoşului tău îl ucide şi îi aruncă trupul de pe faleză.

– Iar zestrea nu mai e văzută niciodată. Ceea ce rămâne valabil, indiferent de teorie, e că omul care a făcut asta e unul dintre cei care crede.

– Aşa se pare. Am să trec pe la pensiune să mai vorbesc o dată cu Duncan.

*

Nu astfel ar fi ales Eli să își petreacă ziua, dacă ar fi avut de ales, împărțindu-se între polițiști, compania de electricitate, firma de asigurări, tehnicienii care se ocupau de sistemul de alarmă și securitate. Casa i se părea prea aglomerată, prea sufocată de oameni, și îl făcu să-și dea seama exact cât de mult se obișnuise să aibă spațiu, liniște, solitudine. Își descoperise o înclinație spre liniște și solitudine ce se contrazicea cu viața pe care o dusese cândva. Rămăseseră în trecut zilele pline cu întâlniri, ședințe, oameni, serile pline cu petreceri și evenimente.

Nu regreta acest lucru. Dacă o zi petrecută răspunzând la întrebări, luând decizii și completând formulare i se părea o anomalie, decise că putea trăi cu acest gând. Iar când, în sfârșit, casa și curtea rămaseră goale din nou, lăsă să îi scape un oftat de ușurare. Înainte să audă ușa de la spălătorie deschizându-se.

– Doamne, ce mai e acum?

Traversă până la ușa interioară și o deschise. Abra luă una dintre plasele de cumpărături ce îi împovărau umerii și o puse pe mașina de spălat.

– Aveai nevoie de câteva lucruri.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Scoase o sticlă de detergent lichid și o puse într-un dulăpior alb. Se pare că ești din nou instalat.

– Da. Avem un nou cod de securitate. Băgă mâna în buzunar după notiță, i-o întinse. Cred că vei avea nevoie de asta.

– Doar dacă nu cumva vrei să alergi la parter în diminețile în care vin aici. Îi aruncă o privire și o băgă în geantă. M-am întâlnit întâmplător cu Vinnie, continuă ea, trecând pe lângă Eli și intrând în bucătărie. Așa că i-am spus că o să-ți transmit eu că Kirby Duncan pare să fi eliberat camera în care era cazat. Nu a făcut-o oficial, în sensul că nu i-a spus lui Kathy de la pensiune că va pleca devreme, dar lucrurile lui au dispărut. Vinnie spunea să îl suni dacă ai întrebări.

– A plecat pur și simplu?

– Așa se pare, spuse ea, golind plasele. Vinnie o să ceară ajutorul omologilor lui, nu te încântă asta?

E un termen atât de polițienesc. Va cere ajutorul omologilor lui din departamentul de poliție al orașului Boston, de parcă ei vor sta să îl urmărească pe Duncan în legătură cu săpăturile din beciul tău. Dar din moment ce a plecat, nu se mai poate furișa să te spioneze și să îți invadeze intimitatea. Asta e o veste bună.

– Oare l-a retras clientul, mă întreb. L-a concediat? Sau Duncan pur și simplu a renunțat la misiune?

– Nu știu să-ți zic. Băgă o cutie de biscuiți crocanți cu grâu într-un dulap. Dar ceea ce știu e că a plătit până duminică și se zvonea că e posibil să își prelungească ședererea. Apoi, puf, și-a făcut bagajele și a dispărut. Nu îmi pare rău. Nu îmi plăcea de el. Cu toate alimentele puse la locul lor, își împături plasele, le băgă în geantă. Deci, consider că asta merită sărbătorit.

– Ce anume?

– Nu ne mai spionează nici un detectiv particular, curentul a revenit, iar securitatea ta e din nou asigurată. Asta e o zi foarte productivă după o noapte cu adevărat teribilă. Ar trebui să vii la bar să bei ceva mai târziu. Este muzică bună diseară și poți să stai cu Maureen și cu Mike.

– Mi-am irosit cea mai mare parte a zilei cu asta. Trebuie să recuperez.

– Pretexte. Îl lovi ușor cu un deget în piept. Oricui îi prinde bine ceva care să îl binedispună puțin într-o seară de vineri. O bere rece, o doză de muzică și conversație. În plus, chelnerița ta, care voi fi eu, va purta o fustă foarte scurtă. O să-mi iau o apă pentru drum, spuse ea, întorcându-se să deschidă frigiderul. Eli propti o mână în ușă, făcând-o să ridice din sprâncene când se întoarse. Nu am voie la apă?

– De ce tot insiști?

– Eu nu consider că insist. O prinsese la colț, își dădu ea seama. Interesant. Și, indiferent dacă își dădea sau nu seama, era sexy. Îmi pare rău dacă tu așa consideri. Mi-ar plăcea să te văd acolo într-un context relaxat, de socializare. Fiindcă ți-ar face bine și fiindcă mi-ar plăcea să te văd. Și poate ai nevoie să mă vezi în fustă scurtă ca să poți decide dacă ești sau nu interesat de mine.

El o înghesui puţin mai mult, dar în loc să îi stârnească prudenţă sau teamă – aşa cum probabil intenţionase el –, îi stârni dorinţa.

– Apeşi pe butoane pe care nu ar trebui să le atingi.

– Cine poate rezista ispitei de a apăsa pe un buton când e chiar în faţa ochilor lui? replică ea. Nu pot înţelege o astfel de persoană sau un astfel de autocontrol frustrant. De ce nu ar trebui să vreau să ştiu dacă eşti atras de mine înainte să mă las să devin şi mai atrasă de tine? Mi se pare corect.

Se petrecea atâtea în sufletul lui, reflectă ea. Ca o furtună apropiindu-se. Sperând să o calmeze, îşi puse o mână pe braţul lui.

– Nu mi-e teamă de tine, Eli.

– Nu mă cunoşti.

– Parţial, asta şi urmăresc. Mi-ar plăcea să te cunosc înainte să mă afund şi mai mult. Oricum, nu am nevoie să te cunosc, în sensul la care te referi tu, ca să îmi fac o idee despre tine sau ca să mă simt atrasă. Nu cred că eşti un ursuleţ mare, blând şi inofensiv, la fel cum nu cred că eşti un ucigaş cu sânge-rece. E multă furie dincolo de tristeţea ta şi nu te învinovăţesc pentru ea. De fapt, o înţeleg. Exact.

Eli se dădu înapoi, iar mâinile lui se îndesară în buzunare. Autocontrol, îşi spuse ea, fiindcă ştia când un bărbat voia să o atingă. Iar el voia.

– Nu sunt interesat să fiu atras de tine sau să am o relaţie cu tine. Sau cu oricine.

– Crede-mă, înţeleg asta. Exact la fel am simţit şi eu înainte să te întâlnesc pe tine. E şi motivul pentru care am ţinut post sexual.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Ce anume?

– Până acum m-am abţinut de la sex. Ceea ce ar putea fi un alt motiv pentru care mă simt atrasă. Posturile trebuie să se termine la un moment dat, şi iată că ai apărut tu. Proaspăt, arătos, interesant şi inteligent când uiţi să stai posomorât. Şi ai nevoie de mine.

– Nu am nevoie de tine.

– O, ce tâmpenie. Pur şi simplu o tâmpenie. Izbucnirea fulgerătoare de mânie îl luă prin surprindere, la fel şi ghiontul ei uşor. Ai mâncare în casă fiindcă eu o aduc aici, şi o mănânci fiindcă o pregătesc pentru tine. Te-ai îngrăşat deja câteva kilograme şi începe să-ţi dispară aspectul scobit al feţei. Ai şosete curate fiindcă ţi le spăl eu şi ai pe cineva care te ascultă când vorbeşti, ceea ce se întâmplă ocazional şi fără să fiu nevoită să apelez la răngi verbale pentru a te face să te deschizi. Ai pe cineva care crede în tine şi toată lumea are nevoie de asta. Porni cu paşi mari, îşi luă geana, apoi o trânti jos din nou. Crezi că eşti singurul care a trecut prin ceva oribil, ceva în afara capacităţii lui de control? Singurul care a suferit şi a fost nevoit să înveţe să se vindece, să îşi reconstruiască o viaţă? Nu îţi poţi reconstrui o viaţă ridicând bariere. Nu te ţin în siguranţă, Eli. Te ţin doar singur.

– Mie îmi convine să fiu singur, îi aruncă el furios.

– Alte tâmpenii. Puţină solitudine, puţin spaţiu, sigur. Cei mai mulţi dintre noi au nevoie de aşa ceva. Dar avem *nevoie* de contact, de legături, de relaţii cu alţi oameni. Avem nevoie de toate astea fiindcă suntem oameni. Am văzut cum ai arătat când ai recunoscut-o pe Maureen pe plajă în ziua aia. Fericit. Ea e o legătură. La fel şi eu. Ai nevoie de asta la fel de mult cum ai nevoie să mănânci, şi să bei, şi să munceşti, şi să faci sex, şi să dormi. Aşa că eu am grijă să ai mâncare şi îţi fac provizii de apă şi suc, şi Mountain Dew fiindcă îţi place, şi am grijă să ai aşternuturi curate pe care să dormi. Nu-mi spune că nu ai nevoie de mine.

– Ai uitat de sex.

– Ăla e negociabil.

Abra credea în instinct, prin urmare îl ascultă. Făcu pur şi simplu un pas înainte, îi prinse faţa în ambele mâini şi îşi lipi buzele de ale lui. Nu într-un gest sexual, îşi spuse, ci mai degrabă unul elementar. Simplu contact omenesc.

Orice ar fi stârnit în ea, avea de gând să accepte. Ei *îi plăcea* să simtă. Se dădu înapoi, lăsându-şi mâinile unde erau preţ de încă o clipă.

– Uite, asta nu te-a omorât. Ești om, ești rezonabil de sănătos, ești...

În cazul lui nu fu instinct, ci reacție. Abra apăsase întrerupătorul, așa că o prinse și se aruncă în explozia de lumină.

Și în ea.

O întoarse brusc, prinzând-o între corpul lui și masa din mijlocul bucătăriei. Și strângându-i între degete părul – acea masă de bucle neîmblânzite – și-l înfășură în jurul mâinii lui.

Simți mâinile ei apăsându-se din nou pe fața lui, îi simți buzele întredeschizându-se sub ale lui, îi simți inima bubuind lipită de a lui.

Simți.

Pulsația din sângele lui, intensitatea dureroasă a dorinței ce se trezea, purul extaz zdrobitor de a avea o femeie prinsă sub corpul lui.

Caldă, moale, toată unghiuri și curbe.

Parfumul ei, sunetul de plăcere surprinsă din gâtul ei, alunecarea buzelor și a limbilor, toate îl izbiră ca un val tsunami. Și în acea clipă, în acel moment, nu voia decât să se lase dus de val.

Abra își strecură mâinile în părul lui, și propria ei dorință țâșni spectaculos când Eli o desprinse de la sol. Se trezi așezată pe tejghea, cu picioarele depărtate și el împingându-se între ele, și o dorință incandescentă, *superbă*, explodând în miezul ființei ei.

Ar fi vrut să își încolăcească picioarele în jurul taliei lui pentru a putea amândoi să călărească, doar să călărească – fierbinte și tare. Dar, din nou, instinctul preluă controlul.

Nu, nu pe negândite, se avertiză singură. Nu fără suflet. Aveau să regrete amândoi acest lucru în final. Prin urmare își puse mâinile pe fața lui și, din nou, îl mângâie pe obraji în timp ce se dădu în spate. Ochii lui, foc albastru și aprig, erau ațintiți pe ai ei. Văzu în acei ochi o parte din furia pe care o recunoscuse sub dorință.

– Ei bine... Ești viu și mai mult decât rezonabil de sănătos din punctul meu de vedere.

– Nu îmi pare rău pentru asta.

– Cine ți-a cerut să te scuzi? Am apăsat pe butoane, nu-i așa? Nici mie nu îmi pare rău. În afară de faptul că trebuie să plec.

– Să pleci?

– Trebuie să mă schimb în fusta aia scurtă și să ajung la muncă, și deja am întârziat puțin. Vestea bună este că astfel vom avea amândoi răgaz să ne gândim dacă vrem să facem următorul pas firesc. Dar asta e și vestea proastă. Se lăsă să alunece de pe tejghea în picioare și expiră zgomotos. Ești primul bărbat care m-a tentat să îmi întrerup postul după mult timp. Primul care cred că ar face ca atât postul, cât și întreruperea lui să merite. Am doar nevoie să știu că nu vom fi furioși unul pe celălalt dacă o voi face. Temă de reflecție.

Își luă poșeta și porni spre ușă.

– Ieși diseară, Eli. Vino la tavernă, ascultă niște muzică, întâlnește câțiva oameni, bea câteva beri. Prima tură fac eu cinste.

Ieși și reuși să ajungă până la mașină înainte de a-și apăsa o mână pe stomacul tulburat, expirând prelung, tremurător. Dacă ar fi atins-o din nou, dacă i-ar fi cerut să nu plece... ar fi întârziat foarte mult la muncă.

capitolul 10

Eli dezbătu în sinea lui, cântări argumentele pro și contra, propriul lui temperament. În cele din urmă decise că se justifica să meargă la nenorocitul de bar fiindcă în ziua respectivă nu își făcuse plimbarea autoimpusă de o oră. Această ieșire avea să reprezinte acea oră.

Avea să arunce o privire la ceea ce făcuseră relativ noii proprietari, să bea o bere, să asculte puțină muzică, apoi să meargă acasă.

Și poate că Abra avea să îl lase în pace.

Iar dacă, în urma acestei ieșiri, își dovedea lui însuși, și în egală măsură și ei, că era în stare să intre în barul din sat și să bea fără probleme o bere, cu atât mai bine.

Îi plăceau barurile, își aminti singur. Îi plăceau atmosfera, personajele, conversațiile, experiența agreabilă de a bea o bere rece în compania cuiva.

Sau cel puțin îi plăcuse.

Mai mult, putea considera acea ieșire un fel de muncă de cercetare. Chiar dacă scrisul era o profesie solitară – ceea ce, descoperise el, i se potrivea mănușă – presupunea totuși să vezi, să simți, să observi și, ocazional, să interacționezi. Altfel avea să sfârșească prin a scrie într-un vacuum.

Prin urmare i se păru logic să își respecte promisiunea de a petrece o oră afară din casă și să surprindă puțină culoare locală care, poate, avea să se regăsească și în povestea lui pe undeva.

Decise să meargă pe jos. În primul rând, astfel mașina lui rămânea pe alee, ceea ce, adăugându-se luminilor pe care le lăsase aprinse, ar fi putut convinge orice potențial spărgător că locuința era ocupată. Și îi permitea să facă o plimbare zdravănă și sănătoasă care să reprezinte porția de mișcare pe ziua respectivă.

Totul era cum trebuia să fie, își spuse.

Apoi intră în Village Pub și căzu pradă confuziei.

Nici urmă de barul unde își cumpărase prima băutură legală – o sticlă de Coors – la aniversarea a douăzeci și unu de ani. Nici urmă de pereți întunecați și ușor ponosiți, nici urmă de plasele de pescuit rupte, pescărușii de ghips, steagurile de pirați zdrențuite și scoicile nisipoase care alcătuiseră decorul marin.

Aplice arămiu-închis cu abajururi chihlimbarii înlocuiseră timonele și adăugaseră un iluminat schimbător. Picturi, sculpturi în perete și un trio de schițe în creion realizate de bunica lui ilustrau scene locale.

Cândva în decursul acelei transformări cineva rașchetase și răzuise de pe podea mizeria amestecată cu bere vărsată și, foarte probabil, pete de vomă uscată, astfel că parchetul de scânduri late strălucea acum.

Oamenii erau așezați la mese, în separeuri, pe mici canapele de piele sau pe scaunele înalte din fier înșirate în fața barului lung cu lambriuri. Alții se îndreptau spre un mic ring de dans dreptunghiular, doar o mână

de oameni deocamdată, pentru a se bâțâi și a se scutura pe muzica trupei de cinci persoane care în acel moment reușea foarte onorabil să reproducă piesa *Lonely Boy* a celor de la Black Keys.

În loc de costume dubioase de pirați, angajații purtau fuste sau pantaloni negri și cămăși albe.

Schimbarea îl deconcertă. Și, deși fostul bar Katydids se aflase foarte aproape de marginea unei prăpastii, gata-gata să cadă, îi lipsea oarecum.

Nu conta, își reaminti. Avea să-și ia o bere, cum ar fi făcut orice tip normal într-o seară de vineri. Apoi urma să plece acasă.

Porni spre bar când o observă pe Abra.

Servea la o masă cu trei bărbați – cu puțin peste douăzeci de ani, după estimarea lui Eli – ținând în echilibru o tavă cu o mână în timp ce așeză pe masă trei pahare de bere.

Fusta – scurtă, după cum îl anunțase – dezvăluia mult din picioarele lungi și tonifiate ce păreau să înceapă de undeva de la subrațul ei și se terminau în pantofi negri cu toc înalt. Cămașa albă strâmtă îi scotea în evidență trunchiul zvelt și bicepșii impresionant conturați.

Nu putea auzi conversația peste muzică. Nici nu avea nevoie să o audă pentru a recunoaște flirtul relaxat și deschis din toate părțile.

Abra îl lovi ușor pe unul dintre bărbați peste umăr, făcându-l să rânjească idiot, și se întoarse. Iar ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Eli. Îi zâmbi, cald și prietenos, ca și cum gura aceea accentuată de aluniță ridicol de sexy nu fusese lipită de a lui cu doar câteva ore în urmă. Întoarse tava sub braț și porni spre el prin lumina schimbătoare și muzică, cu șoldurile legănându-se, cu ochii de zeiță a mării strălucind, cu părul de sirenă ciufulit și sălbatic.

– Bună. Mă bucur că ai reușit să vii.

Eli își spuse că ar fi putut să o devoreze cu totul dintr-o singură înghițitură lacomă.

– Vreau doar să-mi iau o bere.

– Ăsta e locul potrivit. Avem optsprezece tipuri la halbă. Ce ți-ar plăcea?

– Ah...

Să o dezbrace la piele nu părea un răspuns potrivit.

– Ar trebui să încerci o varietate locală. Râsul scurt din ochii ei îl făcu să se întrebe dacă nu cumva îi citise din nou gândurile. Beached Whale e foarte apreciată.

– Sigur, bine.

– Du-te și așază-te lângă Mike și Maureen. Îi arătă unde. Îți aduc eu berea.

– Voiam doar să merg la bar și...

– Nu fi caraghios. Îl prinse de braț, îl trase – croindu-și drum când era necesar. Ia uitați pe cine am găsit.

Cu un zâmbet relaxat de bun venit, Maureen bătu scaunul gol de lângă ea.

– Bună, Eli. Ia loc. Stai aici lângă noi, bătrânii, ca să putem purta o conversație fără să fim nevoiți să țipăm.

– Îți aduc o bere. Și chipsurile nacho ar trebui să fie gata, îi spuse Abra lui Mike.

– Au chipsuri nacho foarte bune aici, zise Mike când Abra se îndepărtă, iar Eli – neavând încotro – se așeză.

– În trecut se serveau pungi cu chipsuri de cartofi expirate și boluri cu alune de proveniență îndoielnică.

Maureen îi rânji lui Eli.

– Alea da, vremuri. Eu și Mike încercăm să ajungem aici o dată pe lună, oricum. Petrecem puțin timp între adulți, iar în weekenduri sau în timpul sezonului e o alegere excelentă pentru a studia oamenii.

– Sunt mulți.

– Trupa e foarte apreciată. De-asta am venit suficient de devreme cât să mai prindem o masă liberă. Ți-ai rezolvat problema cu electricitatea și toate celelalte?

– Da.

Maureen îl bătu liniștitor pe mână.

– Nu prea am avut timp să discut cu Abra azi, dar mi-a spus că cineva a început să facă săpături în subsolul casei.

– Da, ce-i cu asta? Mike se aplecă în față. Doar dacă nu cumva vrei să uiți de toată povestea pentru câteva ore.

– Nu, e în regulă. În orice caz, Bluff House era o parte esențială a comunității. Toată lumea voia să știe. Le descrise sumar situația, apoi ridică din umeri. Cel mai probabil, după părerea mea, este un vânător de comori.

– Ți-am zis eu! Maureen își plesni soțul peste braț. Așa am spus și *eu*, iar Mike m-a luat peste picior. Nu are deloc fantezie.

– Ba am, când îți iei rochița aia roșie cu decupaje pe...

– *Michael!*

Îi rosti numele cu un râs înfundat.

– Ți-ai căutat-o cu lumânarea, scumpo. Ah! Mike își frecă mâinile. Chipsuri nacho. Te așteaptă un adevărat răsfăț, îi spuse lui Eli.

– Chipsuri nacho, porție uriașă, trei farfurii, șervețele suplimentare. Abra le așeză pe masă cu mișcări fine. Și o bere Beached Whale. Poftă bună. Prima tură fac eu cinste, nu uita, spuse Abra când Eli se întinse după portofel.

– Când ai pauză? o întrebă Maureen.

– Nu încă.

Cu aceste cuvinte, se întoarse spre o altă masă unde fusese chemată.

– Câte locuri de muncă are? întrebă Eli.

– Le-am pierdut șirul. Îi place varietatea. Maureen își puse chipsuri nacho în farfurie. Acupunctura e următoarea pe listă.

– Are de gând să bage ace în oameni?

– Studiază ca să învețe cum să o facă. Îi place să aibă grijă de oameni. Chiar și bijuteriile pe care le confecționează sunt menite să te facă să te simți mai bine, mai fericit.

Eli avea întrebări. Multe. Și se gândi cum să le pună fără să alunece în sfera interogatoriului.

– A reușit să ajungă la o asemenea varietate într-un timp scurt. Nu locuiește aici decât de puțină vreme.

– Aproape trei ani, venind din Springfield. Ar trebui să o întrebi despre asta cândva.

– Despre ce?

– Despre Springfield. Arcuindu-și sprâncenele, Maureen începu să rontăie un chips. Și ce-ai vrea să știi?

– Deci, ce părere ai despre șansele echipei Red Sox pe anul ăsta?

Maureen îi aruncă soţului ei o privire sfredelitoare şi îşi luă paharul de vin roşu.

– Mai subtil decât să îmi spui pur şi simplu să tac.

– Aşa mă gândeam şi eu. Nimeni nu e un interlocutor mai plăcut pe subiecte de baseball decât bunica ta.

– E mare fan, spuse Eli.

– Reuşeşte să îşi amintească statistici ca nimeni altcineva. Ştii că merg la Boston o dată la câteva săptămâni. Crezi că ar fi dispusă să accepte o vizită?

– Cred că i-ar plăcea.

– Mike antrenează liga juniorilor, îi explică Maureen. Hester e neoficial asistent tehnic.

– Îi place la nebunie să îi urmărească pe copii jucând. Când trupa luă o pauză, Mike îi făcu semn Abrei, roti degetul în aer pentru a cere încă o tură. Sper să se întoarcă la timp pentru a prinde măcar o parte din sezon.

– Nu eram siguri că o să supravieţuiască.

– O, Eli.

Maureen îşi închise mâna peste a lui.

Nu spusese niciodată acest lucru cu voce tare, îşi dădu el seama. În faţa nimănui. Nu era sigur de ce îi ieşise tocmai acum, în afară de faptul că avea în minte toate acele imagini noi cu bunica lui, imagini care îi scăpaseră. Yoga, şi liga juniorilor, şi schiţele în creion dintr-un bar.

– Primele câteva zile... A trecut prin două intervenţii chirurgicale la braţ. Cotul ei era... pur şi simplu zdrobit. Apoi şoldul şi coastele, şi traumatismul cerebral. În fiecare zi deznodământul era nesigur. Apoi când am văzut-o ieri... Oare într-adevăr nu trecuse decât o zi? S-a ridicat din pat şi foloseşte un baston fiindcă din punctul ei de vedere cadrele de mers sunt pentru femeile bătrâne.

– Tipic pentru ea, confirmă Maureen.

– A slăbit atât de mult în spital, iar acum începe din nou să se împlinească. Pare mai înzdrăvenită. I-ar plăcea să te vadă, îi spuse lui Mike. I-ar plăcea ca tu să o vezi acum, când se simte mult mai bine.

– Am să trec neapărat pe la ea. Ai de gând să-i spui despre efracţie?

– Nu, cel puţin nu încă. Nu sunt prea multe de spus. Şi mă întreb de câte ori s-a mai aflat în casă oricine ar fi cel care a fost acolo noaptea trecută. Dacă a fost acolo în noaptea în care a căzut.

Când Eli ridică paharul de bere să îl golească, surprinse schimbul de priviri dintre Mike şi Maureen.

– Ce e?

– Exact asta am spus şi eu când am aflat despre săpături. Maureen îl împunse pe Mike cu cotul. Nu-i aşa?

– Aşa e.

– Iar el mi-a spus că am citit prea multe romane poliţiste, ceea ce e imposibil. Nu poţi niciodată citi prea multe cărţi, indiferent de care.

– Chiar am să beau pentru asta. Însă Eli începu să îşi plimbe paharul în cercuri, studiind-o pe Maureen. Dar de ce crezi asta?

– Hester e... Detest să folosesc termenul de „sprintenă", fiindcă oamenii îl rezervă persoanelor în vârstă, şi e aproape insultător. Dar aşa e. În plus, pun pariu că nu ai văzut-o vreodată la un curs de yoga.

– Nu, nu am văzut-o.

Şi nu era deloc sigur că mintea lui ar fi putut îndura imaginea.

– Are un echilibru excelent. Poate sta în poziţia copacului şi a războinicului trei şi... Ce vreau să spun e că nu era nesigură sau tremurătoare. Nu că nu ar fi putut să cadă. Şi copiii mai cad pe scări. Dar pur şi simplu nu părea ceva normal pentru Hester.

– Ea nu îşi aminteşte, comentă Eli. Nici căzătura, nici măcar când s-a dat jos din pat.

– Asta nu e surprinzător, ştii, nu după ce s-a lovit la cap atât de rău. Dar acum că ştim că a existat cineva care s-a strecurat în casă şi care e suficient de nebun să sape în beci, m-am gândit la asta. Şi oricine ar fi fost cel care a spart casa, i-a lăsat câteva vânătăi Abrei. Dacă ea nu s-ar fi apărat, dacă nu ar fi ştiut ce să facă, poate că ar fi rănit-o şi mai grav. Dacă a fost în stare de aşa ceva, poate că a speriat-o pe Hester sau poate chiar a împins-o.

– Runda a doua! Abra aduse tava la masă. Oho, feţe solemne.

– Vorbeam doar despre Hester şi despre efracţia de azi-noapte. Mi-ar plăcea să rămâi la noi pentru câteva nopţi, se agită Maureen.

– A spart Bluff House, nu Laughing Gull.

– Dar dacă crede că l-ai putea identifica...

– Nu mă face să fiu de acord cu Mike.

– Nu citesc prea multe romane poliţiste. Ţi-am citit nuvelele, îi spuse lui Eli. Au fost grozave.

– Acum chiar că nu mai am încotro şi trebuie să fac eu cinste cu tura asta.

Abra râse şi îi dădu nota. Îşi trecu relaxată o mână peste părul lui, lăsându-i-o apoi pe umăr. Maureen îl lovi uşor cu piciorul pe Mike pe sub masă.

– Eventual Eli ar putea veni să vorbească la clubul nostru de literatură, Abra.

– Nu. Simţi panica urcându-i în gât, luă o înghiţitură de bere pentru a o alunga. Încă mai lucrez la carte.

– Eşti scriitor. Nu am avut niciodată un scriitor adevărat la clubul de literatură.

– Am avut-o pe Natalie Gerson, îi aminti Abra.

– Ei, haide. Poezie publicată pe propria cheltuială. Versuri libere. Poezie proastă în vers liber şi publicată pe cheltuiala ei. Îmi venea să îmi scot ochii până la sfârşitul acelei seri.

– Mie îmi venea să îi scot ochii lui Natalie. Iau o pauză de cinci minute, decise Abra, şi se sprijini cu un şold de masă.

– Poftim, stai jos.

Eli dădu să se ridice, însă ea îl înghionti să se aşeze la loc.

– Nu, sunt bine. Eli nu vorbeşte niciodată despre cartea lui. Eu, dacă aş scrie o carte, aş vorbi despre asta întruna, cu oricine. Oamenii ar începe să mă evite, prin urmare aş începe să abordez necunoscuţi şi să le vorbesc despre ea până când şi ei ar ajunge să mă evite.

– E chiar atât de uşor?

Abra îl lovi uşor cu pumnul în braţ.

– M-am gândit să compun cântece odată. Dacă nu m-ar fi împiedicat faptul că nu ştiu să citesc notele muzicale

şi nu aveam deloc idei pentru cântece, m-aş fi descurcat grozav.

– Aşa că te-ai orientat spre acupunctură.

Ea îi rânji lui Eli.

– E un interes şi, dacă tot ai pomenit de asta, un subiect despre care voiam să discut cu tine. Trebuie să exersez, iar tu ai fi perfect.

– E o idee îngrozitoare.

– Aş putea să te ajut să te eliberezi de tensiune şi să îţi îmbunătăţeşti creativitatea şi concentrarea.

– Ai putea? Dacă aşa stau lucrurile, dă-mi voie să mă mai gândesc. Nu.

Abra se aplecă spre el.

– Eşti mult prea încuiat în gândire.

– Şi scutit de găuri de ace.

Mirosea îmbătător, îşi dădu el seama, şi îşi făcuse ceva întunecat şi dramatic la ochi. Când buzele ei se curbară, nu se mai putu gândi decât la ce simţise când fuseseră lipite de ale lui. Da, dintr-o singură muşcătură mare şi lacomă ar fi înghiţit-o.

– O să vorbim.

Abra se ridică, îşi luă tava şi se apropie de o masă vecină pentru a lua o comandă.

– Să nu fi surprins dacă o să te trezeşti pe o masă cu ace ieşindu-ţi din carnea dezgolită, îl avertiză Mike.

Partea proastă era că nu ar fi fost surprins. Deloc.

Rămase mai mult de o oră, savurând compania. Îşi dădu seama că nu avea să fie nevoit să mai dezbată în sinea lui data viitoare când avea să apară ocazia de a trece pe la bar.

Era un progres, decise, urându-le noapte bună lui Maureen şi Mike şi pornind spre ieşire.

– Hei! Abra ieşi în fugă după el. Nu-i urezi noapte bună şi chelneriţei tale prietenoase?

– Erai ocupată. Dumnezeule, du-te înăuntru. Este foarte frig afară.

– Am strâns destulă căldură în mine după cât am tot alergat prin bar în ultimele trei ore. Ai părut să te simţi bine aici.

– A fost o pauză plăcută. Îmi plac prietenii tăi.

– Maureen a fost prietena ta înainte să fie a mea, dar da, sunt cei mai buni. Ne vedem duminică.

– Duminică?

– Pentru masaj. Rămâne terapeutic, spuse ea, când surprinse expresia de pe chipul lui. Chiar dacă încetezi să mai tragi de timp şi mă săruţi de noapte bună.

– Ţi-am lăsat deja bacşiş.

Avea un râs irezistibil, un aer de fericire pe care organismul lui voia să îl absoarbă ca pe apă. Pentru a demonstra că putea, se apropie, zăbovind îndelung, de data aceasta. Îşi puse mâinile pe umerii ei, apoi le lăsă să coboare, simţind căldura încă înmagazinată în ea de la fierbinţeala tuturor acelor corpuri ce pulsa în bar.

Apoi se aplecă, îi luă gura. Încet şi fin de data aceasta, îşi spuse ea, tandru şi romantic. Un constrast plăcut faţă de şocul şi pasiunea urgentă de mai devreme. Îşi petrecu braţele în jurul taliei lui, se lăsă să plutească pe val. Avea mai multe de oferit decât credea, mai multe răni de vindecat decât era dispus să recunoască. Ambele aspecte o atrăgeau.

Când Eli se dădu înapoi, Abra oftă:

– Ei, ei, Eli, Maureen avea perfectă dreptate. Chiar ai talent.

– Sunt puţin ruginit.

– Şi eu. Nu-i aşa că va fi interesant?

– Tu de ce eşti ruginită?

– Asta e o poveste care necesită o sticlă de vin şi o cameră caldă. Eu trebuie să mă întorc la bar.

– Vreau să aud povestea. Povestea ta.

Cuvintele lui o încântară la fel de mult ca un buchet de trandafiri.

– Atunci am să ţi-o spun. Noapte bună, Eli.

Se strecură din nou înăuntru, la muzică, la voci. Şi îl lăsă tulburat şi tânjind. Tânjind după ea, îşi dădu el seama, mai mult decât tânjise după orice altceva în afară de pace, de mult prea mult timp.

Eli îşi petrecu cea mai mare parte din sâmbăta ploioasă cufundat în muncă. Lăsă povestea să îl absoarbă până când, înainte să înţeleagă legătura, scrisese deja

o întreagă scenă cu ploaia bătută de vânt izbindu-se în ferestre în care protagonistul găsea cheia dilemei lui, metaforică şi literală, în timp ce rătăcea prin casa goală a fratelui mort.

Mulţumit de progresul făcut, îşi impuse să se ridice de la tastatură şi să meargă în sala de sport a bunicii. Se gândi la orele petrecute în centrul de fitness din Boston, cu toate acele maşinării elegante, toate acele corpuri solide, muzica antrenantă.

Zilele acelea se terminaseră, îşi aminti singur. Ceea ce nu însemna că şi el era terminat.

Poate că ganterele în culori bonbon ale bunicii lui i se părură uşor ruşinoase. Dar cinci kilograme erau, totuşi, cinci kilograme. Se săturase să se simtă slab, subţire şi fără vlagă, se săturase să îşi dea voie să lâncezească, sau, şi mai rău, să stea în loc.

Dacă putea să scrie – şi dovedea acest lucru zi de zi – putea şi să tragă de fiare, să transpire şi să găsească în el bărbatul de altădată. Sau poate, chiar mai bine, reflectă el, luând un set de gantere mov, avea să găsească bărbatul care fusese destinat să ajungă.

Încă nu era pregătit să se vadă în oglindă, prin urmare începu primul set de flexii pentru bicepşi stând în picioare lângă fereastră, studiind valurile agitate de furtună ce se loveau de ţărm. Privi apa ridicându-se înspumată pe stâncile de sub fasciculul rotitor de lumină al turnului alb. Se întrebă în ce direcţie ar fi putut să o apuce eroul lui acum, că trecuse de un moment hotărâtor. Apoi se întrebă dacă îşi construise personajul în jurul acelui moment hotărâtor fiindcă simţise că trecuse şi el, sau cel puţin se apropia, de propriul lui moment hotărâtor.

Dumnezeule, aşa spera.

Trecu de la greutăţi la exerciţii cardiovasculare, reuşi să reziste timp de douăzeci de minute înainte ca plămânii să îi ia foc şi genunchii să înceapă să îi tremure. Se întinse, bău lacom din apă, apoi se întoarse la o a doua rundă de greutăţi înainte de a se prăbuşi, gâfâind, la podea.

Se descurcase mai bine, își spuse. Chiar dacă nu reușise să reziste o oră întreagă și se simțea ca și cum tocmai ar fi terminat un triatlon, se descurcase mai bine de data asta.

Și de data asta reuși să ajungă sub duș fără să șchiopăteze. Foarte tare.

Se felicită din nou când coborî să caute de mâncare. Chiar voia să mănânce. De fapt, era aproape lihnit de foame, iar acest lucru era, fără îndoială, un semn bun.

Poate ar fi trebuit să înceapă să noteze toate acele mici progrese. Ca niște invocații zilnice. Ideea i se păru chiar mai jenantă decât a ridica gantere de culoare mov.

Când intră în bucătărie, mirosul îl izbi cu câteva secunde înainte de a observa platoul de prăjiturele de pe insula din centru. Toate intențiile de a-și pregăti în grabă un sendviș zburară pe fereastra spălată de ploaie.

Desprinse nelipsitul bilețel autocolant de pe pelicula de celofan, îl citi în timp ce desfăcu folia și luă prima prăjitură.

Bunătăți de zi ploioasă. Ți-am auzit tastatura clănțănind, așa că nu am vrut să te întrerup. Poftă bună. Ne vedem mâine pe la cinci.

Abra

Oare ar fi trebuit să o recompenseze cu ceva pentru toate acele mâncăruri pe care i le tot făcea? Să îi cumpere flori sau ceva de genul ăsta? După o singură mușcătură își dădu seama că florile nu ar fi fost suficiente. Luă încă o prăjitură, se opri lângă cafetieră. Decise să facă un foc, să aleagă la întâmplare o carte din bibliotecă și să se relaxeze.

Făcu un foc zdravăn. Era ceva în lumina lui, în pârâitul lemnelor și în fierbințeala degajată ce se potrivea perfect cu atmosfera acelei zile de sâmbătă biciuite de ploaie. În biblioteca decorată cu tavan casetat și o canapea de piele ciocolatie, își trecu rapid privirea peste rafturi.

Romane, biografii, manuale, poezie, cărții despre grădinărit, creșterea animalelor, yoga – aparent Buni *chiar* fusese fascinată de practică –, o carte veche de bune maniere și o secțiune de cărți centrate pe Whiskey Beach. Câteva romane, observă, care ar fi putut fi interesante, istorii, povești locale, o mână dintre ele scrise în jurul familiei Landon. Și mai multe în care se făcea referire la pirați și legende.

Din impuls, scoase un volum îngust legat în piele intitulat: *Calypso: Comori blestemate.*

Dacă se gândea la șanțul din beci, părea un titlu destul de potrivit.

Întins pe canapea, cu focul arzând cu vâlvătăi, Eli rontăi prăjituri și citi. Cartea veche, publicată la începutul secolului douăzeci, includea ilustrații, hărți, fragmente biografice ale tuturor celor pe care autorul îi considerase jucători importanți. Savurând momentul, Eli se cufundă în ultima călătorie fatidică a vasului *Calypso*, avându-l la cârmă pe nu foarte faimosul pirat și contrabandist Nathanial Broome.

Cartea îl descria ca fiind chipeș, răpitor, cutezător, ceea ce era probabil o aberație pentru oricine nu era adeptul școlii de pirați reprezentate de Errol Flynn sau Johnny Depp.

Citi despre bătălia maritimă dintre *Calypso* și *Santa Caterina* descrisă într-un stil aventuros, fără sânge, ce îl făcu să suspecteze, poate pe nedrept, că autorul fusese o femeie scriind sub pseudonimul literar masculin de Charles G. Haversham.

Abordarea și scufundarea corabiei *Santa Caterina*, prădarea magaziilor ei, uciderea celor mai mulți dintre membrii echipajului transformară cartea într-o aventură în mijlocul oceanului, cu o doză sănătoasă de poveste de iubire. Zestrea Esmeraldei, susținea Haversham, fusese impregnată în mod magic cu inima iubitoare a stăpânei, astfel că bijuteriile nu puteau fi atinse decât de cineva care cunoscuse dragostea adevărată.

– Serios?

Eli mai mâncă o prăjitură. Poate ar fi lăsat cartea deoparte pentru a alege altceva, dar era atât de evident că autorului îi făcuse plăcere să o scrie, iar stilul se dovedea ridicol de agreabil și îl purtă în niște ale legendei despre care nu mai auzise niciodată până atunci.

Nu trebuia neapărat să creadă în puterea transformatoare a iubirii – exprimată în acest caz prin diamantele și rubinele magice – pentru a savura povestea. Și aprecia constanța înclinației romantice a autorului, ce răzbătea din sugestia acestuia că nu un matelot de rând fusese cel care supraviețuise naufragiului dezastruos al corabiei Calypso – cu tot cu zestrea –, ci răpitor de romanticul căpitan Broome.

Citi toată cartea până la finalul ei tragic (deși romantic), apoi dădu paginile înapoi pentru a studia din nou ilustrațiile. Încălzit de foc, alunecă în somn sub efectul prăjiturilor, cu volumul sprijinit pe piept. Visă bătălii pe mare, pirați, bijuterii scânteietoare, inima deschisă a unei tinere și trădare, răscumpărare și moarte.

Și o visă pe Lindsay, zăcând în șanțul din beciul Bluff House, cu piatra și pământul mânjite cu sângele ei. Se visă pe el însuși stând deasupra ei, cu un târnăcop în mână.

Se trezi scăldat în sudoare, cu focul consumat până la un rest incandescent, cu trupul înțepenit. Îngrețoșat, zguduit, se târî cu greu de pe canapea, din bibliotecă. Visul, imaginea finală, îi era atât de puternic întipărit în minte, atât de limpede, încât coborî la subsol și traversă labirintul de încăperi. Și se opri deasupra șanțului pentru a se asigura că soția lui moartă nu era acolo.

Era stupid, își spuse. Era pur și simplu stupid să simtă nevoia să verifice imposibilul din cauza mirajului unui vis născut dintr-o carte caraghioasă și din prea multe prăjituri. Și la fel de stupid să creadă – să spere – că, fiindcă nu o mai visase pe Lindsay câteva nopți la rând, acest lucru însemna că scăpase de coșmaruri.

Oricât ar fi fost de absurd, optimismul și energia lui de mai devreme se topiră ca o bucată de cretă lăsată în ploaie. Trebuia să se întoarcă din nou sus, să își găsească ceva de făcut înainte să lase întunericul să se strângă în jurul lui. Doamne, nu voia să își croiască din nou drum spre lumină.

Poate avea să umple șanțul, își spuse, pornind înapoi. Avea să se consulte cu Vinnie mai întâi, apoi avea să îl umple. Să îl facă să dispară și să i-o tragă pe la spate celui

care intrase în Bluff House în idioata lui vânătoare de comori.

Avu grijă să întrețină acea mică scânteie de furie – cu mult mai bună decât depresia – și înteți focul în timp ce urcă. Lăsându-l să crească și să pârjolească pe oricine ar fi fost cel care îi violase casa părintească.

Nu mai avea de gând să se lase violat, nu mai avea de gând să accepte că cineva ar fi putut să intre în casa lui – sau casa care fusese a lui –, să îi fi omorât soția și să îl lase pe el să plătească pentru crimă. Nu mai avea de gând să accepte că oricine ar fi putut intra în Bluff House și ar fi putut avea vreo legătură cu accidentul bunicii lui. Nu mai avea de gând să se simtă victimizat.

Intră în bucătărie și încremeni.

Abra stătea cu telefonul ei într-o mână și un cuțit foarte mare de bucătărie în celălalt.

– Sper sincer că ai de gând să toci niște morcovi uriași cu ăla.

– O, Dumnezeule! Eli. Lăsă cuțitul să cadă pe tejghea cu un zăngănit. Am intrat și ușa spre beci era deschisă. Nu ai răspuns când te-am strigat. Apoi am auzit pe cineva venind, și... m-am panicat.

– Panica ar fi însemnat să fugi. Panica rațională ar fi însemnat să fugi și să chemi poliția. A sta acolo cu un cuțit nu e nici rațional, nici semn de panică.

– Eu am avut impresia că au fost ambele. Am nevoie de... Pot să... Lasă. Își luă pur și simplu un pahar, scoase o sticlă de vin din frigider. După ce extrase dopul decorat, turnă lichidul ca pe un suc de fructe.

– Te-am speriat. Îmi pare rău. Mâinile ei tremurau, remarcă el. Dar s-ar putea să se mai întâmple din când în când să cobor la subsol.

– Știu. Nu e vorba de asta. Este asta pe lângă faptul că... Bău cu sete, inspiră prelung. Eli, l-au găsit pe Kirby Duncan.

– Bun. Furia lui de mai devreme putea reveni, și de data aceasta cu o țintă. Vreau să discut cu ticălosul ăla.

– Nu poți. I-au găsit cadavrul. Eli, i-au găsit cadavrul prins între stâncile de sub far. Am văzut poliția, am văzut

toţi oamenii ăia acolo, aşa că m-am dus să mă uit. Şi... e mort.

– Cum?

– Nu ştiu. Poate că a căzut.

– Asta e puţin prea uşor, nu-i aşa?

Aveau să vină să îl interogheze din nou, îşi spuse. Poliţia, cu întrebări. Era inevitabil.

– Nimeni nu o să creadă că ai avut vreo legătură cu asta.

Eli clătină din cap, deloc surprins să descopere că îi citise gândurile. Se apropie, luă paharul, bând şi el cu sete.

– Bineînţeles că da. Dar de data aceasta voi fi pregătit. Ai venit să îmi spui, aşa că voi fi pregătit.

– Nimeni care te cunoaşte nu va crede că ai avut ceva de-a face cu asta.

– Poate că nu. Îi dădu înapoi paharul. Dar o să toarne gaz pe foc. Suspect de crimă asociat cu o nouă victimă moartă. Vor găsi destul noroi să arunce, şi o parte din el te va atinge dacă nu păstrezi distanţa.

– La naiba cu asta. Ochii ei aruncară flăcări spre el. Sângele pe care tulburarea i-l alungase din obraji reveni. Şi să nu mă mai insulţi niciodată aşa.

– Nu e o insultă, e o avertizare.

– La naiba şi cu asta. Vreau să ştiu ce ai de gând să faci dacă te aştepţi ca unii oameni să creadă că ai avut vreo legătură cu asta, dacă te aştepţi să se arunce cu noroi în tine.

– Nu ştiu încă. Dar avea să ştie. De data asta, da. Nimeni nu o să reuşească să mă alunge din Bluff House sau departe de Whiskey Beach. Am de gând să stau până sunt pregătit să plec.

– Asta este suficient. Ce-ar fi să pregătesc ceva de mâncare?

– Nu, mulţumesc. Am mâncat prăjiturile.

Abra aruncă o privire spre farfuria de pe insula centrală şi rămase cu gura căscată când numără doar şase prăjituri singuratice rămase.

– Dumnezeule bun, Eli, erau vreo douăzeci. Ar trebui să îţi fie rău.

– Poate puţin. Du-te acasă, Abra. Nu ar trebui să fii aici când vor veni poliţiştii. Nu ştiu când anume, dar în scurt timp.

– Putem vorbi cu ei împreună.

– Mai bine nu. Am de gând să îmi sun avocatul, doar cât să-l anunţ. Încuie-ţi uşile.

– În regulă, bine. Am să mă întorc mâine. Mi-ar plăcea să mă suni dacă se întâmplă ceva.

– Mă descurc.

– Cred că da. Îşi înclină capul. Ce s-a întâmplat, Eli?

– Am avut o zi bună, în cea mai mare parte. Am tot mai multe în ultima vreme. Pot să fac faţă situaţiei.

– Atunci ne vedem mâine. Lăsă paharul deoparte, îşi puse mâinile pe obrajii lui. În cele din urmă ai să-mi ceri să rămân. Îmi place să mă întreb cum o să reacţionez atunci.

Îşi trecu uşor buzele peste ale lui, apoi îşi ridică gluga pentru a se proteja de ploaie şi plecă.

Şi lui îi plăcea să se întrebe, îşi dădu seama Eli. Şi, mai devreme sau mai târziu, era inevitabil ca momentul să devină mai potrivit.

Lumină

Speranța este lucrul cu pene –
Cocoțat pe suflet –
Care cântă melodia fără de cuvinte –
Și nu se oprește – niciodată.

EMILY DICKINSON

capitolul 11

Se trezi în zori, după ce se smulse dintr-un vis urât în care o privea de sus pe Lindsay, frântă, însângerată, cu ochii larg deschişi, zăcând pe stâncile de sub farul Whiskey Beach.

Nu avea nevoie de un psihiatru pentru a-i sugera ce îi transmitea subconştientul lui prin acel vis. Şi nu avea nevoie de un antrenor personal pentru a-i spune că durerea pe care o simţea în fiecare os, în fiecare muşchi, în fiecare nenorocită de celulă din corp se datora faptului că exagerase cu exerciţiile de forţă cu o zi înainte.

Cum nu era nimeni prin preajmă să îl audă, scânci puţin în timp ce se târî până la duş, sperând că apa fierbinte avea să alunge o parte din dureri. Îşi îndulci suferinţa cu trei pastile de ibuprofen.

Coborî să îşi facă o cafea şi o bău în timp ce se ocupă de e-mail. Era timpul, îşi spuse, să îşi informeze din nou familia. Şi-ar fi dorit să poată elimina în mod realist orice referire la efracţie şi cadavre, dar în acel moment, era mai bine să audă detaliile de la el decât de la altcineva.

Zvonurile circulau întotdeauna. Zvonurile urâte circulau rapid.

Formulă atent mesajul, asigurându-i că întreaga casă era securizată. Dacă trată superficial moartea unui detectiv particular din Boston, se consideră îndreptăţit. Pentru numele lui Dumnezeu, el nici măcar nu dăduse vreodată ochii cu individul respectiv. Lăsă intenţionat impresia că ar fi fost un accident. Ar fi *putut* fi un accident. El nu ar fi crezut aşa ceva nici pentru o fracţiune de secundă, dar de ce să îşi îngrijoreze familia?

Trecu direct la progresele legate de carte, la vreme, făcu două, trei glume despre cartea pe care o citise în legătură cu vasul *Calypso* şi zestrea de pe el.

Reciti e-mailul de două ori, decise că împletirea veştilor proaste la mijloc şi încheierea pe un ton lejer

şi pozitiv reprezentau cea mai bună prezentare. Apăsă butonul de trimitere.

Amintindu-şi de sora lui şi de înţelegerea lor, scrise un alt e-mail doar pentru Tricia.

Ascultă, nu am ascuns... prea multe. Casa e securizată, iar poliţiştii locali o supraveghează. În momentul de faţă se pare că nenorocitul făcea săpături în căutarea comorii legendare. Nu ştiu ce i s-a întâmplat tipului din Boston, dacă a căzut, a sărit sau a fost împins de pe stâncă de fantoma răzbunătoare a căpitanului Broome.

Sunt bine aici. Chiar mai mult decât bine. Şi când vor apărea poliţiştii – şi ştiu că vor apărea – am să mă descurc cu ei. Sunt pregătit să o fac.

Acum nu te mai încrunta la ecran – ştiu că aşa faci. Du-te şi găseşte-ţi pe altcineva care să îţi dea motive de îngrijorare.

Era în regulă, decise. Avea să fie puţin iritată, puţin amuzată şi, spera el, avea să creadă că îi spusese adevărul.

Cu o a doua ceaşcă de cafea şi o chiflă pe masă, deschise fişierul la care lucra în acel moment şi se lăsă să alunece din nou în poveste în timp ce soarele se ridică deasupra mării.

Trecuse la Mountain Dew şi la ultimele două prăjituri când soneria pe care nu o folosea nimeni niciodată răsună cu primele acorduri din *Oda Bucuriei* – una dintre favoritele bunicii lui.

Fără grabă, închise calculatorul, băgă sucul pe jumătate terminat înapoi în frigiderul din birou, apoi coborî în timp ce notele răsunară pentru a doua oară.

Se aşteptase să îl vadă pe poliţistul din faţa uşii lui. Ceea ce nu se aşteptase însă era să îi apară două persoane, una având chipul nefericit de familiar al comisarului Art Wolfe din Boston.

Poliţistul mai tânăr – cu tunsoare militară, o faţă perfect pătrată, ochi albaştri placizi şi un corp de trăgător de fiare – ridică insigna:

– Eli Landon.

– Da.

– Sunt detectivul Corbett din cadrul Departamentului de Poliţie al districtului Essex. Cred că îl cunoşti pe detectivul Wolfe.

– Da, ne-am întâlnit.

– Am dori să intrăm şi să stăm de vorbă.

– În regulă.

Încălcând flagrant sfatul avocatului lui, se dădu în spate pentru a-i lăsa să intre. Luase deja o decizie şi, la naiba, fusese şi el avocat cândva. Înţelegea conceptul din spatele recomandării „Nu spune nimic, sună-mă, trimite-mi toate întrebările mie".

Dar nu putea să trăiască astfel. Nu putea şi nu voia să trăiască în continuare astfel. Prin urmare îi conduse în salonul mare.

Făcuse focul mai devreme, exact fiindcă se aşteptase la acea vizită. Scăzuse şi ardea înăbuşit acum, adăugând căldură şi atmosferă unei încăperi în care arta şi antichităţile erau în largul lor. Una în care tavanul înalt cu scafe primea lumina ce se revărsa prin ferestrele mari şi care dădeau spre grădina din faţă în care frunzele tari şi verzi ale narciselor se legănau în vânt şi o singură floare galbenă curajoasă domnea peste toate.

Se regăsea puţin în acea imagine. Pregătit să înfrunte orice l-ar fi aşteptat şi să arate cine era cu adevărat.

– Impresionantă casă, comentă Corbett. Am văzut-o de afară şi cu siguranţă e impunătoare. Şi în interior la fel.

– Acasă e locul unde îţi laşi sufletul. Dacă ai aşa ceva. Am putea să stăm jos.

Între timp, se examină în sinea lui. Palmele nu îi erau umede, inima nu îi bătea nebuneşte, gâtul nu îi era uscat. Toate semne bune. Chiar şi aşa, o singură privire spre expresia de buldog întipărită pe chipul lui Wolfe, spre ochii lui duri, de un maro fad, îl făcu să rămână prudent.

– Apreciem timpul oferit, domnule Landon. Corbett făcu propria lui examinare, studiind încăperea

și pe Eli în timp ce se așeză. Poate ai auzit că am avut un incident.

– Am auzit că ieri s-a găsit un cadavru lângă far.

– Așa e. Cred că îl cunoșteai pe mort. Kirby Duncan.

– Nu, nu îl cunoșteam. Nu l-am întâlnit niciodată.

– Dar știai despre el.

– Știu că a afirmat că e un detectiv particular din Boston și punea întrebări despre mine.

Corbett scoase un carnet de notițe, în egală măsură instrument de intimidare și practic, după cum știa Eli.

– Nu e adevărat că ai declarat poliției că îl suspectai pe Kirby Duncan că ar fi pătruns prin efracție în această casă joi noaptea?

– El a fost primul la care m-am gândit când am aflat despre efracție și i-am dat numele lui ofițerului care a intervenit. E vorba de ofițerul de poliție Vincent Hanson. După cum știți al naibii de bine. Însă femeia care a fost atacată în cursul efracției, care se întâlnise și vorbise cu Duncan înainte, a declarat fără echivoc că nu a fost Duncan, deoarece bărbatul care o prinsese avea o constituție mai înaltă și mai zveltă. La asta se adaugă și faptul că, în aceeași noapte, când ofițerul de poliție Hanson a discutat cu Duncan, acesta a oferit chitanțe care dovedeau că se aflase în Boston la ora intrării prin efracție.

– Probabil te-a scos din sărite faptul că a venit aici, că a agitat apele.

Eli își mută privirea asupra lui Wolfe. Afirmația lui nu fusese nicidecum o întrebare la care aștepta răspuns, reflectă Eli.

– Nu m-a încântat asta, dar, mai mult, m-am întrebat cine l-a angajat să vină aici, să mă urmărească, să pună întrebări.

– Răspunsul facil ar fi: cineva interesat să afle cu ce te ocupi.

– Iar răspunsul facil la asta e că mă ocup să mă adaptez, să lucrez, să am grijă de Bluff House până se refa-ce bunica mea. Cum Duncan nu ar fi avut ce altceva

să raporteze clientului sau clienților lui, nu pot decât să presupun că își iroseau banii. Dar asta îi privește.

– Ancheta privind uciderea soției tale e încă deschisă, Landon. Încă mai ești pe listă.

– O, sunt conștient de asta. La fel cum sunt conștient că ar fi grozav și convenabil dacă m-ați putea asocia cu o a doua anchetă pentru crimă.

– Cine a pomenit de o a doua crimă?

Ticălos îngâmfat, reflectă Eli, dar își păstră tonul calm:

– Ești polițist la Criminalistică. Dacă ai fi crezut că moartea lui Duncan a fost un accident, nu te-ai afla aici. Ceea ce înseamnă că e vorba fie de crimă, fie de o moarte suspectă. Am fost cândva avocat de drept penal. Știu cum funcționează lucrurile astea.

– Da. Da, cunoști toate mecanismele în detaliu.

Corbett ridică o mână.

– Poți să dovedești unde te aflai, domnule Landon, între miezul nopții și ora cinci a dimineții de vineri?

– Vineri dimineața? M-am dus la Boston joi. Eram acasă la părinții mei când am primit telefonul legat de spargerea locuinței. Am urcat la volan și am venit direct acasă. Cred că am ajuns aici pe la unsprezece jumătate, înainte de miezul nopții, în orice caz. Nu sunt sigur în privința orei exacte. M-am dus să o văd pe Abra – Abra Walsh, femeia care a fost atacată în Bluff House.

– Ce căuta ea în casă dacă tu nu erai acasă? întrebă Wolfe. Te culci cu ea?

– Și cum anume e relevantă viața mea sexuală pentru această anchetă?

– Scuze, domnule Landon. Privirea de avertizare pe care Corbett i-o aruncă lui Wolfe, deși subtilă, era tăioasă. Ne poți spune de ce se afla domnișoara Walsh în casă la ora respectivă?

– Ea se ocupă de curățenie aici, face acest lucru de câțiva ani pentru bunica mea. Venise la curățenie în ziua respectivă și nu mai ținea minte dacă închisese toate ferestrele. A fost furtună. Presupun că ați vorbit deja cu ea, dar am să vă ofer și eu o descriere. Știind că eu eram la Boston, a venit să verifice ferestrele și să îmi lase

o caserolă cu tocăniță pe care o pregătise pentru mine. Cineva a prins-o din spate – se luase curentul, așa că era întuneric. A reușit să scape, a fugit cu mașina până la prietenii ei – vecinii ei apropiați, Mike și Maureen O'Malley. Mike a luat legătura cu mine și cu poliția. Am plecat din Boston imediat după telefonul lui Mike și m-am întors cu mașina în Whiskey Beach.

– Ajungând cândva între unsprezece jumătate și miezul nopții.

– Corect. Abra era zguduită, și, cum își rănise atacatorul când se zbătuse să scape, avea pe haine sângele atacatorului ei. Ofițerii care au venit la fața locului i-au luat hainele drept probe. Am petrecut ceva timp la familia O'Malley înainte să vin aici. Abra a venit cu mine. Ne-am întâlnit cu ofițerul de poliție Hanson.

– Prieten de-al tău, interveni Wolfe.

– L-am cunoscut pe Vinnie din adolescență și pe la douăzeci de ani. Nu l-am mai văzut de câțiva ani. Eli ignoră aluzia lui Wolfe, își menținu vocea calmă. Poliția care a venit la fața locului a constatat că cineva întrerupsese curentul și dezactivase alarma. La momentul respectiv nu am constatat să lipsească ceva, nici nu era nimic nelalocul lui. I-am spus ofițerului Hanson despre Kirby Duncan, și, după cum am afirmat anterior, domnișoara Walsh și-a descris atacatorul ca fiind un bărbat cu o constituție diferită. Fiind o persoană conștiincioasă, ofițerul Hanson a afirmat că avea să discute cu Duncan care, din câte știu, era cazat la pensiunea Surfside. Din nou, nu știu ora exactă când a plecat ofițerul Hanson. Aș estima cândva în jur de douăsprezece jumătate sau puțin mai devreme.

Mare păcat, reflectă Eli, că nu notase orele.

– După ce a plecat el, am coborât, însoțit de domnișoara Walsh, la subsol. Avem un generator instabil și speram să pot obține puțin curent. Când eram jos și scotoceam după unelte, am descoperit, în cea mai veche secțiune a beciului, un șanț mare. Pe lângă el mai erau unelte, pe care poliția le-a ridicat drept probe – târnăcoape, lopeți, genul ăla de lucruri. E evident că, oricine ar fi spart casa, a mai făcut-o și altădată.

– Pentru a săpa un șanț în beci? sugeră Corbett.

– Dacă ați fi petrecut cât de puțin timp în Whiskey Beach ați fi auzit despre legendă – despre zestre, comoară. Pentru fiecare persoană care crede că este o prostie, există altele cinci care cred cu sfințenie în legendă. Nu pot să jur că ăsta a fost scopul efracției, al săpăturilor, dar e o ipoteză viabilă că cineva se aștepta să dezgroape o avere în bijuterii.

– Ai fi putut să sapi șanțul tu însuți.

De data aceasta Eli abia dacă îi aruncă o privire de o clipă lui Wolfe.

– Eu nu aș fi avut nevoie să intru prin efracție într-o casă în care deja locuiesc și ar fi fost destul de stupid din partea mea să îi arăt șanțul Abrei sau polițiștilor dacă mi-aș fi petrecut timpul săpând. În orice caz, am stat destul de mult acolo jos. Am reușit să pun în funcțiune generatorul pentru a obține curent de urgență. Când am urcat, am făcut focul. Era frig în casă, iar Abra era încă tulburată. Am băut niște vin, am stat aici. Ea a adormit pe canapea. Știu că era în jur de două noaptea când am urcat în dormitor. M-am trezit pe la șapte jumătate, poate mai mult spre opt, a doua zi dimineață. Ea plecase, lăsase o omletă în sertarul termic. Îi place să hrănească oamenii, se pare că nu se poate abține. Nu știu la ce oră a plecat.

– Deci nu ai un alibi.

– Nu, îi spuse lui Wolfe. După standardele tale, cred că nu. De ce anume crezi că l-aș fi ucis?

– Nu te acuză nimeni, domnule Landon, începu Corbett să spună.

– Stai aici și mă interoghezi despre unde mă aflam. Ești însoțit de anchetatorul-șef în cazul uciderii soției mele. Nu trebuie să mă acuzați ca să îmi dați de înțeles că sunt suspect. Mă întrebam care ar fi putut fi mobilul meu.

– Duncan era un investigator temeinic. Te investiga pe tine, iar tu știai. Și toate materialele lui privind această investigație au dispărut.

– Tu îl cunoşti. Eli dădu din cap spre Wolfe. Probabil a fost poliţist la un moment dat. Tu îl cunoşteai. Tu l-ai angajat?

– Noi suntem cei care punem întrebările, domnule Landon.

Eli se întoarse din nou spre Corbett.

– De ce nu întrebi de ce naiba aş omorî un om pe care nu l-am întâlnit niciodată.

– Poate că a dat la iveală probe despre tine, începu Wolfe. Poate ţi-a stârnit neliniştea.

– A dat la iveală probe despre mine în Whiskey Beach în legătură cu o crimă pe care nu am comis-o în Boston? Unde dracu' este? Un investigator temeinic înregistrează informaţiile, păstrează copii de siguranţă. Unde sunt probele?

– Un avocat inteligent care cunoaşte toate mecanismele în detaliu ar avea grijă să distrugă acele dovezi. I-ai luat cheile, ai mers cu maşina la Boston, te-ai dus glonţ la biroul lui şi te-ai descotorosit de toate informaţiile înregistrate, toate fişierele de pe calculator, tot tacâmul. Ai făcut acelaşi lucru şi în apartamentul lui.

– Biroul şi apartamentul lui din Boston au fost devalizate? Eli se lăsă pe spate. Asta e interesant.

– Tu ai avut timp, oportunitate, motiv.

– În mintea ta, fiindcă eşti atât de al naibii de sigur că am omorât-o pe Lindsay încât eşti convins că eu am făcut asta. Eli continuă înainte ca Wolfe să apuce să vorbească: Deci hai să reconstituim. Fie a acceptat să mă întâlnească la far în toiul nopţii – în ploaie –, fie am reuşit cumva să îl momesc să vină aici, şi asta după ce a dezgropat dovezi cum că aş fi ucis deja pe cineva. Înseamnă totodată şi că m-am strecurat din casă în timp ce Abra dormea – nu ar fi fost imposibil, recunosc. Apoi l-am omorât pe Duncan, m-am dus la pensiune, m-am strecurat înăuntru, i-am strâns toate lucrurile şi le-am luat cu mine, la fel şi maşina lui. Presupun că m-am dus cu maşina lui până la Boston, am intrat în biroul şi în apartamentul lui, m-am ocupat şi de acelea. Apoi am venit înapoi. Ar fi fost stupid să mă întorc tot în maşina lui, dar cum altfel aş fi putut

să ajung înapoi? Apoi trebuie să mă descotorosesc de maşina lui pe undeva, să mă întorc pe jos la Bluff House, să intru din nou în casă fără ca Abra să-şi fi dat seama că am lipsit.

Ştia bine că nu avea nici un rost să apeleze la Wolfe, prin urmare se întoarse spre Corbett:

– Pentru numele lui Dumnezeu. Dacă analizăm doar aspectele de logistică, încadrarea în timp, aş fi avut nevoie de un noroc incredibil ca să apuc să fac toate astea înainte ca Abra să se trezească să îmi facă o nenorocită de omletă.

– Poate nu ai făcut-o singur.

Acum Eli îşi simţi furia gata să explodeze şi se întoarse asupra lui Wolfe:

– Ai de gând să o târăşti şi pe Abra în asta? O femeie pe care nu o cunosc decât de câteva săptămâni decide brusc să mă ajute să comit o crimă? Doamne, Dumnezeule!

– Aşa susţii tu, că de câteva săptămâni. Dar Duncan a investigat cazul aici, şi aici a descoperit destule cât să devină o ameninţare. De cât timp ţi-o tragi cu *menajera*, Landon? I-ai pus coarne soţiei tale, iar ea a aflat. Îţi oferă doar un motiv în plus să o omori.

Furia pe care reuşise să o ţină în frâu, fierbând înăbuşit, dădu în clocot acum:

– Dacă vrei să mă hăituieşti din nou, n-ai decât. Dar pe ea n-o amesteca.

– Altfel ce? O să încerci să mă omori şi pe mine?

– Detectiv Wolfe.

Corbett îi aruncă aceste cuvinte pe un ton tăios.

– Crezi că ai scăpat nepedepsit o dată, aşa că îţi închipui că poţi să scapi din nou.

Ignorându-l pe Corbett, Wolfe îşi trânti palmele pe coapse, se aplecă în faţă.

Încercând să îl îngrămădească, reflectă Eli, aşa cum îi plăcea să încalce spaţiul personal la interogatorii.

– Da, l-am cunoscut pe Duncan. A fost unul dintre prietenii mei. Mi-am stabilit ca ţel în viaţă să te văd pedepsit pentru el. Nu ai să-mi mai aluneci printre degete de data asta. Tot ceea ce faceţi tu şi femeia aia, tot ceea

ce aţi făcut, tot ce vă gândiţi să faceţi, eu am să ştiu. Şi când am să te pun la pământ, ai să rămâi la pământ.

– Ameninţări şi hărţuire, spuse Eli, nefiresc de calm din nou. Asta ar trebui să îi ofere avocatului meu o platformă excelentă de lansare. Am îndurat asta înainte şi am lăsat ca viaţa pe care o aveam să dispară pe apa sâmbetei. Nu am să mai îndur. V-am răspuns la întrebări. De-acum înainte va trebui vă adresaţi avocaţilor mei. Se ridică în picioare. Vreau să ieşiţi din casa mea.

– Casa bunicii tale.

Eli dădu din cap.

– Daţi-mi voie să mă corectez. Vreau să ieşiţi din casa bunicii mele.

– Domnule Landon. Corbett se ridică în picioare. Îmi cer scuze dacă te simţi ameninţat sau hărţuit.

Eli nu făcu decât să se holbeze la el.

– Serios? Dacă?

– Adevărul este că, datorită asocierii, datorită motivului pentru care se afla victima aici, în Whiskey Beach, eşti o persoană care prezintă interes. Aş dori să te întreb dacă deţii o armă de foc.

– O armă de foc? Nu. Nu, nu deţin.

– Există o armă de foc în casă?

– N-am de unde să ştiu. Acum zâmbi. Este casa bunicii mele.

– Vom veni cu mandat, interveni Wolfe.

– Atunci veniţi. O să aveţi nevoie de mandat ca să puneţi din nou piciorul în casa asta, fiindcă eu m-am săturat să mă tot sâcâi şi hăituieşti. Porni spre uşă, o deschise. Am terminat.

– N-ai decât să crezi asta, bombăni Wolfe, ieşind cu paşi mari.

– Apreciez timpul acordat, spuse Corbett.

– Bine, fiindcă mai mult nu vă acord.

Eli închise ferm uşa. Apoi îşi lăsă mâinile să se strângă în pumni.

Corbett aşteptă până când el şi Wolfe ajunseră în maşină.

– Pe toţi dracii! Ce naiba ai făcut?

– El a făcut-o, şi nu mai poate scăpa nepedepsit de data asta.

– La dracu'! Înfuriat, Corbett călcă acceleraţia. Chiar dacă ar fi avut un motiv, ceea ce nu ştim, nu putem dovedi, iar oportunitatea lui e sub zero. Reuşeşte să îl aducă pe Duncan la far în toiul nenorocitei de nopţi, îl împuşcă, îl împinge de pe stâncă, apoi reuşeşte să facă toate celelalte? Descrierea făcută de el este perfect corectă.

– Nu şi dacă femeia e implicată şi ea. Ar fi putut să îl momească pe Duncan până acolo, apoi să îl urmeze pe Landon la Boston, să îl aducă înapoi cu maşina şi să îi ofere un alibi.

– Asta e o porcărie. O nenorocită de porcărie. Nu o cunosc, dar mi-a lăsat impresia de persoană sinceră şi care nu are nimic de ascuns. La fel şi vecinii ei. Iar eu îl cunosc pe Vinnie Hanson. E un poliţist bun. El garantează pentru amândoi. Totul s-a petrecut exact cum au spus ei. Intrarea prin efracţie, nenorocitul de şanţ, încadrarea în timp.

– Landon are bani. Banii cumpără o mulţime de garanţii.

– Ai al naibii de multă grijă, Wolfe. Te afli aici fiindcă te-am invitat noi. Putem revoca invitaţia şi exact asta am de gând să recomand. Eşti al dracului de obsedat şi tocmai mi-ai distrus orice şansă de a-l face pe Landon să coopereze.

– Şi-a omorât soţia. L-a omorât pe Duncan. Să aştepţi cooperare din partea lui e o tâmpenie.

– Ai avut la dispoziţie un an întreg în care să îl înhaţi pentru uciderea soţiei şi nu ai făcut-o. Pentru Duncan este al dracului de mult mai puţin probabil. Dacă nu ai fi atât de încăpăţânat, te-ai întreba cine l-a angajat pe Duncan, de ce, şi unde naiba s-a aflat persoana respectivă între miezul nopţii şi ora cinci în dimineaţa zilei de vineri. Te-ai întreba cine a spart casa aia în timp ce Landon se afla la Boston şi de unde ştia că era la Boston.

– Sunt două chestii care nu au absolut nici o legătură una cu alta.

Corbett se mulțumi să clatine din cap:
– Obsedat, repetă el în barbă.

Rămânând în casă, Eli urcă direct la etaj, coti spre aripa sudică și intră în ceea ce considerase dintotdeauna a fi camera cu amintiri. Diverse cufere conțineau obiecte disparate ce le aparținuseră strămoșilor lui. O pereche de mănuși de dantelă, o cutiuță muzicală cu un fluture cu pietre prețioase, o pereche de pinteni de argint bogat decorați. Trei jurnale legate în piele, mai multe medalii militare, un superb sextant de alamă, un mojar și pistil de marmură, o pereche de pantofi cu nasturi de satin și alte mărunțișuri interesante ale familiei Landon se amestecau în combinații care lui i se păreau fermecătoare și spontane.

Printre ele se număra și un cufăr cu arme de foc antice. Încuiat, remarcă el cu o ușurare considerabilă, ca întotdeauna. Puștile de vânătoare, o carabină Henry excelent conservată, fascinantul pistol de buzunar cu mâner de fildeș, pistoalele de duel în stil georgian, flintele și un Colt 45 cu aspect amenințător.

Nu se relaxă până nu se asigură că fiecare locaș din dulăpiorul confecționat anume în acest scop conținea arma potrivită. Erau toate prezente și confirmate, își spuse. Cel puțin putea fi sigur că nici una dintre armele de foc ale familiei Landon nu îl omorâse pe Kirby Duncan. Din câte știa el, nici una dintre acele arme nu fusese folosită vreodată de când se născuse el, și cel mai probabil nici cu o generație înainte. Erau prea valoroase pentru a exersa trasul cu arma sau a le folosi în scopuri sportive, reflectă el, amintindu-și ziua în care bunicul lui îi permisese unui Eli fascinat, în vârstă de opt ani, să pună mâna pe una dintre flinte, explicându-i între timp istoria ei.

Erau valoroase, își spuse Eli din nou, rătăcind prin încăpere. Doar pistoalele de duel luate separat valorau câteva mii de dolari. Și ar fi fost ușor de transportat, ușor de vândut unui colecționar. O vitrină încuiată nu ar fi constituit nicidecum o piedică pentru un hoț,

și totuși cel care făcuse săpături în subsolul casei, oricine ar fi fost el, nu preferase pasărea din mână.

Oare nu știuse despre ele? Nu cunoștea suficient de bine dispunerea încăperilor din casă și istoria ei? În afară de armele de foc – și era sigur că tot ceea ce se afla în acea vitrină valora cel puțin o sumă cu șase cifre –, casa adăpostea nenumărate obiecte de valoare, ușor de luat.

Bunica lui ar fi observat, în cele din urmă. Dar existase o fereastră rezonabilă de timp între accidentul ei și momentul în care se mutase el în casă. Însă dacă și când intrusul se folosise de acea fereastră de timp, aparent se concentrase exclusiv pe subsol.

Se concentrase, își spuse Eli din nou. Deci nu era interesat pur și simplu de bani, altfel de ce nu ar fi luat ceea ce îi era ușor la îndemână? Era foarte interesat de *comoară*.

Câtă logică avea așa ceva? se întrebă el. Puteai petrece o noapte întreagă cărând din casă obiecte în valoare de câteva milioane – lucrări de artă, suvenire, obiecte de colecție, argintărie – Dumnezeule, uriașa colecție de timbre a unchiului lui după bunici, care era expusă în bibliotecă. Sau puteai să îți petreci doar naiba știa câte nopți ciopârțind podeaua beciului cu unelte de mână, în căutarea unei legende.

Mai mult decât bani, deci, își spuse el din nou, rătăcind prin casă, analizând în mintea lui, speculativ, obiectele de valoare ușor transportabile. Era oare fiorul aventurii? Credința sinceră într-o comoară neprețuită? Era oare o obsesie, precum obsesia lui Wolfe împotriva lui?

Ideea îi purtă pașii înapoi în beci, pentru a studia mai atent rezultatul muncii intrusului. Dintr-un impuls, coborî în șanț, constatând că îi ajungea aproape până la brâu în unele locuri. După cum vedea el, i se părea că săpăturile începuseră din mijloc, apoi se deplasaseră într-un fel de rețea. Nord, sud, est, vest.

Ca niște puncte cardinale? De unde naiba să știe el?

Ieși din șanț, își scoase telefonul pentru a face fotografii din mai multe unghiuri. Polițiștii aveau poze, dar acum le avea și el pe ale lui. Dintr-un motiv necunoscut,

acest gest îl făcu să se simtă activ. Îi plăcea senzaţia că făcea ceva. Orice.

În completare, urcă din nou în casă, luă telescopul de alamă de pe suportul de mahon – un cadou oferit bunicii lui – şi îl scoase pe terasă. A fi activ însemna a fi informat. Poate nu era momentul ideal să iasă la o plimbare pe jos sau cu maşina în zona farului, dar acest lucru nu însemna că nu putea să vadă.

Orientă telescopul, îl focaliză, îl reglă până reuşi să vadă clar banda galbenă a poliţiei. Blocaseră accesul la întreaga zonă, inclusiv farul. Observă câţiva oameni în spatele benzii – curioşii, şi câteva maşini cu aspect oficial. Întoarse telescopul, îl îndreptă în jos, studie ceea ce presupunea a fi tehnicieni la scena crimei lucrând pe stânci, udându-se leoarcă în pofida echipamentului de protecţie.

Căzuse de la o înălţime mare, reflectă el, folosind telescopul pentru a estima distanţa de la faleză până la stâncile de dedesubt. Cel mai probabil căderea ar fi fost suficientă pentru a-l omorî pe Duncan. Dar faptul că îl împuşcase mai întâi îi garantase moartea.

De ce? Ce anume ştiuse, văzuse, făcuse? Şi care era legătura dintre acel lucru şi moartea lui Lindsay? În mod logic ar fi trebuit să existe o anumită legătură. Nu credea că Wolfe se înşelase în această privinţă. Doar dacă nu cumva întreaga poveste era la fel de ilogică precum săpatul în beci după o comoară de piraţi, cele două crime erau legate între ele.

Ceea ce deschidea posibilitatea ca uciderea lui Duncan să fi avut legătură cu intrusul. Din nou, de ce? Ce anume ştiuse, văzuse, făcuse?

O enigmă. În cealaltă viaţă a lui, îi făcuseră plăcere enigmele. Poate era timpul să vadă dacă încă mai avea talent pentru ele.

Lăsă telescopul pe terasă, urcă din nou la etaj pentru a-şi lua un carneţel şi un stilou. Când trecu de data aceasta prin bucătărie îşi făcu în grabă un sendviş şi, la naiba, adăugă şi o bere. Duse totul în bibliotecă, aprinse focul şi se aşeză la magnificul birou antic al străbunicului lui.

Intenţionase să pornească de la moartea lui Lindsay, dar îşi dădu seama că nu acela fusese începutul – nu cu adevărat. Considerase primul lor an de căsnicie o perioadă de adaptare. Cu bune şi cu rele, cu mişcări în lateral, dar cu multă concentrare, de ambele părţi, pe mobilarea şi decorarea noii case.

Lucrurile începuseră să se schimbe între ei, dacă era să recunoască sincer, la doar câteva luni după ce se mutaseră în acea casă.

Ea hotărâse că îşi dorea mai mult timp înainte de a întemeia o familie, iar lui i se păruse corect. El investise foarte mult timp şi energie în munca lui. Ea îşi dorise ca el să ajungă partener cu drepturi depline, iar el simţise că era pe drumul cel bun în acest sens.

Ei îi făcuse plăcere să primească oaspeţi, să meargă în vizită, şi îşi dezvoltase propria carieră şi reţea socială. Chiar şi aşa, începuseră să se certe, tot mai mult, în legătură cu volumul lui de muncă sau cu conflictele dintre priorităţile lui şi ale ei. Ceea ce era destul de firesc, dacă era sincer în continuare. Săptămânile de muncă de câte şaizeci de ore erau mai degrabă regula decât excepţia, şi, în calitate de avocat de drept penal, îşi petrecuse suficiente nopţi la birou.

Ea se bucurase de beneficii, dar începuse să îi poarte pică pentru jobul care îi aducea acele beneficii. El îi apreciase succesul în propria ei carieră, dar începuse să îi poarte pică pentru conflictul de interese.

La bază? Admise că nu se iubiseră suficient pentru a rezista împreună, nu pe termen lung.

Cum la toate acestea se adăugase intoleranţa ei – iar termenul era corect – faţă de bunica lui, faţă de afecţiunea lui pentru Bluff House şi Whiskey Beach, eroziunea nu făcuse decât să se accelereze. Şi înţelegea acum că, chiar în acel prim an de căsnicie, între ei se formase o fisură emoţională, una care se mărise treptat până când nici unul dintre ei nu mai avusese nici soluţii, nici dorinţă de a o repara.

Şi nu îi purtase şi el pică lui Lindsay pentru propria lui decizie de a-şi limita, apoi de a pune capăt vizitelor lui la Bluff House? Îşi dorise să îşi salveze căsnicia,

dar mai mult din principiu decât din dragoste față de soția lui.

Ceea ce era pur și simplu trist, reflectă el.

Chiar și așa, el nu o înșelase, ceea ce era un plus pentru el.

Își petrecuse o grămadă de timp încercând să calculeze când începuse infidelitatea ei. Concluzia? După nici doi ani de căsnicie, când ea susținuse că avea de stat la muncă peste program, când începuse să facă excursii de weekend de una singură pentru a se *reîncărca* și când viața lor sexuală se dusese naibii.

Notă data aproximativă, numele ei, cei mai apropiați prieteni, rudele, colegii de muncă. Apoi trase o linie de la unul dintre nume, Eden Suskind. Atât prietenă ocazională, cât și colegă de muncă și soția lui Justin Suskind, amantul lui Lindsay în momentul morții ei.

Eli încercui numele lui Justin Suskind înainte de a-și continua notițele.

Eden reprezenta alibiul soțului ei infidel pentru noaptea în care fusese omorâtă Lindsay. Și, oricum, el nu ar fi avut nicidecum motiv să o ucidă. Toate dovezile indicau că intenționase să o ducă într-o excursie romantică în Maine, la un hotel care se dovedise a fi un favorit al ei.

Soția lui cu siguranță nu avea motive să mintă pentru el și fusese umilită și devastată când aventura ieșise la lumină.

Detectivul lui Eli analizase și posibilitatea unui fost amant sau al unui al doilea iubit, unul care ar fi înfruntat-o pe Lindsay și ar fi ucis-o într-o criză de furie și pasiune. Dar acea sămânță nu dăduse roade.

Încă, își aminti Eli.

Lindsay deschisese ușa cuiva în seara aceea. Nu fusese intrare prin efracție, nici semne ale unei lupte. Lista apelurilor ei telefonice și a e-mailurilor ei – de acasă și de la muncă – nu indicase comunicații cu nimeni care să nu fi fost ulterior verificat. Pe de altă parte, Wolfe se concentrase pe el, și poate că și detectivului lui îi scăpase ceva. Cineva.

Conștiincios, Eli notă toate numele pe care și le amintea, ajungând până la cel al coafezei ei.

La capătul a două ore, umpluse mai multe pagini din carnețel, notase referințe încrucișate, întrebări fără răspuns, două atacuri, dacă lua în calcul și căzătura bunicii lui, și o a doua crimă.

Avea să facă o plimbare, decise, să lase informațiile să fiarbă înăbușit.

Se simțea bine, își dădu seama. În pofida – sau poate tocmai datorită – durerilor musculare, se simțea al naibii de bine. Fiindcă în clipa în care ieși din bibliotecă, își dădu seama că nu avea să se lase călcat în picioare a doua oară.

Într-o manieră oribilă, ucigașul lui Kirby Duncan îi făcuse o favoare.

capitolul 12

Abra sună la sonerie mai întâi, în egală măsură din politețe și fiindcă avea nevoie de puțin ajutor. Când nu îi răspunse nimeni, își scoase cheia de la casă, apoi băgă masa de masaj înăuntru. O privire automată spre panoul alarmei și lumina ce clipea acolo o făcu să murmure noul cod în timp ce îl introduse.

– Eli! Ești sus? Mi-ar prinde bine puțin ajutor.

Când nu primi nici un răspuns, răsuflă zgomotos, își folosi masa pentru a ține ușa deschisă înainte de a se întoarce la mașină după plasele de cumpărături.

Le cără înăuntru, le lăsă undeva la întâmplare, băgă cu greu masa și plasa ei mare în salonul larg. Se duse înapoi după alte plase de cumpărături, pe care le cără în bucătărie.

După ce puse la locul lor alimentele proaspete, prinse bonul de la piață de micuțul avizier, despachetă caserola cu supă de cartofi cu afumătură pe care o făcuse în după-amiaza aceea, pâinea cu bere pe care o copsese și, cum se părea că lui Eli îi plăceau foarte mult, restul prăjiturilor ei cu fulgi de ciocolată.

În loc să încerce să dea de el, se întoarse, își instală masa, aranjă lumânările pe care le alesese, înteți focul, apoi mai adăugă un buștean. Poate că intenționa să găsească pretexte cum că nu voia sau nu avea nevoie de masajul programat, dar avea să-i fie greu să facă așa ceva din moment ce ea deja pregătise totul.

Satisfăcută de acest gând, urcă la etaj în eventualitatea că era prea cufundat în muncă pentru a o auzi, sau dormea adânc, sau era la duș, sau în sala de sport.

Nu îl găsi, însă descoperi că metoda lui de a-și face patul presupunea să strângă grămadă plapuma. O scutură, la fel și pernele – un pat aranjat era un pat odihnitor, după părerea ei –, împături puloverul pe care și-l aruncase pe un scaun, aruncă șosetele de pe podea de lângă scaun în coșul de rufe.

Ieșind, aruncă o privire în sala de sport și luă salteaua de yoga întinsă pe podea drept un semn bun. Curioasă, cercetă și aripa lui de la etaj, apoi coborî din nou pentru a examina parterul. Observă carnețelul de notițe, farfuria și sticla de bere goală (cel puțin folosise un suport de pahare) de pe fabuloasa masă de birou antică.

– Oare ce faci, Eli? Luă farfuria și sticla, citind între timp prima pagină a notițelor lui. Ei, asta e interesant.

Nu cunoștea toate numele, dar urmări liniile trase între ele, săgețile, notele mâzgălite. Câteva schițe reușite presărate printre observații. Avea mâna bunicii lui, își dădu ea seama, recunoscând una în care detectivul Wolfe era reprezentat cu o pereche de coarne de diavol și un rânjet fioros ce dezvelea colți ascuțiți.

Răsfoind carnețelul – era evident că petrecuse ceva timp cu acest lucru, reflectă ea – își găsi propriul nume, legătura acestuia cu Hester, cu el, cu Vinnie și cu Duncan Kirby.

Și o schiță cu ea, ceea ce o încântă. O desenase întinsă pe nisip la marginea apei, cu o coadă de sirenă răsucindu-se șerpuitor de la talie în jos.

Desenă cu degetul linia cozii înainte de a continua lectura.

Realizase o cronologie a nopții în care murise Duncan, una care părea destul de corectă, după cum își amintea ea evenimentele. Și notase că moartea ar fi avut loc între miezul nopții și cinci dimineața.

Deci poliția vorbise cu el, așa cum făcuse și cu ea.

Fără îndoială, nu fusese plăcut. Având în vedere că mașina lui era în fața casei, probabil ieșise pe jos. Ea făcuse supă, copsese pâine, făcuse o scurtă sesiune de yoga pentru a se calma după vizita poliției. Bănuia că Eli își descărcase tensiunea în notițe. Și, cel mai probabil, ieșise la o plimbare pentru a se descărca de restul.

Foarte bine.

Duse farfuria și sticla în bucătărie, apoi ieși pe terasă. Surprinsă să vadă telescopul, se apropie de el. Când se uită prin ocular, câmpul vizual îi fu invadat de imaginea farului.

Nu putea să îl acuze pentru acest lucru. Ba chiar o făcu să își dorească să fi avut și ea un telescop. Strângându-și brațele în jurul ei pentru a se proteja de frig, se apropie de marginea terasei pentru a arunca o privire pe plajă.

Și era într-adevăr acolo, remarcă ea, cu mâinile în buzunare, cu umerii ușor cocârjați în fața vântului. Îl urmări până îl văzu cotind spre treptele de pe plajă. Intră din nou în casă, turnă două pahare de vin, apoi le duse pe amândouă la ușă pentru a-l întâmpina:

– O zi superbă, nu-i așa? Îi întinse un pahar. Aproape poți să simți mirosul primăverii dacă te străduiești destul de tare.

– Primăvară? Mi-au înghețat urechile.

– Nu ți-ar fi înghețat dacă ți-ai fi luat o căciulă. Am întețit din nou focul în salonul principal.

Dar privirea lui se oprise deja pe tejgheaua din bucătărie:

– Mi-ai mai adus prăjituri.

– Sunt pentru mai târziu. Se puse intenționat în fața lui pentru a-l bloca. După vin, conversație, masaj, apoi supa absolut delicioasă de afumătură și cartofi cu pâine cu bere pe care le-am făcut azi după-amiază.

– Ai făcut supă și pâine.

– Am considerat asta o activitate terapeutică după ce am avut de-a face cu poliția. Tu te bucuri de rezultate. Au venit și aici.

– Da, au trecut pe aici.

– Poți să-mi povestești despre asta în timp ce ne bem vinul. Sau vrei să încep eu?

– În ordine cronologică. Se dezbrăcă de jachetă, o aruncă pe un scăunel de bucătărie. Ce-i? întrebă, când ea nu făcu decât să îl fixeze cu privirea, ridicând din sprâncene.

– Nu te-a învățat mama ta să îți pui hainele în cuier?

– Pentru numele lui Dumnezeu, bombăni el, dar își luă jacheta, se duse în spălătorie pentru a o agăța de un cui de lemn. E mai bine?

– Chiar perfect. Ordine cronologică înseamnă că eu încep. Din impuls, luă sticla de vin. Pentru orice eventualitate, adăugă ea, pornind spre salonul mare.

– Tu ai pregătit toate astea? întrebă Eli când văzu masa de masaj.

– Da, și să nu-ți faci gânduri ciudate. Un masaj e un masaj, sexul e sex. S-ar putea să le primești împreună, dar nu când te taxez. Iar acum te taxez.

– Pentru masaj sau pentru sex, fiindcă ar trebui să știu dinainte prețul.

– Ești un tip amuzant când nu stai cufundat în gânduri negre. Se așeză pe canapea, își strânse picioarele lângă corp. Deci, în principiu, a trebuit să le prezint în amănunt celor doi anchetatori, unul local, unul din Boston, ce s-a întâmplat aici joi noaptea când am venit inițial să verific ferestrele, să merg înapoi în timp până la conversația mea cu Duncan din subsolul bisericii. Apoi să indic ora la care te-ai întors din Boston, când te-ai întâlnit cu mine acasă la Mike și Maureen, când ai venit aici să vorbești cu Vinnie. Ce i-am spus lui, ce ai spus tu, ce a spus el – toate lucruri pe care le știi deja. Cum am coborât la subsol, cum am găsit în cele din urmă groapa aia mare, și i-am confirmat că am rămas peste noapte, adormind exact în acest loc. La ce oră m-am trezit, ceea ce a fost în jur de șase. Moment în care m-am gândit

să vin sus și să mă strecor în pat lângă tine, deși nu am simțit nevoia să le spun și lor asta.

– Nu ai simțit nevoia, aparent, să-mi spui nici mie, până acum.

– Nu, așa e. Dormeai adânc. Dar am urcat, totuși, adăugă.

Ochii lui se îngustară.

– Ai venit sus în dimineața aia?

– Da. M-am trezit ușor neliniștită – stres rezidual, cred. Și sincer recunoscătoare că nu eram singură, dar prin minte îmi treceau toate evenimentele din noaptea precedentă așa că *mă simțeam* atât de singură aici jos. M-am dus să văd dacă nu cumva erai, din întâmplare, treaz, și nu erai. M-am gândit dacă să te trezesc, am decis că mai bine nu. Adevărul este că, simplul fapt de a te fi văzut acolo m-a ajutat să nu mă simt singură aici jos.

– Ar fi trebuit să mă trezești. În funcție de cum o făceai, ai fi putut să rămâi tu acolo sus, sau aș fi coborât eu aici cu tine ca să nu mai fii singură.

– Mintea de pe urmă. Le-am spus totuși polițiștilor că am urcat devreme, am văzut că încă dormeai, așa că am coborât pur și simplu înapoi. Am avut impresia foarte clară că detectivul ăsta Wolfe al tău mă crede mare curvă și o mincinoasă mizerabilă.

– Nu e detectivul Wolfe al meu.

– El așa crede. Abra sorbi din vin. Le-am dat toate detaliile. Am coborât înapoi, am făcut cafea, am mâncat niște fructe, am tăiat câteva bucăți de pepene, ananas și așa mai departe pentru tine, am făcut o omletă, am lăsat-o la cald, ți-am scris un bilețel, m-am dus acasă și am meditat înainte să mă schimb pentru un curs programat devreme.

– Știau când au venit aici că nu aveam cum să îl fi ucis pe Duncan, apoi să fi mers până în Boston, să îi fi percheziționat biroul și apartamentul, apoi să mă fi întors acasă.

– Biroul lui? În Boston? Ce-i cu asta?

– Se pare că cineva a răscolit biroul și apartamentul lui Duncan din Boston, i-a șters toate înregistrările,

toate calculatoarele. Ceea ce sugerează că însuşi clientul a fost ucigaşul lui, doar dacă nu eşti convinsă că eu l-am ucis. Dar au vorbit cu tine, ştiau că m-ai văzut aici la aproape ora două noaptea şi pe la şase dimineaţa. Nu ar fi fost doar greu pentru mine să fac toate astea în patru ore – pur şi simplu, nu ar fi fost posibil. Ştiau că nu am avut destul timp.

– Asta depinde. Bău din nou. Dacă eşti Wolfe şi crezi că sunt o mare curvă mizerabilă şi mincinoasă, asta aproape că mă aruncă în poziţia de complice la crimă.

– Dumnezeule! Eli lăsă jos paharul pentru a-şi apăsa podul palmelor peste ochi. Îmi pare rău.

– O, mai taci. Nu tu insinuezi că aş fi o mare curvă mizerabilă şi mincinoasă complice la crimă. Wolfe nu crede că se poate înşela în privinţa faptului că tu ai ucis-o pe Lindsay, ceea ce înseamnă că fără îndoială tu l-ai ucis pe Duncan, ceea ce înseamnă că eu sunt o mare curvă şi aşa mai departe. Am mai cunoscut oameni ca el. Ei cred în mod absolut şi fără urmă de îndoială că au dreptate, prin urmare orice pune sub semnul întrebării acea convingere a lor e o minciună, o eschivare, o greşeală. Bău încet puţin vin. Genul ăsta de oameni... îmi pun la încercare răbdarea.

– Răbdarea?

– Da, chiar înainte să mă scoată din sărite. Celălalt anchetator, Corbett, nu a înghiţit gogoaşa. Era prudent, dar nu a înghiţit gogoaşa cum că aş fi complotat cu tine ca să îl ucidem pe Duncan, nici nu s-a arătat prea interesat de şirul de întrebări al lui Wolfe care l-a dus la concluzia că noi doi nu doar ne-am cunoscut cu mult timp înainte să te întorci tu la Whiskey Beach, ci am şi avut o aventură fierbinte, sexy, secretă, ceea ce, firesc, înseamnă că amândoi am fost complici la uciderea lui Lindsay.

Se foi, aproape mimând inconştient poziţia sirenei.

– I-am spus în faţă că încă nu am decis dacă am de gând să fac sex fierbinte cu tine, dar sunt tentată, şi că dacă o voi face, nu va fi un secret şi nu va constitui neapărat o aventură, sau cel puţin nu în sensul la care

se referea el, fiindcă nici unul dintre noi nu e căsătorit sau implicat într-o relaţie cu altcineva.

– Le-ai spus...

Eli se mulţumi să ofteze, îşi luă din nou vinul.

– Ei bine, m-a făcut să-mi pierd răbdarea, apoi m-a scos din sărite. M-a scos din sărite urât de tot şi e destul de greu să mă enerveze cineva. Brusc sunt o mincinoasă, o trădătoare, o distrugătoare de căsnicii, o stricată şi o ucigaşă. Şi totul fiindcă el nu poate accepta că a apăsat pe butoanele greşite, iar tu nu ai omorât pe nimeni. Dobitoc. Îşi completă vinul din pahar, apoi îi întinse sticla lui Eli. El nu făcu decât să clatine din cap. Deci. Rândul tău.

– Nu am prea multe de adăugat. Le-am făcut o prezentare a evenimentelor, care s-a suprapus fără îndoială cu a ta şi cu a lui Vinnie – pe care Wolfe s-ar putea să îl considere un poliţist corupt pentru a se potrivi cu cealaltă prietenă a mea, curva mizerabilă şi mincinoasă.

– Şi complice la crimă, îi aminti Abra, ridicând paharul.

– Suporţi bine.

– Acum, după ce am curăţat şi tăiat cartofi şi am băut un pahar de vin. Dar să revenim, cineva a intrat în biroul şi în apartamentul lui Duncan din Boston, iar acum nu mai există nici o arhivă a clienţilor lui, care l-ar fi putut angaja să te investigheze. Şi toate lucrurile lui au fost strânse de la pensiune. Deci este un pas foarte logic spre acel client. Poliţia trebuie să facă acel pas.

– Nu şi dacă e vorba de Wolfe. Sunt nenorocita lui de balenă albă.

– Am urât cartea aia. Oricum, nimeni dintre cei care îl cunosc pe Vinnie nu îl va considera un poliţist corupt. Şi cum noi doi nu ne cunoşteam înainte să te muţi aici, nu se poate dovedi contrariul. Adaugă la asta postul meu sexual şi e chiar greu să mă etichetezi drept o mare curvă. Toate astea cântăresc pur şi simplu în favoarea ta, Eli.

– Nu îmi fac griji în privinţa asta. Nu îmi fac griji, insistă el, când ea nu făcu decât să ridice din nou din

sprâncene. Nu asta e reacția. Sunt interesat. A trecut multă vreme de când nu am mai fost interesat de ceva în afară de scris, dar sunt interesat să dezleg enigma asta.

– Bun. Toată lumea ar trebui să aibă un hobby.

– Asta e sarcasm.

– Nu prea. Nu ești polițist sau detectiv, dar ești o parte interesată legitim. Iar acum, la fel sunt și eu. Avem un hobby în comun. Am să-ți mărturisesc ceva. Ți-am văzut notițele în bibliotecă.

– În regulă.

– Dacă ai ceva ce nu vrei să văd – cum ar fi acea fabuloasă schiță cu mine sirenă, care mi-ar plăcea la nebunie dacă ai reproduce-o pe hârtie de calitate pentru a putea să rămână la mine – trebuie să o închizi undeva. Eu am o cheie și intenționez să o folosesc în continuare. Umblam prin casă căutându-te.

– În regulă. Se simțea într-adevăr ușor jenat în legătură cu schița. Uneori mâzgăliturile mă ajută să gândesc.

– Alea nu erau mâzgăleli, erau desene. Mâzgăliturile sunt ceea ce fac eu și arată ca niște animale din baloane nereușite. Mi-a plăcut și Wolfe Vampirul Diavol.

– Aia are ceva potențial.

– Așa m-am gândit și eu, iar desenatul chiar te-a ajutat să gândești. Distribuția personajelor, legăturile dintre ele, sau între ele, cronologiile și factorii, sunt toate acolo, toate logice. Toate astea par a fi un bun început. Cred că am să-mi fac și eu notițe.

Eli reflectă pentru o clipă.

– O să te cerceteze. La Wolfe mă refer. Iar când o va face, nu va reuși să găsească nici un contact între noi înainte de a mă fi mutat eu aici. Totodată, nu va reuși să găsească nimic care să îi indice că ai fi o curvă mincinoasă, criminală, mizerabilă.

– De unde știi? Îi zâmbi. Încă nu ți-am spus povestea mea. Poate sunt o fostă curvă mizerabilă cu tendințe ucigașe.

– Spune-mi povestea ta și lasă-mă pe mine să decid.

– Am să ți-o spun. Mai târziu. Acum e timpul pentru masajul tău.

Eli aruncă o privire neliniștită spre masă.

– Onoarea ta e în siguranță cu mine, spuse ea, ridicându-se în picioare. Nu e un preludiu.

– Mă tot gândesc cum ar fi să mă culc cu tine.

De fapt, se tot gândea să îi sfâșie hainele și să o călărească precum un armăsar în călduri, dar acea exprimare i se părea... lipsită de delicatețe.

– Aș fi dezamăgită dacă nu ai face-o, dar asta nu o să se întâmple în următoarea oră. Dezbracă-te, urcă-te pe masă – cu fața în sus. Mă duc să mă spăl.

– Ești poruncitoare.

– Pot fi, și chiar dacă consider asta un defect și mă străduiesc să îl corectez, nu mi-aș dori să fiu perfectă. M-aș plictisi de mine însămi.

Își lăsă o mână să alunece peste brațul lui când ieși din încăpere.

Cum nu părea a fi momentul potrivit pentru a-i sfâșia hainele, Eli se dezbrăcă de ale lui. Era ciudat, să stea gol pușcă sub cearșaf. Și deveni și mai ciudat când ea se întoarse, porni muzica ei ambientală, aprinse lumânările.

Apoi degetele ei magice începură să îl maseze pe gât, pe partea de sus a umerilor, și nu putu să nu se întrebe dacă era ciudat când gândul la sex alunecă în uitare pentru moment.

– Încearcă să nu te mai gândești atât de intens, îi spuse ea. Eliberează-te de gânduri.

Se gândi să nu se gândească. Se gândi să se gândească la altceva. Încercă să își folosească romanul, dar problemele personajelor lui dispărură odată cu durerile lui musculare.

În timp ce el încercă să nu se gândească, sau să se gândească la altceva, sau să își folosească romanul pentru a evada, ea îl eliberă de noduri, îi calmă durerile, îi topi micile cuiburi fierbinți de tensiune.

Se întoarse pe spate când îi ceru ea, și decise că Abra ar fi putut să rezolve toate problemele de război, economie, toate bătăliile aprige, dacă ar fi reușit pur și simplu să îi aducă pe jucătorii principali pe masa ei de masaj pentru o oră.

– Ai făcut sport.

Vocea ei îl mângâie la fel de expert ca mâinile ei.

– Da, puţin.

– Se simte. Dar spatele tău e un labirint de tensiune, scumpule.

Eli încercă să îşi amintească ultima dată când cineva, inclusiv mama lui, îi spusese scumpule.

– Am avut câteva zile interesante.

– Mmm. Am să îţi arăt câteva mişcări de întindere, câteva exerciţii de eliberare a tensiunii. Poţi să iei o pauză de câteva minute să le faci de fiecare dată când te ridici de la tastatură.

Trase, apăsă, răsuci, frământă, mărunţi, apoi alungă prin frecţii fiecare şoc mărunt, până rămase moale ca apa.

– Cum te simţi? îl întrebă când netezi cu grijă cearşaful peste el.

– Cred că am dat ochii cu Dumnezeu.

– Şi cum arăta ea?

Eli râse înăbuşit:

– Era destul de atrăgătoare, de fapt.

– Întotdeauna am bănuit asta. Nu te grăbi să te ridici. Mă întorc în câteva minute.

Reuşise să se ridice în capul oaselor şi, în cea mai mare parte, să îşi înfăşoare cearşaful în jurul părţilor importante, când ea reintră cu un pahar de apă.

– Bea tot. Îi închise mâinile în jurul paharului, apoi îi dădu la o parte părul de pe frunte. Arăţi relaxat.

– Există un cuvânt între „relaxat" şi „inconştient". Nu-mi vine în minte acum, dar asta e starea mea acum.

– E o stare bună. Eu voi fi în bucătărie.

– Abra. Îi luă mâna. Sună a platitudine şi clişeu, dar am s-o spun oricum. Ai un adevărat har.

Ea îi zâmbi, superb.

– Mie nu mi se pare platitudine şi clişeu. Nu te grăbi.

Când Eli intră în bucătărie, Abra pusese supa la încălzit pe sobă şi ţinea un pahar de vin în mână.

– Ţi-e foame?

– Nu îmi era, dar miroase al naibii de bine.

– Ai chef de o altă plimbare pe plajă mai întâi?

– S-ar putea să am.

– Bun. Lumina e atât de blândă şi de frumoasă la ora asta. O să ne facem poftă de mâncare.

Porni înaintea lui spre spălătorie după jachete şi îşi trase fermoarul bluzei de trening cu glugă.

– Am folosit telescopul mai devreme, îi spuse ea când ieşiră. E bine amplasat.

– Am văzut câţiva tehnicieni la scena crimei făcând cercetări în zona farului.

– Crimele nu sunt o regulă în Whiskey Beach, iar accidentele fatale nu atrag turiştii. E important să îşi facă treaba temeinic. Şi cu cât o fac mai temeinic, cu atât e mai bine pentru tine.

– Se poate, dar are legătură cu mine. Cumva. Poliţistul m-a întrebat dacă există arme de foc în casă. M-am eschivat fiindcă mi-a trecut brusc prin minte că, poate, oricine a intrat cu forţa în casă a luat ceva din colecţia de arme de foc pentru a-l împuşca pe Duncan.

– Dumnezeule! Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Tu nu ai fost niciodată suspectul principal într-o anchetă de crimă. Oricum, sunt toate acolo, la locul lor, încuiate în vitrinele lor. Când poliţiştii vor obţine mandatul de percheziţie, şi îl vor obţine, e posibil să le ia pentru teste. Dar până atunci vor fi aflat deja că nici una dintre armele din Bluff House nu l-a omorât pe Duncan.

– Fiindcă vor fi aflat ce calibru a fost folosit şi eventual chiar şi ce tip de armă. Mi-am luat şi eu porţia de seriale poliţiste, adăugă. Toate armele de foc de acolo sunt de tip antic. Mă îndoiesc că Duncan a fost împuşcat cu o muschetă sau cu un pistol de duel.

– Şansele sunt mici.

– Chiar şi aşa, anulăm efectele muncii noastre de mai devreme dacă vorbim despre poliţişti şi crimă. Clătină capul, dându-şi părul pe spate când ajunseră la baza treptelor de pe plajă, şi ridică faţa spre albastrul tot mai palid al cerului în amurg. Vrei să ştii de ce m-am mutat în Whiskey Beach? De ce aici e locul meu?

– Da, vreau.

– O să-ți spun. E o poveste bună pentru o plimbare pe plajă, deși trebuie să merg mult în trecut, pentru a-ți oferi un context.

– O întrebare, mai întâi, fiindcă am tot încercat să îmi dau seama. Cu ce te-ai ocupat înainte să vii aici și să te lansezi în activitatea de masaj/yoga/confecționare-bijuterii/curățenie?

– Te referi din punct de vedere profesional? Eram director de marketing la o organizație nonprofit de lângă Washington D.C.

Eli o studie – îi privi inelele de pe degete, părul ce zbura în toate direcțiile.

– Bun, asta nu a fost în primele zece ipoteze de pe lista mea.

Ea îl împunse cu cotul.

– Am un masterat în administrarea afacerilor obținut la universitatea Northwestern.

– Serios?

– Cât se poate de serios, și sar prea mult înainte. Mama mea e o femeie fantastică. O femeie incredibil de inteligentă, devotată, curajoasă, *implicată*. M-a născut când era studentă la masterat, iar tatăl meu a decis că era mai mult decât își dorise, prin urmare s-au separat când aveam cam doi ani. Nu prea mai face parte din viața mea.

– Îmi pare rău.

– Și mie mi-a părut o vreme, dar mi-a trecut. Mama mea e avocat pentru drepturile omului. Am călătorit mult. Mă ducea cu ea de câte ori putea. Când nu putea, stăteam cu mătușa mea – sora ei – sau cu bunicii din partea mamei. Dar de cele mai multe ori o însoțeam. M-am ales cu o educație al naibii de bună și am văzut lumea întreagă.

– Stai așa. Stai. Revelația bruscă îl făcu să se uite la ea cu gura căscată. Cumva mama ta e Jane Walsh?

– Da. O cunoști?

– Of. Dumnezeule, Jane Walsh? A câștigat premiul Nobel pentru Pace.

– Ți-am spus că e o femeie fantastică. Voiam să fiu ca ea după ce creșteam, dar cine nu ar fi vrut? Abra își

ridică brațele în aer pentru o clipă, închise ochii pentru a întâmpina vântul. E una la un milion. Una la zece milioane, din punctul meu de vedere. Ea m-a învățat iubire și compasiune, curaj și dreptate. Inițial am încercat să îi calc pe urme, să studiez dreptul, dar, Doamne, nu mi se potrivea absolut deloc.

– A fost dezamăgită?

– Nu. O altă lecție esențială pe care am învățat-o de la ea a fost să îmi urmez mintea și inima. În timp ce se plimbau, Abra își împleti brațul cu al lui. Tatăl tău a fost dezamăgit când nu i-ai călcat pe urme?

– Nu. Suntem amândoi norocoși în privința asta.

– Da, așa e. Așa că am optat pentru masteratul în administrarea afacerilor, orientat spre sectorul organizațiilor nonprofit. Eram bună la asta.

– Sunt convinsă.

– Simțeam că într-adevăr ajut cu ceva, și poate că nu simțeam întotdeauna că mi se potrivește perfect, dar era destul de aproape. Îmi plăcea munca, îmi plăcea viața mea, cercul meu de prieteni. L-am cunoscut pe Derrick la un eveniment de strângere de fonduri pe care îl organizasem eu. Un alt avocat. Probabil sunt atrasă spre domeniul ăsta.

Se opri pentru a privi marea.

– Dumnezeule, ce frumos e aici. Mă uit la mare în fiecare zi și mă gândesc cât sunt de norocoasă să mă aflu aici, să văd asta, să o simt. Mama mea e în Afghanistan acum, lucrând cu și pentru femeile afghane. Și știu că suntem amândouă exact unde ne-a fost menit să fim, făcând ceea ce ne-a fost menit să facem. Dar acum câțiva ani mă aflam în Washington D.C., cu un dulap plin de costume sobre, un birou supraîncărcat, o agendă de întâlniri plină, iar Derrick a părut alegerea potrivită la momentul respectiv.

– Dar nu a fost.

– Într-o manieră ciudată, a fost. Inteligent, fermecător, intens, ambițios. Înțelegea munca mea, eu o înțelegeam pe a lui. Sexul era satisfăcător, conversațiile – interesante. Prima dată când m-a lovit, mi-am permis să cred

că fusese o greşeală teribilă, o aberaţie, doar un moment prost născut din stres.

Fiindcă îl simţi pe Eli crispându-se, îşi frecă mâna liberă pe braţul împletit cu al ei.

– Am văzut furia lui ca pe un semn al pasiunii, posesivitatea lui – ca un fel de compliment. A doua oară când m-a lovit, am plecat, fiindcă o dată poate fi o greşeală teribilă, dar de două ori deja marchează un comportament repetitiv.

Întinzându-se spre ea, Eli închise mâna peste cea pe care ea o pusese pe braţul lui.

– Unii oameni nu detectează comportamentul repetitiv când sunt prinşi în el.

– Ştiu. Am vorbit cu multe femei din grupuri de susţinere şi înţeleg cum poţi fi convinsă să accepţi scuzele sau să începi să crezi că meriţi abuzul. Eu am plecat, şi încă rapid.

– Dar nu l-ai raportat.

Acum oftă.

– Nu, nu am făcut-o. Voiam ca plecatul să fie suficient. De ce să îi distrug cariera sau să ajung în mijlocul unui scandal? Mi-am luat liber de la serviciu pentru scurt timp, ca să nu fiu nevoită să le explic ochiul vânăt colegilor şi prietenilor mei, şi am venit aici pentru o săptămână.

– În Whiskey Beach?

– Da. Venisem aici cu mama cu ani mulţi în urmă, apoi din nou însoţită de mătuşa mea şi de familia ei. Aveam amintiri plăcute de aici, aşa că am închiriat o căsuţă şi m-am plimbat pe plajă, lăsându-mi timp, credeam eu, să mă vindec.

– Nu ai spus nimănui.

– Atunci nu. Făcusem o greşeală şi mi-am spus că reparasem greşeala, iar acum trebuia să-mi văd mai departe de viaţă. Şi, oricât de stupid ar fi fost, îmi era ruşine. După acele zile libere, m-am întors la muncă, dar nimic nu mai părea chiar bine. Prietenii au început să mă întrebe ce se petrece, spunându-mi că Derrick luase legătura cu ei, îi anunţase că suferisem o cădere nervoasă,

ceea ce m-a pus în situaţia umilitoare pentru mine de a le spune că mă lovise şi îl părăsisem.

– Dar el plantase deja seminţele.

Abra ridică privirea spre el.

– E un alt comportament tipic, nu-i aşa? Da, plantase seminţe, suficiente ca unele dintre ele să încolţească. Cunoştea multă lume, era inteligent şi era furios. Răspândise mici aluzii pe ici, pe colo cum că aş fi fost labilă. Şi mă urmărea. Problema când eşti urmărit e că nu îţi dai seama întotdeauna că se întâmplă. Eu nu mi-am dat seama. Nu până nu am început să ies din nou cu bărbaţi, neoficial. Foarte neoficial. Uite.

Arătă spre un pelican, ridicându-se deasupra apei, apoi aruncându-se cu viteză asupra mesei de seară.

– Îmi pare sincer rău pentru peşte, dar îmi place la nebunie să privesc pelicanii. Au o formă atât de ciudată, şi mi se par greoi – ca nişte elani –, apoi se strâng aşa şi se aruncă în jos ca o suliţă.

Eli o întoarse cu faţa spre el.

– Te-a rănit din nou.

– O, Doamne, da. În mai multe feluri. Ar trebui să pun punct aici. Nu e cazul să ştii toate detaliile mărunte. Şeful meu a primit biletele anonime despre comportamentul meu, despre pretinsele mele abuzuri de droguri, alcool, sex, despre faptul că mă foloseam de sex pentru a influenţa donatorii. În cele din urmă au fost suficiente pentru a-l determina să mă cheme şi să mă chestioneze. Şi am fost din nou nevoită să mă umilesc – sau cel puţin aşa am simţit la momentul respectiv – spunându-i despre Derrick. Superiorul meu a vorbit cu superiorul lui şi atunci s-a dezlănţuit iadul. Acum inspiră prelung, atent. La început au fost răutăţi mărunte. Mi-a tăiat cauciucurile, mi-a zgâriat maşina cu cheia. Telefonul îmi suna în toiul nopţii, de mai multe ori, apoi se închidea, cineva îmi anula rezervările pentru prânz sau cină. Calculatoarele mele, cel de la muncă şi cel de acasă, au fost sparte. Bărbatul cu care ieşeam neoficial s-a ales cu geamurile de la maşină sparte şi cu plângeri anonime – urâte – trimise şefului

lui. Am renunțat să mai ieșim împreună. Nu era ceva serios și mi s-a părut mai ușor așa.

– Poliția ce a făcut?

– A vorbit cu el, iar el a negat totul. E foarte convingător. Le-a spus că o terminase cu mine fiindcă eram prea posesivă și devenisem violentă. A pretins că își face griji pentru mine și că speră să primesc ajutor.

– Un polițist decent ar fi trebuit să-și dea seama că mințea.

– Cred că și-au dat seama, dar nu puteau demonstra că el făcuse ceva din toate acele lucruri. Situația a durat, cu evenimente mai mărunte sau mai mari, mai bine de trei luni. Eu eram în tensiune tot timpul, iar munca mea începuse să aibă de suferit. A început să-și facă apariția la restaurantele unde luam prânzul sau cina. Sau mă uitam pe geamul apartamentului și îi vedeam mașina trecând pe stradă, sau mi se părea că o vedeam. Ne învârteam în cercuri similare, locuiam și munceam în aceeași zonă generală, prin urmare, fiindcă nu mă aborda niciodată, poliția nu putea să facă nimic.

– Mi-am ieșit din fire într-o zi când a intrat în localul unde luam prânzul cu o colegă de muncă. M-am dus la el, i-am spus să mă lase dracului în pace, l-am făcut cu ou și cu oțet, am provocat o scenă teribilă până când femeia cu care lucram m-a scos de acolo.

– Te-a înfrânt, spuse Eli.

– Complet. A rămas absolut calm pe tot parcursul scenei, sau cel puțin așa mi s-a părut. Iar în noaptea aia mi-a spart apartamentul. Mă așteptă când am ajuns acasă. Își ieșise din minți, cu totul. M-am luptat cu el, dar el era mai puternic. Avea un cuțit – unul dintre ale mele, luat din bucătăria mea – și am crezut că o să mă omoare. Am încercat să fug, dar m-a prins, și ne-am bătut. M-a tăiat.

Eli se opri din mers, se întoarse pentru a-i lua amândouă mâinile.

– De-a lungul coastelor. Nu știu nici acum dacă a fost un accident sau a făcut-o intenționat, dar am crezut că o să mă omoare, din clipă în clipă, și am început să țip. În loc de cuțit, și-a folosit pumnii. M-a bătut, m-a sugrumat, și mă viola când au intrat cu forța vecinii mei. Mă auziseră țipând și chemaseră poliția, dar, slavă Domnului, nu au așteptat după polițiști. Cred că ar fi putut să mă ucidă, cu mâinile goale, dacă nu l-ar fi oprit ei atunci.

Brațele lui se închiseră în jurul ei, iar ea se sprijini de el. Abra reflectă că mulți bărbați se dădeau înapoi când auzeau cuvântul „viol". Dar nu și Eli. Se întoarse să își continue plimbarea, mângâiată de brațul lui în jurul taliei ei.

– Am avut mai mult decât un ochi vânăt de data asta. Mama se afla în Africa și s-a întors imediat. Fără îndoială cunoști tot procesul – testele, discuțiile cu poliția, consilierii, avocații. E oribil să retrăiești totul așa, și eram furioasă că eram privită ca o victimă. Până am învățat să accept că eram o victimă, dar nu eram obligată să și rămân una. În final am fost recunoscătoare că au reușit să pună la punct o înțelegere, astfel încât nu am fost nevoită să trec din nou prin toate la tribunal. El a ajuns în închisoare, iar mama m-a dus într-un loc la țară – casa de vacanță a unei prietene din Laurel Highlands. Mi-a oferit spațiu, dar nu prea mult. Mi-a oferit timp – plimbări lungi în liniște, episoade lungi de plâns, sesiuni de făcut prăjituri în miez de noapte cu pahărele de tequila. Doamne, oh, Doamne, e cea mai minunată femeie.

– Mi-ar plăcea să o cunosc.

– Poate ai s-o cunoști. Mi-a lăsat răgaz o lună, apoi m-a întrebat ce voiam să fac cu viața mea. Începe să apară stelele. Ar trebui să pornim spre casă.

Se întoarseră, mergând acum cu briza serii bătând din spate.

– Ce i-ai spus?

– I-am spus că vreau să trăiesc pe plajă. Că vreau să văd oceanul în fiecare zi. I-am spus că vreau să ajut oamenii, dar nu mă simt în stare să mă întorc la un birou, să revin la întâlniri și ședințe și sesiuni de strategie. Am vorbit printre lacrimi fiindcă eram sigură că avea să fie dezamăgită de mine. Aveam educația necesară, abilitățile și experiența care mi-ar fi permis să fac ceva care

să conteze. Chiar făcusem ceva care să conteze, iar acum nu mai voiam decât să văd oceanul în fiecare zi.

– Te-ai înşelat. În privinţa faptului că avea să fie dezamăgită.

– M-am înşelat. Mi-a spus că trebuie să îmi găsesc locul şi trebuie să îmi trăiesc viaţa într-un mod care să îmi ofere satisfacţie, să mă facă fericită. Aşa că am venit aici şi am găsit căi de a mă face singură fericită şi mulţumită. Poate nu aş fi ajuns să fac ceea ce iubesc cu adevărat, dacă nu m-ar fi frânt Derrick.

– Nu te-a frânt. Eu nu cred în predestinare, în destin, în absoluturi, dar uneori te izbeşte în faţă. Eşti unde eşti acum fiindcă ţi-a fost menit să fii aici. Cred că tot aici ai fi ajuns până la urmă.

– Ăsta e un gând plăcut. Se opri pe treapta de jos a scărilor de pe plajă, se întoarse spre el, îşi puse mâinile pe umerii lui. Am fost fericită aici şi am fost mai deschisă aici decât oriunde altundeva înainte. Cu aproximativ un an în urmă am decis, după îndelungi reflecţii, să intru într-un post sexual fiindcă, deşi cunoscusem câţiva bărbaţi foarte drăguţi, nici unul dintre ei nu satisfăcea acea parte din mine care a fost poate distrusă mai mult decât recunoscusem eu. E o mare greutate pe care ţi-o arunc în cârcă, Eli, dar mi-ar plăcea foarte mult dacă m-ai ajuta să pun capăt postului.

– Acum?

– Eu mă gândeam că acum e un moment potrivit. Se aplecă spre el şi-l sărută. Dacă nu te deranjează.

– Ei bine, ai făcut totuşi supă.

– Şi pâine, îi aminti ea.

– Mi se pare că măcar atât pot să fac şi eu. Ar trebui să intrăm în casă mai întâi. Îşi drese vocea când începură să urce scările: Ah, va trebui să fac un drum scurt până în sat. Nu mi-am adus mijloace de protecţie. Nu prea m-am gândit la sex până de curând.

– Nici o problemă, şi nu e nevoie să mergi. Am pus o cutie de prezervative în dormitorul tău acum câteva zile. Eu m-am gândit la sex de curând.

Eli răsuflă uşurat:

– Să ştii că eşti cea mai bună menajeră pe care am avut-o vreodată.

– Oh, Eli, şi încă n-ai văzut nimic.

capitolul 13

Îi cam lipsea exerciţiul, reflectă el uşor neliniştit în vreme ce urcară treptele de pe plajă, şi nu era cu totul convins că a face sex era la fel ca mersul pe o afurisită de bicicletă.

Desigur, principiile de bază erau neschimbate, dar procesul presupunea *gesturi*, tehnică, sincronizare, fineţe, vigoare. Îi plăcea să creadă că fusese destul de bun în domeniu cândva. Nimeni nu se plânsese, nici măcar Lindsay.

Chiar şi aşa.

– O să încetăm să ne mai gândim la asta, anunţă Abra când ajunseră la uşă. Îmi fac tot felul de gânduri ciudate şi pun rămăşag că la fel faci şi tu.

– Poate.

– Aşa că hai să încetăm să ne mai gândim.

Îşi dezbrăcă hanoracul, îl atârnă în cui, apoi prinse în mâini jacheta lui, i-o smulse de pe umeri şi se apăsă peste el, fixându-şi gura pe a lui. Creierul lui nu explodă atât de violent încât să-i iasă prin creştetul capului, dar în mod absolut cert se zgudui zdravăn în craniu.

– Aşa se face, spuse ea, trăgându-i jacheta, atârnând-o în cui.

– Da, încep să îmi amintesc. O prinse de mână, o trase după el. Nu vreau să fac asta în spălătorie sau pe podeaua bucătăriei. Şi ambele mi se par foarte tentante în momentul de faţă.

Râzând, Abra se răsuci spre el, îi captură gura din nou, deschizându-i între timp nasturii de la cămaşă

– Nu văd de ce nu am începe de pe drum.

– Ai dreptate.

Purta un pulover albastru-deschis, sau cel puţin îl purtase până i-l smulsese el peste cap, aruncându-l în spatele lui în timp ce se îndreptară direct spre scări.

Ea trase de cureaua lui; el se agăţă de maioul alb strâmt pe care îl purta pe sub pulover. Şi amândoi se împiedicară la baza scărilor. Se clătinară, bâjbâiră.

– Poate ar fi bine să ajungem sus, reuşi ea să spună.

– Bună idee.

O prinse de mână din nou. Se întrecură până sus – ca doi copii, avea să reflecteze el mai târziu, alergând spre cadoul mare şi strălucitor de sub bradul de Crăciun. Cu diferenţa că majoritatea copiilor nu încercau să îşi sfâşie reciproc hainele în timp ce fugeau.

Cu răsuflarea tăiată, reuşi în sfârşit să o dezbrace de maioul alb când intrară grăbiţi în dormitor.

– O, Doamne, uită-te la tine.

– Uită-te mai târziu.

Îi desfăcu în sfârşit cureaua şi o lăsă să cadă pe podea cu o bufnitură surdă.

Ştia că nu puteau să se arunce în pat, nu la propriu, dar îşi spuse că se apropiaseră al naibii de mult de aşa ceva. Uită de gesturi, de sincronizare, de tehnică. Cu siguranţă uită de fineţe. Dar ea nu păru să fie deranjată.

Îşi dorea să ţină în mâini acei sâni moi şi frumoşi – să simtă feminitatea formei lor, fineţea pielii. Voia să îşi lipească gura de ei – să simtă tresărirea inimii ei sub buzele şi limba lui, strânsoarea mâinii ei în părul lui când îl trăgea spre ea. Când corpul ei se arcuia în sus spre al lui ca o ofrandă.

Sorbi lacom din parfumul ei, acel parfum de zeiţă a mării ce îi evoca sirene şi alte fiinţe fabuloase. Corpul ei zvelt, sculptat, vibra de energie, îmbibându-i cu energie propriul corp. Când se rostogoliră pe pat, căutându-se, gemând, simţi că putea face orice, putea fi orice, putea avea orice.

Îl dorea. Îl voia dureros de mult. Totul părea fantastic, rapid, fabulos. Mâinile lui pe corpul ei, ale ei pe al lui. Îi cunoştea contururile, forma, dar acum putea lua, acum putea *atinge* – nu pentru a linişti sau alina, ci pentru a stârni. Voia să aprindă focul în el şi să lase vâlvătaia să îi consume pe amândoi.

Toate nevoile, nevoi pozitive, puternice şi sănătoase, pe care le încuiase deoparte evadară acum într-o

învălmăşeală nebunească, uluitoare, ce călca în picioare orice gând de reţinere sau de prudenţă.

Nu se putea sătura, îi luă în stăpânire gura în încercarea de a se hrăni şi de a-şi umple golul. Dar foamea ei nu făcu decât să se ascută, precum o lamă pe o piatră de polizor. Aproape că se căţără cu unghiile deasupra lui pentru a-şi înfige dinţii în umărul lui; i se tăie respiraţia când el o răsturnă din nou pe spate şi îi descoperi cu degetele miezul incandescent al fiinţei. Orgasmul o sfâşie din cap până în picioare, ca un şoc superb. Uluită şi ameţită de el, se întinse după Eli.

– Doamne. Doamne. Te rog. Acum.

„Mulţumesc, Doamne", îşi spuse el, căci *trebuia* să fie acum. Când intră în ea, pământul nu se mişcă pur şi simplu. Se cutremură. Universul se zgâlţâi, aerul răsună de tunete. Iar corpul lui se aprinse, apoi explodă în triumf şi plăcere, cerând cu disperare, ameţitor, mai mult.

Abra se agăţă de el, cu braţele şi cu picioarele înlănţuite în goana sălbatică plină de sunete şi viteză. Lovirea rapidă, ritmică, a cărnii peste carnea umedă de fierbinţeală, scârţâitul înnebunit al patului, zgomotul respiraţiei lor gâfâite acoperiră bătaia leneşă a mării pe ţărm ce susura la ferestre.

Eli simţi că se prăbuşea, pur şi simplu se prăbuşea în acea vâltoare de sunete, în valul violent, în plăcerea stupefiantă. În ea. Ar fi putut jura că zburase prea departe, prea sus, într-un moment de durere sublimă, înainte de a se goli pur şi simplu.

Rămaseră nemişcaţi. Se lăsase întunericul cândva între goana lor până la dormitor şi cursa de viteză până la linia de sosire, dar nu era cu totul sigur că nu orbise dintr-odată.

Era mai bine să rămână aşa cum era, deocamdată. În plus, senzaţia corpului ei sub al lui, zvelt şi tonifiat, şi perfect nemişcat, era atât de plăcută. Deşi corpul i se relaxase complet, inima îi bătea în continuare nebuneşte lipită de a lui. Ritmul ei rapid îl făcu să se simtă ca un zeu.

– Şi eu care nu eram sigur că o să reuşesc.

– O, ai reuşit, şi încă bine. S-ar putea să nu îmi mai revin niciodată.

Eli clipi.

– Am spus asta cu voce tare?

Râsul hurui în gâtul ei.

– Te înţeleg. Nici eu nu eram sigur că vreunul dintre noi o să reuşească. Mă simt de parcă aş fi incandescentă. Nu pot să înţeleg de ce nu luminez ca o făclie întreaga încăpere.

– Cred că am orbit.

Când îl simţi mişcându-se, Abra deschise ochii şi se uită în licărirea ochilor lui.

– Nu, eu te văd. E doar întuneric. În noaptea asta luna e în pătrar.

– Mă simt de parcă am fi aterizat pe ea.

– O călătorie pe lună. O făcu să zâmbească în timp ce îl mângâie pe păr. Îmi place. Acum nu îmi mai trebuie decât nişte apă, înainte să mor de sete, şi eventual ceva de mâncare înainte să încercăm să pornim înapoi.

– Apă îţi pot oferi eu. Am câteva sticle în... Se rostogoli, se întinse spre noptieră şi ateriză pe podea. Ce naiba?!

– Eşti bine? Veni la marginea patului, uitându-se la el. Ce cauţi pe podea?

– Nu ştiu.

– Unde e lampa? Unde e noptiera?

– Nu ştiu. Am ajuns cumva într-un univers alternativ? Îşi frecţionă şoldul, ridicându-se în picioare, şi rămase străduindu-se să vadă în timp ce ochii i se adaptară la întuneric. Ceva e în neregulă. Uşile de la terasă ar trebui să fie acolo, dar sunt acolo. Şi... Stai o clipă.

Atent, înaintă în încăperea cufundată în întuneric, înjură când degetul de la picior i se poticni de un scaun, îl ocoli, apoi căută pe pipăite lampa de lângă pat. Lumina se aprinse.

– De ce sunt aici? îl întrebă Abra.

– Fiindcă acolo e şi patul. Era aici. Acum e acolo şi e întors în lateral.

– Am mutat patul?

– Era aici, repetă el, apoi se întoarse la ea. Acum este aici.

Urcă din nou în pat, în vreme ce ea se ridică în capul oaselor lângă el. Rămaseră amândoi astfel, studiind spaţiul gol dintre cele două noptiere.

– Asta e o grămadă de energie sexuală acumulată, decise Abra.

– Cantităţi uriaşe, aş spune eu. Ţi s-a mai întâmplat aşa ceva vreodată?

– E prima dată.

– Şi pentru mine. Se întoarse, îi rânji. Am să notez în calendar.

Râzând, ea îşi împleti braţele în jurul gâtului lui.

– Hai să îl lăsăm aici deocamdată, să vedem dacă îl putem muta înapoi mai târziu.

– Sunt o mulţime de paturi în casa asta. Am putea să experimentăm. Cred... La naiba! Atâta energie sexuală acumulată. Abra, patul e aici, noptierele şi prezervativele sunt acolo. Nu m-am gândit. Nu am putut să gândesc.

– E în regulă. Iau anticoncepţionale. De cât timp ţi-ai strâns energia sexuală?

– Puţin peste un an.

– La fel şi eu. Cred că domeniul ăsta de siguranţă e acoperit, cum s-ar spune. Ce-ar fi să ne hidratăm, să mâncăm, apoi să vedem ce altceva putem să mutăm?

– Îmi place foarte mult cum funcţionează mintea ta.

Abra avusese dreptate în privinţa supei. Era delicioasă. Începuse să creadă că rareori ea se înşela în vreo privinţă.

Erau aşezaţi la insula din mijlocul bucătăriei, el în pantaloni de flanel şi o bluză de trening, Abra într-unul dintre halatele bunicii lui, mâncând supă, bucăţi mari de pâine, bând vin, discutând despre filme pe care ea pretindea că el trebuia să le vadă şi despre cărţi pe care le citiseră amândoi.

Eli îi povesti despre ceea ce descoperise în bibliotecă:

– E o carte interesantă, cu siguranţă scrisă de o femeie sub un pseudonim masculin.

– Asta a fost o remarcă părtinitoare şi uşor sarcastică.

– Nu cu intenție, pretinse el. *Scriitor* e un cuvânt fără gen. Dar în acest caz scriitorul mi s-a părut a fi femeie, mai ales dată fiind epoca în care a fost scrisă. E puțin cam înflorită, vădit romantică. Mi-a plăcut, chiar dacă ar fi trebuit trecută la categoria ficțiune.

– Mi-ar plăcea să hotărăsc singură asta. Pot să o împrumut?

– Sigur. Eu m-am gândit, dată fiind apariția șantului, să dau o raită prin biblioteca de aici, să citesc ce avem despre legenda asta, despre *Calypso*, despre Nathanial Broome și strămoașa mea Violeta.

– Ei bine, ăsta e un proiect pe care pot să îl susțin. Am vrut întotdeauna să o întreb pe Hester dacă pot să împrumut câteva cărți, dar nu am făcut-o. Eu tind să citesc ficțiune sau cărți de dezvoltare personală.

Cum el o considera una dintre cele mai conștiente și mulțumite de sine femei din câte cunoscuse, nu putu să nu o întrebe:

– Și în ce direcție vrea să se dezvolte persoana ta?

– Depinde de zi. Dar când m-am instalat pentru prima dată aici, încă mă simțeam puțin nesigură. Am citit o mulțime de cărți despre cum să îți găsești echilibrul, cum să faci față traumelor.

Eli își puse o mână peste a ei.

– Nu vreau să îți retrezesc amintiri neplăcute, dar vreau să te întreb ce pedeapsă a primit.

– Douăzeci de ani. Procurorul a insistat să fie judecat pentru viol, violență conjugală, tentativă de omor, și l-ar fi așteptat chiar închisoarea pe viață. Așa că avocații lui au pledat pentru agresiune sexuală cu circumstanțe agravante, adăugând cuțitul, și au cerut maximum posibil. Nu m-am așteptat ca el să accepte, dar...

– Adaugă și hărțuirea, faptul că a premeditat intrarea în locuința ta, martorii oculari reprezentați de vecinii tăi. A fost o mișcare inteligentă din partea lui să accepte. Tu ce părere ai față de cei douăzeci de ani?

– Sunt de acord. Sunt satisfăcută. Când se va pune problema eliberării condiționate, am de gând să merg să vorbesc în fața comisiei. Am de gând să le duc fotografii

cu mine după atac. Îmi place să cred că nu e un gest de răzbunare, dar...

– Nu e.

– Nu prea mă interesează dacă e sau nu și m-am împăcat cu propriile mele nevoi în privința asta. Ce știu e că mă simt mai ușurată cu el în închisoare, și am să fac tot ce-mi stă în putere pentru a mă asigura că rămâne acolo. Departe de mine, departe de altcineva pe care s-ar putea concentra. Așa că mi-am găsit echilibrul și, din când în când, îmi place să fac ceva care să mă încarce pozitiv sau să îmi deschidă mintea spre un nou mod de gândire. Cu un zâmbet, băgă din nou lingura în supă. Tu cum stai cu echilibrul, Eli?

– În momentul de față am impresia că aș putea să fac roata pe o funie.

Abra râse cu fața coborâtă spre paharul de vin.

– Sexul e cea mai bună invenție.

– Nu te pot contrazice.

– Poate ar trebui să adaugi scene de sex în cartea ta, dacă nu cumva consideri că e ceva prea feminin și prea înflorit.

– Detectez o provocare.

– Nu ți-ar plăcea ca protagonistul tău să-și găsească echilibrul în final? Se aplecă peste masă și își trecu ușor buzele peste ale lui. Mi-ar plăcea foarte mult să te ajut la partea de cercetare.

– Aș fi nebun să te refuz. Cu ochii ațintiți pe ai ei, își lăsă mâna să alunece în sus pe coapsa ei. Podeaua bucătăriei arată în continuare tentant.

– Ar trebui să o probăm.

Când se aplecă spre el, sună clopoțelul de la ușă.

– La naiba. Nu-ți uita intențiile.

Îl găsi pe Vinnie la ușă și își dădu seama că încă nu ajunsese la echilibru din moment ce vederea unui polițist, fie el și un prieten vechi, încă îi făcea inima să tresară.

– Bună, Vinnie.

– Eli. Am avut un apel în direcția asta și tocmai mă întorceam la secție, având în vedere că tura mea s-a încheiat. Am vrut să trec pe la tine să... O, bună, Abs.

– Bună, Vinnie. Abra veni lângă Eli. Intră, nu sta în frig.

– O, ei bine... nu e momentul potrivit. Putem discuta mâine, Eli.

– Intră, Vinnie. Tocmai mâncam niște supă făcută de Abra.

– Vrei și tu un castron? îl întrebă ea.

– Nu. Mulțumesc. Nu. Ah, am avut o pauză de cină acum câteva ore și...

– L-am convins pe Eli să accepte masaje de două ori pe săptămână, spuse Abra relaxată. Și am grijă să mănânce, aspect pe care l-a cam neglijat. Și facem sex. Asta e o noutate.

– În regulă. Dumnezeule, Abra. Omule.

– Ce-ar fi să intri și să iei loc cu Eli? Vă aduc niște cafea.

– Nu vreau să deranjez.

– Prea târziu, spuse Abra, îndepărtându-se.

Eli nu făcu decât să rânjească în urma ei.

– E fantastică.

– Da, ei bine. Ascultă, Eli, îmi place de tine. Cel puțin îmi plăcea de tine mai demult și tind să îmi placă de tine și acum. Dar să nu o faci să sufere.

– Am să mă străduiesc din răsputeri să nu o fac. Putem acum să intrăm și să stăm jos. Se întoarse spre salon, se opri când Vinnie studie masa de masaj. Nu acceptă refuzuri.

– Nu în multe privințe. Vinnie își agăță degetele mari în cureaua de la uniformă. În fine, Eli, știu că cei doi detectivi, Corbett și Wolfe, au trecut pe la tine.

– Da, am avut o discuție interesantă mai devreme.

– Corbett este foarte corect și deștept – și conștiincios. Pe Wolfe nu îl cunosc, dar e destul de limpede că și-a înfipt colții în osul lui și nu e dispus să renunțe la el.

– E cu dinții înfipți în mine de un an. Eli se lăsă să cadă pe canapea. Am cicatricile care o dovedesc.

– Acum o să înceapă să ne ronțăie și pe Abra, și pe mine.

– Îmi pare rău, Vinnie.

Vinnie clătină din cap și se așeză pe un scaun.

– Nu aștept să aud scuze. Dar m-am gândit că ar trebui să știi că va face tot ce îi stă în putere pentru a o discredita pe Abra ca alibi al tău, și o să mă lovească și pe mine, considerând că îți fac jocul.

– E un huligan. Abra intră cu o cană de cafea. Unul periculos, cred eu.

Vinnie luă cafeaua și își ațintì privirea în cană.

– E un polițist sever și cu experiență, cu o reputație destul de solidă. Părerea mea? Faptul că a pus ochii pe tine, Eli, când intuiția și probele circumstanțiale îi spuneau că ești vinovat ca un păcat de moarte, apoi nu a reușit să dovedească asta, l-a scos din sărite.

– Nu pot să fiu vinovat de crimă doar pentru a-i asigura lui un șir neîntrerupt de reușite.

– Îl cunoștea pe Duncan.

– Am înțeles asta.

– Nu am cercetat prea adânc, dar eu am impresia că se cunoșteau destul de bine. Așa că acum e și mai motivat să te pună la pământ. Și de data asta ai un alibi.

– Care sunt eu.

– Iar pe tine, îi spuse Vinnie lui Abra, o să te consideră o mincinoasă care își protejează...

– Cuvântul care se folosește în zilele noastre este „amant", interveni Abra. Poate încerca să mă discrediteze. E o încercare sortită eșecului. Și citesc pe fața ta că îți spui că era mai ușor, mai limpede, când nu mă culcam cu Eli. Eu am... Noi am complicat lucrurile. Dar adevărul e tot adevăr, Vinnie.

– În regulă. Dând din cap, Vinnie bău din cafea. Nu vreau să vă faceți griji. Doar să fiți pregătiți.

– Apreciez asta.

– S-au făcut teste balistice? îl întrebă Eli.

– Nu pot să-ți dau detalii legate de anchetă. Vinnie ridică din umeri, mai luă o înghițitură de cafea. Bunica ta are o colecție impresionantă de arme de foc antice la etaj. Mi-a dat voie să o văd o dată. Nu țin minte să fi observat nimic de calibrul 32 acolo.

– Nu, spuse Eli, la fel de relaxat. Nimic de genul ăsta nici în colecție, nici în casă.

– Ei bine... ar fi cazul să plec. Mulțumesc pentru cafea, Abra.

– Oricând.

Eli se ridică pentru a-l conduce la ușă.

– Apreciez că ai trecut pe aici, Vinnie. Nu am să uit asta.

– Să ai grijă de ea. Știe exact cât de răi pot fi oamenii, dar are oricum tendința să creadă că nu vor fi. Ferește-te de probleme.

„Credeam că asta fac", reflectă Eli. Dar problemele reușeau cumva să își croiască drum prin cea mai mică gaură rămasă neacoperită.

Când reintră în salon, Abra tocmai se ridica după ce mai pusese un buștean pe foc. Apoi se întoarse, lăsând în spate flăcările ce se înălțau și lingeau aerul.

– Oricum s-ar fi întâmplat, începu el, oricine ar fi de vină, simplul fapt de a fi aici, de a fi cu mine, te pune în bătaia puștii. Viața ta personală, tot ceea ce ți s-a întâmplat, alegerile pe care le-ai făcut, munca ta, familia ta, prietenii tăi – toate astea vor fi răscolite, cercetate, examinate, discutate. Ai trecut prin așa ceva o dată, și ai lăsat totul în urma ta. Rămânând aici, vei readuce acel lucru în prim-plan.

– Asta e adevărat. Și?

– Ar trebui să stai să reflectezi la asta, să decizi dacă într-adevăr vrei să înduri un asemenea nivel de atenție.

Privirea ei, calmă și liniștită, rămase ațintită în ochii lui.

– Ceea ce înseamnă că nu crezi că am reflectat la asta și nu pune într-o lumină prea bună părerea ta despre conștiința propriei mele persoane sau despre capacitatea mea de a discerne consecințele acțiunilor mele.

– Nu asta am vrut să spun.

– Nu o să mă salvezi de mine însămi, Eli. Mă descurc bine la capitolul ăsta. Nu mă deranjează să ai grijă de mine fiindcă eu cred, cu fermitate, că oamenii ar trebui să aibă grijă unii de alții, dar Vinnie se înșală. Vocile se aud până departe în casele goale, iar eu aud excelent, remarcă ea. Știu într-adevăr cât de răi pot fi oamenii, dar nu tind să cred că nu vor fi. Tind să sper că nu vor fi, iar asta e ceva foarte diferit.

– De regulă sunt, dacă li se oferă o ocazie cât de mică.

– E păcat că așa simți, dar având în vedere ce s-a întâmplat, ce se întâmplă acum, mi-e greu să te învinovățesc. Chiar și așa, am putea purta o dezbatere interesantă pe subiectul ăsta într-o bună zi. Dar în momentul de față, vrei să știi ce cred?

– Da, vreau.

– Cred că, deși podeaua bucătăriei arată tentant, canapeaua aia arată și mai bine. Vrei să o încercăm și să vedem?

– Da. Porni spre ea. Vreau.

Abra rămase. Când ajunseră în sfârșit înapoi în pat, în sfârșit extenuați și ei, descoperi că Eli nu era genul care să o țină în brațe. Dar îi acordă totuși o jumătate de punct, în loc de unul întreg, în registrul ei de scoruri, pentru că nu se împotrivise când îl luase ea în brațe.

Se trezi scăldată într-o lumină ca o perlă cenușie când el se foi pentru a se desprinde ușor de ea:

– Mmm. Te scoli?

– Da. Scuze că te-am trezit.

– E în regulă. Dar se încolăci în jurul lui din nou. Cât e ceasul?

– În jur de șase. Ar trebui să mai dormi.

– Am un curs de la opt. Își îngropă fața în gâtul lui. Tu ce ai de făcut?

– De regulă cafea și muncă.

Dar își putea ajusta programul, reflectă el, trecându-și o mână peste spatele ei lung și gol.

– Înseamnă că ai timp să mi te alături pentru o scurtă sesiune matinală de întinderi și o să-ți pregătesc micul dejun drept răsplată înainte să plec.

– Putem să ne întindem chiar aici.

Abra nu se împotrivi când Eli se rostogoli peste ea și se strecură în ea. În schimb, oftă adânc, zâmbind în ochii lui.

– Un mod minunat de a saluta soarele.

Încet şi fin, ca şi cum ar fi plutit pe o mare liniştită. Contrapunctul leneş al tumultului furtunos din noaptea precedentă se revărsă în ea ca lumina răsăritului, ca acea promisiune de prospeţime şi noutate, şi speranţă.

Acum îl putea vedea, îi vedea contururile feţei, limpezimea ochilor, încă umbriţi de grijile întunecate. Firea ei o îndemna să alunge umbrele, să aducă lumină. Prin urmare i se abandonă pentru plăcerea lui, pentru propria ei plăcere. Duse acea călătorie blândă până pe coama valului, o lăsă să coboare, apoi privi pentru o clipă, clipa lor, acea lumină arzând în el.

Rămase cu el, încolăcită în jurul lui, şi savură acel moment.

– Ar trebui să te gândeşti la mine azi.

Eli întoarse capul pentru a-şi trece uşor buzele peste gâtul ei.

– Cred că sunt şanse destul de mari să o fac.

– Să te gândeşti intenţionat la mine azi, se corectă ea. De exemplu, pe la amiază. Iar eu am să mă gândesc intenţionat la tine. Vom trimite universului gânduri puternice, pozitive, sexy.

Eli îşi înălţă capul.

– Gânduri sexy în univers.

– Nu poate să strice. De unde îşi iau ideile scriitorii şi artiştii, şi inventatorii, şi toţi oamenii creativi?

Ridică mâinile şi desenă cu arătătoarele cercuri în aer.

– De acolo vin?

– Acolo sunt. Lăsându-şi mâinile în jos, coborî cu degetele într-o linie fermă peste coloana lui vertebrală, apoi urcă din nou. Oamenii trebuie să se deschidă, să se întindă după ele. Dacă sunt gânduri pozitive sau negative, de tine depinde. Una dintre modalităţile de a pune mâna pe cele bune e să îţi începi ziua deschizându-te.

– Noi cred că am realizat asta.

– Pasul doi. Îl împinse uşor într-o parte şi porni în fugă spre baie. Vezi dacă îmi poţi face rost de o pereche de pantaloni de trening sau de pantaloni scurţi. Ar merge ceva cu şnur. Am de gând să folosesc una

dintre periuţele de dinţi de rezervă ţinute în dulăpiorul din baie.

– În regulă.

Abra probabil ştia mai multe decât el despre diversele obiecte de toaletă, îşi spuse, căci probabil ea le amplasase acolo.

Găsi o pereche de pantaloni scurţi cu şnur şi îşi trase şi el o pereche de pantaloni de trening.

– O să îţi fie prea mari, îi spuse el când ieşi.

– O să mă descurc. Îi îmbrăcă, începu să ajusteze tivul. Putem să ne întâlnim în sala de sport.

– Oh. Eu chiar...

– Am petrecut considerabil de mult timp goi şi întreţinând relaţii intime, Eli.

Era greu să o contrazică aşa cum stătea acolo în pantalonii lui scurţi, goală de la brâu în sus.

– Cred că exerciţiile de respiraţie şi întindere se află mai la coada listei de activităţi ruşinoase. Îşi luă maioul alb şi-l trase pe ea. Am nevoie de un elastic de păr – am unul în geantă. În sala de sport, repetă, şi plecă.

Poate că trase de timp puţin. Nu era vorba de ruşine, îşi spuse el. Pur şi simplu prefera să îşi înceapă ziua cu o cafea, ca toţi oamenii normali.

Dar o găsi în sala de sport, aşezată turceşte pe una dintre cele două saltele de yoga pe care le întinsese pe jos, cu mâinile pe genunchi şi cu ochii închişi.

Ar fi trebuit să arate ridicol în pantalonii lui scurţi. Atunci de ce naiba arăta sexy, împăcată şi exact aşa cum trebuia?

Cu ochii încă închişi, întinse mâna şi bătu uşor cea de-a doua saltea.

– Stai jos, găseşte-ţi o poziţie confortabilă. Acordă-ţi câteva minute să respiri.

– De regulă respir toată ziua. Şi noaptea.

Buzele ei se curbară uşor.

– Respiraţie conştientă acum. Inspiră pe nas – dilatându-ţi burta ca şi cum ai umfla un balon, expiră pe nas, dezumflând balonul. Respiraţii prelungi, profunde, egale. Burta se ridică şi cade. Relaxează-ţi mintea.

Nu credea că se descurca prea bine să își relaxeze mintea, în afară de cazul în care scria. Iar atunci nu și-o relaxa, ci o folosea. Avea să-și primească porția de cafea mai repede dacă respira, însă.

– Acum, inspiră ridicând brațele până ți se ating palmele, expiră lăsându-le în jos. Inspiră ridicând – continuă pe aceeași voce calmă, liniștitoare –, expiră coborând.

Îl făcu să se întindă peste picioarele încrucișate, de pe o parte pe cealaltă. Peste un picior întins, peste celălalt, peste amândouă. Se relaxă puțin, în cursul exercițiului. Până îi spuse să stea în picioare în fața saltelei lui.

Apoi îi zâmbi în lumina zorilor ce se iveau dincolo de fereastra din spatele ei. Dacă i-ar fi cerut să își încolăcească tot corpul în formă de covrig, ar fi încercat să o facă.

În schimb ea îl puse să repete în plan vertical ceea ce făcuseră pe podea. Doar să respire, să se întindă, să se îndoaie, cu câteva variații de fandări, toate la fel de încet și de fin ca întâlnirea corpurilor lor din acea dimineață.

La sfârșit îl puse să stea întins pe spate, cu palmele în sus, cu ochii închiși. Îl învăță să se elibereze de gânduri, să inspire lumină, să expire întuneric, în timp ce îi masă tâmplele cu vârfurile degetelor. Când îl aduse înapoi, făcându-l să stea din nou așezat, aplecându-se în față pentru a-și pecetlui exercițiul – după cum îi spunea ea –, Eli se simțea ca și cum ar fi tras un pui de somn într-o mare caldă.

– Bravo. Abra îl bătu ușor pe genunchi. Ești gata pentru micul dejun?

Eli o privi în ochi.

– Nu te plătesc suficient.

– Cine?

– Cei care vin la cursurile tale.

– Nu știi cât cer pentru cursuri.

– Nu e suficient.

– Cer mai mult pentru cursurile în particular. Rânjind, își plimbă degetele în sus pe brațul lui. Ești interesat?

– Ei bine...

– Gândește-te la asta, spuse ea, ridicându-se în picioare. Și, deocamdată, fă întinderile alea pentru gât pe care

ți le-am arătat o dată la câteva ore când stai la calculator. Alea, și rotirile de umeri, deocamdată, continuă ea, în timp ce coborau scările. Cum simt miros de primăvară, cred că am să pregătesc o omletă de primăvară. Tu poți să faci cafeaua.

– Nu trebuie să te deranjezi tu cu asta. Ai un curs.

– Am timp, mai ales dacă pot să mă întorc după echipamentul de masaj când aduc alimentele și mă ocup de casă.

– Pare – mă simt – cam ciudat să te știu având grijă de casă și gătind și toate alea când noi ne culcăm împreună.

Abra deschise frigiderul și scoase ceea ce dorea:

– Vrei să mă concediezi?

– Nu! Pur și simplu cred că am impresia că profit de tine.

Abra luă un tocător și un cuțit.

– Cine a inițiat sexul?

– Dacă e să fim foarte exacți, tu, dar asta doar fiindcă mi-ai luat-o înainte.

– Mă bucur să aud asta. După ce spală sparanghelul și ciupercile, le puse lângă tocător pentru a le tăia. Îmi place să lucrez aici. Iubesc casa asta. Îmi place la nebunie să gătesc și am o mare satisfacție când văd că îți place ceea ce gătesc. Te-ai îngrășat puțin de când ai început să mănânci. Îmi place sexul cu tine. Ce-ar fi să stabilim că, dacă vreunul dintre aceste lucruri se schimbă, am să te anunț, și o să vedem atunci ce facem. Dacă tu decizi că nu îți place cum am grijă de casă, sau cum gătesc, sau nu vrei să faci sex cu mine, mă anunți, și o să vedem atunci cum facem. Ți se pare corect?

– Mai mult decât corect.

– Bine. Scoase o tigaie, ulei de măsline. Zâmbi. Cum rămâne cu porția aia de cafea?

capitolul 14

Nu putea considera timpul petrecut cu Abra o rutină, dar presupunea că își puseseră la punct un fel de program în următoarele câteva zile.

Ea gătea, fie la Bluff House, fie în căsuța ei. Se plimbau pe plajă și începu și el să simtă miros de primăvară. Se obișnui să i se pună mâncarea în față, să aibă o casă plină cu flori, lumânări, parfumul ei, vocea ei. Cu ea.

Munca lui avansă până în punctul în care începu să creadă că avea într-adevăr ceva mai mult decât o simplă evadare din propria lui minte.

Citea, lucra, se târa în sala de sport a bunicii lui. Și timp de câteva zile prețioase chiar și ideea de crimă păru să aparțină unui alt univers.

Apoi inspectorul Corbett apăru la ușa lui, cu o echipă de polițiști și un mandat de percheziție.

– Avem mandat de percheziție a întregii incinte, a oricăror dependințe și vehicule.

Cu stomacul strâns în noduri, Eli luă mandatul și aruncă o privire peste el.

– Atunci presupun că ar fi bine să vă apucați de treabă. E o casă mare.

Se dădu în spate și îl văzu pe Wolfe. Fără a spune nimic, Eli plecă, luă telefonul din bucătărie și ieși pe terasă pentru a-și suna avocatul. Paza bună – învățase el pe propria piele – trecea primejdia rea.

Da, simțea miros de primăvară, își spuse el când încheie convorbirea telefonică. Dar primăvara aducea și ea furtuni, la fel ca iarna. Avea să fie nevoit să treacă și prin aceasta, la fel cum trecuse prin toate celelalte.

Corbett ieși din casă.

– E impresionantă colecția de arme de foc de la etaj.

– Așa e. Și sunt toate neîncărcate, nefolosite, din câte știu eu, de cel puțin o generație.

– Aș aprecia dacă mi-ai da cheile de la vitrine.

– În regulă. Eli intră în casă, traversă până în bibliotecă, la sertarul din masa de birou a bunicului lui. Știi al naibii de bine că nici una dintre acele arme nu a tras glonțul care l-a ucis pe Duncan.

– Atunci nu ai o problemă.

– Ba am o problemă atâta timp cât Wolfe ignoră probele, cronologiile, declarațiile martorilor și orice altceva în afară de mine.

Îi întinse cheile. Chipul lui Corbett rămas impasibil.

– Apreciez cooperarea.

– Detectiv Corbett, spuse Eli, când acesta se întoarse să plece. După ce terminați cu toate astea și nu găsiți nimic? Dacă te întorci din nou fără probe reale, fără un motiv real, fără o cauză probabilă concretă, am să depun plângere împotriva departamentului tău de poliție și a departamentului de poliție din Boston sub acuzația de hărțuire.

Acum în ochii lui Corbett licări o urmă de mânie.

– Asta aduce a amenințare.

– Știi bine că nu e. Ceea ce e va fi suficient. Va fi cu mult mai mult decât suficient.

– Eu îmi fac treaba, domnule Landon. Dacă nu ai nimic de ascuns, cu cât mi-o fac mai temeinic, cu atât mai rapid se vor risipi suspiciunile legate de tine.

– Spune-i asta cuiva care nu a fost hăituit mai bine de un an.

Eli ieși, își luă o jachetă. Știa că nu ar fi trebuit să iasă din casă, dar nu putea îndura să îi vadă răscolind Bluff House, răscolind lucrurile lui personale, lucrurile familiei lui. Nu din nou.

În schimb se duse pe plajă, privi apa, păsările, copiii care, își dădu el seama, probabil erau în vacanța de primăvară.

Mama lui și-ar fi dorit să vină acasă pentru cina de Paște. Intenționase să meargă, să o invite pe Abra să meargă cu el. Fusese gata, fusese pregătit – evenimentul de familie, care ar fi inclus-o și pe Abra, șunca mare pe care ar fi gătit-o Alice și pe care mama lui ar fi insistat să o glazureze personal. Coșurile, dulciurile, ouăle colorate. Întreaga tradiție. Și confortul sărbătorii în familie.

Dar acum... I se părea mai inteligent să stea cuminte, să se ferească de a se băga în calea oricui, în viața oricui, până când poliția îl găsea pe ucigașul lui Duncan.

Ucigașul lui Lindsay.

Sau până când propriul lui detectiv găsea ceva care să se dovedească a fi cheia a cel puțin unuia dintre lacătele

rămase încuiate. Deși acea abordare nu îi adusese încă nici un progres real.

Ridică privirea spre căsuța Laughing Gull. Unde era Abra, se întrebă? Ținea un curs? Făcea comisioane pentru vreun client sau făcea curățenie în vreo casă? Era în propria ei bucătărie, gătind, sau în cămăruța pe care o folosea pentru a confecționa cercei și pandantive?

Fusese nebun să înceapă o relație cu ea, să o târască și pe ea în toată această mizerie. Sau, mai exact, să o lase pe ea să își croiască drum cu forța în ea.

Avea diverse obiecte în Bluff House. Haine, șampon, o perie de păr – mici semne de intimitate. Stomacul lui se contractă în noduri furioase când își imagină poliția băgându-și nasul printre lucrurile ei fiindcă și le lăsase în ceva ce era al lui.

Știa comentariile, rânjetele, speculația – și, mai grav, vinovăția prin asociere, care aveau să încolțească în mintea lui Wolfe.

Următorul pas avea să fie să percheziționeze casa ei, dacă reușeau să convingă un judecător să le semneze mandatul. Gândul îl irită, îl înfurie și îl făcu să se întoarcă în casă după telefonul pe care nu se gândise să îl ia cu el.

Ieși din nou cu el pe terasă și își contactă din nou avocatul.

– Te-ai răzgândit? întrebă Neal când ridică receptorul. Pot să ajung în câteva ore.

– Nu, nu are rost. Ascultă. Am o relație, la nivel personal, cu Abra Walsh.

– Știam deja asta, doar dacă nu cumva ești pe punctul de a-mi spune că te culci cu ea.

– Asta îți spun.

Se așteptase la un oftat, iar Neal nu îl dezamăgi.

– În regulă, Eli. De când?

– De câteva zile. Înțeleg cum afectează asta percepția, Neal, așa că nu te obosi să-mi explici. Faptele rămân fapte. Îți cer să stai cu urechile ciulite în caz că Wolfe încearcă să obțină un mandat de percheziție pentru locuința ei. Căsuța Laughing Gull. Ea e chiriașă, dar pot

să aflu proprietarul dacă ai nevoie. Nu vreau să fie și ea hărțuită în povestea asta. Ea nu e implicată.

– Ea e alibiul tău, Eli. Polițiștii nu au nici pe naiba împotriva ta în cazul lui Duncan, dar ea e unul dintre motivele principale pentru care nu au nimic. Nu ar strica să-și ia și ea propriul avocat. Știe cum funcționează lucrurile.

Corpul lui Eli, vocea lui se crispă.

– Poftim?

– Eli, ești clientul meu. Ea e alibiul tău. Wolfe a insinuat că voi doi erați amanți când Lindsay era încă în viață. Crezi că nu i-am cercetat trecutul? Exact cum ai fi făcut și tu în locul meu? Este curată, e deșteaptă și, din câte am aflat, se descurcă singură. În mod absolut cert nu există nici o lege care să vă interzică să aveți o relație, așa că relaxează-te. Dacă sar la gâtul ei, ea va ieși cu bine din asta. Dar ar trebui să își ia un avocat. Nu îți spun nimic ce nu știi deja. E ceva ce nu îmi spui tu mie?

– Nu. Mi-a adus o nenorocită de tocăniță, Neal, și a sfârșit prin a fi atacată și azvârlită în mijlocul unei anchete de crimă. Vreau să fac ceva. Pe toți dracii, vreau să fac ceva în afară de a sta pur și simplu aici.

– Ai făcut ceva. M-ai sunat pe mine. Eu am apelat la un contact din cadrul departamentului de poliție al orașului Boston. Wolfe a insistat și a insistat tare ca să obțină mandatul acesta. Și-a folosit cam toate resursele în ceea ce te privește. Lasă asta să se termine de la sine, Eli. Nu se va ajunge la nimic. Iar procesul soților Piedmont a regresat până la câteva bombăneli adresate reporterilor care se mai obosesc să îi asculte în ultima vreme.

– Toată casa bunicii mele colcăie de polițiști. Mi-e greu să ignor asta.

– Lasă totul să se termine de la sine, repetă Neal. Apoi închide ușa. Dacă vor insista din nou, se vor trezi plesniți cu un proces. Crede-mă, Eli, superiorii lor nu vor așa ceva – nici disputa, nici publicitatea. Au să-i închidă gura lui Wolfe. Anunță-mă când au plecat de acolo.

– Sigur.

Eli închise. Poate că superiorii lui Wolfe aveau să îi închidă gura acestuia, oficial. Dar Eli nu credea nici pentru o clipă că acest lucru avea să îl oprească.

Din cauza unei solicitări de ultim moment de a cumpăra alimente pentru mămica unui preşcolar cu streptococ, Abra ajunse puţin mai târziu decât îi plăcea la cursul de yoga ţinut în subsolul bisericii.

Dădu buzna înăuntru:

– Scuze! Copilul lui Natalie are o infecţie cu streptococ şi avea nevoie de nişte provizii. Nu va ajunge la curs, evident.

Chiar în clipa în care îşi puse jos salteaua, geanta, simţi vibraţiile din încăpere. Surprinse privirile speculative şi, mai mult, roşeaţa furioasă de pe chipul lui Maureen.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea, destul de relaxată, în timp ce îşi trase fermoarul hanoracului.

– Sunt poliţişti – o grămadă de poliţişti – la Bluff House. Şi nu te uita aşa la mine, Maureen, se răsti Heather. Nu am scos-o din burtă. I-am văzut. Cred că probabil îl arestează pe Eli Landon pentru că l-a ucis pe acel biet om. Şi, poate, şi pentru soţia lui.

– O mulţime de poliţişti? repetă Abra, cât de calm posibil.

– O, cel puţin vreo zece. Poate mai mulţi. Am încetinit când am trecut pe acolo cu maşina, am văzut poliţişti intrând şi ieşind.

– Deci tu crezi că ar trimite vreo zece poliţişti sau mai mulţi să aresteze un singur bărbat? Au adus cumva şi o echipă de intervenţii speciale?

– Înţeleg atitudinea ta defensivă. Vocea lui Heather era supraîncărcată de compătimire dulceagă. Ţinând cont de relaţia voastră.

– Tu ţii cont de asta?

– Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, Abra, doar nu te-ai chinuit să o ţii secretă. Oamenii ţi-au văzut maşina parcată acolo târziu în noapte sau dimineaţa devreme.

– Deci faptul că m-am întrebat de ce ar fi nevoie de un pluton de poliţişti pentru a aresta un singur om – unul care ştiu sigur că nu l-a omorât pe *acel biet om*, fiindcă, întâmplător, am fost cu el – e o atitudine defensivă din cauză că mă culc cu Eli?

– Eu nu te critic pe tine, scumpo.

– O, rahat! explodă Maureen. Stai aici şi te prefaci că ţi-e milă de Abra, dar în realitate îţi face mare plăcere să îi pui la îndoială judecata. Iar tu deja l-ai arestat, judecat şi condamnat pe Eli fără să ai nici cea mai *nenorocită* de idee despre *nimic*.

– Nu eu sunt cea suspectată de crimă – *de două ori* – sau cu locuinţa împânzită de poliţie. Nu o învinovăţesc pe Abra, dar...

– Ce-ar fi să te opreşti la asta, o sfătui Abra. Nici eu nu te învinovăţesc, Heather, că bârfeşti sau că te grăbeşti să tragi concluzii despre cineva pe care nici măcar nu îl cunoşti. Deocamdată, haideţi să considerăm acest spaţiu unul fără învinovăţiri, ca să putem începe.

– Eu doar am spus ceea ce am văzut cu ochii mei. Iar acum acei ochi înotau în lacrimi. Eu am copii. Am dreptul să fiu îngrijorată că s-ar putea să avem un ucigaş care locuieşte chiar aici, în Whiskey Beach.

– Toţi suntem îngrijoraţi. Greta Parrish o bătu pe Heather pe umăr. Mai ales că nu ştim cine l-a ucis pe detectivul acela din oraş, sau de ce. Cred că ne-ar fi mai bine să rămânem uniţi decât să arătăm cu degetul.

– Eu nu arătam cu degetul. E plin de poliţie la Bluff House. Detectivul ăla particular era din Boston, de unde vine şi Eli Landon, şi cineva l-a împuşcat aici, unde *se află* Eli Landon. Am tot dreptul să vorbesc despre asta şi să îmi fac griji pentru familia mea.

Sufocată de lacrimi, Heather îşi luă lucrurile şi fugi.

– Acum ea e victima, oftă Maureen.

– În regulă, Maureen. În regulă. Abra inspiră prelung. Haideţi să lămurim situaţia. Heather e tulburată. Cineva a fost ucis. Toţi suntem mâhniţi şi îngrijoraţi. Ştiu că nu Eli a fost responsabil, deoarece am fost cu el în noaptea în care s-a întâmplat asta. Nu poate fi în două locuri în acelaşi timp. Viaţa mea personală mă priveşte,

la fel și dacă aleg să nu o împărtășesc și cu alții. Dacă e cineva deranjat de alegerile mele personale, e în regulă. Dacă cineva dorește să renunțe la cursurile cu mine, am să îi rambursez banii, nici o problemă. Altfel, haideți să ne așezăm pe saltele pentru un minut și să respirăm.

Își întinse propria saltea, se așeză. Când ceilalți făcură la fel, ghemul de tensiune din stomacul ei se relaxă puțin. Deși ea nu reuși să își găsească centrul, echilibrul, propriul calm, își conduse cursanții până la capătul orei.

Maureen rămase și după sfârșitul cursului. Abra nici nu se așteptase la altceva.

– La tine sau la mine? întrebă Maureen.

– La mine. Am de ajuns la curățenie peste o oră, trebuie să mă schimb.

– Bun. Poți să mă duci cu mașina. Am venit pe jos.

– Ai mâncat înghețată cu sos de fructe aseară?

– Ștrudel congelat azi-dimineață. Nu ar trebui să le țin în casă, dar sunt slabă.

– Pregătește-te să fii și mai slabă, o avertiză Abra, în timp ce ieșiră. Am făcut prăjitură cu ciocolată.

– Naiba să te ia.

Se îngrămădiră în mașină.

– Încerc să țin cont de sursă.

– Sursa e o idioată.

Abra oftă.

– Poate fi, dar toți putem fi astfel.

– Heather e idioată de felul ei.

– Nu, e bârfitoare de felul ei, iar de bârfit mai bârfim și noi două, din când în când. Și ocazional chiar mai des. Încerc și să îmi amintesc că are copii și tinde să fie excesiv de protectoare după standardele mele. Dar eu nu am copii.

– Eu am, și exagerează enorm. Le-ar pune implanturi cu GPS copiilor ei dacă i s-ar permite. Nu adopta o atitudine atât de tolerantă și înțelegătoare. A sărit calul. Toată lumea, inclusiv cea mai bună prietenă a ei, Winnie, știe asta. Dumnezeule, Abra, era de-a dreptul *încântată* că văzuse poliție la Bluff House.

– Știu. Știu. Cu un scârțâit de frâne, Abra opri în fața căsuței. Cea mai mare parte a încântării s-a datorat faptului că ea a fost cea care a dat vestea, dar a rămas suficientă și pentru nefericirea lui Eli. *Nu* sunt tolerantă și înțelegătoare. Ieși în forță din mașină, își luă geanta, trânti portiera. Sunt furioasă.

– Bun. Și eu. Hai să mâncăm o grămadă de prăjituri cu ciocolată.

– Vreau să mă duc acolo, spuse Abra, pornind spre ușă. Dar mi-e teamă că nu o să fac decât să îi îngreunez situația. Și vreau să merg să o caut pe Heather și să îi dau o palmă zdravănă ca între fete, iar asta nu ar reuși decât să mă facă să mă simt mai prost după aceea.

– Da, dar te-ai simți bine când ai face-o.

– Chiar m-aș simți.

Lăsându-și geanta lângă ușă, Abra intră direct în bucătărie, desfăcu celofanul de pe o farfurie cu prăjituri cu ciocolată.

– Ce-ar fi dacă i-aș da eu o palmă, iar tu doar te-ai uita? Simțindu-se ca acasă, Maureen luă șervețele în timp ce Abra puse ceainicul pe foc. Tot te-ai simți prost?

– Probabil. Abra luă o prăjitură, mușcă din ea în timp ce flutură din mâna liberă. Ea crede că mint în privința faptului că am fost cu Eli când a fost ucis Duncan. Avea pe față expresia aia de „Sărăcuța de tine, cum te amăgești singură, îmi fac griji pentru tine".

– *Detest* expresia aia. Din spirit de solidaritate, Maureen mușcă și ea din prăjitura ei. Este foarte îngâmfată, falsă și enervantă.

– Dacă ea crede că mint, probabil și poliția crede asta. Ceea ce mă îngrijorează mult mai tare.

– Ei nu au nici un motiv să creadă că minți.

– Mă culc cu el.

– Nu te culcai cu el când s-a întâmplat asta.

– Acum o fac. Luă încă o mușcătură din prăjitură înainte de a se ocupa de ceai. Îmi place să mă culc cu el.

– Am bănuit eu că ăsta e motivul pentru care o faci atât de mult.

– E bun la pat.

– Acum aproape că te lauzi, dar, date fiind circumstanţele, continuă.

Cu un râs scurt, Abra mută vaza cu boboci de iris din centrul mesei de bucătărie pe tejgheaua de culoarea pietrelor, apoi aşează ceştile de ceai.

– Sexul chiar e grozav.

– Afirmaţie nefondată. Oferă un exemplu.

– Am mutat patul.

– Oamenii mută adesea paturi, canapele, mese. Se numeşte rearanjarea mobilierului.

– În timp ce ne aflam în el, făcând sex.

– Asta se poate întâmpla.

Abra clătină din cap şi se ridică să ia un pix.

– Aici e patul, spuse ea, schiţând. Lipit de peretele ăsta – prima dată când am făcut sex. Şi când am terminat de făcut sex, patul era aici. Trase o linie, o curbă, schiţă patul. De acolo, până acolo, şi întors lateral.

Ronţăind prăjitura, Maureen studie şerveţelul.

– Ai inventat asta.

Cu un rânjet, Abra îşi trecu un deget peste inimă.

– E pe roţi?

– Nu, nu e pe roţi. Puterea energiei sexuale reprimate e fantastică odată dezlănţuită.

– Acum sunt geloasă, dar pot să trec peste asta ştiind, fără urmă de îndoială, că Heather nu a mutat niciodată patul.

– Am să-ţi spun ce m-a enervat cu adevărat. Faptul că s-a purtat ca şi cum aş fi fost una dintre acele femei nesocotite care le scriu criminalilor în serie aflaţi în închisoare. Cele care se îndrăgostesc de câte un individ care a strangulat cu şireturi şase femei. Nu ştiu cum se descurcă Eli cu asta, jur, cum îi face faţă acelui nor de suspiciune ce pluteşte constant deasupra capului lui.

– Probabil îi e mai uşor acum, că te are pe tine.

– Aşa sper. Abra răsuflă din nou. Aşa sper. Am început să simt ceva pentru el.

– Eşti îndrăgostită de el? Brusc îngrijorată, Maureen îşi linse ciocolata de pe degetul mare. Nu au trecut decât câteva săptămâni, Abra.

– Nu spun că sunt îndrăgostită de el. Nu spun nici că n-aş fi. Spun că simt ceva pentru el. Am simţit ceva încă de prima dată când l-am întâlnit, deşi cred că atunci era în cea mai mare parte simpatie. Arăta atât de distrus, atât de obosit, atât de trist – şi cu o furie îngrozitoare dincolo de toate astea, care fără îndoială e teribil de ţinut în frâu, zi de zi. Pe măsură ce am început să îl cunosc, am păstrat simpatia, dar a apărut şi respectul. E nevoie de mult curaj, de o coloană vertebrală puternică, pentru a trece prin ceea ce a trecut el. Există atracţie, evident, şi afecţiune.

– Am avut impresia că s-a relaxat şi s-a simţit bine în noaptea când am ieşit la tavernă.

– Are nevoie de oameni, şi cred că, chiar având alături familia lui, s-a simţit singur multă vreme. A rămâne singur era, după părerea Abrei, ceva necesar ocazional pentru a te reîncărca. Dar a te simţi singur era o stare pe care o compătimea şi pe care voia să o repare. L-am văzut relaxându-se şi simţindu-se tot mai bine, puţin câte puţin, în permanenţă. Are simţul umorului şi e cu adevărat bun la suflet. Îmi fac griji pentru el acum.

– De ce crezi că sunt atâţia poliţişti la Bluff House?

– Dacă Heather nu a exagerat, cred că probabil au obţinut un mandat de percheziţie. Ţi-am mai spus că Wolfe, detectivul, e convins că Eli a ucis-o pe Lindsay. E obsedat să dovedească asta. Iar acum să confirme că a ucis din nou.

– Trebuie să te *infirme* pe tine ca să facă asta. Maureen se întinse după mâna Abrei. Au să te interogheze din nou, nu-i aşa?

– Sunt destul de sigură de asta. Poate şi pe tine şi pe Mike.

– O să ne descurcăm. Şi o să ne descurcăm toţi şi cu bârfitoare ca Heather. Mă întreb dacă va veni la următorul tău curs aici, acasă.

– Dacă vine, fără palme ca între fete.

– Îmi strici toată plăcerea. Doar pentru asta, îmi iau o prăjitură pe drum. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă.

Voi fi acasă tot restul zilei. Trebuie să mă ocup de niște hârtii înainte să se întoarcă acasă copiii.

– Mulțumesc. Abra se apropie să o îmbrățișeze când se ridicară. Ai fost exact antidotul perfect împotriva idioatei de Heather.

După ce Maureen plecă, Abra se duse în dormitor să se schimbe. Două prăjituri înainte de prânz o făcuseră să îi fie vag greață, dar avea să își revină. Iar după ce își termina munca pe ziua respectivă, urma să meargă la Eli. Fie ce-o fi.

Dură câteva ore. După ce terminară cu biroul lui, Eli se retrase în el în timp ce polițiștii împânziră casa. După ce își puse din nou lucrurile în ordine, își făcu de lucru cu telefoane, e-mailuri, hârtii pe care le neglijase.

Detestase să își sune tatăl, dar veștile proaste aveau darul de a se răspândi rapid. Era mai bine ca familia să afle direct de la el decât pe alte căi. Nu se obosi să cosmetizeze situația – tatăl lui era prea inteligent pentru așa ceva. Dar cel puțin putea să îi dea anumite asigurări și, prin el, să liniștească și restul familiei.

Polițiștii nu aveau să găsească nimic fiindcă nu era nimic de găsit.

Nu reuși să își facă curaj să scrie, nu câtă vreme poliția, cel puțin metaforic, îi sufla în ceafă. Se concentră în schimb pe cercetare, petrecând ore bune din zi trecând de la cercetări pentru carte la cercetări legate de zestrea Esmeraldei.

Se întoarse când auzi o bătaie scurtă în cadrul ușii. Îl primi pe Corbett întorcându-și scaunul spre el, dar nu se ridică, nu spuse nimic.

– Am cam terminat.

– În regulă.

– În legătură cu săpăturile din beci.

– Ce-i cu ele?

– Ăla e un șanț al naibii de mare acolo. Corbett așteptă o clipă, dar Eli nu răspunse. Nu ai idee cine ar putea fi responsabil?

– Dacă aș fi avut vreo idee, i-aș fi spus ofițerului Hanson.

– Teoria lui, și, mi s-a spus, și a ta, e că oricine ar fi cel care a intrat prin efracție în casă în noaptea în care a fost ucis Duncan e și cel care a săpat șanțul. Și cum sunt al naibii de sigur că nu a săpat atâta într-o singură noapte, nu era prima dată când reușea să intre.

– E o teorie.

O expresie de iritate se întipări pentru o clipă pe fața lui Corbett înainte de a intra, închizând ușa în urma lui.

– Ascultă, Wolfe e înapoi pe drum spre Boston. Dacă se întoarce, în afară de cazul în care se întoarce cu probe concluzive împotriva ta, va fi pe cont propriu. Nu există nimic care să te lege de uciderea lui Duncan în momentul de față. Singura legătură e că una sau mai multe persoane necunoscute l-au angajat să îți supravegheze fiecare mișcare. Eu nu te văd ca făptaș, pentru toate motivele discutate la ultima noastră întâlnire. La asta se adaugă și faptul că nu am nici un motiv să pun la îndoială cuvântul Abrei Walsh, deși intuiția mea de anchetator îmi spune că și-a petrecut câteva nopți aici de atunci, și nu pe canapeaua de la parter.

– Din câte știu eu, sexul între doi adulți care consimt s-o facă e încă legal în Massachusetts.

– Și slavă Domnului pentru asta. Ceea ce îți spun e că eu nu te consider suspect în cazul ăsta. Problema este că nu am pe nimeni suspect în cazul ăsta. Încă. Ceea ce am e o intrare prin efracție, o agresiune și o crimă, toate în aceeași noapte. Ceea ce mă pune pe gânduri. Deci dacă ai vreo idee cine a făcut săpături acolo în beci, ar fi în interesul tău să îmi spui și mie. Se întoarse spre ușă, se opri, apoi se întoarse din nou cu fața spre Eli. Aș fi foarte furios dacă o mână de polițiști mi-ar răscoli casa toată ziua. Dă-mi voie să-ți spun că i-am ales personal. Dacă nu am găsit nimic, înseamnă că nu e nimic de găsit. Și ar mai trebui să adaug că, deși au fost atenți, e o casă al naibii de mare, cu o grămadă de lucruri în ea. S-ar putea ca unele dintre ele să nu fi fost puse înapoi la locul lor.

Eli ezită când Corbett deschise ușa, apoi făcu pasul:

– Cred că persoana care a săpat șanțul ăla, oricine ar fi el, fie a împins-o pe bunica mea pe scări, fie a făcut-o să cadă. Apoi a lăsat-o acolo.

Corbett reintră în încăpere și închise din nou ușa.

– Am cântărit și eu ipoteza asta. Fără a aștepta o invitație, traversă încăperea și se așeză. Ea nu își mai amintește nimic?

– Nu. Nu își amintește nici măcar să se fi ridicat din pat și să fi pornit în jos pe scări. Traumatismul cerebral... doctorii spun că nu e neobișnuit. Poate își va aminti, poate nu. Poate doar fragmente, poate tot, poate nimic. Ar fi putut să moară, și probabil așa s-ar fi și întâmplat dacă nu o găsea Abra. A împușca un detectiv particular nu e prea departe de a împinge o femeie bătrână pe scări și a o lăsa să moară. Asta e locul ei, aici e inima ei, și s-ar putea să nu mai ajungă să locuiască niciodată aici, cel puțin nu singură. Vreau să știu cine e responsabil pentru asta.

– Spune-mi unde te aflai în noaptea aia, noaptea în care a căzut.

– Dumnezeule mare!

– Să facem totul ca la carte, domnule Landon. Îți amintești?

– Da, îmi amintesc, fiindcă nu o să uit niciodată expresia de pe chipul mamei în dimineața următoare, când a venit să mă anunțe, după ce sunase Abra acasă. Nu dormeam bine. Nu mai dormisem bine de... multă vreme. M-am mutat la părinții mei la câteva săptămâni după uciderea lui Lindsay, deci eram acolo în noaptea accidentului bunicii mele. Eu și tata am stat până pe la două noaptea, jucând gin și bând bere. Presupun că aș fi putut să îmi târăsc fundul până aici, să-mi fi împins bunica în jos pe scări, apoi să-mi fi târât fundul înapoi la Boston și să mă fi băgat în pat înainte să vină mama să-mi spună că Buni fusese rănită și era în spital.

Ignorând comentariul, Corbett își scoase carnețelul și scrise câteva notițe.

– Sunt o mulțime de lucruri de valoare în casa asta.

– Știu asta și nu pot înțelege. Sunt o grămadă de obiecte pe care efectiv le-ai putea băga în buzunare

și să scoți un profit frumușel. Dar el își petrece ore întregi, zile întregi, săpând în podeaua subsolului.

– Zestrea Esmeraldei.

– E singura explicație la care mă pot gândi.

– Ei bine, e interesant. Te deranjează, dacă doctorii îmi dau permisiunea, să discut cu bunica ta?

– Nu vreau să fie tulburată, atâta tot. Nu vreau ca familia mea să fie târâtă printr-o altă mizerie. Au îndurat destule.

– Voi fi atent.

– Pe tine de ce te interesează?

– Fiindcă am trimis un om mort înapoi la Boston și, din câte îmi dau seama, nu făcea altceva decât să își facă treaba. Fiindcă cineva a intrat prin efracție în casa asta și poate ar fi făcut mai mult decât să agreseze o femeie dacă ea nu s-ar fi apărat și ar fi fugit. Fiindcă tu nu ți-ai ucis soția.

Eli dădu să vorbească, apoi orice gând ar fi avut în minte, dispăru instantaneu:

– Ce-ai spus?

– Îți închipui că nu am citit și analizat fiecare cuvânt din dosarul tău? Nu ți-ai schimbat niciodată povestea. Cuvintele, exprimarea, dar niciodată conținutul. Nu minteai, iar dacă ar fi fost o crimă pasională, așa cum s-a speculat, un bun avocat al apărării – iar tu aveai o astfel de reputație – și-ar fi acoperit urmele al naibii de mult mai bine.

– Wolfe crede că am făcut-o.

– Instinctul lui Wolfe îi spune că tu ai făcut-o, și cred că are un instinct bun. De data asta se înșală. Se mai întâmplă.

– Poate că instinctul tău se înșală.

Corbett zâmbi subțire.

– Tu de partea cui ești?

– Ești primul polițist care m-a privit în față și mi-a spus că nu eu am ucis-o pe Lindsay. Am nevoie de puțin timp să mă obișnuiesc.

– Nici procurorul nu credea că tu ai făcut-o. Dar erai singurul lor suspect, iar Wolfe era absolut sigur, așa că au forțat nota până nu au mai avut unde să o forțeze.

Corbett se ridică în picioare. Ți-au făcut viața amară. Eu n-am să ți-o fac, de data asta. Ai numărul meu dacă îți amintești ceva relevant.

– Da, am înțeles.

– Nu o să te mai deranjăm.

Rămas singur, Eli se lăsă pe spate și încercă să-și lămurească sentimentele încurcate.

Un polițist îl considera nevinovat, un alt polițist îl credea vinovat. Era plăcut să știe că cineva îl credea, să simtă cuvintele încă plutind în aer. Dar, oricum ar fi pus problema, încă era prins la mijloc.

capitolul 15

Era îngrijorată cum avea să îl găsească. Deprimat și cufundat în gânduri negre? Furios și nesociabil?

Oricare ar fi fost reacția lui, nu putea să îi poarte pică. Viața lui fusese zguduită, din nou, moralitatea lui pusă sub semnul întrebării, din nou. Iar intimitatea îi fusese făcută țăndări – nu doar de către poliție, ci și de către oameni ca Heather. Din nou.

Se pregăti să fie înțelegătoare, ceea ce ar fi putut însemna fermă și la obiect sau încurajatoare și empatică.

Însă nu se așteptase să îl găsească în bucătărie, lucrând la o masă aglomerată, cu o expresie exasperată pe chip și cu o căpățână de usturoi în mână.

– Ei bine, ce se petrece aici?

– Haos. Aparent asta se întâmplă când încerc să gătesc.

Abra puse deoparte farfuria de prăjituri cu ciocolată.

– Gătești?

– „Încerc" este cuvântul de bază.

Ea găsi acea încercare atât înduioșătoare, cât și pozitivă.

– Ce anume încerci?

– O chestie cu pui și orez. Își împinse la o parte părul, încruntându-se spre dezastrul pe care îl provocase. Am luat rețeta de pe internet de pe pagina Gătitul pentru Tonți.

Abra ocoli insula centrală și studie rețeta imprimată:

– Arată bine. Vrei să te ajut?

Eli se întoarse încruntat spre ea.

– Având în vedere că sunt un tont în domeniul ăsta, ar trebui să reușesc să mă descurc.

– Grozav. Te deranjează dacă îmi iau un pahar de vin?

– Chiar te rog. Poți să îmi torni și mie unul. Într-o afurisită de halbă.

Deși ea găsea gătitul relaxant, înțelegea frustrările acestui bucătar novice sau foarte ocazional.

– Ce a inspirat atâta fericire domestică? întrebă ea, pregătind paharele – pahare de vin, în pofida comentariului lui.

Ochii lui Eli se îngustară când Abra se strecură în cămara de vinuri după o sticlă.

– Cauți s-o iei pe coajă?

– De fapt, caut o sticlă de pinot grigio delicios, îi strigă ea. Ah, am găsit. Sper că sunt invitată la cină, continuă ea, revenind cu sticla în bucătărie. A trecut ceva vreme de când nu a mai gătit nimeni pentru mine.

– Asta era și ideea. O privi scoțând dopul sticlei de vin pe care, cel mai probabil, tot ea o băgase în cămara de vin. Numărul de urgență e programat pe apelare rapidă?

– Da. Îi dădu un pahar și un sărut prietenesc pe un obraz. Și mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi până nu am eliminat riscul de incendiu în bucătărie și de toxiinfecție alimentară.

Dispusă să își asume ambele riscuri, Abra se așeză pe un scaun fără spătar, savurând prima gură de vin.

– Când a fost ultima dată când ai gătit ceva ce nu provenea dintr-o conservă sau o cutie?

– Anumite persoane cu aere disprețuiesc mâncarea din conserve și cutii.

– Așa e. Rușine să ne fie.

Eli își îndreptă din nou privirea încruntată spre căpățâna de usturoi.

– Teoretic trebuie să curăț și să tai usturoiul ăsta.

– Bine.

Când el nu făcu decât să se holbeze la ea, Abra se întoarse pe scaun şi luă cuţitul.

– Am să-ţi explic procedura.

Desprinse un căţel, îl ridică în aer, apoi, aşezându-l pe tocător, îl plesni cu lama cuţitului. Coaja alunecă de pe el, uşor ca hainele smulse de pe o stripteuză. După ce îl felie, îi dădu înapoi restul căpăţânii şi cuţitul.

– Ai înţeles?

– Da. Mai mult sau mai puţin. Noi am avut bucătăreasă. Când eram copil, întotdeauna am avut bucătăreasă.

– Nu e niciodată prea târziu să înveţi. S-ar putea chiar să-ţi placă.

– Nu cred că asta o să se întâmple vreodată. Dar ar trebui să fiu în stare să urmez o reţetă pentru tonţi.

– Sunt absolut convinsă.

Eli imită tehnica ei de feliat şi se simţi o idee mai optimist când reuşi să nu îşi taie nici un deget.

– Recunosc o atitudine de amuzament superior când eu sunt ţinta.

– Dar e un amuzament superior şi afectuos. Suficient de afectuos cât să te învăţ un truc.

– Ce truc?

– O marinată rapidă şi uşoară pentru puiul ăla.

Teama şi oroarea faţă de simpla idee răsunară în vocea lui:

– Reţeta nu pomeneşte nimic de marinată.

– Ar trebui. Stai o clipă.

Ridicându-se, porni spre cămară. Tresări când văzu totul încurcat, în dezordine, dat peste cap. Apoi îşi aminti de poliţie. Fără a spune nimic, luă o sticlă de sirop pentru margarita.

– Credeam că bem vin.

– Noi da. Puiul e cel care va bea asta.

– Unde e tequila?

Ea râse:

– Nu de data asta. De fapt, puiul pe care îl folosesc pentru supa de tortilla bea tequila, dar ăsta nu primeşte decât siropul.

Scoase o pungă mare, băgă puiul în ea, turnă lichidul deasupra. Închise bine punga, o răsturnă de câteva ori.

– Asta e?

– Asta e, asta-i tot.

– Partea asta ar fi trebuit să fie pentru tonţi. Asta aş fi putut s-o fac şi eu.

– Data viitoare ai s-o faci. Este bună şi pentru peşte, să ştii.

Când Abra se aşeză înapoi, Eli se concentră din nou să taie usturoiul, nu propriile degete.

– Azi a fost poliţia aici, toată ziua, executând un mandat de percheziţie. Ridică privirea. Şi ştiai deja asta.

– Faptul că au fost aici, da. Am presupus că a fost vorba de percheziţie. Întinzând mâna peste masa de bucătărie, îşi trecu uşor degetele peste încheietura mâinii lui. Îmi pare rău, Eli.

– După ce au plecat, am trecut prin câteva camere, punând lucrurile la locul lor. Am început să mă enervez din nou, aşa că am decis să fac altceva.

– Nu-ţi face griji în privinţa asta. O să mă ocup eu.

Eli se mulţumi să clatine din cap. Intenţiona să aranjeze câteva camere pe zi, până când casa revenea la normal. Bluff House şi tot ce se afla în ea erau responsabilitatea lui acum.

– Ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut vandaliza casa. Au căutat temeinic, dar am mai văzut percheziţii şi înainte, şi nu au trântit pur şi simplu lucrurile pe unde au apucat.

– Bine, bravo lor, dar tot este o nedreptate. Şi un lucru rău.

– Lucruri nedrepte şi rele se întâmplă la orice oră, oricând.

– Ăsta e un punct de vedere trist şi cinic.

– Realist, o corectă el.

– La naiba cu asta. Propria ei mânie izbucni, făcând-o să-şi dea seama că o ţinuse în ea, fierbând înăbuşit, în tot acest timp. Asta e doar o scuză ca să nu faci nimic în privinţa asta.

– Ai vreo sugestie ce aş fi putut face în privinţa unui mandat autorizat legal?

– A fi nevoit să îl accepţi nu e acelaşi lucru ca a accepta că pur şi simplu aşa e viaţa. Eu nu sunt avocat, dar

am fost crescută de unul, şi mi-e al naibii de clar că au fost nevoiţi să forţeze nota, şi încă tare, pentru a obţine un mandat de percheziţie. Şi mi-e la fel de clar că poliţistul din Boston a fost cel care a forţat-o.

– Nu te pot contrazice.

– Ar trebui să fie sancţionat. Ar trebui să îl dai în judecată pentru hărţuire. Ar trebui să fii furios.

– Am fost. Şi am vorbit cu avocatul meu. Dacă nu se potoleşte, vom discuta despre un proces.

– De ce nu eşti în continuare nervos?

– Doamne, Abra, gătesc pui după o reţetă luată de pe internet fiindcă învârtitul prin casă şi strânsul după dezastrul lăsat de poliţişti m-a scos din sărite din nou şi aveam nevoie de ceva în care să îmi canalizez nervii. Nu mai am loc de nervi.

– Se pare că eu da, şi încă destul. Numai nu-mi spune că nedrept şi rău e cursul firesc al lucrurilor. Sistemul nu e gândit să lovească în oameni şi nu sunt atât de naivă încât să cred că nu o face uneori. Dar sunt suficient de om cât să îmi doresc să nu o facă... Am nevoie de aer.

Se ridică brusc în picioare, porni cu paşi mari spre uşile de la terasă şi ieşi.

Reflectând, Eli puse jos cuţitul, îşi şterse absent mâinile pe lateralul pantalonilor de blugi şi o urmă.

– Nu te-a ajutat. Flutură o mână spre el, învârtindu-se agitată pe terasă. Nimic din toate astea nu te-au ajutat, ştiu foarte bine.

– Nu ştiu ce să zic în privinţa asta.

– Mi-a rămas înfipt în stomac încă de când am auzit, deşi am aruncat două prăjituri enorme cu ciocolată pe deasupra.

Eli cunoştea recursul clasic al femeilor la ciocolată, deşi el ar fi optat pentru bere mai degrabă:

– Cum ai auzit?

– La cursul de yoga de dimineaţă, una dintre cursantele mele. Bârfa e religia ei. Iar asta a fost o remarcă răutăcioasă. Detest să fiu răutăcioasă. Vibraţii negative, adăugă ea, scuturându-şi braţele ca pentru a se elibera de acele vibraţii, lăsând să fie luate de briză. Doar

că este atât de afurisit de fătarnică, de *preocupată*, atât de îngâmfată. După cum a descris ea scena, părea că poliţia a trimis o întreagă echipă de asalt să îl înhaţe pe ucigaşul nebun, cu care am avut proasta inspiraţie să mă culc. Şi se poartă ca şi cum ar fi doar îngrijorată pentru comunitate şi, desigur, pentru mine, de parcă ai putea să mă sufoci în somn sau să îmi zdrobeşti ţeasta sau... O, Doamne, Eli. Se opri brusc, oripilată. Îmi pare rău. Îmi pare rău. A fost un comentariu stupid. Stupid şi răutăcios şi crud – trei însuşiri pe care detest să le observ la mine. Ar fi trebuit să te înveselesc sau să te susţin – sau amândouă. În schimb eu mă răstesc la tine şi îţi sar la gât şi spun lucruri oribile şi idioate. Am să încetez. Sau am să plec şi am să-mi iau dispoziţia mizerabilă cu mine.

Furia şi frustrarea îi coloraseră chipul, observă el. Din ochi îi răzbătea o expresie îngrozită de scuze. Iar briza mării îi alerga prin păr, făcându-i cârlionţii sălbatici să danseze.

– Ştii, familia mea, prietenii care mi-au mai rămas, nu vorbesc despre asta. Simt că se furişează pe lângă subiect ca şi cum ar fi... nu un elefant în încăpere, ci un nenorocit de dinozaur. Uneori aveam impresia că o să mă înghită cu totul. Dar ei au continuat să se furişeze pe lângă el, refuzau să vorbească despre asta mai mult decât era absolut necesar. Nu-l supăraţi pe Eli, nu îl faceţi să se gândească la asta, nu îl deprimaţi. Era al naibii de deprimant să ştiu că nu puteau sau nu voiau să-mi spună ce simţeau, ce gândeau, în afară de „Va fi bine, noi te susţinem". Am apreciat faptul că erau dispuşi să îmi ia apărarea, dar tăcerea asurzitoare a acelui dinozaur şi a ceea ce simţeau ei în sinea lor aproape că m-a copleşit.

– Ei te iubesc, începu Abra. Le era teamă pentru tine.

– Ştiu asta. Nu m-am mutat aici doar fiindcă Buni avea nevoie să fie cineva în casă. Hotărâsem deja că trebuia să plec din locuinţa părinţilor mei, să îmi găsesc o locuinţă – nu reuşisem sau nu încercasem să îmi găsesc energia necesară pentru a o face, dar ştiam că trebuia

să mă îndepărtez de aceea tăcere învăluitoare – pentru binele meu şi al lor.

Abra înţelegea perfect. O mulţime de oameni se merseseră tiptil în jurul ei după ce fusese atacată de Derrick. Temându-se să nu spună ceva greşit, neîndrăznind să spună nimic.

– A fost un calvar teribil pentru voi toţi.

– Şi a reînceput, fiindcă azi am fost nevoit să le spun ce se petrece înainte să afle de la altcineva.

Abra fu cuprinsă din nou de simpatie. Era un aspect la care nu se gândise.

– Ţi-a fost greu să o faci.

– Trebuia făcut. Am cosmetizat puţin situaţia, deci presupun că asta e abordarea tipică a problemelor în familia Landon. Tu eşti prima care a spus ce gândea, ce simţea, fără filtre. Prima care nu s-a prefăcut că dinozaurul nu e exact sub ochii noştri, că cineva i-a împrăştiat creierii lui Lindsay cu un vătrai, şi multă lume crede că eu am fost acela.

– Gândurile, sentimentele şi exprimarea pasională a acestora au fost un lucru important în casa mea.

– Cine s-ar fi aşteptat?

Replica lui îi smulse un zâmbet firav:

– N-aveam de gând să spun nimic, dar probabil mi-am consumat porţia de autocontrol pe ziua de azi când m-am abţinut să nu îi dau un şut în fund lui Heather.

– Eşti aspră.

– Cunosc tehnici de tai chi.

Se ridică încet intenţionat pe un picior în poziţia Cocostârcului.

– Credeam că asta e kung fu.

– Ambele sunt arte marţiale, aşa că ai grijă. Nu mai sunt atât de furioasă.

– Nici eu.

Abra se apropie de el şi îi înlănţui gâtul cu braţele.

– Hai să facem o înţelegere.

– În regulă.

– Să ne dăm gândurile şi sentimentele pe faţă oricând va fi necesar. Iar dacă în cameră intră un dinozaur, nu îl vom ignora.

– Ca în cazul gătitului, tu ai să te descurci mai bine decât mine la asta, dar sunt dispus să încerc.

– E suficient. Ar trebui să ne întoarcem în casă să te pot privi gătind.

– În regulă. Acum că... am pregătit terenul, sunt câteva lucruri pe care ar trebui să ţi le spun.

O conduse înăuntru. La masa de bucătărie, luă un ardei şi îl studie încercând să îşi dea seama cum să îl taie.

– Am să-ţi arăt din nou.

În timp ce ea tăie capacul, scobi cotorul, tăie ardeiul, Eli îşi luă paharul de vin.

– Corbett ştie că nu eu am ucis-o pe Lindsay.

– Poftim? Capul ei se ridică brusc, iar mâna îi încremeni pe cuţit. Ţi-a spus el asta?

– Da. Nu am nici un motiv să cred că îmi vinde gogoşi. Spune că mi-a citit dosarele, a analizat totul şi ştie că nu eu am ucis-o.

– Tocmai m-am răzgândit complet în privinţa lui. Se întinse peste masă pentru a lua mâna lui Eli pentru o clipă. Nici nu-i de mirare că nu erai la fel de furios ca mine.

– A ridicat o parte din greutatea de pe umerii mei. A mai rămas destulă, dar a ridicat o parte din ea.

Îşi încercă mâna la feliat în timp ce îi relată ce spusese Corbett.

– Deci şi el crede că e posibil ca cel care s-a aflat în casă în noaptea aceea să fi fost în casă şi în noaptea când a căzut Hester. Şi e posibil şi ca persoana respectivă să îl fi împuşcat pe Duncan.

– Cred că e o abordare pe care o va încerca. Avocatul meu m-ar trage de urechi, şi pe bună dreptate, dacă ar şti cum am vorbit cu el, ce i-am spus. Dar...

– Uneori, trebuie să ai încredere.

– Nu ştiu ce să zic despre încredere, dar el este în cea mai bună poziţie pentru a-l găsi pe ucigaşul lui Duncan, iar dacă şi când se va întâmpla asta, vom obţine nişte răspunsuri. Puse ardeiul verde deoparte, îl luă pe cel roşu. Între timp, există cineva în zonă care vrea să intre în casa asta, cineva care te-a atacat deja

pe tine și este posibil să o fi rănit și pe bunica mea. E cineva acolo care a ucis un om. Poate e aceeași persoană. Poate e un complice sau un concurent.

– Concurent?

– Foarte mulți oameni cred că zestrea Esmeraldei există. Când vânătorii de comori au descoperit epava vasului *Calypso*, cu circa treizeci de ani în urmă, nu au găsit zestrea. Nu a fost găsită nici până în prezent, și au căutat-o și alții. Pe de altă parte, nu există dovezi concrete, coroborate, cum că zestrea s-ar fi aflat pe vas când a naufragiat pe Whiskey Beach, nici măcar că s-ar fi aflat vreodată pe vas. Din câte știm, e posibil chiar să se fi scufundat odată cu omul de încredere al familiei când *Calypso* a atacat *Santa Caterina*. Sau omul de încredere a tăinuit zestrea și a trăit pe picior mare undeva în Indiile de Vest.

– A tăinuit. Ce termen rafinat.

– Eu sunt un tip rafinat, spuse el, terminând de tăiat ardeiul. În cea mai mare parte, sunt doar zvonuri, și multe dintre zvonuri se bat cap în cap. Dar oricine este dispus să facă eforturile pe care le-a făcut individul ăsta și e dispus să ucidă crede cu adevărat în comoară.

– Crezi că va încerca să intre din nou, chiar dacă ești în casă?

– Cred că acum ia o pauză, așteaptă ca apele să se liniștească puțin. Apoi da, fără îndoială o să se apuce din nou de treabă. Ăsta e un aspect. Celălalt e că există oameni în sat, oameni pe care îi cunoști, cu care lucrezi, cărora le predai cursuri, care, precum tipa aia – cum o fi chemând-o –, o să creadă că eu am făcut-o sau cel puțin o să se întrebe. Ceea ce înseamnă că vei fi prinsă la mijloc – riscând să fii rănită, cu siguranță devenind ținta unor bârfe. Nu vreau să ajungi în situația asta.

– Nu poți să controlezi ceea ce spun și fac ceilalți oameni. Și cred că am demonstrat deja că pot să mă apăr singură în ceea ce privește riscul de a fi rănită.

– Individul nu a avut pistol – sau nu a crezut că era cazul să îl folosească. Atunci.

Abra încuviință din cap. Nu putea nega că gândul o înspăimânta, dar hotărâse cu mult timp în urmă să nu își trăiască viața cu teamă.

– Dacă m-ar ucide, sau ne-ar ucide pe amândoi, dacă e până acolo, în somn, sau în timp ce spăl pe jos, nu ar face decât să umple din nou casa de polițiști. Presupun că ăsta e ultimul lucru pe care și l-ar dori. Are nevoie să evite să atragă atenția, nu doar asupra lui, ci și asupra Bluff House.

– Asta e logic. Dar eu analizez tabloul de ansamblu, și până acum nu prea a dat dovadă de logică. Nu vreau să fii rănită. Și nu vreau să fii nevoită să treci prin situații ca aceea prin care ai trecut azi-dimineață doar fiindcă ai o relație cu mine.

Privindu-l cu răceală, Abra sorbi încet din vin:

– Cumva îmi gătești o cină de adio, Eli?

– Cred că e mai bine pentru toată lumea dacă luăm o pauză.

– Nu este vina ta, e vina mea – asta e următoarea replică?

– Ascultă... E fiindcă eu... fiindcă ești importantă pentru mine. Ai câteva lucruri de-ale tale în casă, iar polițiștii au răscolit printre ele azi. Detectivul Corbett mă crede, poate, dar Wolfe, nu – iar el nu se va opri. Va face tot ceea ce îi stă în putere pentru a te discredita, fiindcă declarația ta e cea care mă scoate din ecuație în cazul uciderii lui Duncan.

– Va face asta indiferent dacă sunt sau nu cu tine.

Preț de o clipă reflectă la ce simțea față de atitudinea lui protectoare – în fața răului, a vorbelor urâte. Decise că nu o deranja cu nimic, chiar dacă nu avea de gând să i-o permită:

– Apreciez poziția ta. Crezi că trebuie să mă protejezi, să mă ferești de rele, de bârfe, de atenția poliției, și constat că îmi place să fiu cu un bărbat care ar încerca așa ceva. Dar adevărul rămâne, Eli, că am trecut deja prin toate astea, și chiar prin mai multe, o dată în viața mea. Nu am de gând să renunț la ceea ce vreau doar ca să evit riscul de a trece din nou prin unele dintre acele lucruri. Și tu ești important pentru mine. Își ridică paharul

de vin şi îl studie. Aş spune că suntem într-un impas în privinţa asta, doar că mai e ceva.

– Ce anume?

– Va depinde de cum răspunzi la întrebare. Anume, consideri că femeile ar trebui să primească câştiguri salariale egale pentru muncă egală?

– Poftim? Da. De ce?

– Bun, fiindcă discuţia asta ar coti într-o altă direcţie dacă ai fi spus nu. Consideri totodată că femeile au dreptul de a alege?

– Doamne. Îşi trecu o mână prin păr.

Înţelegea exact unde voia să ajungă şi începu să ticluiască în minte un argument cu care să o combată.

– Excelent. Asta ne scuteşte de o dezbatere lungă şi închisă. Drepturile atrag după ele şi responsabilităţi. E alegerea mea cum îmi trăiesc viaţa, cu cine sunt, la cine ţin. E dreptul meu să fac aceste alegeri şi îmi asum responsabilitatea. Ochii ei se îngustară privindu-i chipul. O, haide, n-ai decât.

– Să ce?

– Am fost crescută de un avocat, îi aminti ea. *Văd* avocatul de Harvard din tine gândindu-se cum să născocească un argument complicat pentru a-mi da peste cap toate raţionamentele. Aşa că n-ai decât. Poţi chiar să incluzi şi câte una-două „prin urmare". Nu va conta. Eu m-am hotărât.

Eli schimbă tactica:

– Înţelegi cât de multe griji îmi voi face?

Abra înclină uşor bărbia, iar ochii ei îngustaţi deveniră de oţel.

– Asta funcţionează întotdeauna cu mama, pledă el.

– Tu nu eşti mama, îi aminti Abra. Plus că nu ai autoritate de mamă. Eşti legat de mine, Eli. Dacă renunţi la mine, va trebui să fie fiindcă nu mă vrei, sau vrei pe altcineva, sau altceva. Dacă te părăsesc, va trebui să fie din aceleaşi motive.

Cu sentimentele pe faţă, reflectă el.

– Lindsay nu mai era importantă, dar în fiecare zi regret că nu am putut să fac ceva pentru a împiedica ceea ce i s-a întâmplat.

– A fost importantă cândva, şi nu merita să moară astfel. Ai fi protejat-o dacă ai fi putut. Se ridică, se apropie de el şi îşi petrecu braţele în jurul taliei lui. Eu nu sunt Lindsay. Noi doi o să avem grijă unul de celălalt. Suntem amândoi inteligenţi. O să găsim o soluţie.

– Inteligent? Eu urmăresc o reţetă pentru tonţi.

– E prima ta zi în domeniu.

– Mi se cere să tai cubuleţe puiul ăla. Ce naiba înseamnă asta?

Abra se dădu înapoi, apoi se apropie din nou, pentru un sărut lung, satisfăcător.

– Încă o dată, o să-ţi arăt.

Intra şi ieşea din casă. Cursuri de dimineaţă, case în care făcea curăţenie – inclusiv a lui –, mers la piaţă, lecţii în particular, ghicit în cărţi pentru o zi de naştere.

Aproape nu ştia că era acolo când lucra la carte, însă când era plecată, îi simţea acut lipsa. Energia casei – începea să gândească asemenea ei – părea să se ofilească fără prezenţa ei.

Se plimbau pe plajă şi, deşi hotărâse ferm că gătitul nu avea să fie niciodată o formă de relaxare pentru el, Eli îi mai dădea câte o mână de ajutor din când în când.

Îi venea greu să îşi imagineze casa fără ea. Să îşi imagineze zilele, nopţile, fără ea.

Chiar şi aşa, când ea îl îndemnă să vină la bar în următoarea seară când lucra acolo, Eli îşi găsi scuze. Voia într-adevăr să continue cercetările despre zestre, despre corabie, îşi aminti singur. Ducea cărţile afară pe terasă pentru a citi acolo cât încă mai avea lumină suficientă, şi se instala lângă ghivecele mari de teracotă în care Abra plantase panseluţe violet şi galbene.

La fel cum făcea bunica lui, îşi aminti, în fiecare primăvară.

Aveau să reziste nopţilor reci, chiar şi unui val de îngheţ, dacă se mai producea. Ceea ce era probabil, îşi spuse, în ciuda valului de căldură bine-venită de care se bucuraseră în ultimele câteva zile.

Oamenii dăduseră năvală pe plajă pentru a profita. Îl observase chiar şi pe Vinnie prin telescop, călărind

valurile cu aceleaşi vervă şi alură impresionantă ca în adolescenţă.

Căldura, florile, vocile aduse de vânt, şi albastrul vesel al mării aproape reuşiră să îl amăgească şi să îl facă să creadă că totul era normal, şi liniştit, şi bine. Îl făcură să se întrebe cum ar fi fost viaţa dacă toate acestea ar fi fost adevărate. Dacă s-ar fi stabilit acolo, dacă ar fi muncit acolo, dacă s-ar fi întors la rădăcinile lui fără greutatea sâcâitoare încă prinsă în lanţuri de trunchiul lui.

Abra intrând şi ieşind rapid din casă, umplând-o cu flori, lumânări, zâmbete. Cu multă căldură, lumină şi cu o promisiune pe care el nu ştia dacă ar fi putut vreodată să o facă, să o respecte.

Gândurile şi sentimentele pe faţă, îşi aminti. Dar nu ştia cum să descrie ce simţea cu ea sau pentru ea. Nu era deloc sigur ce să facă efectiv cu acele sentimente. Dar ştia că era mai fericit cu ea decât fusese vreodată fără ea. Mai fericit decât crezuse vreodată că ar fi putut fi, în ciuda a toate câte se întâmplaseră.

Se gândi la ea – pantofii cu tocuri înalte, fusta neagră scurtă, cămaşa albă strâmtă, alunecând prin barul gălăgios cu tava ei.

Nu i-ar fi prins rău o bere, nişte gălăgie sau să-i vadă zâmbetul apărând instantaneu când intra. Apoi îşi aminti singur că neglijase cercetările în ultimele câteva zile, şi se apucă de treabă. Nu că ar fi văzut la ce i-ar fi putut servi să citească poveşti – căci ce altceva erau dacă nu poveşti? – despre piraţi şi comori, despre iubiţi loviţi de soartă şi despre morţi violente.

Dar partea proastă era că aceasta era singura lui legătură cu moartea reală şi, poate, deşi puţin probabil, o şansă cât de firavă de a-şi reabilita numele.

Citi timp de o oră înainte ca lumina să înceapă să pălească. Se ridică, se apropie de marginea terasei pentru a privi marea şi cerul confundându-se, privi o familie tânără – un bărbat, o femeie, doi băieţi mici – plimbându-se de-a lungul ţărmului, în timp ce băieţeii, cu picioarele agitându-se în pantalonii scurţi, intrau şi ieşeau din apa puţin adâncă, rapizi ca nişte crabi.

Poate avea să bea totuşi o bere, să ia o scurtă pauză, apoi să mai muncească o oră la notiţele pe care şi le luase, atât în legătură cu legenda, cât şi cu propria lui realitate sucită.

Strângându-şi toate lucrurile, intră în casă, apoi le lăsă să cadă care pe unde când auzi telefonul sunând. Văzu numărul de acasă al părinţilor lui pe ecran şi, aşa cum se întâmpla de fiecare dată în ultima vreme, inima lui tresări de teamă că bunica lui căzuse din nou. Sau mai grav. Chiar şi aşa, se strădui să adopte un ton cât mai vesel posibil:

– Bună.

– Bună şi ţie. Se relaxă din nou auzind tonul calm al vocii mamei lui. Ştiu că e cam târziu.

– Nu e nici măcar nouă, mamă. Şi nu e zi de şcoală.

Auzi zâmbetul din vocea ei:

– Nu-ţi lăsa temele pe duminică seara. Cum eşti, Eli?

– Foarte bine. Tocmai citeam o carte despre zestrea Esmeraldei.

– Aha.

– Cum e Buni? Şi tata? Tricia?

– Toată lumea e bine. Bunica ta îşi reintră în formă pe zi ce trece. Încă oboseşte mai repede decât mi-ar plăcea, şi ştiu că simte un oarecare disconfort, în special după şedinţele de terapie, dar bine ar fi de am rămâne cu toţii la fel de rezistenţi la vârsta ei.

– Amin.

– E foarte nerăbdătoare să te vadă de Paşte.

Eli tresări.

– Mamă, nu cred că pot să vin.

– Oh, Eli.

– Nu-mi place să las casa goală atâta timp.

– Nu ai mai avut alte probleme?

– Nu. Dar sunt aici. Dacă poliţia are vreo pistă în privinţa persoanei care a spart casa, mie nu îmi spun nimic. Deci pur şi simplu nu ar fi o mişcare inteligentă să o las goală o zi sau două.

– Poate ar trebui să punem lacăt pe casa aia şi să angajăm un paznic până va fi prins cel care a tot intrat în ea.

– Mamă. Întotdeauna există un Landon în Bluff House.

– Doamne, parcă eşti bunica ta.

– Îmi pare rău. Sincer. Ştia exact cât de mult însemnau pentru mama lui tradiţiile de sărbători, şi deja o dezamăgise de prea multe ori în această privinţă. Aveam nevoie de o casă, iar ea mi-a oferit-o. Trebuie să am grijă de ea.

Ea oftă.

– În regulă. Tu nu poţi veni la Boston. Venim noi în Whiskey Beach.

– Poftim?

– Nu văd nici un motiv pentru care nu am putea veni noi acolo. Lui Hester i-ar plăcea la nebunie – şi vom avea grijă să discutăm cu doctorii ei mai întâi. Sora ta şi familia ei s-ar bucura şi ei. A trecut mult prea mult de când nu s-a mai strâns toată familia laolaltă de sărbători la Bluff House.

Prima lui reacţie fusese să intre în panică. Acum se răzgândi. Mama lui avea dreptate, trecuse prea mult timp:

– Sper din tot sufletul că nu te aştepţi să pregătesc şuncă glazurată.

– O să mă ocup eu de asta, şi de orice altceva. O vom lăsa pe Selina să caute ouă – o, ţii minte cât de mult vă plăcea ţie şi Triciei să faceţi asta? Venim sâmbătă după-amiază. Aşa e mai bine. Mai bine decât să vii tu aici. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta de la bun început.

– Mă bucur că ţi-a venit ideea. Ah, ascultă, aş vrea să vină şi Abra.

– Ar fi perfect. Hester în special s-ar bucura să o vadă. Ştii că sună o dată la câteva zile să discute cu bunica ta. Ne-ar plăcea foarte mult să vină şi ea.

– În regulă, bine, fiindcă eu chiar mă văd cu ea.

Se făcu linişte pentru o clipă, prelungă şi vibrantă.

– Adică *te vezi?*

– Da.

– O, Eli, asta e minunat! Mă bucur atât de tare să aud asta. O iubim pe Abra şi...

– Mamă, doar nu... Doar ne vedem. Ne vedem.

– Am voie să fiu fericită. Nu ai mai... A trecut mult timp de când nu a mai existat cineva în viaţa ta. Şi ne place deosebit de mult de Abra. Te iubesc, Eli.

Ceva din tonul ei îi făcu stomacul să i se strângă.

– Ştiu. Şi eu te iubesc.

– Vreau să îţi recapeţi viaţa. Vreau să fii fericit din nou. Mi-e tare dor de băiatul meu. Mi-e dor să te văd fericit.

Eli auzi lacrimile şi închise ochii.

– Mi-o recapăt. Mă simt mai eu însumi decât nu m-am mai simţit de multă vreme. Uite, m-am îngrăşat cu vreo cinci kilograme.

Când ea izbucni în lacrimi, panica reapăru:

– Mamă, nu plânge. Te rog.

– E de bucurie. Doar de bucurie. De-abia aştept să te văd şi eu. Mă duc să-i spun tatălui tău, lui Hester şi Triciei. O să aducem mâncare cât pentru un festin. Tu nu-ţi bate capul cu nimic. Doar ai în continuare grijă de tine.

După ce închise, Eli rămase în loc încă o clipă, încercând să se dumirească. Indiferent dacă era sau nu pregătit, familia lui venea la Bluff House. Iar recomandarea mamei lui de a nu-şi bate capul cu nimic nu stătea în picioare.

Ştia al naibii de bine că bunica lui avea să se aştepte să găsească Bluff House în stare impecabilă, şi nu putea arunca întreaga povară în cârca Abrei.

Urma să găsească o soluţie. Avea la dispoziţie mai bine de o săptămână pentru a găsi o soluţie. Avea să facă o listă.

Mai târziu, decise. Acum, descoperi el, îşi dorea cu adevărat acea bere. Şi voia să o servească într-un bar zgomotos. Cu Abra. Deci urma să facă un duş şi eventual să meargă pe jos până în sat. Astfel puteau să se întoarcă amândoi cu maşina ei, după ce îşi termina tura.

Porni spre trepte şi îşi dădu seama că avea un rânjet întipărit pe faţă. Da, îşi spuse, se simţea mai el însuşi decât nu se mai simţise de multă vreme.

capitolul 16

Abra își croi drum printre mese, luând paharele goale, notând comenzile și verificând buletinele clienților, căci trupa originară din Boston atrăgea un număr considerabil de studenți. Conform politicii barului, răsplătea persoana din fiecare grup desemnată drept șofer – atunci când exista o astfel de persoană în grup – cu băuturi nealcoolice gratuite pe toată durata nopții.

În rest, mulțimea strânsă în seara aceea consuma din belșug bere și vin. Îi ținea pe cei de la mesele ei fericiți – flirtând lejer cu bărbații, complimentând fetele pentru părul sau pantofii lor, râzând la glume, schimbând câteva cuvinte cu fețele familiare. Îi plăcea munca, gălăgia și îmbulzeala. Îi plăcea să observe oamenii, să speculeze.

Șoferul desemnat de la masa ei de cinci persoane, care nu pusese în gură picătură de alcool, își canaliza eventuala poftă de bere în avansurile făcute fetelor de la o masă din apropiere, în special roșcatei cu tenul alb ca laptele. Judecând după reacția ei, după felul în care dansau cei doi, după șoaptele ce răzbătură până la ea când grupul de fete porni ca unul spre toaleta femeilor, Abra își spuse că șoferul avea șanse de reușită mai târziu.

Servi o rundă de băuturi la o masă cu două cupluri – strânse paharele goale ale unuia dintre ele – și fu încântată să vadă cercei confecționați de ea atârnând din urechile ambelor femei.

Binedispusă, porni spre masa din spate și singurul ei ocupant. Nu era o față familiară, nici, după standardele ei, una deosebit de fericită. Oricine stătea singur în fundul unui bar, având în față un pahar de apă cu lămâie, nu emana fericire.

– Cum te simți aici?

Drept răspuns nu primi decât o privire lungă și o bătaie în paharul acum gol.

– Apă cu lămâie. Mă ocup. Pot să-ți mai aduc ceva? Suntem faimoși pentru chipsurile noastre nacho.

Când el nu făcu decât să clatine din cap, luă paharul gol, încercând un zâmbet relaxat:

– Mă întorc imediat.

Gândindu-se că era foarte probabil ca tipul care bea apă plată cu lămâie să îi lase un bacșiș mizerabil, porni spre bar.

Riscase mult, reflectă el. Riscase mult venind acolo, apropiindu-se atât de mult de ea. Dar fusese rezonabil de sigur că nu îl văzuse în noaptea acea în Bluff House. Acum, când îl privise direct în ochi fără nici cel mai mic semn că l-ar fi recunoscut, era absolut sigur. Iar pentru a te bucura de recompense, Dumnezeu știa, trebuia să îți asumi riscuri.

Își dorise să o privească, să vadă cum se comporta – și sperase că Landon avea să fie și el acolo, oferindu-i o nouă ocazie de a reintra în casă.

Pe de altă parte, sperase că poliția avea să-l ducă pe Landon la secție pentru a-l interoga. Nu ar fi avut nevoie decât de o mică fereastră pentru a intra, a planta pistolul și a da un telefon anonim. Acum îi percheziționaseră casa, deci plantarea pistolului în Bluff House nu ar mai fi fost o soluție.

Dar exista întotdeauna o altă cale. Poate că femeia urma să se dovedească a fi cea mai bună rută. Poate că ea avea să îi asigure din nou accesul în Bluff House. Trebuia să reflecteze la acest lucru. Trebuia *neapărat* să intre din nou în casă, să își termine căutarea. Zestrea era acolo; credea acest lucru cu fiecare fibră a ființei lui. Deja riscase atât de mult, pierduse atât de mult.

Nu mai putea da înapoi, își aminti singur. Omorâse acum și îi venise cu mult mai ușor decât se așteptase. Doar un deget apăsat pe trăgaci, aproape nici un fel de efort. În mod logic, avea să fie mai ușor data viitoare, dacă o dată viitoare se dovedea necesară.

De fapt, poate chiar avea să-i facă plăcere să îl ucidă pe Landon. Dar trebuia să arate ca un accident sau o sinucidere. Nimic care să facă poliția, sau mass-media, sau pe oricine, să pună sub semnul întrebării vinovăția lui Landon.

Fiindcă el știa, fără urmă de îndoială, că Eli Landon o omorâse pe Lindsay. Se putea folosi de acest lucru și deja se imagina obligându-l pe Landon să scrie o mărturisire înainte de a muri. Se vedea vărsând acel sânge albastru de Landon în vreme ce lașul avea să cerșească îndurare. Da, descoperi că își dorea acest lucru mai mult decât își dăduse seama.

Ochi pentru ochi? Și mai mult.

Landon merita să plătească; merita să moară. A duce acest lucru la îndeplinire avea să fie o recompensă aproape la fel de satisfăcătoare ca zestrea Esmeraldei.

Când îl văzu pe Eli intrând, valul de furie ce urcă în el aproape îl sufocă. Ceața incandescentă a furiei îi împăienjeni vederea, îndemnându-l să pună mâna pe pistolul aflat în toc la spatele lui, același pistol pe care îl folosise pentru a-l omorî pe Kirby Duncan. Deja vedea, efectiv vedea gloanțele înfigându-se în corpul ticălosului de Landon. Sângele țâșnind în timp ce cădea.

Mâinile îi tremurau de dorința de a-l nimici pe bărbatul pe care îl ura mai presus de orice.

Accident sau sinucidere. Își repetă aceste cuvinte în minte, din nou și din nou, într-o încercare de a-și recăpăta controlul, de a-și calma furia ucigașă. Efortul făcu să îi apară broboane de sudoare pe frunte în timp ce se chinuia să își analizeze opțiunile.

La bar, Abra aștepta băuturile pe care le comandase, povestind între timp cu personajul ei preferat din sat. Scund, îndesat, cu un inel de păr alb subțire ce îl făcea să semene cu un călugăr, Stoney Tribbet tocmai își bea cea de-a doua bere combinată cu un păhărel de tărie din seara aceea. Stoney rareori rata vreo seară de vineri la tavernă. Pretindea că îi plăceau muzica și fetele drăguțe.

Urma să împlinească optzeci și doi de ani în vara aceea, și își trăise întreaga viață – cu excepția timpului petrecut în armată în Coreea – în Whiskey Beach.

– O să-ți construiesc propriul studio de yoga când ai să te căsătorești cu mine, îi spuse el.

– Cu un bar de servit sucuri?

– Dacă de asta e nevoie.

– Va trebui să mă gândesc la asta, Stoney, fiindcă este destul de tentant. Mai ales că oferta te include și pe tine.

Fața lui ca o hartă purtând urmele timpului se coloră în roz sub bronzul lui permanent.

– Ei, așa da.

Abra îl sărută pe obrazul încărunțit, apoi se lumină la față când îl văzu pe Eli.

– Nu mă așteptam să vii.

Stoney se întoarse în scaun, îl privi pe Eli cu un ochi critic, apoi privirea lui se îndulci.

– Ei bine, arăți ca un Landon get-beget. Ești nepotul lui Hester?

– Da, domnule.

– Stoney Tribbet, Eli Landon.

Stoney îi întinse o mână.

– L-am cunoscut pe bunicul tău – i-ai moștenit ochii. Am avut parte de câteva aventuri împreună, cu ceva vreme în urmă. Cu multă vreme în urmă.

– Eli, ce-ar fi să-i ții companie lui Stoney până servesc băuturile astea?

– Sigur. Neavând în acel moment nici un scaun liber, Eli se sprijini de bar. Îmi dai voie să îți fac cinste cu ceva de băut?

– Se pare că am deja chiar aici. Hai încoace, băiete, și îți fac eu cinste. Să știi că eu și bunicul tău puseserăm amândoi ochii pe aceeași fată cândva, demult.

Eli încercă să și-l imagineze pe bunicul lui înalt și deșirat și pe acest bărbat scund ca un hidrant trecând împreună prin aventuri și întrecându-se pentru aceeași femeie. Îi venea greu să schițeze în minte o astfel de imagine.

– Chiar așa?

– E adevărul gol-goluț. Apoi el a plecat la Boston la studii, iar eu am pus mâna pe ea. El s-a ales cu Harvard și cu Hester, iar eu m-am ales cu Mary. Am fost de acord amândoi că n-am fi putut nimeri mai bine. Ce bei?

– O să vreau ce bei și tu.

Mulțumită că cei doi oameni favoriți ai ei stăteau împreună la un pahar de băutură și de conversație,

Abra se strecură printre oameni şi mese pentru a duce comenzile. Când se apropie de partea din spate, văzu masa goală şi bancnotele aruncate pe ea.

Ciudat, îşi spuse, punând banii pe tavă. Se părea că singuraticul ei client se răzgândise în privinţa celei de-a doua porţii de apă plată cu lămâie.

La bar, Eli se instală comod, ocupând un scaun când văzu un fund ridicându-se de pe el, şi ascultă poveştile – unele, presupuse el, exagerate pentru un mai mare efect – din copilăria şi tinereţea bunicului lui.

– Călărea motocicleta aia la o viteză nebună. Îi scotea din minţi pe localnici.

– Bunicul meu. Pe o motocicletă.

– De cele mai multe ori însoţit de o fată drăguţă în ataş. Cu ochii scânteind, Stoney sorbi spuma de la bere. Credeam că o s-o câştige pe Mary din cauza acelei motociclete. Ei îi plăcea la nebunie să fie călare. Cel mai bun lucru pe care i-l puteam oferi eu la vremea aceea era ghidonul bicicletei mele. Aveam vreo şaisprezece ani pe atunci. Făceam cele mai tari focuri de tabără de pe plajă. Cu whisky pe care Eli îl şterpelea din dulapul tatălui său.

Acum Eli încercă să şi-l imagineze pe bărbatul al cărui nume îl moştenise conducând o motocicletă cu ataş şi furând din stocul de băutură al propriului tată. Fie imaginea i se formă mai firesc în minte, fie îl ajută berea puţin.

– Se dădeau petreceri impresionante la Bluff House, îi spuse Stoney. Veneau oameni de seamă din Boston, New York, Philadelphia şi mai ştiu eu unde. Casa se lumina ca o candelă romană, iar invitaţii se plimbau pe terase în smochingurile lor albe şi în rochii de seară. Era un tablou la naibii de grandios, spuse Stoney, şi dădu pe gât păhărelul de tărie.

– Da. Pun pariu că aşa era.

Lampioane chinezeşti, candelabre de argint, urne mari cu flori tropicale – şi oamenii de o eleganţă demnă de Marele Gatsby.

– Eli se strecura, îi cerea unuia dintre servitori să aducă mâncare şi şampanie franţuzească. Sunt destul de sigur că părinţii lui ştiau despre asta. Făceam propria noastră petrecere privată pe plajă, iar Eli făcea naveta între una şi cealaltă. Se pricepea la asta, dacă înţelegi ce vreau să spun. Se pricepea să fie între. Bogat şi elegant, şi de rând. Prima dată când am văzut-o pe Hester, o adusese de la o petrecere. Purta o rochie albă lungă. Avea râsul în ea, aşa a fost întotdeauna. Dintr-o singură privire spre ea mi-am dat seama că Mary era a mea. Eli nu-şi putea lua ochii de la Hester Hawkin.

– Chiar şi când eram copil mi-am dat seama că erau fericiţi împreună.

– Erau. Dând din cap cu înţelepciune, Stoney trânti o mână pe bar, semnalul lui pentru o altă rundă. Ştii, eu şi Eli ne-am însurat cu fetele noastre la diferenţă de doar câteva luni. Şi am rămas prieteni. El mi-a împrumutat bani să îmi deschid dulgheria. Nu a acceptat în ruptul capului un refuz când a auzit că intenţionam să cer un împrumut de la bancă să o pun pe picioare.

– Tu ai trăit aici toată viaţa ta.

– Îhî. Aici m-am născut, mă gândesc că tot aici o să mor, peste vreo douăzeci, treizeci de ani. Rânji peste restul de bere din pahar. Am făcut o grămadă de lucrări în Bluff House de-a lungul anilor. Sunt pensionat de ceva vreme, dar când lui Hester i-a venit ideea să reamenajeze camera aia de la etaj pentru a o transforma în sală de sport, mi-a adus planurile să arunc o privire peste ele. Mă bucur că se simte mai bine. Whiskey Beach nu e la fel fără ea în Bluff House.

– Aşa e. Cunoşti casa destul de bine.

– Aş spune că la fel de bine ca toţi cei care au locuit acolo. Le-am făcut şi câteva lucrări de instalaţii pe lângă. Nu am calificare de instalator, dar am mâini îndemânatice. Întotdeauna aşa a fost.

– Ce părere ai despre zestrea Esmeraldei?

Stoney pufni în râs.

– Cred că, şi dacă a existat vreodată aşa ceva, este de mult dispărută. Să nu-mi spui că o cauţi. Dacă asta faci, înseamnă că ai moştenit ochii bunicului tău, dar nu şi bunul lui simţ.

– Eu nu. Dar cineva o caută.

– Ia spune.

Uneori, reflectă Eli, pentru a obține informații trebuia să le oferi. Deci îi spuse. Stoney își mușcă buza de jos și reflectă:

– Ce naiba ar putea fi îngropat în beciul ăla? Podeaua e în egală măsură piatră și pământ. Există locuri mai bune pentru a ascunde o comoară, dacă o ascunzi. Oricum, nu-ți trebuie multă minte ca să crezi că e în casă, în general. Generații întregi de oameni au locuit acolo – servitori, muncitori ca mine și echipa mea. Mulți dintre noi au trecut peste fiecare centimetru din locuința aia, la un moment dat, inclusiv în pasajele servitorilor.

– Pasajele servitorilor?

– Cu mult înainte să te naști tu, existau scări în spatele zidurilor și căi de acces pe care le foloseau servitorii pentru a urca și a coborî fără a deranja familia sau oaspeții. Unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut Hester după ce casa a ajuns pe mâinile lor a fost să pună să fie închise. Eli a făcut greșeala de a-i spune că, în trecut, unii copii se pierduseră și rămăseseră prinși în spatele zidurilor. Presupun că povestea era pe jumătate inventată, așa considera el că se obține o poveste bună. Dar ea a pus piciorul în prag. Le-am închis chiar eu, ajutat de trei oameni pe care i-am angajat anume pentru treaba asta. Pasajele pe care nu le-a închis, le-a deschis de tot – salonul pentru micul dejun, un alt dormitor și o altă baie la etaj.

– Habar nu aveam.

– Era însărcinată cu tatăl tău când am făcut asta. Toți cei care au locuit în Bluff House și-au lăsat amprenta asupra casei într-un fel sau altul. Tu ce plănuiești să faci?

– Nu m-am gândit la asta. E casa bunicii mele.

Stoney zâmbi și dădu din cap:

– Adu-o înapoi acasă.

– Asta plănuiesc să fac. Eventual ai putea să îmi explici mai bine unde se aflau pasajele alea.

– Pot face chiar mai mult. Stoney luă un șervețel de la bar și scoase un creion din buzunar. Mâinile mele nu mai sunt la fel de îndemânatice ca în trecut, dar

nu e nimic în neregulă cu celulele creierului meu, nici cu memoria mea.

Plecară ultimii de la bar. Deși Stoney băuse mai mult decât el cu două pahare, Eli era bucuros că nu trebuia să conducă până acasă. Și se bucură la fel de mult când Stoney îi spuse că venise pe jos.

– Te ducem noi, îi spuse Eli.

– Nu-i cazul. Locuiesc la o aruncătură de băț de aici. Chicoti. Și se pare că am un alt Landon care a pus ochii pe fata mea.

– Nu știu dacă acesta poate să-mi repare ușa cu plasă. Abra își trecu brațul pe sub cel al lui Stoney. Am să iau cheile lui Eli și o să vă duc pe toți acasă.

– Eu nu mi-am adus mașina. M-am gândit că o să merg acasă cu mașina ta.

– Am venit pe jos.

Eli se încruntă în jos spre pantofii ei negri cu toc.

– Cu ăia?

– Nu. Cu ăștia. Își scoase din geantă o pereche de saboți Crocs verzi. Și se pare că o să mă încalț cu ei din nou, fiindcă mergem acasă pe jos.

Își schimbă pantofii, își luă o jachetă. Când ieșiră din bar, îl prinse pe fiecare dintre cei doi bărbați de mână:

– Se pare că am câștigat premiul cel mare în seara asta. Doi bărbați arătoși.

Care erau amândoi, își spuse ea în timp ce porniră, o idee cam beți.

În pofida obiecțiilor lui, făcură un ocol pentru a-l conduce pe Stoney până la ușa căsuței lui îngrijite. Sunetul unui lătrat ascuțit răsună chiar înainte să se apropie la doi metri.

– În regulă, Prissy! În regulă!

Lătratul se transformă într-un scheunat fericit.

– Bătrânica e pe jumătate oarbă, spuse Stoney, dar de auzit aude. Nimeni nu trece de bătrâna Prissy. Vedeți-vă de drum acum. Mergeți și faceți ce ar trebui să facă doi tineri sănătoși într-o seară de vineri.

– Ne vedem marți.

Abra îl sărută pe obraz. Se îndepărtară agale, dar aşteptară până se aprinseră luminile înainte de a coti din nou spre drumul de pe ţărm.

– Marţi? întrebă Eli.

– Fac curăţenie pentru el o dată la două săptămâni, marţea. Îşi ridică geanta mai bine pe umăr. El şi Mary al lui, nu am apucat să o cunosc. A murit acum cinci ani. Au trei copii. Un fiu şi două fiice. Fiul e în Portland – Maine –, una dintre fiice locuieşte în Seattle. Cea mai apropiată e în Washington D.C., dar reuşesc să îl viziteze destul de regulat. Şi are şi nepoţi. Opt nepoţi şi cinci strănepoţi până în momentul de faţă. Este capabil să aibă grijă de el însuşi, dar nu îi strică să aibă pe cineva aici care să mai arunce o privire înăuntru din când în când.

– Aşa că îi faci curăţenie în casă o dată la două săptămâni.

– Şi îndeplinesc comisioane. El nu prea mai conduce. Vecinul lui are un puşti de vreo zece ani care e nebun după Stoney, deci rar trece câte o zi în care să nu îl viziteze sau sune cineva. Sunt destul de nebună după el şi eu. Dacă mă căsătoresc cu el, mi-a promis că o să îmi construiască propriul studio de yoga.

– Eu aş putea... Eli reflectă la talentele lui de dulgher. Eu aş putea să pun pe cineva să îţi construiască un studio de yoga.

Fluturând din gene, Abra ridică faţa spre a lui.

– Asta e o cerere în căsătorie?

– Poftim?

Ea râse, împletindu-şi braţul cu al lui.

– Ar fi trebuit să te avertizez că Stoney are o rezistenţă impresionantă la alcool. Îi place să spună că a fost crescut cu whisky-ul din Whiskey Beach.

– Făceam cu rândul. El a cumpărat prima rundă, aşa că eu am cumpărat-o pe a doua. Apoi el a cumpărat-o pe a treia, şi m-am simţit obligat. Nu îmi mai amintesc exact de câte ori m-am simţit obligat. E o grămadă de aer proaspăt aici.

– Aşa e. Îşi strânse braţul mai tare când el începu să se clatine puţin. Şi gravitaţie. Locul ăsta abundă în aer şi gravitaţie. Ar trebui să intrăm. Casa mea este mai aproape.

– Da, am putea... doar că nu îmi place să las casa goală. Simt că e ceva în neregulă.

Dând din cap, Abra uită de drumul mai scurt.

– Îţi face bine să umbli prin aerul proaspăt şi gravitaţie, oricum. Mă bucur că ai venit la bar în seara asta.

– Nu aveam de gând să vin, dar mă tot gândeam la tine. Şi-apoi s-a mai întâmplat şi toată treaba cu Paştele.

– A şi venit Iepuraşul de Paşte?

– Poftim? Nu. Acum râse, sunetul rostogolindu-se pe strada goală. Încă nu a terminat de făcut ouăle.

– Eli, Găina de Paşte face ouăle. Iepuraşul le ascunde.

– În fine, o să-l facă la Bluff House anul ăsta.

– Serios? Aruncă o privire spre căsuţa ei când trecură pe lângă ea, dar nu credea că ar fi putut intra în fugă să îşi schimbe hainele. Risca să îl găsească la întoarcere dormind ghemuit în mijlocul drumului.

– Aşa a spus mama. Vin toţi încoace sâmbătă.

– Asta e grozav. Hester poate călători?

– O să discute cu doctorul mai întâi, dar pare a fi pregătită. Vine toată familia. Sunt câteva chestii pe care trebuie să le fac mai întâi. Nu-mi vin chiar acum în minte care sunt în afară de faptul că nu trebuie să pregătesc şunca. Dar tu trebuie să vii.

– O să trec pe acolo, sigur. Mi-ar face mare plăcere să îi văd, pe Hester în special.

– Nu.

Deşi se simţea o idee mai stabil în bătaia brizei de pe mare, Eli fu cuprins brusc de o poftă nărăvaşă de chipsuri de cartofi. Sau de covrigei. Sau cam orice altceva ce ar fi absorbit o parte din berea în exces din stomacul lui.

– Trebuie să fii prezentă, continuă el, la eveniment. Paştele. M-am gândit că ar trebui să-i spun mamei că ne vedem ca să nu fie ciudat. Apoi a devenit ciudat, ca şi cum aş fi câştigat un premiu de onoare sau ceva de genul, apoi ea a început să plângă.

– Oh, Eli.

– A spus că plânge de fericire, ceea ce eu nu înţeleg, dar femeile, da.

Coborî privirea spre ea pentru confirmare.

– Da, noi înţelegem.

– Deci probabil o să fie ciudat, dar trebuie să vii oricum. Am nevoie să cumpăr chestii. Şi lucruri.

– O să trec chestii şi lucruri pe listă.

– În regulă. Se clătină din nou. Nu este din cauza berilor, ci a paharelor de tărie... Bunicul meu avea mai demult o motocicletă cu ataş. Nu ştiam asta. Am impresia că ar fi trebuit. Nu ştiam că existau pasaje pentru servitori în casă. Sunt prea multe lucruri pe care nu le ştiu. Uită-te la ea.

Bluff House se înălţa în noaptea înstelată, iluminată din interior.

– Nu am ştiut să o apreciez.

– Nu cred că asta e adevărat.

– Prea multe lucruri le-am neglijat. Nu i-am acordat atenţie, în special în ultimii câţiva ani. Am fost prea prins cu propriile mele probleme şi parcă nu reuşeam să mă descâlcesc din ele. Trebuie să mă străduiesc mai mult.

– Atunci ai s-o faci.

Eli se opri pentru o clipă şi îi zâmbi.

– Sunt puţin beat. Arăţi fantastic.

– Arăt fantastic fiindcă eşti puţin beat?

– Nu. Parţial e fiindcă ştii cine eşti şi eşti bună la asta, faci ceea ce faci şi, ei bine, eşti fericită făcând-o. Şi parţial datorită ochilor tăi de vrăjitoare şi gurii tale sexy cu aluniţa aia de acolo. Lindsay era superbă. Îţi tăia respiraţia.

Era puţin beat, îşi aminti ea. Putea fi mai permisivă.

– Ştiu.

– Dar ea, cred, nu ştia cu adevărat cine era şi nu era bună la asta. Nu era fericită. Eu nu o făceam fericită.

– Fiecare dintre noi trebuie să se facă fericit pe el însuşi mai întâi.

Se aplecă să o sărute, acolo în umbra uriaşei case, sub un cer sufocat de stele.

– Trebuie să mă trezesc puţin, fiindcă vreau să fac dragoste cu tine, şi vreau să fiu sigur că o să-mi amintesc asta.

– Atunci hai să o facem de neuitat.

În clipa în care ajunseră înăuntru şi introduse codul de alarmă, Eli o trase în braţele lui. Ea îi primi gura, mâinile, dar se desprinse uşor de el.

– Să începem cu începutul, spuse ea, trăgându-l după ea prin casă. Ceea ce îţi trebuie e un pahar mare de apă şi câteva aspirine. Hidratare şi măsuri împotriva mahmurelii. Iar eu am să beau un pahar de vin ca să mai recuperez din diferenţa dintre noi.

– Mi se pare corect. Chiar vreau să-ţi sfâşii hainele de pe tine. O blocă, o împinse cu spatele spre insula din mijloc. Să ţi le sfâşii pur şi simplu fiindcă ştiu ce se află sub ele, iar gândul mă înnebuneşte.

– Se pare că va trebui să folosim podeaua bucătăriei de data asta. Simţindu-i dinţii pe gât, Abra îşi lăsă capul pe spate. Cred că nu ne va dezamăgi.

– Lasă-mă doar să... aşteaptă.

– O, sigur, acum vrei să aştept, după ce...

– Aşteaptă.

O puse deoparte, cu chipul împietrit acum. Abra îi urmări privirea până la panoul de alarmă.

– Cum ai reuşit să îl mânjeşti? O să îl curăţ mâine, spuse ea, întinzându-se după el.

– Nu l-am mânjit eu. Se apropie, examinând uşa. Cred că uşa a fost forţată. Nu atinge nimic, se răsti el, când Abra veni lângă el. Cheamă poliţia. Acum.

Abra scotoci în poşetă, apoi mâinile ei încremeniră când Eli scoase un cuţit din suport.

– O, Doamne, Eli.

– Dacă sunt ceva probleme, fugi. Ai înţeles? Ieşi pe uşă şi fugi şi nu te opreşti până nu eşti în siguranţă.

– Nu, şi acum tu aşteaptă. Formă numărul pe telefon. Vinnie, sunt Abra. Eu şi Eli tocmai ne-am întors la Bluff House. Credem că cineva a forţat intrarea. Nu ştim dacă e încă aici. În bucătărie. Da. Da. Bine. Vine, îi spuse ea lui Eli. Anunţă dispeceratul de pe drum.

Ne-a cerut să rămânem unde suntem. Dacă vedem sau auzim ceva, ieşim şi plecăm.

Inima ei îşi acceleră bătăile când văzu privirea lui Eli întorcându-se spre uşa beciului.

– Dacă tu cobori acolo, cobor şi eu.

Ignorând-o, Eli se apropie de uşă şi răsuci clanţa.

– E încuiată de pe partea asta. Aşa cum am lăsat-o eu. Încă ţinând cuţitul în mână, se duse la uşa din spate, o descuie, o deschise şi se lăsă pe vine. Sunt urme proaspete aici. Uşa din spate, care dă spre plajă, noaptea. Nevăzut de nimeni. În mod cert ştia că nu sunt acasă. De unde ştia?

– Probabil supraveghează casa. Probabil te-a văzut plecând.

– Pe jos, îşi aminti Eli. Dacă aş fi ieşit doar la o plimbare, nu aş fi lipsit mai mult de zece, cincisprezece minute. Şi-a asumat un risc foarte mare.

– Poate te-a urmărit, te-a văzut intrând în bar. Un risc calculat că va avea la dispoziţie mai mult timp.

– Poate.

– Panoul de alarmă. Încă prudentă, Abra veni puţin mai aproape. Am văzut asta undeva – la televizor, în filme – credeam că e o chestie inventată. Se pulverizează ceva pe panou pentru a face vizibile urmele de ulei de pe buricele degetelor. Afli ce numere au fost apăsate. Apoi o treabă computerizată încearcă diverse combinaţii până sparge codul.

– Ceva de genul ăsta. E posibil ca aşa să fi reuşit să intre şi înainte, când era aici bunica mea. Ar fi putut să pună mâna pe cheile ei, să le copieze. Să intre al dracului de uşor după. Dar nu ştia că schimbasem codul, aşa că a tăiat curentul ultima dată, când vechiul cod nu a funcţionat.

– Ceea ce înseamnă că e prost.

– Poate disperat sau panicat. Poate doar scos din sărite.

– Vrei să cobori la subsol. Văd asta. Vrei să ştii dacă a reluat săpăturile. Vinnie va ajunge din clipă în clipă.

Dacă el cobora şi ea îl urma, şi i se întâmpla ceva, el avea să fie răspunzător. Dacă el cobora şi ea rămânea pe loc, şi i se întâmpla ceva, tot el avea să fie răspunzător. Deci, concluzionă Eli, era blocat acolo.

– Am lipsit vreo trei ore. Pe toţi dracii, i-am lăsat o fereastră confortabilă, largă.

– Şi ce ar trebui să faci? Să iei exemplul lui Hester şi să nu mai ieşi niciodată din casă?

– Sistemul de alarmă cu siguranţă nu e bun de nimic. Va trebui să îl înlocuim cu unul mai eficient.

– Sau ceva de genul. Auzi urletul sirenelor. Ăsta e Vinnie.

Eli băgă cuţitul înapoi în suport.

– Să mergem să-i deschidem.

Poliţiştii îi împânziră casa din nou. Începea să se obişnuiască. Bău cafea şi îi însoţi în toată casa, începând cu beciul.

– Ticălos încăpăţânat, remarcă Vinnie studiind şanţul. A mai avansat câţiva zeci de centimetri. Probabil şi-a adus alte unelte şi le-a luat cu el de data asta.

Eli aruncă o privire în jur pentru a se asigura că Abra nu coborâse cu ei.

– Eu cred că e nebun.

– Ei bine, nu e deştept.

– Nu, Vinnie, cred că e nebun. A riscat să intre cu forţa, din nou, pentru a-şi petrece câteva ore ciopârţind podeaua asta? Nu e nimic aici. Am vorbit cu Stoney Tribbet astă-seară.

– Ăla, da, personaj interesant.

– Aşa e, şi mi-a spus ceva ce mi se pare perfect logic. De ce ar îngropa cineva ceva aici? E doar pământ tare şi piatră, cel puţin în mare parte. De asta nici nu ne-am obosit vreodată să turnăm ciment. Atunci când îngropi ceva – în afară de un cadavru – nu o faci, de obicei, cu intenţia de a dezgropa acel ceva mai târziu?

– Cel mai probabil, da.

– Atunci de ce să îţi îngreunezi atât de mult munca? O îngropi în grădină, plantezi un nenorocit de tufiş deasupra. În faţa casei, unde pământul e mai moale, sau alcătuit în cea mai mare parte din nisip. Sau nici nu o îngropi, ci o ascunzi sub scândurile parchetului,

în spatele unui zid. Dacă aș căuta nenorocita aia de comoară, nu aș coborî aici cu un târnăcop și o lopată. Sau, dacă aș fi suficient de nebun să cred că e aici, aș aștepta până când casa ar rămâne goală pentru câteva zile – ca atunci când vine bunica mea la Boston – și m-aș apuca de treabă cu un ciocan de demolare.

– N-am de gând să te contrazic, dar lucrurile sunt așa cum sunt. O să îl anunț și pe Corbett despre asta, și vom intensifica patrulele. O să dăm de veste că sunt mai multe patrule, adăugă Vinnie. Dacă e în zonă, o să audă. Ar trebui să-l facă să se gândească de două ori înainte să încerce din nou.

Eli se îndoia că cineva dispus să riște atât de mult pentru o legendă ar fi stat să se gândească de două ori.

capitolul 17

Dimineața, Abra se întoarse la Bluff House după cursul de tai chi trecând prin piață, apoi făcu un ocol pentru o a doua oprire. Nu putea garanta reacția lui Eli față de ceea ce luă de acolo, dar era destul de sigură cam care avea să fie – inițial.

Aveau să găsească o rezolvare. Sau, recunoscu ea, avea să găsească o cale de a-l rezolva. Nu era cu totul corect, și detesta sincer să manipuleze oamenii. Dar, în acest caz, credea cu fermitate că era pentru binele lui.

Își calculă timpul disponibil în timp ce descărcă mașina. Nu avea de făcut doar curățenia obișnuită, ci trebuia și să pună lucrurile în ordine după percheziția poliției. Dar nu vedea de ce nu ar fi reușit să le facă pe toate, eventual să și încropească ceva de mâncare și să ajungă acasă la timp pentru cursul de yoga pe care îl ținea în căsuța ei.

Totul ținea de stabilirea priorităților.

Intră în casă, dar recalculă totul pe dată când, în loc să-l găsească pe Eli lucrând în biroul lui, îl văzu în picioare la tejghea, turnând cafea.

– Credeam că lucrezi.

– Asta făceam. Fac. Aveam nevoie să mă plimb puțin, să reflectez... Lăsă fraza neterminată când se întoarse și coborî privirea spre câinele mare de culoare maro ce îi mirosea pantalonii. Ce-i asta?

– Asta e Barbie.

– Barbie? Serios?

Din reflex, scărpină capul lat între urechi.

– Știu. Barbie e blondă și voluptuoasă, dar câinii nu prea sunt lăsați să își aleagă numele. Îl urmări din colțul ochiului în timp ce aranja alimentele la locul lor. Se întrerupsese din ceea ce făcea pentru a mângâia câinele și avea pe chip acea expresie de apreciere relaxată specifică oamenilor cărora le plăceau câinii.

Până acum, toate bune.

– Ei bine, e drăguță. Da, ești drăguță, spuse, mângâind-o pe Barbie în vreme ce aceasta mârâi înfundat și se lipi de el. Faci pe dădaca pentru câine?

– Nu tocmai. Barbie e o scumpă. Are patru ani. Stăpânul ei a murit acum câteva săptămâni. Fiica stăpânului a încercat să adopte ea câinele, dar soțul ei este alergic. Există și un nepot, dar el locuiește într-un apartament în care sunt interzise animalele. Așa că biata Barbie și-a pierdut cel mai bun prieten și nu a putut să rămână în familie. A fost primită temporar într-o casă, până când organizația locală încearcă să îi găsească un cămin bun. A fost foarte bine dresată, e sănătoasă, a fost sterilizată. Dar oamenii își doresc de obicei cățeluși, deci un câine mai mare e ceva mai greu de plasat, mai ales că încearcă să îi permită să rămână în Whiskey Beach. E plaja ei.

– Barbie Câinele de Plajă?

Rânji, lăsându-se pe vine când Barbie se întoarse pe spate pentru a se lăsa mângâiată pe burtă.

Aproape reușise, calculă Abra.

– Barbie Cățeaua de Plajă ar fi sunat și mai bine și ar fi fost mai corect. Dar e atât de scumpă, îți vine greu să o numești cățea. De fapt, mă gândeam să o adopt chiar eu. Lucrez ocazional ca voluntară la adăpost. Însă dat fiind programul meu, pur și simplu nu petrec suficient timp acasă. Nu mi se părea corect, având în vedere

că ea e obișnuită să aibă companie. Este un retriever Chesapeake Bay, cu puțin sânge de altceva. Retrieverii adoră să se afle în preajma oamenilor.

Abra închise ultimul dulap, zâmbind:

– Te place mult. Iar ție îți plac câinii.

– Sigur. Am avut întotdeauna câine în copilărie. De fapt, îmi închipui că familia mea va aduce... Se ridică brusc în picioare, ca proiectat dintr-o praștie. Stai așa, te rog.

– Tu lucrezi de acasă.

– Nu îmi caut un câine.

– Uneori cele mai bune lucruri le găsești când nu le cauți. Iar ea are un mare avantaj.

– Ce anume?

– Barbie? Vorbește!

Stând din nou în poziție așezat, câinele ridică capul și, ascultător, scoase două lătraturi vesele.

– Știe trucuri.

– Latră, Eli. De fapt, ideea mi-a venit gândindu-mă cum a lătrat câinele lui Stoney când l-am condus acasă. Cineva a reușit de mai multe ori să îți intre în casă, trecând de alarma ta ultramodernă. Așa că orientează-te spre ceva simplu. Câinii care latră descurajează spărgătorii. Poți să cauți pe Google.

– Consideri că ar trebui să adopt temporar un câine fiindcă latră la comandă?

– Latră când aude pe cineva apropiindu-se de ușă și se oprește din lătrat la comandă. E trecut în CV-ul ei.

– CV-ul ei? Glumești?

– Deloc.

– Majoritatea câinilor latră, susținu el. Cu sau fără CV-uri și poze de buletin și ce o mai fi având ea. Nu e un motiv legitim pentru a adopta temporar un câine.

– Cred că ați putea încerca să vă adoptați temporar unul pe celălalt, deocamdată. Fiindcă latră și are nevoie de un cămin în Whiskey Beach și v-ați ține de urât unul altuia.

– Câinii trebuie hrăniți și adăpați și plimbați. Au nevoie de un veterinar, echipamente, atenție.

– Toate astea sunt adevărate. Vine cu boluri, mâncare, jucării, lesa ei, fișa ei medicală – e cu toate vaccinurile la zi. A fost crescută de când era mică de un bărbat de peste optzeci de ani și e foarte cuminte, după cum vezi și tu. Adevărul e că îi plac foarte mult bărbații și e mai fericită în preajma bărbaților, având în vedere că s-a atașat de unul în copilărie. Îi place la nebunie să alerge după minge și să aporteze, se descurcă excelent în preajma copiilor și latră. Dacă ai avea nevoie sau ai vrea să ieși pentru câteva ore, ar rămâne cineva în casă.

– Ea nu e cineva. E un câine.

– De asta și latră. Ascultă, ce-ar fi să încerci timp de câteva zile, să vezi cum merge? Dacă pur și simplu nu vă împăcați, am s-o iau eu sau am s-o conving pe Maureen să o ia. E ușor de convins.

Câinele stătea așezat ca o doamnă, privindu-l cu ochii maro mari și capul ușor înclinat, ca pentru a-l întreba: „În regulă, ce alegi?"

Iar Eli se simți pe punctul de a ceda.

– Un bărbat nu ar trebui să aibă un câine pe nume Barbie.

Victorie, concluzionă Abra, și veni lângă el.

– Nimeni nu o să te acuze pentru asta.

Barbie își frecă afectuoasă botul de mâna lui. Ceda repede.

– Câteva zile.

– Mi se pare corect. Mă duc să îi aduc lucrurile. Mă gândeam să încep de sus azi, și să tot cobor. Nu o să dau cu aspiratorul la etaj până nu iei o nouă pauză.

– Bine. Știi că ceea ce ai făcut acum a fost o ambuscadă. Și știi că eu știu că știi.

– Știu. Îi luă fața în mâinile ei. Așa a fost, și știu. Își lipi buzele de ale lui, tandru și lent. Va trebui să găsesc o soluție să mă revanșez.

– Asta e codoșie.

– *Chiar* așa e! Râse, și îl sărută din nou. Acum trebuie să mă revanșez față de tine de două ori. Du-te înapoi la muncă, sugeră ea, dând să iasă. O să îi fac lui Barbie un tur al casei.

Eli studie câinele; câinele îl studie pe Eli. Apoi ridică o labă în semn de invitaţie. Doar un om fără suflet ar fi putut refuza să strângă laba oferită.

– Se pare că am un câine pe nume Barbie. Pentru câteva zile.

Când dădu să iasă, Barbie îi veni la picior, dând entuziasmată din coadă.

– Presupun că vii cu mine.

Câinele îl urmă până sus, în biroul lui. Când Eli se aşeză, se ridică să îi adulmece tastatura. Apoi plecă, ghearele ei scoţând un clinchet vag pe parchetul de esenţă tare.

În regulă, îşi spuse Eli, deci nu era prea insistentă. Un punct pentru Barbie.

Lucră toată dimineaţa, apoi se lăsă pe spate, dezbătând în sinea lui înainte de a face pasul cel mare. Îi scrise un e-mail agentei lui, o femeie care îi fusese alături încă din studenţie, pentru a-i spune că, după părerea lui, avea suficient cât să arunce o privire. Chinuindu-se să ignore toate vocile plângăcioase din capul lui, ataşă primele cinci capitole şi apăsă butonul de trimitere.

– Am făcut-o acum, spuse, şi oftă.

Şi dacă tot o făcuse, voia să iasă din casă, să lase în urmă acele voci plângăcioase. Se ridică în picioare şi aproape se împiedică de câine. Cândva în cursul ultimelor câteva ore, intrase tăcută ca o fantomă şi se făcuse ghem în spatele scaunului lui. Acum îşi fixă privirea în ochii lui şi dădu politicoasă din coadă, lovind parchetul.

– Cred că eşti un câine destul de bun.

Legănatul cozii se intensifică.

– Vrei să mergi la o plimbare pe plajă?

Nu ştia care fusese cuvântul-cheie sau dacă animalul înţelegea pur şi simplu propoziţii întregi, dar câinele se ridică rapid în picioare, cu ochii licărindu-i de bucurie. Acum nu doar coada i se legăna, ci tot corpul.

– Să înţeleg că da.

Câinele coborî scările în fugă pe lângă el, dădu din nou din coadă când Eli luă lesa pe care Abra o lăsase pe tejghea, apoi adăugă un chelălăit fericit când intrară în spălătorie, unde Abra scotea rufele din uscător.

– Bună, cum merge? Abra puse rufele în coş pentru a o mângâia pe Barbie. A fost o zi bună până acum?

– Voiam să ies la o plimbare. A ales să vină cu mine. Îşi luă o jachetă din cuier. Ce-ar fi să vii şi tu?

– Mi-ar plăcea, dar azi am program.

– Şeful spune că poţi lua o pauză.

Ea îi râse în faţă.

– Sunt propria mea şefă – tu doar mă plăteşti. Du-te şi împrieteneşte-te cu Barbie. Poţi să mănânci ceva de prânz când te întorci. O, ia asta. Culese o minge roşie dintr-un coş cu jucării pentru câini aflat pe maşina de spălat. Îi place să facă aport.

– Corect.

Şi avea dreptate şi în privinţa faptului că era propria ei şefă, reflectă el. Îi plăcea şi admira acest lucru la ea, capacitatea ei de a găsi şi de a face munci care să o satisfacă din atâtea puncte de vedere. Cândva crezuse că găsise acest lucru în drept, iar scrisul nu era decât un fel de beneficiu creativ. Acum era cufundat cu totul în scris, iar viaţa lui – din atâtea puncte de vedere – depindea de reacţia femeii din New York cu o colecţie colorată de imprimeuri, un puternic accent de Brooklyn şi un ochi profund critic.

Nu avea de gând să se gândească la acest lucru, îşi spuse el, conducând-o pe Barbie pe treptele spre plajă. Şi fiindcă nu reuşea să îşi abată gândurile de la subiect în timp ce se plimbau, în timp ce câinele alerga şi dădea din coadă de bucurie, se opri şi studie plaja.

Teoretic, ar fi trebuit să îl ţină în lesă, dar, la naiba, nu era nimeni, sau aproape nimeni, acolo.

Îi desfăcu lesa, scoase mingea din buzunar şi o aruncă.

Câinele ţâşni după ea, răscolind nisipul, cu picioarele dispărându-i în ceaţă. Prinse mingea în colţi, goni înapoi până la el, şi i-o puse la picioare. Eli i-o aruncă din nou şi din nou. Pierdu şirul aruncărilor. Când se sincronizau, câinele era suficient de rapid şi de precis pentru a sări, prinzând mingea din aer.

Şi de fiecare dată când o făcea şi se întorcea pentru a i-o lăsa la picioare, nu făceau decât să îşi rânjească unul altuia.

Nu alergă după păsări, din fericire, deşi le privea tânjind.

Eli dezbătu în sinea lui, dar curiozitatea şi băieţelul din el câştigară. Aruncă mingea spre apă, pentru a vedea cum avea să reacţioneze.

Barbie scoase un lătrat de încântare pură, inconfundabilă, şi se năpusti în mare.

Înota – ei bine, ca un retriever, decise el, râzând din tot corpul, până fu nevoit să îşi sprijine mâinile pe coapse. Înotă înapoi la ţărm, cu mingea roşie între colţi, cu ochii mari şi maro radiind de fericire sălbatică.

Lăsă din nou mingea la picioarele lui, se scutură, udându-l leoarcă.

– Ce naiba?

Îi aruncă mingea în apă din nou.

Rămase pe plajă mai mult decât plănuise, iar braţul pe care îl folosise la aruncări îi era vlăguit ca nişte spaghete fierte prea mult. Dar atât câinele, cât şi omul se întoarseră la Bluff House relaxaţi şi mulţumiţi de ei înşişi.

Pe insula din mijlocul bucătăriei era aşezată o farfurie învelită în celofan pe care se afla un sendviş cu carne rece într-un corn lung, castraveţi muraţi tăiaţi şi o lingură de salată de paste. Lângă farfurie se afla un biscuit pentru câini.

Pe bileţelul autocolant scria:

Ghici care şi al cui e.

– Amuzant. Presupun că mâncăm.

Luă în mână biscuitul pentru câini. În clipa în care îl văzu, Barbie îşi trânti fundul pe podea, în vreme ce privirea din ochii ei deveni aproape înnebunită. Ca un dependent de droguri, îşi spuse el.

– La naiba, Barbie. Eşti un câine bun.

Ieşi pe verandă şi îşi mâncă prânzul în soare, cu Barbie lăfăindu-se fericită lângă scaunul lui. Viaţa lui, decise, dacă excludeai crimele, intrările prin efracţie şi norii de suspiciune, era chiar al naibii de bună în acel moment.

Când se întoarse la etaj, o auzi pe Abra cântând. Băgă capul în dormitorul lui mai întâi şi, cum Barbie intră direct să exploreze, se apropie de pat pentru a vedea ce operă de artă îi confecţionase din prosoape.

Era negreşit un câine, reflectă el. Mai ales că făcuse o inimioară dintr-un bileţel autocolant şi scrisese pe ea:

BARBIE ÎL IUBEŞTE PE ELI.

Aruncă o privire în cameră şi văzu că Abra adusese o pernă maro lată. Era aşezată pe podea lângă uşile de la terasă. Evident, după cum se cuibări câinele în ea, îi servise drept pat şi înainte.

– Da, sigur, simte-te ca acasă.

Lăsă câinele în urmă, luându-se după cântat. În dormitorul bunicii lui, Abra deschisese larg uşile de la terasă, deşi era încă destul de frig afară. Văzu plapuma prinsă cu cleşti de rufe fâlfâind în bătaia brizei.

Şi, deşi Hester nu era acolo, o mică vază cu violete sălbatice stătea pe noptieră. Un lucru mărunt, îşi spuse Eli. Abra se pricepea la lucruri mărunte care contau mult.

– Bună. Cum a fost plimbarea?

Luă o pernă şi o scutură până căzu din faţa de pernă.

– Plăcută. Câinelui îi place să înoate.

Abra observase acest lucru când îi privise de pe terasă şi, în timp ce îi privise, inima ei se luminase pur şi simplu – şi se topise.

– E un avantaj pentru ea, faptul că e chiar pe plajă.

– Da. E în pat acum, doarme.

– Înotul te stoarce de energie.

– Da, spuse el din nou, ocolind patul pentru a ajunge lângă ea. Ce faci?

– Mă gândeam că, având în vedere că va veni familia ta aici, să aerisesc aşternuturile ca să fie curate şi proaspete.

– Te-ai gândit bine. Arată curate şi proaspete deja.

O împinse în spate până căzu pe pat sub el.

– Eli. Programul meu.

– Eşti propria ta şefă, îi aminti el. Poţi să-ţi ajustezi programul.

Abra se recunoscu învinsă când gura şi mâinile lui o acaparară, dar încercă să protesteze simbolic:

– Aş putea. Dar ar trebui?

Eli ridică pentru o clipă capul pentru a-i scoate bluza.

– Păstrez câinele. Nici mai mult nici mai puţin decât o ambuscadă, spuse el, când ochii ei se luminară. Deci încă mai trebuie să te revanşezi faţă de mine.

– Dacă aşa pui problema. Ridicându-se în capul oaselor, îi trase cămaşa. Se vede că ai făcut sport.

Îşi trecu limba peste pieptul lui.

– Puţin.

– Şi ţi-ai mâncat proteinele. Îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui, se întinse, se înclină în faţă, până îl răsturnă pe spate. Ar trebui să fac curat, să îmi câştig salariul, nu să mă tăvălesc goală cu tine în patul ăsta antic superb.

– Poţi să-mi spui domnule Landon, dacă asta te ajută să ai conştiinţa împăcată.

Râsul ei îi mângâie cald pielea.

– Conştiinţa mea poate fi flexibilă în cazul de faţă, cred eu.

La fel era şi ea, îşi spuse el, flexibilă. Acele braţe lungi, picioare lungi, trunchi prelung. Toate atât de fine şi de fluide când se mişca deasupra lui, lăsându-şi părul sălbatic să îl mângâie uşor pe piele.

Muşchi pe care începuse să-i recunoască din nou se strânseră şi se contractară când ea îşi trecu buzele peste el, în timp ce mâinile ei abile apăsau, frământau, mângâiau. Excitându-l, liniştindu-l, seducându-l pe cel deja sedus.

Goală în pat. Aşa o voia.

Îi trase pantalonii strâmţi, elastici, peste şolduri, coborând pe picioare, explorând fiecare centimetru din ea până la glezne. Apoi urcă din nou peste curba tonifiată a gambei, spatele delicat al genunchiului ei, pe toată lungimea fermă a coapsei ei, până la miezul fierbinte şi umed.

Ea se arcui, înfigând o mână în cearşafuri, strângând-o în pumn când plăcerea o izbi şi o cutremură. Şi crescu, crescu, crescu, până se sparse, până se rostogoli necontrolat în vârtejul de senzaţii.

Se ridică, îl trase spre ea, înlănţuindu-şi braţele în jurul lui când îngenuncheară pe pat cu trupurile lipite. Fierbinţeala o inundă, făcând să-i clocotească sângele sub piele, în vreme ce briza intra violent pe uşile deschise, revărsându-se peste ei.

Dansa prin părul ei, îşi spuse el, iar soarele şiroia peste ea ca un şuvoi de aur topit. Era ca şi cum s-ar fi aflat pe o insulă pierdută, înconjuraţi de vocea neobosită a mării, de mirosul ei înţepător în aer, de râsul batjocoritor al pescăruşilor ce străbăteau întinderea albastră a cerului.

Acum acele braţe şi picioare se încolăciră în jurul lui – poruncă, chemare, rugăminte. Luă ceea ce îi oferea, îi dădu ceea ce cerea. Corpul lui se cufundă într-al ei, în timp ce buzele li se întâlniră cu o poftă nestăpânită.

Mai rapid, mai puternic, cu capul ei dat pe spate şi gura lui îngropată pe gâtul ei, unde pulsul îi bătea într-un ritm nebunesc.

Apoi ea îi strigă numele, doar numele, iar el simţi chiar şi firavul autocontrol ce îi mai rămăsese cedând şi părăsindu-l.

Era întins cu faţa în jos, iar ea cu faţa în sus, chinuindu-se amândoi să respire. Cu ochii închişi, Abra întinse mâna, îi găsi braţul, coborî de-a lungul lui până reuşi să îşi împletească degetele cu ale lui.

– Să ştii că asta a fost o pauză de după-amiază extrem de plăcută.

– Noua mea favorită, murmură el, cu vocea înăbuşită de saltea.

– Trebuie neapărat să mă ridic şi să mă întorc la muncă.

– Dă-mi voie să îi scriu o notă explicativă şefei tale.

– Nu o s-o accepte. E foarte strictă.

Acum Eli întoarse capul şi îi studie profilul cu ochi somnoroşi.

– Ba nu e.

– Tu nu ai lucrat pentru ea. Se ghemui spre el acum. Poate fi o adevărată nesuferită.

– Am să o anunţ că ai spus asta.

– Mai bine nu. S-ar putea să mă dea afară, şi atunci cine o să se mai ocupe de curăţenia în casă?

– Ai dreptate. Îşi petrecu un braţ în jurul ei. Am să te ajut să te ocupi de restul casei.

Abra dădu să refuze, repede şi blând. Avea o rutină a ei, iar el i-ar fi stat în drum. Dar renunţă – pentru moment.

– Cum de nu eşti cufundat în propria ta muncă?

– Îmi iau liber pentru restul zilei.

– Din dragoste faţă de câine?

– Nu. Îşi trecu degetele prin părul ei înainte de a se ridica în capul oaselor. Am destul material terminat şi revizuit cât să îi trimit agentei mele. Aşa că am făcut-o.

– Asta e grozav. Se ridică lângă el. Nu-i aşa?

– Presupun că o să aflăm în următoarele câteva zile.

– Dă-mi voie să o citesc.

Când el făcu un semn de negaţie, Abra îşi dădu ochii peste cap.

– În regulă, înţeleg asta, mai mult sau mai puţin. Ce-ar fi să mă laşi să citesc o scenă? Una singură. O pagină?

– Poate. Eventual mai târziu. „Eschivează-te acum", îşi spuse el, fiindcă ea avea o metodă vicleană de a-l convinge să facă diverse lucruri. Ca pe un câine. Am să te servesc cu vin mai întâi, ca să ai judecata puţin tulbure.

– Nu-mi permit să am judecata puţin tulbure în seara asta. Am un curs de yoga acasă.

– Cândva. Mai târziu. Am să te ajut să pui înapoi o parte dintre lucrurile pe care poliţiştii le-au lăsat alandala.

– În regulă, poţi să strângi aşternuturile de pe pat, asta e simplu.

Chiar în clipa în care se rostogoli din pat, câinele scoase trei lătraturi de avertizare.

– Perfect, bombăni Eli, luându-şi pantalonii.

Auzi câinele gonind în jos pe scări, lătrând ca un dulău din iad.

– De data asta câştigi tu. Îşi trase cămaşa. Şi eşti goală.

– O să mă ocup de asta.

– Păcat. Poate ar fi fost distractiv să facem curăţenie în pielea goală.

Abra îi rânji când ieşi în grabă, strigând câinele.

Eli Landon, îşi spuse ea, revenea în forţă.

Ajuns la parter, îi porunci câinelui să înceteze. Ea îl surprinse, ascultându-l, lipindu-şi fundul de podea exact lângă el când deschise uşa.

Încercă să blocheze acea primă reacţie, automată, de panică, în clipa în care văzu poliţiştii. Se împotrivi norului întunecat ce urma de obicei. Cel puţin nu era Wolfe, îşi spuse.

– Detectiv Corbett, Vinnie.

– Frumos câine, începu Corbett.

– Hei, asta e Barbie? Când câinele reacţionă imediat cu un hămăit binevoitor şi dând din coadă, Vinnie se aplecă să îl mângâie. Te-ai ales cu Barbie, câinele domnului Bridle. El a murit în somn acum câteva săptămâni. Vecina lui a venit să vadă cum e, aşa cum făcea aproape zilnic, şi a găsit-o pe Barbie păzind patul. E un câine bun, pe cuvânt. Părând să îşi amintească unde se afla, Vinnie se ridică. Scuze. Sunt doar bucuros să o văd într-un cămin bun. E un câine grozav.

– O fetiţă drăguţă, comentă Corbett. Ai câteva minute, domnule Landon?

– Mi se întâmplă frecvent să aud întrebarea asta de la poliţişti.

Dar se dădu la o parte pentru a le permite să intre.

– Ofiţerul Hanson mi-a spus despre ultima intrare prin efracţie, aşa că l-am rugat să vină cu mine să discut cu tine. Ai apucat să cercetezi toată casa temeinic, să verifici dacă lipseşte ceva sau e ceva nelalocul lui?

– Lucrurile erau deja nelalocul lor după percheziţie. Am început să le rearanjăm şi până acum nu am constatat să lipsească nimic. Nu e un hoţ, cel puţin nu în sensul clasic.

– Am declarația ta de azi-noapte, dar mă întrebam dacă ai putea să-mi faci o trecere în revistă a activităților tale de aseară.

Corbett ridică privirea când Abra, complet îmbrăcată, coborî la parter cu un coș de rufe.

– Domnișoară Walsh.

– Domnule detectiv. Vinnie. Zi de curățenie. Vă pot oferi o cafea? O băutură rece?

– Nu, dar mulțumesc. Corbett se foi în loc. Erai cu domnul Landon când a fost descoperită intrarea prin efracție?

– Așa e. Lucrez la pub în majoritatea serilor de vineri. Eli a apărut – oare cât să fi fost? – pe la nouă și jumătate, cred. El și Stoney Tribbet au stat la bar, făcând schimb de minciuni.

– Stoney e un personaj local, explică Vinnie.

– Am stat până la închidere, continuă Eli. Eu și Abra l-am condus pe Stoney acasă, apoi am venit pe jos până aici.

– Ofițerul Hanson a înregistrat apelul vostru la unu patruzeci și trei.

– Corect. Am intrat în bucătărie și am văzut panoul de alarmă mânjit, apoi am verificat ușa și am găsit urme proaspete de forțare. Și da, am schimbat codul. Din nou.

– Și ne-am luat măsuri suplimentare de protecție, adăugă Abra, mângâind-o pe Barbie.

– Ai văzut vreo mașină pe care nu ai recunoscut-o, sau vreo persoană, fie pe plajă, fie pe stradă?

– Nu, însă nici nu m-am uitat anume după asta. Stătusem afară mai devreme, studiind și citind pe terasa din spate. Nu am observat pe nimeni și nimic. Nu plănuisem să merg la bar. Nu am spus nimănui că am să merg. Am făcut-o din impuls.

– De regulă mergi acolo în serile de vineri?

– Nu mai fusesem acolo decât o singură dată.

– Nu ai văzut pe nimeni în bar care să iasă în evidență în orice fel? Nimeni care părea să se poarte ciudat?

– Nu.

– Mă duc să pun tura asta la spălat, spuse Abra. Se îndepărtă doi pași, se întoarse. Apă plată cu lămâie.

– Poftim?

– Nu e nimic. Sunt sigură că nu e nimic, dar am servit într-adevăr la o masă de o singură persoană un bărbat pe care nu l-am recunoscut. Stătea acolo în spate, singur, și bea apă plată cu lămâie. A comandat trei runde, dar nu a mai stat pentru cea de-a treia.

– De ce e neobișnuit? întrebă Corbett.

– Majoritatea celor care vin la bar sunt însoțiți de prieteni sau vin să se întâlnească, sau dacă sunt doar în trecere, cel mai probabil servesc o bere sau un pahar de vin. Chiar și așa, poate că pur și simplu nu bea alcool, și voia doar să asculte trupa. E bună. Dar...

– Continuă, o îndemnă Corbett.

– Atâta că, acum că mă gândesc mai bine, a plecat imediat după ce a apărut Eli. Îi luasem comanda, o adăugasem la restul și mă dusesem la bar pentru a o introduce. Am stat acolo câteva minute – poate nici atât – vorbind cu Stoney. Eram cu fața spre intrarea principală, așa că l-am văzut pe Eli intrând. Le-am făcut prezentările, apoi mi-am luat comenzile. Și când m-am dus înapoi, am văzut că plecase și doar lăsase banii pe masă.

– Cunosc barul. Ochii lui Corbett se îngustară în timp ce reflectă. Există o altă ieșire, dar trebuie să treci prin bucătărie.

– Așa e. Nu cred că l-aș fi văzut plecând dacă a făcut-o după ce a intrat Eli, fiindcă mă răsucisem și nu mai eram cu fața spre ușă. În afară de cazul în care a plecat prin bucătărie, a plecat între momentul când a sosit Eli și cel când m-am dus să îi servesc băutura. Oricum ar fi fost, a plecat la circa cinci minute după ce a comandat apa plată cu lămâie.

– Ții minte cum arăta?

– Dumnezeule. Vag. Alb, treizeci către patruzeci de ani, cred. Păr castaniu sau blond-închis – lumina e scăzută acolo – și relativ lung, peste guler. N-aș putea spune ce culoare aveau ochii lui. Chiar nu știu ce constituție avea, fiindcă era așezat. Avea mâini late. S-ar putea

să îmi amintesc mai multe dacă reușesc să îmi limpezesc gândurile.

– Ești dispusă să discuți cu un grafician?

– Ei bine, da, dar... Chiar crezi că el e bărbatul care a intrat în casă?

– Merită investigat.

– Îmi pare rău. Își plimbă privirea între Vinnie și Eli. Nu m-am gândit la asta noaptea trecută.

– De asta facem actualizări, îi spuse Vinnie.

– Nu știu cât voi putea să ajut. Știi cum e lumina acolo, mai ales când se cântă muzică live. Și era așezat într-un colț din spate, unde e și mai întuneric.

– Ce ți-a spus, despre ce ați vorbit? întrebă Corbett.

– Nu prea multe. Apă plată cu lămâie. L-am întrebat dacă aștepta pe cineva, fiindcă scaunele sunt la mare căutare în weekenduri. El nu a făcut decât să repete comanda. Nu era genul prietenos.

– Vom trimite graficianul la o oră convenabilă pentru tine. Păstrăm legătura. Cum Barbie îi adulmeca pantofii, Corbett se aplecă să o mângâie pe cap. O, iar câinele e o idee bună. Un câine mare lătrând dintr-o casă îi descurajează pe mulți spărgători.

Când Eli îi conduse la ușă, Abra rămase acolo, sprijinind pe șold coșul de rufe.

– Îmi pare rău, Eli.

– Pentru ce?

– Dacă mi-aș fi amintit de tipul ăla azi-noapte, poate că deja am fi avut o schiță. Și deja îmi pare rău fiindcă nu știu cât de bine îl pot descrie. Chiar nu am fost prea atentă la fața lui după ce mi-a devenit clar că voia să fie lăsat în pace.

– Nici măcar nu știm dacă e implicat în toate astea. Iar dacă e, oricât de vag ți l-ai aminti, oricum e mai mult decât aveam înainte.

– Am să meditez mai târziu, să văd dacă reușesc să îmi limpezesc mintea, să rememorez detaliile. Și să nu iei peste picior meditația.

– Nu am scos nici un cuvânt.

– Ai gândit mai multe. Mă duc să pun rufele la spălat. Se uită la ceas. Clar sunt în întârziere. Am să-mi fac timp mâine să mă ocup de dormitoarele pe care nu am apucat să le aranjez azi. Am să-l termin pe cel al bunicii tale și am să fac cât apuc până la cinci. Am lucruri de făcut acasă înainte de curs.

– Te întorci după curs?

– Chiar am lucruri pe care le-am neglijat și o să am nevoie de propria mea casă goală – fără vibrațiile tale de neîncredere – pentru a medita. În plus, tu și Barbie trebuie să vă împrieteniți până la capăt. Mă întorc mâine. Trebuie să pun tura asta la spălat, repetă ea, și ieși în grabă.

– Doar tu și cu mine, Barbie, îi spuse Eli.

Probabil așa era cel mai bine. Începea să se obișnuiască puțin prea tare să o aibă pe Abra acolo. Probabil era mai bine pentru amândoi să își ofere puțin timp, puțin spațiu.

Dar, de fapt, nu se simțea mai bine.

capitolul 18

Era un blocaj, decise Abra. Era blocată, doar acesta putea fi răspunsul. Meditase, lucrase cu graficianul trimis de poliție, încercase visarea activă – la care nu era prea bună –, și totuși, timpul, efortul și talentul artistului nu se concretizaseră decât într-o schiță care ar fi putut fi a aproape oricărui bărbat între treizeci și patruzeci de ani.

Oricare bărbat, reflectă ea, studiind din nou exemplarul ei din schiță, cu o față subțire, păr lung, oarecum ciufulit, castaniu mediu, și buze subțiri.

Nu putea fi sută la sută sigură în privința buzelor, dacă tot se gândea la asta. Oare chiar fuseseră subțiri sau proiectase ea buze subțiri fiindcă i se păruse un individ atât de scorțos?

Doar atât o ajuta puterea de observație, decise ea iritată, deși ea o considerase peste medie înainte de acest episod.

Desigur, nu exista nici o dovadă cum că acel client scorţos, băutor de apă plată cu lămâie, avusese ceva de-a face cu toată povestea. Dar chiar şi aşa.

Nu putea face nimic în această privinţă, cel puţin nu până după weekendul de sărbătoare. Adăugă ultima mărgeluţă argintie pentru a termina perechea de cercei lungi de culoarea lămâii cu argint. În timp ce completă cartonaşul cu descrierea, îşi imagină că familia lui Eli era deja pe drum.

Ceea ce era un lucru bun. Un altul? După standardele ei, casa se potrivea perfect conceptului de „sărbătoare în familie". Cel puţin bătaia de cap legată de pregătirea evenimentului îi abătuse gândurile de la eşecul ei jalnic cu graficianul.

Voia să vadă un progres, reflectă ea, scoţându-şi ochelarii pe care îi purta pentru muncile migăloase şi pentru citit. Recunoştea că sperase să contribuie la identificarea intrusului şi a potenţialului criminal, la a-l ajuta pe Eli să îşi rezolve problemele, savurând şi fiorul mărunt de a fi rezolvat un mister. Voia să facă astfel încât totul să se termine bine şi frumos, deşi ştia, fără urmă de îndoială, că viaţa nu era nicidecum astfel.

Cel puţin noul ei set de bijuterii ieşise bine, putea recunoaşte fără falsă modestie. Dar speranţa că energia creativă avea să o deblocheze se dovedise neîntemeiată.

Îşi făcu ordine pe masa de lucru din micuţul ei dormitor secundar, îşi puse uneltele şi piesele la locul lor, în cutii cu etichetă. Avea să ducă noul set la magazinul de suvenire şi, eventual, să îşi cumpere ceva mărunt din profitul făcut.

Alese să meargă pe jos, pentru a-şi oferi ocazia de a admira parada de narcise şi zambile ce îşi expuneau vesele florile, ouăle de Paşte colorate atârnate de crengile copacilor, efervescenţa luminoasă a tufelor de forsiţia.

Îi plăcea întotdeauna începutul unui nou anotimp, indiferent dacă era prima frunzuliţă verde primăvara sau primul troian de zăpadă iarna. Dar azi era atât de neliniştită încât îşi dori să fi trecut pe la Maureen mai întâi, să-şi fi convins prietena să vină în sat cu ea.

Era stupid să se simtă urmărită. Doar o reacţie reziduală la ceea ce se întâmplase în Bluff House. Şi farul, îşi spuse ea, întorcându-se să studieze lancea albă solidă a construcţiei. Nu o urmărea nimeni, deşi nu se putu abţine să nu arunce o privire peste umăr, nici nu-şi putu reţine fiorul ce îi urca pe şira spinării.

Cunoştea acele case, îi cunoştea pe majoritatea celor care locuiau în ele sau care erau proprietarii lor. Trecu pe lângă pensiunea Surfside, luptându-se cu o spaimă sâcâitoare şi cu dorinţa bruscă de a face cale întoarsă, de a fugi înapoi acasă.

Nu avea să se lase alungată de propriile ei gânduri caraghioase. Nu avea să îşi refuze plăcerea de a se plimba în locul pe care îl făcuse casa ei.

Şi nu avea să se gândească la mâini prinzând-o din spate într-o casă întunecată, goală.

Soarele strălucea, păsările ciripeau, traficul din acea perioadă de sărbătoare trecea pe lângă ea.

Dar scoase un oftat de uşurare când intră în satul propriu-zis, cu magazine, şi restaurante, şi oameni.

Fu încântată să vadă clienţi îngrămădindu-se la vitrina magazinului de suvenire. Turişti care îşi petreceau concediul la plajă, familii precum cea a lui Eli venind aici peste weekend. Dădu să intre, apoi o văzu pe Heather în spatele tejghelei. Făcu un pas în spate, cu gândul să-şi continue drumul.

– Rahat, murmură ea. Pur şi simplu rahat.

Nu o mai văzuse pe Heather de când aceasta fugise plângând de la cursul ei de yoga. Heather nu mai venise la cursul ţinut acasă la ea, nici la următorul din programul ei. Iar în sinea ei, Abra mai nutrea suficientă mânie şi resentimente pentru a o împiedica să o sune pentru a vedea cum era.

Energie negativă, îşi spuse, şi se opri. Era timpul să o elimine, să îşi reechilibreze chi-ul. Şi poate că avea să depăşească acel blocaj până la urmă. În orice caz, Heather era cine era. Nu avea nici un rost să păstreze resentimente, nici de o parte, nici de cealaltă.

Îşi impuse să se întoarcă, să intre. Mirosuri plăcute, lumini agreabile, sentimentul de artă şi meşteşuguri

locale. „Inspiră această atmosferă", își porunci, „și ține-te de ea".

Fluturã relaxată din mână spre cealaltă vânzătoare și remarcă ușoara tresărire a femeii în timp ce continuă să servească un client. Fără îndoială, Heather își descărcase pe colegele de muncă șirul de afronturi imaginare.

Cine ar fi putut să o acuze, la drept vorbind?

Intenționat, Abra porni spre Heather, așteptând răbdătoare în timp ce aceasta o ignoră fățiș. Când Heather termină de înregistrat o vânzare, Abra veni în față.

– Bună. Ești ocupată azi. Am nevoie doar de cinci minute. Pot aștepta până ești disponibilă.

– Chiar nu știu când va fi asta. Avem clienți.

Rigidă, cu bărbia crispată, Heather ocoli tejgheaua și porni cu pași sacadați spre un grup de trei femei.

Iritarea crescu în Abra suficient de mult cât să ajungă efectiv să o gâdile la baza gâtului. Respiră adânc până și-o înăbuși, apoi, cu un gest impulsiv, alese un set de pahare de vin lucrate manual pe care le admira de câteva săptămâni, dar pe care nu și le permisese.

– Scuză-mă. Cu un zâmbet întipărit pe față, Abra îi duse paharele lui Heather. Ai putea să-mi dai bon? Îmi plac la nebunie paharele astea. Nu-i așa că sunt superbe? spuse ea, adresându-se celorlalte femei, și primi confirmări admirative chiar în timp ce una dintre ele se întoarse să aleagă un set de pahare de șampanie realizate de același artist.

– Ar fi un minunat dar de nuntă.

– Nu-i așa? Toată un zâmbet, Abra răsuci în lumină unul dintre paharele ei. Îmi plac enorm picioarele împletite. Nu puteți alege greșit când cumpărați de la Buried Treasures, adăugă Abra, îndreptând un zâmbet radios spre Heather în timp ce prezenta paharele.

– Desigur. Dacă aveți întrebări, vă stăm la dispoziție, le spuse Heather cumpărătorilor, apoi porni înapoi spre tejghea.

– Acum sunt client, anunță Abra. În primul rând, ți-am simțit lipsa la curs.

Cu bărbia încă încordată, Heather scoase folie protectoare de sub tejghea și începu să o înfășoare în jurul paharului:

– Am fost ocupată.

– Ți-am simțit lipsa, repetă Abra, și își puse o mână peste cea a lui Heather. Îmi pare rău că ne-am certat și am spus lucruri care te-au supărat și ți-au rănit sentimentele.

– M-ai făcut să par o băgăcioasă, și eu... Poliția *chiar* a fost acolo.

– Știu, iar acum nu mai e, fiindcă el nu a făcut nimic. Cineva a intrat cu forța în Bluff House de două ori, de asta suntem siguri. Prima dată, bărbatul respectiv a pus mâna pe mine.

– Știu. Este doar un alt motiv pentru care sunt îngrijorată.

– Apreciez grija ta, dar nu Eli a fost cel care a încercat să mă rănească. El se afla la Boston. Și nu el e cel care... Aruncă rapid o privire în jurul ei, în caz că vreunul dintre clienți s-ar fi aflat suficient de aproape să audă. ... care l-a rănit pe detectivul ăla din Boston, fiindcă eu eram cu Eli când s-a întâmplat asta. Astea sunt faptele, Heather, confirmate de către poliție.

– Au percheziționat Bluff House.

– Pentru a face totul ca la carte. S-ar putea să percheziționeze și casa mea.

– A ta? Șocul și îngrijorarea sinceră răzbătură din vocea ei. De ce? Asta e ridicol. Nu e corect.

Spărsese bariera, reflectă Abra, când vocea lui Heather răsună scandalizată.

– Fiindcă există un polițist – unul singur – din Boston, care refuză să accepte faptele și dovezile și care l-a hăituit pe Eli timp de un an. Acum a început să își îndrepte atenția asupra mea.

– Mi se pare îngrozitor.

– Și mie, dar cum nu avem nimic de ascuns, să-l lăsăm să ne hăituiască. Poliția noastră locală investighează cazul acum. Am mult mai multă încredere în ei că vor afla ce se petrece și cine e responsabil.

– Noi avem grijă de ai noştri, spuse Heather, încuviinţând din cap cu o expresie de mândrie civică. Dar ai grijă.

– Voi avea.

Abra încercă să nu tresară când Heather înregistră paharele. Adio nou costum de yoga drăguţ. Dar băgă mâna în geantă după cardul de credit şi îşi aduse aminte de bijuterii.

– Era cât pe ce să uit. Am făcut vreo zece bucăţi. Le scoase, le puse pe tejghea, toate închise în pungile lor transparente. Poţi să arunci o privire când ai timp şi să mă anunţi.

– Aşa o să fac. O, le ador pe astea! Ridică setul de cercei de culoarea lămâii şi argint, ultimele articole pe care le confecţionase Abra. Mici luni şi stele de argint, iar piesele galben lămâie sunt ca lumina soarelui.

– Sunt foarte drăguţe.

Femeia cu paharele de şampanie se apropie de tejghea.

– Abra e unul dintre artiştii noştri. Tocmai a adus câteva articole noi.

– Nu-i aşa că avem noroc? O! Joanna, vino să te uiţi la lănţişorul ăsta. Te-ar prinde atât de bine.

Abra schimbă o privire încântată cu Heather în timp ce îi întinse cardul de credit. Având în vedere cum se înghesuiau cele trei femei în jurul noilor articole, poate reuşea până la urmă să îşi scoată banii pentru acel nou costum de yoga drăguţ.

Treizeci de minute mai târziu, Abra se răsfăţă cu o îngheţată la cornet şi porni spre casă într-o stare de spirit mult mai pozitivă. Vânduse pe loc jumătate dintre articolele noi aduse, şi altele două dintre cele aflate deja în magazin. În mod cert era timpul pentru un nou costum, iar cel pe care şi-l dorea era deja salvat pe site-ul ei favorit.

În plus, *câştigase* acele pahare de vin superbe. Cu prima ocazie, urma să îl invite pe Eli acasă la ea pentru nişte vin şi o cină la lumina lumânărilor şi avea să le folosească.

Dar deocamdată urma să încerce să mediteze din nou. Eventual cu beţişoare parfumate de data asta. De regulă prefera aerul proaspăt de pe mare, dar acesta nu o ajutase. Era cazul să schimbe ceva, decise ea.

Intră în casă, se delectă despachetând şi spălând noile ei pahare, înainte de a le expune pe rafturile din bucătărie. Admirarea lor îi sporea şi mai mult atitudinea pozitivă.

Pentru a fi pregătită, îşi luă un creion, un carneţel, copia schiţei şi le aşeză pe toate lângă perna pentru meditaţie din dormitor. Deşi talentul ei era cel mult mediocru, după propria ei părere, credea că ar fi putut face eventuale modificări sau completări care îi veneau în minte chiar atunci şi acolo. Începând deja exerciţiile de respiraţie, se apropie de dulapul în care se afla cutia ei de produse parfumate – beţişoare şi conuri – şi diversele suporturi pe care le adunase de-a lungul timpului.

Eventual parfumul de lotus, reflectă ea, pentru a deschide ochiul minţii. De fapt, ar fi trebuit să încerce acest lucru şi înainte. Luă cutia de pe raftul înalt, o deschise.

Şi, cu un ţipăt gâtuit, o scăpă din mâini ca şi cum ar fi găsit în ea un şarpe viu.

Beţişoarele parfumate se împrăştiară pe podea, suporturile zdrăngăniră. Iar pistolul se lovi cu o bufnitură de podea. Instinctiv, se dădu în spate din faţa lui. Prima ei reacţie reflexă fu să fugă, dar apoi logica începu să funcţioneze din nou.

Fără îndoială, oricine ar fi pus pistolul acolo nu rămăsese să aştepte ca ea să îl găsească. Îl pusese acolo, îşi spuse ea, respirând din nou, ca să fie găsit de poliţie. Ceea ce nu putea să însemne decât că, oricine fusese ultimul care ţinuse în mână acel pistol, îl folosise pentru a ucide.

Se duse direct la telefon:

– Vinnie, am o foarte mare problemă. Poţi să vii?

În mai puţin de zece minute, îl primi la uşă:

– Nu ştiam ce altceva să fac.

– Ai făcut exact ceea ce trebuia. Unde e?

– În dormitor. Nu l-am atins.

Îl conduse, apoi se dădu în spate când el se lăsă pe vine pentru a examina arma.

– E un .32.

– E același calibru care...

– Da.

Vinnie se ridică, scoase telefonul din buzunar și făcu mai multe fotografii.

– Nu ești în uniformă, își dădu ea seama. Nici măcar nu erai de serviciu. Erai acasă cu familia ta. Nu ar fi trebuit...

– Abs. Se întoarse, o prinse în brațe, bătând-o pe spate ca un tată. Relaxează-te. Corbett va dori să știe despre asta.

– Jur că nu e pistolul meu.

– Știu că nu e pistolul tău. Nimeni nu o să creadă altceva. Relaxează-te, repetă el. O să lămurim povestea asta. Ai ceva rece?

– Rece?

– Da, o cola, ceai cu gheață, orice?

– O, sigur.

– Mi-ar prinde bine ceva rece. Eventual ai putea să te ocupi de asta și vin și eu imediat.

Îi dăduse ceva de făcut pentru a o calma, înțelese Abra. Deci avea să se calmeze. Scoase o crăticioară, turnă apă și zahăr, apoi o puse pe foc pentru a se dizolva în timp ce stoarse lămâile. Pe când intră Vinnie, Abra deja turna amestecul într-o carafă înaltă de sticlă.

– Nu trebuia să te deranjezi.

– M-a ținut ocupată cu ceva.

– Limonadă proaspătă, făcută de la zero.

– O meriți. Să-i spui Carlei că îmi pare rău că v-am întrerupt weekendul.

– Este căsătorită cu un polițist, Abra. Înțelege lucrurile astea. Corbett e pe drum. Vrea să îl vadă exact unde l-ai găsit.

Ea voia să îl știe, cu tot cu moartea ce plutea în jurul lui, departe de casa ei.

– Apoi o să-l luați de acolo.

– Apoi o să-l luăm de acolo, îi promise el. Deci spune-mi ce s-a întâmplat.

– Am ieșit, m-am dus pe jos până în sat, am petrecut puțin timp la magazinul de suvenire. Am cumpărat o înghețată la cornet, am venit acasă.

În timp ce vorbea, turnă limonada peste gheață și puse alături pe masă o farfurie cu fursecuri crocante.

– Nu cred că am lipsit mai mult de o oră, o oră și un sfert.

– Ai încuiat ușile?

– Da. Sunt atentă, sau de cele mai multe ori atentă, la asta, de când cu spargerile de la Bluff House.

– Când te-ai uitat ultima dată în cutia aia?

– Nu folosesc bețișoare parfumate prea des, și nu am mai cumpărat deloc în ultima vreme. Ajung să le cumpăr, să nu le folosesc, să le dau mai departe. Și bat câmpii. Bău din limonadă. Nu știu exact, dar aș spune că în urmă cu cel puțin câteva săptămâni. Probabil trei.

– Îți petreci foarte mult timp afară din casă, o bună parte din acel timp la Bluff House.

– Da. Cursuri, curățenie în diverse locuri, cumpărături – pentru mine și pentru clienți. Comisioane. Și mi-am petrecut majoritatea nopților cu Eli. Cel care l-a ucis pe Kirby Duncan a plantat pistolul aici, Vinnie, pentru a încerca să mă implice și pe mine.

– Asta e o treabă destul de clară. Am să arunc o privire la uși și ferestre, în regulă? Gustoasă limonadă, adăugă. Și fursecurile sunt gustoase.

Abra rămase unde se afla în loc să se țină după el. Parcurgerea căsuței ei nu putea să dureze mult. Era o clădire mică, cu trei dormitoare, deși cel de-al doilea dintre ele de-abia dacă putea fi considerat debara și îi servea drept cameră de lucru. Bucătăria, sufrageria, cu solariul care fusese unul dintre principalele avantaje la vânzare. Două băi mici.

Nu, nu avea să dureze mult. Se ridică, ieșind să privească pe veranda din spate. Un alt avantaj la vânzare fusese acel spațiu locuibil generos în aer liber. Îl folosea la fel de mult ca interiorul când vremea era bună. Apoi peisajul, curba zimțată a micuțului promontoriu cu farul lui, întinsul mării și al cerului. Îi satisfăceau atât

de mult dorinţele, oferindu-i atât de constant confort şi plăcere.

Acum cineva violase acel spaţiu, şi pe ea. Cineva intrase în casa ei, trecuse prin camerele ei şi lăsase moartea în urma lui.

Se întoarse când Vinnie reintră, aşteptă până când verifică uşa spre verandă, ferestrele din spate.

– Ai ferestre neîncuiate aici, şi câteva în faţă.

– Sunt o idioată.

– Ba nu eşti.

– Îmi place să deschid casa, să o aerisesc. Sunt maniacă în privinţa asta. Prinzându-şi părul în mâini, trase de el, fiindcă era mai uşor decât să se lovească singură. Sunt surprinsă că m-a dus mintea să încui chiar şi o parte dintre ferestre.

– S-au prins câteva fire aici. Făcu o fotografie cu telefonul. Ai o pensetă?

– Da. Ţi-o aduc.

– Nu m-am gândit să îmi aduc o trusă, spuse el, când Abra ieşi. Am adus un plic de probe pentru pistol, dar nimic altceva. Ăsta trebuie să fie Corbett, continuă el, când răsună o bătaie în uşă. Vrei să merg să îi deschid eu?

– Nu, mă descurc.

Cu penseta în mână, deschise uşa de la intrare:

– Detectiv Corbett, mulţumesc că ai venit. Vinnie... ofiţerul Hanson este în spate, în bucătărie. Pistolul... o să-ţi arăt. Îl conduse la dormitor. Am scăpat cutia – totul – când l-am văzut înăuntru. Voiam să-mi iau nişte beţişoare parfumate, şi era acolo.

– Când a fost ultima dată când ai deschis cutia?

– I-am spus lui Vinnie, probabil acum trei săptămâni. Ăă, a făcut el poze, spuse ea, când Corbett îşi scoase camera.

– Acum le am şi eu pe ale mele. Se lăsă pe vine, scoase un creion, puse piedica pistolului. Deţii vreo armă de foc, domnişoară Walsh?

– Nu. Nu am deţinut niciodată o armă de foc. Nici măcar nu am pus mâna vreodată pe o armă de foc. Nici una de jucărie, de fapt. Mama era ferm împotriva jucăriilor de război, iar mie îmi plăcea să fac puzzle-uri şi să construiesc şi... Bat câmpii. Sunt agitată. Nu îmi place să am un pistol în casă.

– Îl luăm cu noi.

Corbett îşi trase mănuşi de protecţie când intră Vinnie.

– Detective, sunt câteva ferestre neîncuiate. Abra mi-a spus că nu se gândeşte întotdeauna să le încuie. Am găsit câteva fibre agăţate într-una dintre ferestrele din spate.

– O să aruncăm o privire. Cine a intrat în casă în ultimele câteva zile?

– O, am cursuri de yoga acasă la mine o dată pe săptămână, seara, deci cursanţii mei. Şi au trecut pe aici şi copiii vecinilor mei. O, Doamne, copiii. E încărcată? Chestia aia e încărcată?

– Da, e încărcată.

– Dacă vreunul dintre ei ar fi intrat aici şi... Sunt iraţională. Nu aveau cum să intre aici şi să ia cutia aia de pe raftul de sus al dulapului meu. Dar dacă ar fi făcut-o...

Închise ochii.

– Cumva vreun meşter, din orice motiv? întrebă Corbett, scoţând un plic de probe din buzunar.

– Nu.

– Proprietarul casei, cineva de la compania de cablu, orice de genul acesta?

– Nu. Cursanţii mei, copiii.

– Eli Landon?

Ochii ei îl fulgerară. Corbett se mulţumi să o studieze.

– I-ai spus că ştii că e nevinovat.

– Trebuie oricum să pun întrebarea.

– Nu a intrat aici în ultimele câteva săptămâni. A stat tot pe lângă Bluff House de la prima intrare prin efracţie. Am făcut eforturi să îl conving să iasă din casă suficient cât să meargă la cumpărături pentru vizita familiei lui de weekendul ăsta.

– În regulă. Se ridică. Să aruncăm o privire la fibre.

Abra aşteptă în timp ce ei le studiară, murmurând comentarii, le desprinseră cu penseta şi le băgară în plic.

– Dorești niște limonadă, domnule detectiv? E proaspăt făcută.

– Mi-ar plăcea. Apoi ce-ar fi să stai jos?

Ceva din tonul cu care o spuse îi făcu palmele să transpire. Turnă limonada, apoi se așeză la masă.

– Ai văzut pe cineva rătăcind prin preajma casei?

– Nu. Și nici nu l-am mai văzut pe bărbatul acela de la bar. Cel puțin, nu cred că l-am văzut. Probabil l-aș recunoaște, chiar dacă nu am știut să îl descriu prea bine. De-asta m-am dus după bețișoarele parfumate. Mă gândeam să aprind câteva, să încerc să meditez din nou. Am fost tensionată în ultimele câteva zile și credeam că am trecut peste asta.

– Tensionată?

– Având în vedere toate câte se întâmplă, e firesc. Și... La naiba cu asta. Mă urmărește cineva.

– Ai văzut pe cineva?

– Nu, dar o simt. Nu e doar imaginația mea, sau sunt aproape sigură că nu e. Acum știu cum te simți când ești urmărit. Știi prin ce am trecut acum câțiva ani.

– Da, știu.

– Și mă simt urmărită, de câteva zile deja.

Aruncă o privire spre fereastra pe care o lăsase neîncuiată, spre ușile de sticlă ale verandei și spre ghivecele cu flori diverse pe care le așezase la soare.

– Lipsesc mult din casă, iar majoritatea nopților mi le-am petrecut cu Eli. Și cum am fost suficient de neglijentă să nu încui ferestrele, ar fi fost teribil de ușor să intre în casă, să lase pistolul acolo. Dar de ce? Nu înțeleg de ce aici? De ce eu? Sau înțeleg, dar e întortocheat. Dacă cineva ar fi vrut să mă discrediteze, să mă implice pentru a putea pune sub semnul întrebării alibiul lui Eli, de ce nu a plantat pur și simplu pistolul în Bluff House când a intrat prin efracție?

– Am făcut percheziția înainte să apuce să îl planteze sau nu intenționa să renunțe la el, spuse Vinnie. Scuze, detective, nu era rândul meu.

– Nu, e în regulă. De câteva zile Wolfe tot insistă să obțină un mandat de percheziție pentru locuința asta. Superiorii lui nu îl susțin, și nici ai mei. Dar el insistă.

Pretinde că a primit un telefon anonim, iar persoana de la celălalt capăt al firului a văzut o femeie, o femeie cu părul lung, cârlionțat, plecând de la far în noaptea în care a fost ucis Duncan.

– Înțeleg. O groapă uriașă se căscă în stomacul ei. Urma să găsiți pistolul aici. Deci fie eu l-am ucis pe Duncan, fie am fost complice. Am nevoie de un avocat?

– Nu ar strica, dar în momentul de față situația arată exact așa cum e: o înscenare. Ceea ce nu înseamnă că nu vom aplica procesul ca la carte.

– În regulă.

Corbett gustă din limonadă.

– Ascultă, domnișoară Walsh – Abra. Am să-ți spun cum se vede povestea asta și cum o va vedea și șeful meu. Dacă ai fi avut vreo legătură cu Duncan, de ce naiba nu ai aruncat pistolul ăla de pe stâncă, mai ales după ce am făcut percheziția la Bluff House? L-ai pus în dulapul din dormitor într-o cutie cu bețișoare parfumate? Ar însemna să fii proastă ca noaptea, și nu există nimic care să indice că ai fi proastă ca noaptea.

Încă nesigură pe vocea ei, Abra încuviință din cap.

– Îl găsești, anunți poliția. Printr-o coincidență, detectivul principal care anchetează uciderea soției lui Landon primește un telefon de la o sursă anonimă – de pe o cartelă preplătită conectată la un releu de comunicații local – pretinzând, la trei săptămâni după incident, că a văzut o femeie cu o constituție și păr similare cu ale tale plecând de la scena crimei în noaptea respectivă.

– Iar detectivul Wolfe îl crede.

– Poate că da sau poate că nu, dar i-ar plăcea să obțină un mandat de percheziție folosindu-se de telefon. Pute a înscenare de la o poștă, deci cred că Wolfe nu a înghițit gogoașa, dar, după cum spuneam, nu l-ar deranja să arunce o privire în casa ta.

– Nu e nimic aici. Nimic... în afară de pistolul ăla.

– Vom aplica procesul ca la carte. Pot obține un mandat de percheziție, dar ar fi mai ușor pentru toată lumea dacă ne-ai da pur și simplu permisiunea.

Nu voia să o facă; îi stârnea o ușoară senzație de greață. Dar, mai mult, voia să se termine odată:

– În regulă, căutaţi, uitaţi-vă, faceţi ce aveţi de făcut.

– Bun. După ce terminăm, vreau să te asiguri că toată casa e încuiată – inclusiv ferestrele.

– Da, aşa voi face. Şi cred că am să-mi petrec nopţile fie la Bluff House, fie la vecinii mei apropiaţi, până... pentru o vreme.

– E chiar mai bine.

– Trebuie să-i spuneţi lui Eli acum? Îşi lăsă mâna să cadă când îşi dădu seama că răsucea pandantivul de cuarţ fumuriu pe care îl purta – unul confecţionat în camera ei de lucru – plimbându-l dintr-o parte în cealaltă pe lănţişor. E doar fiindcă acum vine familia lui. Probabil vor sta aici de Paşte. Ceva de genul ăsta o să tulbure pe toată lumea.

– Până nu trebuie să discut cu el din nou, nu sunt obligat să îi spun nimic.

– Bun.

– Am chemat pe cineva să vină să caute amprente, dar...

– Nu va găsi nimic. Dar face parte din procedură.

– Aşa e.

Prin urmare îl suportă. Casa era mică, îşi spuse, nu avea să dureze mult. Se ţinu deoparte, să nu îi încurce, stătu afară atât cât putu. Aşa se simţise şi Eli, îşi dădu ea seama, probabil aşa se simţise şi el când venise poliţia să îi verifice casa, să i-o percheziţioneze, să caute probe. Probabil simţise că, în acel interval de timp, casa nu îi mai aparţinuse. Lucrurile lui nu mai erau ale lui.

Vinnie ieşi:

– Am terminat. Nu am găsit nimic, îi spuse. Nici urmă de amprente pe ferestre, nici pe cutie sau pe conţinutul ei. O mângâie scurt pe spate. Percheziţia e doar o formalitate, Abs. Faptul că ţi-ai dat acordul fără un mandat oficial nu face decât să confirme că a fost o înscenare.

– Ştiu.

– Vrei să mai stau cu tine puţin?

– Nu, ar trebui să mergi acasă la familia ta. „Să vopsească ouă de Paşte cu băieţelul lui", îşi spuse ea. Nu era nevoie să stai atât de mult.

– Vreau să mă suni, oricând, pentru orice.

– Aşa voi face. Poţi fi sigur de asta. Mă duc să mă aranjez puţin şi fac o vizită la Bluff House. Vreau să o văd pe Hester.

– Transmite-i numai bine din partea mea. Pot să aştept până eşti gata de plecare.

– Nu, sunt bine. Mai bine. E ziua în amiaza mare. Sunt oameni pe plajă. Oricum nu mai are motive să mă deranjeze în momentul de faţă.

– Ţine uşile şi ferestrele încuiate oricum.

– Aşa am să fac.

Îl conduse afară. Vecinul ei de peste drum îi făcu semn din mână, apoi se întoarse la săpatul grădinii din faţă. Câţiva băieţi trecură prin faţa ei, întrecându-se pe biciclete.

Prea multă activitate, se linişti singură, ca să încerce cineva să îi intre în casă. Iar acum nici nu ar fi avut motiv să o facă.

Luând o pungă de gunoi, se duse în dormitor. Lăsându-se pe genunchi, aruncă tot ce era pe podea, cutia şi tot restul. Nu putea şti pe ce pusese mâna el. Dacă ar fi putut, ar fi aruncat tot ce se afla în dulap.

În schimb, îşi împrospătă machiajul, îşi strânse lucrurile într-o geantă mică, incluzând şi schiţa. După ce făcu ordine în bucătărie, luă plăcintele cu căpşune şi rubarbă pe care le făcuse şi le închise în cutii. Le duse la maşină, apoi se întoarse să îşi ia geanta şi poşeta. Iar când încuie uşa de la intrare, inima i se frânse puţin.

Îşi iubea micuţa casă şi nu ştia când avea să se simtă din nou în siguranţă în ea.

capitolul 19

Bluff House era plină de oameni, de zgomote, de mişcare. Eli uitase cum era să audă atâtea voci vorbind deodată, atâtea activităţi suprapunându-se, atâtea întrebări la care trebuia să răspundă.

După şocul iniţial, constată că îi făceau plăcere compania şi haosul. Să care bagaje în sus pe scări sau plase

şi platouri în bucătărie, să îşi privească nepoata împleticindu-se prin toate colţurile casei – şi purtând ceea ce păreau a fi conversaţii intense cu Barbie –, să remarce expresia de aprobare surprinsă a mamei lui când scoase o tavă impresionantă cu fructe şi brânzeturi pentru a le servi o gustare după drum.

Dar cea mai mare plăcere o simţi când o văzu pe bunica lui stând pe terasă, cu părul bătut de briză şi privind marea. Când se strecură afară pentru a i se alătura, ea se sprijini de el.

Mângâiată de o rază de soare, bătrâna căţea Sadie înălţă capul, dădu uşor din coadă, apoi se întoarse la somn.

– Soarele încălzeşte oasele bătrâne, spuse Hester. Ale mele şi ale lui Sadie. Mi-a lipsit asta.

– Ştiu. Îşi petrecu braţul în jurul umerilor ei. Şi cred că „asta" ţi-a simţit lipsa.

– Îmi place să o cred. Ai plantat panseluţe.

– Abra le-a plantat. Eu le ud.

– Munca în echipă e un lucru bun. Mi-a făcut bine să ştiu că eşti aici, Eli. Nu doar sub aspectul practic de a avea pe cineva în casă, ci fiindcă acel cineva erai *tu*. Fiindcă eu cred că locul ăsta ţi-a simţit şi ţie lipsa.

Cârcelul familiar de vinovăţie şi regret se răsuci în el.

– Îmi pare rău că am stat departe atâta timp. Şi mai rău că am crezut că aşa trebuia.

– Ştiai că eu detestam să ies pe mare?

Şocul pur îl făcu să rămână cu gura căscată la ea.

– Tu? Hester Căpitan Secund Landon? Credeam că îţi plăcea la nebunie.

– Bunicului tău îi plăcea la nebunie. Eu trebuia să iau o pastilă pentru a-mi potoli stomacul. Iubesc marea, dar îmi place mai mult când o privesc de pe uscat. Navigam împreună, eu şi Eli, şi nu regret nici o singură pastilă, nici un singur minut petrecut pe mare cu el. Căsătoria presupune o serie de compromisuri şi, în cel mai bun caz, acele compromisuri creează o viaţă, un parteneriat. Tu ai făcut un compromis, Eli, iar pentru asta nu e cazul să îţi ceri scuze.

– Aveam de gând să te scot în larg mâine.

Ea râse, un râs scurt şi încântat.

– Mai bine nu.

– De ce păstrezi barca?

Când ea nu făcu decât să îl privească, zâmbindu-i, Eli înţelese. Din dragoste, îşi spuse, şi îşi apăsă buzele pe obrazul ei. Hester se întoarse pentru a-l privi în ochi.

– Deci, ai un câine.

– Se pare că da. Avea nevoie de o casă. Cunosc sentimentul.

– Un câine e un pas sănătos. Se întoarse din nou pentru a-l studia mai atent şi se sprijini în baston. Arăţi mai bine.

– Ba bine că nu. Şi tu arăţi mai bine, Buni.

– Ba bine că nu. Râse din nou. Eram doi războinici răniţi, nu-i aşa, tinere Eli?

– Care se vindecă acum şi revin în forţă. Vino acasă, Buni.

Ea oftă, îl strânse uşor de braţ înainte de a porni, sprijinită în baston, spre un scaun pe care să se aşeze:

– Încă mai am de lucrat la vindecare.

– Poţi să te vindeci aici. Am să stau cu tine, oricât ai nevoie.

Ceva sclipi în ochii ei. Pentru o clipă, Eli se temu să nu vadă lacrimi, dar era doar lumină.

– Stai jos, îi spuse. Sunt ferm hotărâtă să mă întorc, dar nu e momentul potrivit. Ar fi atât nepractic, cât şi lipsit de înţelepciune să mă aflu aici în vreme ce am toţi acei nenorociţi de doctori şi fizioterapeuţi în Boston.

– Pot să te duc eu când ai programare. Nu îşi dăduse seama, nu cu adevărat, nu până nu o văzuse stând pe terasă, cu ochii aţintiţi asupra mării, cât de mult îşi dorea să se întoarcă acasă. Putem aranja să faci fizioterapie aici.

– Doamne, cât de mult seamănă mintea ta cu a mea. M-am gândit şi eu exact la asta, aproape din clipa în care m-am trezit în spital. Gândul de a mă întoarce aici a fost unul dintre principalele lucruri care m-au ajutat să rezist. Mă trag dintr-o familie puternică, iar faptul că m-am căsătorit cu un Landon m-a întărit şi mai mult.

I-am făcut pe doctorii ăia să își înghită hapul când mi-am revenit și m-am pus din nou pe picioare.

– Nu o cunoșteau pe Hester Landon.

– Acum mă cunosc. Se lăsă pe spate. Dar încă mai am de muncit. Am nevoie de mama ta. O, am nevoie și de tatăl tău. E un fiu bun, așa a fost întotdeauna. Dar am nevoie de Lisa, Dumnezeu s-o binecuvânteze, încă o vreme. M-am pus pe picioare, dar nu reușesc să stau pe ele chiar atât cât mi-ar plăcea, chiar atât cât voi sta. Așa că am să rămân în Boston până mă conving că sunt din nou sigură pe ele. Iar tu ai să rămâi aici.

– Oricât de mult vrei.

– Bun, fiindcă exact aici vreau să te știu, așa am vrut întotdeauna. M-am întrebat dacă eu am să fiu ultima Landon din Bluff House. Ultima care să locuiască în Whiskey Beach. Mi-am pus în repetate rânduri întrebarea dacă nu cumva unul dintre motivele pentru care nu am agreat-o niciodată pe Lindsay a fost tocmai faptul că te ținea în Boston.

– Buni...

– Ei bine, oricât ar fi fost de egoist și de meschin, a fost unul dintre motive. Nu singurul, dar unul dintre ele. Aș fi acceptat asta sau aș fi încercat, dacă te-ar fi făcut fericit – așa cum pe Tricia o fac fericită familia ei și munca ei la Landon Whiskey.

– E fantastică la asta, nu-i așa?

– Îi moștenește pe bunicul și pe tatăl tău. Are asta în sânge. Tu semeni mai mult cu mine. O, suntem capabili să ne ocupăm și de afaceri dacă trebuie, nu suntem neghiobi. Dar arta e cea care ne ispitește. Întinzându-se spre el, îl bătu ușor pe mână. Chiar și când ți-ai îndreptat atenția spre drept, tot scrisul era activitatea care îți oferea cea mai multă fericire.

– Părea ceva prea distractiv pentru a putea fi considerat o muncă. Iar acum că e o muncă, e una care presupune mult mai mult efort. Când practicam dreptul, simțeam că am ceva important, ceva solid. Mai multe decât visuri puse pe hârtie.

– Asta e tot? Doar visuri?

– Nu. Era expresia pe care o folosea Lindsay. Aproape uitase. Nu o spunea cu răutate, dar... o mână de nuvele nu era ceva prea impresionant.

– Ea prefera lucrurile impresionante, și nu spun asta cu răutate. Era cine era. Dar în acea serie de compromisuri, adevărul curat era că Lindsay rareori își făcea partea. Cel puțin, din câte vedeam eu. Oamenii care pretind să nu vorbești morții de rău pur și simplu nu au coloană vertebrală să spună ceea ce cred.

– Tu ai destulă coloană vertebrală.

Nu se așteptase să vorbească despre Lindsay, nu acolo, nu cu bunica lui. Dar poate era momentul potrivit pentru a lăsa în urmă o parte din povestea aceea.

– Nu a fost doar vina ei.

– Rareori e vina unei singure persoane.

– Credeam că vom avansa împreună, că ne vom contopi punctele forte, cele slabe, obiectivele. Dar m-am căsătorit cu o prințesă. Așa îi spunea întotdeauna tatăl ei. Prințesă.

– Ah, da, îmi amintesc acum.

– Obținea întotdeauna ceea ce voia. A fost crescută să creadă că putea și avea să obțină totul – și că așa și trebuia. Era fermecătoare de la natură, incredibil de frumoasă și credea cu fermitate că viața ei avea să fie perfectă, exact așa cum și-o dorea.

– Iar viața nu e o serie de basme, nici măcar pentru o prințesă.

– Presupun că nu, consimți el. S-a dovedit că viața pur și simplu nu era perfectă cu mine.

– Era tânără și răsfățată și, dacă ar fi apucat, poate că s-ar fi maturizat și ar fi devenit mai puțin egocentrică. Era într-adevăr fermecătoare și avea un gust excelent în materie de artă, decorațiuni, modă. În timp poate că ar fi făcut ceva din toate astea și cu ea însăși. Dar crudul adevăr e că nu era perechea ta, nici partenera potrivită, nici iubirea vieții tale. Și nici tu nu ai fost pentru ea.

– Nu, recunoscu el, nici unul dintre noi nu îndeplinea standardele.

– Cel mai bun lucru care se poate spune e că ați făcut amândoi o greșeală. Ea a plătit prea scump pentru acea greșeală, și îmi pare rău pentru asta. Era o femeie tânără și frumoasă, iar moartea ei a fost absurdă și crudă. S-a terminat.

Nu, își spuse Eli, nu până nu plătea cel care i-o provocase.

– Am o întrebare pentru tine, continuă Hester. Ești fericit aici?

– Aș fi nebun să nu fiu.

– Și muncești bine aici?

– Mai bine decât mă așteptam sau speram. Mi-am petrecut cea mai mare parte din ultimul an scriind pentru a încerca să scap din propria minte – sau să ajung într-o altă parte a ei. Acum e munca mea. Vreau să fiu bun la ea. Cred că faptul de a mă fi aflat aici m-a ajutat la asta.

– Fiindcă aici e locul tău, Eli. Tu aparții de Whiskey Beach. Tricia? Știm cu toții că viața ei, familia ei, casa ei e în Boston. Aruncă o privire peste umăr, prin ușile de la terasă, spre locul unde Selina se tăvălea pe podea, lângă o Barbie în extaz. Pentru ea e un loc în care să vină pentru a-și petrece un weekend, un concediu de vară, o sărbătoare de iarnă. Nu e acasă pentru ea, și nu a fost niciodată.

– E casa ta, Buni.

– Ai al naibii de mare dreptate în privința asta. Bărbia i se ridică, ochii îi deveniră profunzi și calzi când privi peste capetele panseluțelor tremurătoare, studiind întinsul mării. M-am îndrăgostit de bunicul tău pe plaja aceea, într-o noapte amețitoare de primăvară. Am știut că va fi al meu și că ne vom construi un cămin în casa asta, că ne vom crește copiii și ne vom trăi viețile aici. E casa mea, și sunt liberă să ofer tot ce e al meu. Se întoarse spre Eli acum, iar ochii ei calzi deveniră tăioși. În afară de cazul în care îmi spui, mă convingi, că nu o vrei, că nu îți poți construi viața aici, nu poți fi fericit aici, am să iau măsuri să o trec pe numele tău.

Uluit, el nu putu decât să se holbeze la ea.

– Buni, nu poți să-mi dai Bluff House.

– Pot să fac exact ce doresc, băiete. Bătu ferm cu degetul în brațul lui. Așa cum am făcut întotdeauna și intenționez și pe mai departe.

– Buni...

Ea îl lovi cu degetul din nou, de data aceasta în semn de avertizare.

– Bluff House e un cămin, iar un cămin are nevoie de oameni care să locuiască în el. E moștenirea ta și responsabilitatea ta. Și vreau să știu dacă ești dispus să faci din ea casa ta, dacă ești dispus să rămâi, după ce voi putea să mă întorc și când nu voi mai fi. Există un alt loc în care ai prefera să fii?

– Nu.

– Ei bine atunci, rămâne stabilit. Mi-am luat o greutate de pe umeri.

Cu un oftat mulțumit, își îndreptă din nou privirea spre mare.

– Așa, pur și simplu?

Ea îi zâmbi și întinse o mână pentru a o pune peste a lui, cu blândețe acum.

– Câinele a fost argumentul hotărâtor.

Chiar în clipa în care Eli izbucni în râs, Tricia deschise ușile de la terasă.

– Dacă voi doi reușiți să vă desprindeți pentru o clipă, e timpul să vopsim ouăle.

– Să ne apucăm de treabă. Dă-mi mâna, Eli. Pot să mă așez, dar încă mi-e greu să mă ridic în picioare.

Eli o ajută să se ridice, apoi își încolăci pur și simplu brațele în jurul ei.

– O să am bine grijă de ea, îți promit. Dar întoarce-te acasă repede.

– Așa intenționez.

Îi dăduse o temă de reflecție serioasă, dar vopsitul ouălor de Paște în compania unui copil mic – asta fără a mai vorbi de foarte competitivul ei bunic de cincizeci și opt de ani – nu prea îi lăsa timp de gândire. Prin urmare, Eli se lăsă pur și simplu dus de val. Când sună soneria de la ușă, pe ziarul ce acoperea insula centrală din bucătărie erau răspândite pete mari de vopsea.

Însoţit de câine, îi deschise uşa Abrei. Aceasta stătea cu două genţi agăţate pe câte un umăr şi cu o tavă acoperită în mâini.

– Scuze, nu am avut destule mâini să o deschid singură.

Eli se mulţumi să îi rânjească şi se aplecă deasupra tăvii ca s-o sărute.

– Tocmai voiam să te sun. Luă tava, înclinând-o pentru a-i face loc Abrei să treacă pe lângă el. Am crezut că o să ajungi înainte de asta – dar am reuşit, cu mari eforturi şi viclenie, să îţi păstrez câteva ouă.

– Mulţumesc. Am avut câteva lucruri de rezolvat.

– E ceva în neregulă?

– Ce-ar putea fi în neregulă? Puse plasele jos. Bună, Barbie. Bună. Era mai bine să se eschiveze, decise ea, decât să arunce o veste atât de tulburătoare în toiul unei reuniuni de familie. Plăcintele iau mult timp.

– Plăcinte?

– Plăcinte. Luă tava înapoi, pornind alături de el spre spatele casei. Din câte se aude, toată lumea s-a instalat confortabil.

– Parcă ar fi aici de o săptămână.

– Asta e bine sau rău?

– E bine. Foarte bine.

Abra se convinse singură când intrară în bucătărie. Toată lumea era împrăştiată în jurul insulei centrale. Ouăle, vopsite cu diverse grade de îndemânare şi creativitate, erau aşezate în coşuri mari. Îşi întipări un zâmbet uriaş pe faţă şi încercă să lase în urmă ziua oribilă când toată atenţia se îndreptă spre ea.

– Paşte fericit! Se apropie în grabă pentru a pune jos plăcintele şi se întoarse imediat spre Hester. După ce îşi strânse braţele în jurul ei, închise ochii, legănându-se uşor. Mă bucur atât de mult să te văd aici. Mă bucur atât de mult să te văd.

– Lasă-mă să te privesc. Hester o împinse în spate. Mi-a fost dor de tine.

– Trebuie să vin să te vizitez mai des.

– La ce program ai tu? O să stăm jos cu un pahar de vin pentru tine şi un martini pentru mine şi o să mă pui

la curent cu toate bârfele. Fiindcă nu mi-e ruşine să recunosc, mi-au lipsit şi alea.

– Eşti aproape la zi, dar pot să mai găsesc câteva mărunţişuri pentru vin. Rob.

Abra se ridică pe vârfuri pentru a-l îmbrăţişa pe tatăl lui Eli. Eli o privi salutându-se cu fiecare membru al familiei. Îmbrăţişările erau ceva firesc pentru ea, acel contact fizic, acea atingere intimă. Dar când o văzu în mijlocul familiei lui îşi dădu seama că era împletită în vieţile lor la un nivel pe care nu îl înţelesese.

Fusese... rupt, îşi spuse acum. Stătuse deoparte. Prea mult timp.

În doar câteva minute, Abra ajunse lângă sora lui, folosind un creion de ceară pentru a desena ceva pe un ou nevopsit şi discutând despre nume potenţiale pentru noul bebeluş.

Tatăl lui îl trase discret deoparte.

– Cât sunt ocupate să termine aici, du-mă jos şi arată-mi treaba aia din beci.

Nu era cea mai plăcută misiune, dar trebuia făcută. Coborâră şi începură să traverseze subsolul. Rob se opri după beciul de vinuri.

Rămase – un bărbat care îi transmisese fiului său înălţimea, constituţia şi ochii familiei Landon – cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor sport.

– Pe vremea bunicii mele, tot spaţiul ăsta era plin cu gemuri, marmelade, fructe, legume. Lăzi întregi de cartofi, mere. Mie mi se părea că aici mirosea întotdeauna a toamnă. Bunica ta a continuat tradiţia, dar la o scară mai restrânsă. Pe de altă parte, zilele petrecerilor nesfârşite şi atent plănuite au rămas în trecut.

– Eu îmi aduc aminte de câteva petreceri atent plănuite.

– Nu se compară cu cele ale generaţiei de dinainte, spuse Rob, mergând mai departe. Sute de oameni şi zeci de persoane care rămâneau timp de câteva zile, chiar săptămâni, în timpul sezonului. Pentru asta, aveai nevoie de o grămadă de timp liber, de un depozit de mâncare şi băutură şi de o casă plină de servitori. Tatăl meu era

om de afaceri. Dacă ar fi avut o religie, ar fi fost una a afacerilor, nu a evenimentelor sociale.

– Habar n-am avut de pasajele servitorilor. De-abia recent am auzit despre ele.

– Spre marea mea dezamăgire în copilărie, pasajele fuseseră închise înainte să mă nasc eu. Mama amenința să facă la fel cu anumite părți din subsolul casei. Veneam și mă furișam aici cu prietenii mei. Doar Dumnezeu știe de ce.

– La fel făceam și eu.

– Crezi că nu știam?

Rob chicoti, îl plesni prietenește pe Eli peste umăr. Apoi se opri din nou când ajunseră la secțiunea veche.

– Dumnezeule mare! Știu că mi-ai spus cât e de întins, dar nu te-am crezut cu totul. Ce fel de nebunie este asta?

– Febra comorii, cred. Nimic altceva nu o poate explica.

– Nu poți să crești în Whiskey Beach și să nu dai peste febra comorii, eventual chiar să te molipsești puțin de ea.

– Și tu?

– Eu am crezut – cu fervoare – în zestrea Esmeraldei, când eram adolescent. Am devorat cărți, am vânat hărți. Am luat lecții de scufundări, anticipând o carieră de vânător de comori. Am crescut și mi-a trecut, dar a mai rămas în mine o parte care se întreabă. Însă asta... asta e absurd. Și periculos. Poliția nu are nici o pistă?

– Deocamdată nu, sau nici una pe care să mi-o spună și mie. Pe de altă parte, au de rezolvat și o crimă.

Eli reflectase la acest lucru, cântărise argumentele pro și contra pentru a decide dacă să-i dezvăluie totul tatălui lui. Nu știuse până în acel moment, dar hotărâse să o facă:

– Cred că s-ar putea să existe o legătură între ele.

Rob își studie fiul.

– Cred că ar trebui să ne scoatem cei doi câini la plimbare și poți să-mi spui de ce. Și cum.

*

În casă, Abra era așezată cu Hester în salonul de dimineață.

– E plăcut, spuse Abra. Mi-a lipsit asta.

– Ai întreținut casa excelent. Știam că așa va fi. Arătă spre ghivecele cu flori de pe terasa din fața lor. E opera ta, mi s-a spus.

– Am avut parte de asistență limitată. Eli nu e mare grădinar.

– Asta se poate schimba. S-a schimbat de când e aici.

– Avea nevoie de timp, de spațiu.

– E mai mult de atât. Încep să văd aspecte din personalitatea lui de altădată, amestecate cu altele din persoana care devine acum. Inima mea se bucură, Abra.

– Este mai fericit acum decât când a venit. Arăta atât de trist, atât de pierdut și atât de furios în adâncul sufletului.

– Știu, și nu e doar din cauza a ceea ce s-a întâmplat în ultimul an. A renunțat la prea mult din el, înainte de asta, fiindcă făcuse o promisiune și e important să-ți respecți promisiunile.

– A iubit-o? Nu mi s-a părut corect să îl întreb pe el.

– Cred că a iubit anumite părți din ea și și-a dorit ceea ce credea că ar fi putut construi împreună, și-a dorit acele lucruri suficient cât să facă acea promisiune.

– O promisiune e ceva înspăimântător.

– Pentru unii, da. Pentru oameni ca Eli. Și pentru tine. Dacă ar fi avut o căsnicie fericită, poate că ar fi devenit oricum altcineva, o altă combinație a propriei lui persoane. Cineva care ar fi putut fi satisfăcut cu munca lui de avocat, cu viața lui în Boston, și și-ar fi respectat promisiunea. Eu l-aș fi pierdut pe băiețelul care crescuse fericit în Whiskey Beach, dar ar fi fost în regulă. Același lucru ar fi fost valabil și în cazul tău.

– Presupun că da.

– Socializează?

– Îi place solitudinea, dar ăsta e un dat al muncii pe care a ales-o. Dar da. Pare să se înțeleagă bine cu Mike O'Malley și s-a reîmprietenit cu Vinnie Hanson.

– O, băiatul acela. Cine ar fi crezut că trântorul ăla pe jumătate gol, pasionat de surf şi de iarbă, urma să ajungă poliţist?

– Ţi-a plăcut dintotdeauna de el, se vede.

– Era atât de al naibii de amabil. Mă bucur că Eli s-a reîmprietenit cu el şi e în relaţii amicale cu Mike.

– Cred că Eli îşi face prieteni şi îi păstrează cu uşurinţă. O, şi şi-a petrecut cea mai mare parte dintr-o seară dând pe gât pahare de băutură în compania lui Stoney, la bar. Ei *chiar* că au început bine.

– Dumnezeule bun! Sper că l-a dus cineva acasă cu maşina, şi nu mă refer la Stoney.

– Ne-am întors pe jos.

Abra înţelese implicaţiile acelui „ne-am" în clipa în care sprâncenele lui Hester se arcuiră.

– M-am gândit eu. Cu buzele uşor curbate, Hester ridică paharul de martini. Lissa părea foarte încântată că îţi vei petrece weekendul cu noi.

– Nu vreau să se creeze o atmosferă tensionată. Hester, însemni atât de mult pentru mine.

– De ce să fie tensionată? Când i-am cerut lui Eli să se mute aici, am sperat că o să găsească acel timp şi spaţiu necesare, că o să găsească acele bucăţi din el. Şi am sperat că voi doi o să... începeţi să veniţi acasă împreună.

– Serios?

– De ce nu? De fapt, intenţionam să-mi bag coada, dacă era necesar, după ce mă puneam din nou pe picioare. Eşti îndrăgostită de el?

Abra sorbi prelung din vin.

– Te mişti repede.

– Sunt bătrână. Nu pot irosi timpul.

– Bătrână pe naiba.

– Dar nu atât de bătrână încât să nu observ că nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu ştiu răspunsul. Îmi place să fiu cu el şi să îl urmăresc transformându-se, aşa cum ai descris tu. Ştiu că lucrurile sunt complicate pentru noi amândoi, aşa că sunt mulţumită cu asta.

– Complicaţiile fac parte din viaţă. Fără a se grăbi, Hester mâncă una din cele două măsline din paharul ei.

Ştiu câte ceva din ce s-a întâmplat aici, dar nu tot, cred. Toată lumea e prea atentă în preajma mea. Am o pagină goală în memorie, dar mintea mea e perfect sănătoasă.

– Bineînţeles că da.

– Şi în curând şi restul corpului meu va fi perfect sănătos. Ştiu că cineva a intrat prin efracţie în Bluff House, iar asta e supărător. Ştiu că cineva a fost ucis, iar poliţia a percheziţionat casa, ceea ce este şi mai supărător.

– Detectivul principal nu îl consideră pe Eli suspect, se grăbi să spună Abra. De fapt, nu crede nici că ar fi avut ceva de-a face cu moartea lui Lindsay.

Afişând o expresie grăitoare de uşurare şi iritare, Hester se lăsă pe spate.

– Şi mie de ce nu mi-a spus nimeni *asta*?

– Presupun că nu voiau să te tulbure cu toate detaliile din jurul poveştii. Dar, oricât de neagră ar fi fost situaţia, ceea ce s-a întâmplat l-a determinat pe Eli să reacţioneze. E furios, Hester, foarte furios, şi e gata să ia atitudine, să opună rezistenţă. Ăsta e un lucru bun.

– Un lucru foarte bun. Se uită afară, spre mare. Iar ăsta e un loc foarte bun pentru a lua atitudine.

– Îmi pare rău să vă întrerup.

Lissa intră şi lovi uşor ceasul de la încheietura mâinii ei.

– O, e gardianul, anunţă Hester.

– Hester, trebuie să te odihneşti.

– Stau jos. Beau un martini excelent. Mă odihnesc.

– Am avut o înţelegere.

Pufnind, Hester dădu pe gât restul de martini.

– În regulă, în regulă. Sunt obligată să trag un pui de somn, exact ca micuţa Sellie.

– Şi dacă nu o faci, eşti la fel de prost dispusă ca Sellie când sare peste al ei.

– Nora mea nu ezită să mă insulte.

– Tocmai de asta mă iubeşti, spuse Lissa, ajutând-o pe Hester să se ridice.

– Unul dintre multele motive. Mai vorbim şi mai târziu, îi spuse Abrei.

Rămasă singură, Abra își permise un moment de deprimare și îngrijorare. Era oare cazul să găsească o scuză și să fugă până acasă? Pentru ce? Ca să se asigure că nu intrase nimeni să lase și alte probe incriminatoare?

Nu avea nimic de câștigat dacă se cufunda în gânduri obsedante, dacă lăsa îngrijorarea să îi macine colțurile minții. Îi era mai bine acolo, își spuse, printre oameni. Era mai bine să savureze momentul. Doar Dumnezeu știa ce avea să se întâmple mai departe.

Ridicându-se, se duse în bucătărie. I-ar fi plăcut să gătească ceva, își dădu ea seama, dar în acel moment era oaspete, nu menajeră, și nu avea mână liberă. Ar fi trebuit să își ducă bagajele la etaj, să pregătească micile cadouri pe care le confecționase pentru familie.

Trebuia să își ocupe timpul cu ceva. Se întoarse când reintră Lissa.

– Hester se plânge întotdeauna de somnul de după-amiază, și întotdeauna doarme bușteau vreme de o oră.

– A fost întotdeauna atât de activă și independentă.

– De parcă nu știu. Chiar și așa, un somn de o oră nu e nimic. La început, imediat după ce a fost rănită, rareori reușea să stea trează o oră întreagă. Și-a revenit miraculos, deși nici nu ar fi trebuit să mă aștept la altceva. Știi, sticla aia arată bine.

– Dă-mi voie să-ți torn un pahar. Nu făceam decât să rătăcesc pe aici, întrebându-mă ce aș putea face să ajut. Cu cina. Sau orice altceva.

– O, am să te recrutez pentru organizarea cinei. Mă descurc la bucătărie, când Alice a noastră îmi dă voie. Dar nu sunt Martha Stewart. Tu ești o bucătăreasă excelentă, fără îndoială.

– Fără îndoială?

– Așa a spus Hester, și văd dovada cu ochii mei. Eli a început să se îngrașe, în loc să slăbească în continuare. Îți sunt datoare pentru asta.

– Mie îmi place să gătesc, iar el și-a amintit că îi place să mănânce.

– Și și-a amintit că îi plac câinii, și plimbările pe plajă, și compania. Sunt recunoscătoare, Abra.

– Mi-a făcut plăcere să îi aduc aminte.

– Nu ar trebui să fie dificil. Am avut o relație amicală înainte ca tu și Eli să începeți să vă vedeți.

– Ai dreptate. Expiră prelung. Nu am mai avut nici o relație cu nimeni, de mult timp, în special nu cu cineva cu o familie apropiată. Vrei să știi adevărul? Sunt atât de obișnuită să fac tot ce trebuie făcut pe aici sau să îmi găsesc ceva ce ar putea fi făcut. Nu sunt sigură ce-ar trebui sau nu ar trebui să fac în calitate de oaspete.

– Ce-ar fi să renunți la titulatura de oaspete și să considerăm că facem toți parte din familie. Hester te consideră parte din familia ei. Eli se gândește la tine. De ce să nu pornim de la asta?

– Mi-ar plăcea. Atunci aș putea renunța la îndoielile în privința propriei mele persoane.

– I-am spus lui Max să îți ducă lucrurile sus în camera lui Eli. Lissa îi zâmbi relaxată și îi făcu cu ochiul. Nu vedeam rostul îndoielilor.

După un râs surprins, Abra dădu din cap.

– Asta simplifică totul. Ce-ar fi să îmi explici în linii mari meniurile pentru weekendul ăsta, și eu îmi voi alege sarcinile?

– Putem face asta. Dar dacă tot avem un minut la dispoziție, aș vrea să-mi spui ce anume s-a întâmplat. Știu că Eli a ieșit și se folosește de dulceața aia de câine și de biata și bătrâna Sadie drept scuze pentru a-i da tatălui lui toate detaliile pe care nu le-a menționat până acum. Pentru a le proteja pe bietele femeiuști de a-și bate capetele lor drăgălașe.

Abra își strânse mâinile în pumni pe șolduri.

– Serios?

– Nu e chiar atât de rău, dar nici foarte departe de adevăr. Am trăit și eu ultimul an, Abra. Fiecare zi din el. Fiecare oră. Vreau să știu ce se întâmplă cu fiul meu.

– Atunci am să-ți spun.

Spera că făcuse ceea ce trebuia, dar pentru Abra fusese singura opțiune. Întrebările directe meritau răspunsuri directe. Acum, cum avea încredere în judecata Lissei,

ambii părinţi ai lui Eli ştiau exact cum stăteau lucrurile. Gata cu eschivările şi cu evitatul detaliilor neplăcute.

Dar ea ce făcea? se întrebă. Nu se eschiva şi nu evita detaliile neplăcute? Cu siguranţă Eli avea dreptul să ştie despre pistolul plantat în casa ei, despre percheziţia poliţiei. Nu ar fi trebuit să aibă suficientă încredere în el pentru a-i dezvălui totul?

– Aici erai. Eli intră zâmbind, cu părul ciufulit de vânt. Barbie m-a părăsit pentru tatăl meu şi noua ei prietenă cea mai bună, Sadie. Cred că e puţin prea uşoară.

– Mare noroc că e sterilizată. Orice dulău chipeş ar putea să o seducă.

– Mă bucur mult că eşti aici. I-am spus tatălui meu toată povestea, toate detaliile sumbre şi urâte. Mă gândeam că e timpul.

– Bine, fiindcă tocmai am terminat de făcut acelaşi lucru cu mama ta.

– Ma...

– Amândoi merită acelaşi lucru, Eli. M-a întrebat direct. I-am răspuns. Şi o să-şi facă mai puţine griji ştiind adevărul decât încercând să îl ghicească.

– Voiam doar să stea liniştită şi fără griji aici, câteva zile.

– Înţeleg. La fel m-am gândit şi eu, şi de asta nu... Aia e Hester?

Când auzi strigătul, Eli ţâşni din cameră înainte ca Abra să termine întrebarea şi porni în goană spre dormitorul bunicii lui.

Urmându-l îndeaproape, Abra se năpusti în cameră şi o văzu pe Hester, albă ca varul, ridicată în capul oaselor în pat. Respiraţia îi era prea agitată, iar mâinile pe care le întinse spre Eli tremurau.

Abra fugi la baie să aducă apă.

– E în regulă. Sunt aici. Numai încet, Buni.

– Poftim, Hester, bea puţină apă. Aminteşte-ţi să respiri. Vocea Abrei era ca un balsam peste răni. Ţine-i paharul, Eli, până îi aranjez pernele. Vreau să te laşi pe spate acum, relaxată, şi să respiri.

Hester rămase cu o mână încleştată pe mâna lui Eli şi sorbi încet înainte de a o lăsa pe Abra să o întindă din nou pe perne.

– Am auzit un zgomot.

– Am fugit în sus pe trepte, începu Eli. Nu m-am gândit.

– Nu. Cu ochii aţintiţi asupra lui Eli, Hester clătină din cap. În noaptea aia. În noaptea aia, am auzit un zgomot. M-am ridicat din pat fiindcă am auzit un zgomot. Îmi amintesc... îmi amintesc că m-am ridicat din pat.

– Ce fel de zgomot?

– Paşi. Am crezut... dar apoi am crezut că doar îmi imaginez. Casele vechi produc zgomote. Sunt obişnuită. Era vântul, am crezut, dar nu bătea, nu bătea aproape deloc în noaptea aia. Doar casa scârţâind ca o femeie bătrână. M-am gândit să-mi fac nişte ceai, o porţie din ceaiul ăla de ierburi pe care mi l-ai adus tu, Abra. Este calmant. Să-mi fac ceai şi să reuşesc să adorm la loc. M-am ridicat să cobor la parter. E în fragmente. Totul e în fragmente.

– E în regulă, Buni. Nu trebuie să îţi aminteşti tot.

Ea îl strânse mai tare.

– Am văzut ceva. Am văzut pe cineva. Era cineva în casă. Oare am fugit? Am căzut? Nu mai ţin minte.

– Pe cine ai văzut?

– Nu ştiu. Nu sunt sigură. Vocea i se sparse la aceste cuvinte, ca o sticlă fragilă. Nu pot să-i văd faţa. Am încercat să ajung la parter, dar el era în spatele meu. Cred... cred că nu puteam să merg sus, aşa că am fugit jos. Îl aud, îl aud venind după mine. Apoi nu îmi mai amintesc nimic până când m-am trezit în spital. Erai acolo, Eli. Ai fost primul om pe care l-am văzut când m-am trezit. Am ştiut că am să fiu bine, fiindcă te-am văzut pe tine.

– Eşti bine.

Îi sărută mâna.

– Cineva a fost în casă. Nu am visat.

– Nu, nu ai visat. Nu am să-l las să se întoarcă, Buni. Nu o să te mai rănească vreodată.

– Tu eşti cel care se află în casă acum, Eli. Tu singur trebuie să o protejezi.

– Aşa voi face. Îţi promit. Bluff House e responsabilitatea mea acum. Ai încredere în mine.

– Mai mult decât în oricine. Închise ochii pentru o clipă. În spatele şifonierului, la etaj – şifonierul dublu uriaş – există un mecanism în mulajul decorativ al dulapului care deschide un panou.

– Credeam că toate pasajele au fost închise.

Respiraţia ei se calmă, iar când deschise din nou ochii, din ei radia o lumină limpede.

– Da, majoritatea sunt închise, dar nu toate. Băieţeii curioşi nu pot împinge şifonierul ăla, nici rafturile din beci, din secţiunea veche – unde bunicul tău a avut un mic atelier pentru scurtă vreme. Există un alt panou dincolo de acele rafturi. Restul am pus să fie închise. Un compromis. Acum reuşi să îi zâmbească. Bunicul tău mi-a făcut pe plac, şi eu i-am făcut lui. Deci nu le-am închis pe alea două, punând punct definitiv unei tradiţii a Bluff House. Nici măcar tatălui tău nu i-am spus, nici măcar când a crescut suficient să nu mai facă prostii.

– De ce?

– Locul lui era în Boston. Al tău e aici. Dacă trebuie să te ascunzi, să fugi, foloseşte panourile. Nu ştie nimeni altcineva despre ele în afară de Stoney Tribbet, dacă îşi mai aminteşte.

– Îşi aminteşte. Mi-a desenat o schiţă cu localizarea vechilor panouri. Dar nu mi-a spus că două dintre ele sunt încă deschise.

– Din loialitate, spuse Hester simplu. I-am cerut să nu spună nimănui.

– În regulă. Acum ştiu, şi nu e cazul să îţi faci griji pentru mine.

– Trebuie să-i văd faţa bărbatului care a intrat în casă în noaptea aia. Am s-o văd. Am să pun fragmentele cap la cap.

– Ce-ar fi să-ţi fac ceaiul ăla acum? sugeră Abra.

– A trecut de mult ora ceaiului. Hester îşi îndreptă umerii. Dar poţi să mă ajuţi să mă ridic şi să cobor la parter. Apoi poţi să-mi torni un pahar zdravăn de whisky.

capitolul 20

De două ori în cursul nopţii Eli se ridică să patruleze prin casă, cu Barbie lipăind credincioasă pe lângă el. Verifică uşile, ferestrele, alarma, se strecură chiar şi afară, pe terasa principală, pentru a studia plaja în căutarea unor semne de viaţă.

Toţi cei pe care îi iubea dormeau în Bluff House, prin urmare nu era dispus să îşi asume riscuri.

Ceea ce îşi amintise bunica lui schimba lucrurile. Nu intrusul – crezuse deja că existase un intrus în casă în noaptea în care căzuse. Ci locaţia. Ea spusese că văzuse pe cineva *la etaj*, apoi fugise jos, sau încercase. Nu cineva la parter, cineva care să fi urcat din beci.

Ceea ce nu lăsa loc decât pentru trei opţiuni.

Mintea bunicii lui era confuză. Posibil, desigur, dat fiind traumatismul pe care îl suferise. Dar el nu credea acest lucru.

Era posibil şi să fi fost vorba de doi intruşi diferiţi, între care fie exista o legătură, fie nu. Nu putea şi nu voia să ignore această ipoteză.

A treia opţiune presupunea un singur intrus, acelaşi care intrase prin efracţie şi o atacase pe Abra, aceeaşi persoană care săpase podeaua subsolului vechi. Ceea ce ridica întrebarea: Ce căutase acesta la etaj? Care fusese scopul?

După ce familia lui se întorcea la Boston, avea de gând să cutreiere toată casa din nou, încăpere după încăpere, spaţiu după spaţiu, căutând răspunsuri din acest unghi.

Până atunci, el şi Barbie aveau să stea de pază.

Rămase treaz lângă Abra, încercând să pună totul cap la cap. Un intrus fără nume asociat cu Duncan? Dacă treceai la teoria „Nu există onoare între hoţi", necunoscutul îl omorâse pe Duncan, apoi distrusese toate datele legate de el din biroul lui Duncan.

Posibil.

Clientul lui Duncan, intrusul, îl angajase. Duncan află că angajatorul lui intră prin efracție, atacă femei. Își confruntă clientul, fie amenințând să îl raporteze la poliție, fie încercând să îl șantajeze. Iar clientul îl ucide și distruge toate urmele.

La fel de posibil.

Intrusul sau intruşii nu aveau nici o legătură cu Duncan. În timp ce își făcea treaba, acesta îi descoperise, și fusese ucis.

Și această variantă era posibilă, deși improbabilă, sau cel puțin așa părea la ora patru dimineața.

Încercă să își abată gândurile spre munca lui. Cel puțin în intriga lui existau piste și posibilități pe care putea să le rezolve înainte de ivirea zorilor.

Își încolțise personajul principal – era presat din toate părțile, de adversarul lui, de o femeie, de autorități. Cu viața dată peste cap, avea de înfruntat conflicte și consecințe la toate nivelurile. Totul se reducea la alegeri. Urma să o ia la stânga sau la dreapta? Urma să rămână nemișcat și să aștepte?

Eli reflectă la toate trei în timp ce mintea începu în sfârșit să-i fie toropită de somn.

Și undeva în labirintul subconștientului lui, ficțiunea și realitatea se contopiră. Eli deschise ușa de la intrare a casei din Back Bay. Cunoștea fiecare pas, fiecare sunet, fiecare gând, dar tot nu reușea să își impună să schimbe ceva. „Întoarce-te doar, ieși din nou în ploaie. Urcă-te la volan și pleacă." În schimb, repetă ocolul pe care îl făcuse în noaptea când fusese ucisă Lindsay și pe care îl revăzuse în vise de atunci.

Nu putea să schimbe visul, și totuși se schimbă. Deschise o ușă în Back Bay și păși în subsolul casei din Whiskey Beach. Ridică o lanternă în timp ce înaintă în întuneric. O parte din mintea lui își spuse: „S-a luat curentul. S-a luat curentul din nou". Trebuia să forțeze pornirea generatorului.

Trecu pe lângă un zid de rafturi plin de borcane lucioase, toate etichetate cu grijă. Dulceață de căpșune, gem de struguri, piersici, fasole păstăi, roșii tocate.

„Cineva a fost ocupat", își spuse el, ocolind o movilița de cartofi. O mulțime de guri de hrănit în Bluff House. Membrii familiei lui dormeau în paturile lor; Abra dormea într-al lui. O mulțime de guri de hrănit, o mulțime de oameni de protejat.

Promisese că avea să aibă grijă de casă. Cei din familia Landon își respectau promisiunile.

Trebuia să pornească din nou curentul, să readucă lumină, căldură, siguranță, și să protejeze ceea ce era al lui, ceea ce era iubit, ceea ce era vulnerabil.

Când se apropie de generator, auzi sunetul mării ca un murmur, o notă ce se ridica și cobora, se ridica și cobora, se ridica și cobora. Și pe fundalul acelui murmur auzi bătaia răsunătoare a metalului pe piatră. Un metronom măsurând timpul.

E cineva în casă, lovind casa. Amenințând ceea ce era în sarcina lui să protejeze. Simți patul unei arme în mână, coborî privirea și văzu strălucirea unuia dintre pistoalele de duel într-o lumină ce devenise albastră și misterioasă ca marea.

Intră în lumină în vreme ce murmurul crescu până deveni un muget. Dar când ajunse în secțiunea veche, nu văzu nimic în afară de șanțul ce sluțea ca o cicatrice podeaua.

Se apropie, se uită în el, și o văzu.

Nu Lindsay, nu aici. Abra zăcea în acea cicatrice adâncă, un șuvoi de sânge criminal de roșu îmbibându-i cămașa, murdărindu-i buclele superb de sălbatice.

Wolfe ieși din întuneric și păși în lumina albastră.

Ajută-mă. Ajut-o. Chiar în timp ce se ruga, Eli se lăsă în genunchi pentru a se întinde după ea. Rece. Prea rece. Își aminti de Lindsay, simțind sângele Abrei acoperindu-i mâinile.

Prea târziu. Nu, nu putea fi prea târziu. Nu din nou. Nu cu Abra.

„E moartă, la fel ca cealaltă." Wolfe ridică arma de serviciu. „Tu ești responsabil. Sângele lor e pe mâinile tale. De data asta nu ai să mai scapi."

Bubuitura și ecoul focului de armă îl smulseră pe Eli din vis, insuflându-i un val nou de panică. Respirând

gâfâit, își apăsă mâna pe piept, peste durerea fantomă, și coborî privirea, convins că avea să-și vadă propriul sânge scurgându-i-se printre degete. Sub palmă, inima îi bubuia, bătând sălbatic în ritmul spaimei primitive.

Pipăi patul, căutând-o pe Abra, și găsi așternuturile de lângă el reci și goale.

Era dimineață, se liniști singur. Doar un vis, iar acum soarele se revărsa prin ușile terasei și presăra stele albe pe apă. Toți cei din Bluff House erau la adăpost, în siguranță. Abra se ridicase deja din pat, își începuse ziua.

Totul era bine.

Se ridică în capul oaselor, văzu câinele încolăcit în patul lui, cu o labă întinsă posesiv peste un os de jucărie. Dintr-un motiv necunoscut, câinele adormit reuși să îl mai calmeze puțin, amintindu-i că realitatea putea fi ceva atât de simplu precum un câine bun și o dimineață însorită de duminică.

Avea să se bucure de acea simplitate, atât cât dura, lăsând în urmă complicațiile și nefericirile din vise. În clipa în care picioarele lui Eli atinseră podeaua, Barbie înălță capul și dădu din coadă.

– Totul e bine, spuse Eli cu voce tare.

Își trase repede o pereche de blugi și o bluză de trening, apoi se duse să o caute pe Abra în locul ei obișnuit de dimineață.

Nu fu surprins să o găsească în sala de sport, în schimb fu surprins să o vadă pe bunica lui acolo cu ea. Și i se păru incontestabil ciudat să o vadă pe neînfrânta Hester Landon așezată cu picioarele încrucișate pe o saltea roșie, purtând pantaloni negri elastici ce se opreau chiar deasupra genunchiului și un top de culoarea lavandei ce îi dezgolea brațele și, cu două scobituri adânci, o bună parte din umeri.

Văzu cicatricea de la operația ei întinzându-se de-a lungul brațului stâng de la cot în sus – șanțuri adânci, își spuse el, ca în beci. Cicatrici pe ceea ce era al lui, ceea ce iubea, ceea ce trebuia să protejeze.

– Când inspiri, apleacă-te spre stânga. Nu te întinde prea mult, Hester.

– Mă pui să fac yoga de femei bătrâne.

Iritarea din vocea lui Hester făcu întreaga scenă ceva mai puțin ciudată.

– O luăm încet. Respiră aici. Inspiră, ambele brațe sus, palmele se ating. Expiră. Inspiră și apleacă-te spre dreapta. Ambele brațe sus. Repetă asta de două ori.

În timp ce vorbea, Abra se ridică pentru a îngenunchea în spatele lui Hester și a-i masa umerii.

– Ai o atingere magică, fetițo.

– Iar tu ai foarte multă tensiune acolo. Relaxează-te. Lasă umerii jos și pe spate. Vrem doar să ne destindem puțin, atât.

– Dumnezeu mi-e martor că am nevoie de asta. Mă trezesc înțepenită și așa rămân. Îmi pierd flexibilitatea. Nu știu nici dacă îmi mai pot atinge degetele de la picioare.

– Ai să ți-o recapeți. Ce-au spus doctorii? Motivul pentru care nu ai suferit răni mai grave...

– Pentru care nu am murit, o corectă Hester și, cum o privea din profil, Eli o văzu pe Abra închizând strâns ochii.

– Fiindcă ai oase puternice, o inimă puternică.

– Un cap tare.

– Nu te contrazic. Ai avut grijă de tine și ai rămas activă toată viața. Ești în curs de vindecare acum și trebuie să ai răbdare. Vei reuși să execuți Semiluni și Postura Picioarelor Întinse până la vară.

– De multe ori mă gândesc ce păcat că nu știam pozițiile astea pe când trăia Eli.

Eli avu nevoie de o clipă pentru a înțelege, apoi pentru a fi șocat și îngrozit. Râsul scurt și poznaș al Abrei izbucni mult mai repede.

– Spre pomenirea iubitului tău Eli, expiră, trage buricul spre spate și apleacă-te în față. Ușor. Ușor.

– Sper că tânărul Eli apreciază cât ești de mlădioasă.

– Pot să confirm.

Iar tânărul Eli decise să se retragă discret. Avea să-și facă o porție de cafea, să ia cana cu el și să scoată câinii la plimbare. Pe când termina cu plimbarea, bunica lui avea să fie probabil îmbrăcată ca bunica lui. Și poate

aluzia ei la sexul cu bunicul lui avea să îi pălească din minte până atunci.

Simți mirosul de cafea când se apropie de bucătărie și își găsi sora, într-o pijama roz, inhalând aburii dintr-o ceașcă. Sadie binevoi să se ridice din poziția lăfăită pe podeaua bucătăriei, ca ea și Barbie să se poată adulmeca reciproc.

– Unde e bebelușul?

– Chiar aici. Tricia își mângâie burta cât o movilă de furnici. Sora mai mare e sus, își petrece dimineața de duminică cuibărindu-se lângă tati. Eu savurez o fereastră de liniște și singura și modesta ceașcă de cafea care îmi e permisă o dată pe zi. Poți să bei și tu una, apoi să mă ajuți să ascund ouăle.

– Pot să fac asta, după ce scot câinii la o plimbare.

– De acord. Tricia se aplecă ca s-o mângâie pe Barbie. E așa o scumpă, și o companie plăcută pentru Sadie. Dacă ar avea un frate sau o soră, aș lua unul. S-a purtat minunat cu Sellie. Atât de răbdătoare și de blândă.

– Da.

„Grozav câine de pază", reflectă Eli, turnându-și cafeaua.

– Nu prea am avut timp să discut cu tine, nu între patru ochi. Voiam să-ți spun că arăți bine. Arăți ca Eli.

– Ca cine arătam înainte?

– Ca un unchi al lui Eli jigărit, scobit la față și puțin cam tont.

– Mulțumesc.

– Tu m-ai întrebat. Ești încă puțin cam slab, dar arăți ca Eli. Pentru asta o iubesc pe Abra. Mult.

În fața privirii lui piezișe, ea își înclină capul.

– Ai de gând să îmi spui că ea nu are nici o legătură cu asta?

– Nu. Am de gând să spun că nu știu cum am trăit în familia asta toată viața mea fără să-mi dau seama că sunteți obsedați de sex. Tocmai am auzit-o întâmplător pe Buni făcând o aluzie sexuală despre bunicul în fața Abrei.

– Serios?

– Serios! Iar acum trebuie să mi-o cauterizez din memorie. Haide, Barbie. Să o scoatem pe Sadie la o plimbare.

Dar Sadie se întinse din nou pe podea, căscând cu poftă.

– Aș zice că Sadie spune pas, observă Tricia.

– Bine. Doar tu și cu mine, Barbie. Ne întoarcem imediat să ne jucăm de-a Iepurașul de Paște.

– E în regulă. Nu mă refeream doar la sex, îi strigă din urmă.

El îi aruncă o privire în spate din spălătorie, în timp ce luă lesa.

– Știu.

Încercă ceva diferit, având în vedere că nu trebuia să își potrivească pasul după ritmul demn al lui Sadie. Și avea întreaga plajă doar pentru el în zorii unei duminici de Paște. După ce dădu pe gât cafeaua, înfipse cana în nisipul de lângă trepte, apoi porni într-un ritm de jogging lipsit de entuziasm. Când își întrebă corpul ce părere avea despre idee, acesta nu se arătă prea sigur.

Dar câinelui îi plăcu la nebunie. Îi plăcu suficient cât să accelereze, până când Eli se trezi alergând cu adevărat. Fără îndoială avea să plătească pentru acest lucru mai târziu, decise el. Noroc că avea la îndemână un terapeut maseur.

În minte îi fulgeră imaginea cu ea așa cum o văzuse în vis, palidă și însângerată pe pământul rece, pietros, al beciului. Imaginea îi făcu inima să bubuie mai năvalnic decât după alergare.

În cele din urmă reuși să o facă pe Barbie se încetinească până la un pas normal și trase în piept aerul umed pentru a-și alina gâtul uscat.

Deci era mai neliniștit în privința spargerilor decât fusese dispus să recunoască. Mai îngrijorat pentru familia lui și pentru Abra decât recunoscuse în lumina neiertătoare a zilei.

– Va trebui să luăm măsuri în privința asta, nu doar să lătrăm, îi spuse el câinelui, și îl întoarse pentru a porni spre casă. Dar mai întâi trebuie să trecem cu bine

de ziua de azi și de dimineața de mâine. Se uită spre Bluff House, șocat să vadă cât de departe alergaseră. Ei bine, Dumnezeule!

Cu mai puțin de două luni înainte se prăbușise pe burtă, gâfâind și acoperit de sudoare, după nici un kilometru. Acum străbătuse lejer o distanță dublă. Poate chiar redevenea el însuși.

– În regulă, Barbie, hai să încercăm să finalizăm circuitul.

Alergă înapoi, însoțit de câinele vesel. Când ridică privirea spre Bluff House, o văzu pe Abra pe terasă, cu un hanorac peste ținuta de yoga. Ridică brațul spre el în semn de salut.

Aceea era imaginea pe care avea să o păstreze în minte, își promise el. Abra pe fundalul Black House și cu briza dansându-i prin păr. Luă cana. Pe când ajunse în vârful treptelor de pe plajă, era extenuat, dar într-un fel al naibii de bun.

– Un om și câinele lui, spuse Abra, întâmpinându-i pe amândoi.

– Un om, câinele lui și tema muzicală din *Rocky. Adrian!*

O ridică în brațe. Râsul ei umplu aerul când Eli se învârti cu ea.

– Ce-a fost în cafeaua aia și a mai rămas din ea?

– Va fi o zi bună.

– A, da?

– Sigur. Orice zi care începe cu iepurași de ciocolată și cu bomboane glazurate la micul dejun e o zi bună. Trebuie să ascundem niște ouă.

– S-a făcut deja, Rocky. Ai ratat asta.

– Și mai bine, acum am ocazia să le vânez. Dă-mi niște indicii, îi ceru el. Poate nu știi, dar Robert Edwin Landon, președinte al Landon Whiskey, președinte sau vicepreședinte în consiliile de administrație a nenumărate organizații caritabile lăudabile și cap al renumitei familii Landon ar fi dispus să își folosească propriul corp drept scut împotriva minusculei lui nepoțele pentru a câștiga vânătoarea de ouă.

– Nu ar face așa ceva.

– În regulă, poate că pe puștoaică ar lăsa-o în pace, dar sunt al naibii de sigur că ar face așa ceva împotriva singurului său fiu.

– S-ar putea să fie adevărat, dar tot nu primești indicii de la mine. Chiar și așa, hai să mergem înăuntru să-ți iei coșul de Paște înainte să coboare tatăl ei și să pună mâna pe toate.

Se dovedi a fi o zi bună, deși mâncă atâtea bomboane încât ideea de a servi vafe la micul dejun îi stârni o ușoară greață. Dar le mâncă oricum și lăsă totul deoparte pentru a savura momentele prețioase.

Tatăl lui purtând urechi de iepuraș luminoase care o făcură pe Selina să râdă zguduindu-se din tot corpul. Plăcerea de pe chipul bunicii lui când îi oferi un ghiveci elegant plin cu diverse flori de primăvară cu bulb, înflorite și frumos mirositoare. Războiul cu pistoale cu apă purtat împotriva cumnatului lui și momentul când, din greșeală (aproximativ), își nimerise sora exact în inimă când deschisese ușa de la terasă. Surpriza pe care i-o făcuse Abrei, dăruindu-i o orhidee verde intens fiindcă îi amintea de ea.

Se ospătară cu șuncă și cartofi aurii, sparanghel fraged și pâinea cu ierburi făcută de Abra, cu ouă umplute în cojile lor colorate – și altele – în salonul oficial. Lumânările pâlpâind, cristalul scânteind, marea cântându-și cântecul de sirenă pe țărmul stâncos, toate alcătuiră fundalul perfect pentru ziua foarte bună pe care o prevăzuse.

Nici nu-și mai amintea Paștele de anul trecut, cu moartea lui Lindsay atât de recentă, cu orele pe care le petrecuse la interogatorii, cu teama vie că poliția avea să-i bată din nou la ușă. Și de data asta să îl ia și pe el, în cătușe. Toate deveniră doar o amintire vagă acum – chipurile palide, chinuite, ale familiei lui, retragerea treptată și sigură a celor pe care îi considerase prieteni, pierderea locului de muncă, acuzațiile ce îi erau aruncate dacă îndrăznea să iasă în public.

Trecuse cu bine prin toate. Orice ar fi fost ceea ce îl hăituia acum, avea să treacă din nou cu bine peste acest

lucru. Nu avea să mai renunțe niciodată la acest sentiment de apartenență și de speranță.

Pentru Whiskey Beach, își spuse, ridicând paharul și surprinzând privirea Abrei, zâmbetul ei. Bău pentru Whiskey Beach și pentru tot ce se afla acolo.

Când își petrecu familia, luni dimineață, după ce îi ajutase să încarce mașinile, sentimentul de speranță îi rămase în suflet. Îi oferi bunicii lui o ultimă îmbrățișare de bun-rămas.

– Am să-mi aduc aminte, îi șopti ea la ureche. Rămâi în siguranță până atunci.

– Așa voi face.

– Și spune-i Abrei că nu-și va mai ține cursul de yoga de dimineață fără mine prea mult timp.

– Am să fac și asta.

– Haide, mamă, să te urcăm în mașină. Rob își îmbrățișă fiul bărbătește, cu un singur braț, îl plesni peste spate. Ne vedem curând.

– Vine vara, spuse Eli, ajutând-o pe bunica lui. Fă-ți timp, bine?

– O să ne facem. Tatăl lui ocoli mașina pentru a ajunge la scaunul șoferului. A fost plăcut să văd întreaga familie Landon reunită în Bluff House din nou. Rămâi pregătit pentru noi. Ne vom întoarce.

Eli le făcu cu mâna și îi privi până în punctul în care drumul se curba. Lângă el, Barbie scoase un scheunat discret.

– L-ai auzit. Se vor întoarce. Răsucindu-se pe călcâie, Eli studie Bluff House. Avem de lucru până atunci. O să aflăm ce căuta ticălosul ăla. O să facem curățenie generală în Bluff House. În regulă?

Barbie dădu din coadă.

– Să înțeleg că da. Să-i dăm bătaie.

Începu de sus. Etajul doi, cândva domeniul servitorilor, servea acum drept magazie pentru obiecte de mobilier desperecheate, cufere în care se aflaseră haine de epocă sau suvenire pe care membrii de altădată

ai familiei Landon fuseseră prea sentimentali pentru a le arunca și prea practici pentru a le expune.

După percheziție, polițiștii nu se obosiseră să pună la loc cearșafurile de protecție împotriva prafului, astfel că acestea zăceau acum ca niște troiene de zăpadă pe podea.

– Dacă aș fi un vânător de comori obsedat, ce-aș căuta aici sus?

Nu comoara în sine, decise Eli. Ascunsul la vedere avea totuși niște limite. Nimeni nu ar fi putut să creadă că vreunul dintre ocupanții anteriori ai casei ar fi îndesat un cufăr plin cu bijuterii în interiorul divanului lăsat sau în spatele oglinzii pătate.

Rătăci prin încăperi, scotocind prin cutii și cufere, aruncând husele înapoi peste scaune. Lumina se strecura în valuri, astfel că moliile dansau în razele proiectate de soare, iar tăcerea din casă accentua clipocitul și retragerea valurilor.

Nu se putea imagina locuind cu o armată de servitori care dormiseră cândva în acel labirint înghesuit de camere sau se adunaseră în spațiul mai larg pentru mese sau bârfe. Nu ar fi avut parte niciodată de solitudine adevărată, de tăcere adevărată, și cu atât mai puțin de intimitate autentică.

O soluție de compromis, presupuse. Pentru a întreține o casă ca aceasta, și a trăi și a primi oaspeți așa cum o făcuseră strămoșii lui, era într-adevăr nevoie de o armată. Bunicii lui preferaseră un stil de viață mai puțin pretențios.

În orice caz, zilele demne de Marele Gatsby se încheiaseră, cel puțin în Bluff House.

Chiar și așa, i se părea păcat și nepractic să irosești un întreg etaj ocupându-l cu mobilier învelit cu cearșafuri, cutii pline de cărți, cufere în care se aflau rochii acoperite cu hârtie și săculețe cu lavandă.

– Ar fi excelent ca studio al unui artist, nu-i așa? o întrebă pe Barbie. Dacă aș ști să pictez. Buni știe, dar ar fi prea departe să își care materialele, iar ei îi place să utilizeze camera de zi pentru asta sau să picteze pe terasă.

Luând o pauză, făcând rotirile de umeri pe care i le recomandase Abra, se învârti prin fostul salon al servitorilor.

– Chiar şi aşa, lumina e minunată. Acolo e un mic colţ de bucătărie. S-ar putea înlocui chiuveta, adăuga un cuptor cu microunde, moderniza baia asta, adăugă el, după ce aruncă o privire la vechea toaletă cu lanţ de tras apa. Sau, şi mai bine, s-ar putea recondiţiona vechiturile astea. S-ar putea folosi o parte din mobilierul care doar stă aici.

Încruntându-se, se apropie de ferestrele care dădeau spre plajă. Ferestre generoase, panoramă superbă, o decizie mai degrabă arhitecturală decât una luată în beneficiul servitorilor.

Merse mai departe, ajungând în fronton, amintindu-şi prima lui explorare în ziua în care sosise.

Da, ar fi putut lucra acolo, îşi spuse din nou. Nu ar fi fost greu să o amenajeze puţin. Să aducă sus un birou, câteva dosare, rafturi – şi, da, să modernizeze şi această baie.

– Ce scriitor nu îşi doreşte o cămăruţă la mansardă? Da, poate. Poate am să fac asta după ce se întoarce Buni acasă. Am să mă gândesc la asta.

Ceea ce nu îi îndeplinea obiectivul, însă, recunoscu Eli, şi porni să exploreze etajul pentru a doua oară. Îşi imagină menajerele coborând din paturi de fier în zorii zilei, cu degetele goale strângându-se pe podeaua rece. Un majordom îmbrăcându-şi cămaşa albă scrobită, menajera-şefă citindu-şi lista de sarcini pe ziua respectivă.

O lume întreagă existase aici. Una despre care familia probabil că ştiuse prea puţine. Dar ceea ce nu existase, din câte vedea el, era ceva pentru care să merite să intri prin efracţie sau să rupi oasele unei femei în vârstă.

Se întoarse în holul larg, studie vechiul şifonier pe fondul tapetului floral – pentru el neinspirat. Când îl examină îndeaproape nu văzu nici un semn că ar fi fost mişcat în ultimii zece ani sau chiar mai mulţi.

Curios, încercă să o facă acum, lipindu-se cu spatele de el. Şi nu reuşi să îl clintească mai mult de doi centimetri. Încercă să bage mâna în spaţiul îngust din spatele lui, mişcându-şi apoi braţul de dedesubt.

Nu doar un băieţel poznaş ar fi fost incapabil să îl împingă deoparte, ci nici un bărbat în toată firea nu ar fi putut. Nu singur, îşi spuse Eli.

Dintr-un impuls de moment, îşi scoase telefonul şi răsfoi printre contactele pe care i le introdusese Abra. Selectă numărul lui Mike O'Malley.

– Bună, Mike, sunt Eli Landon... Da, sunt bine, mulţumesc.

Se sprijini cu spatele de şifonier, găsindu-l solid şi intimidant ca un copac sequoia.

– Ascultă, ai azi câteva minute libere?... Serios? Dacă ţi-ai luat liber azi, nu vreau să întrerup vreun plan... În cazul ăsta, mi-ar prinde bine o mână de ajutor la ceva. Ceva muşchi? Râse la întrebarea lui Mike legată de care muşchi. Toţi... Îţi rămân dator. Închise şi se uită la Barbie.

– Probabil e stupid, ei? Dar cine poate rezista unui panou secret?

Coborî tropăind un etaj, făcu un ocol de un minut prin biroul lui pentru a-şi imagina cum ar fi fost să îşi mute întregul spaţiu de lucru la etajul doi. Nu era o idee cu totul nebunească, decise el. Mai degrabă... excentrică.

Tapetul trebuia să dispară şi probabil urmau să apară probleme cu încălzirea şi cu aerul condiţionat, cu ţevile de canalizare. În cele din urmă avea să fie nevoit să hotărască dacă şi ce anume voia să facă din restul spaţiului disponibil acolo.

Dar era plăcut să se gândească la acest lucru.

Barbie îşi înălţă capul. Scoase trei lătrături scurte cu doar câteva secunde înainte să sune soneria.

– Bune urechi ai, îi spuse Eli, şi coborî după ea. Salut. Ai ajuns repede.

– M-ai salvat de munci prin grădină – temporar. Salut. Mike o mângâie pe Barbie în vreme ce aceasta îi adulmecă pantalonii. Am auzit că ţi-ai luat câine. Cum îl cheamă?

– E fată. Eli se chinui să țină în frâu o tresărire. Barbie.

– Omule. O expresie de durere și compătimire apăru pe chipul lui Mike. Serios?

– Ăsta e numele cu care a venit.

– Poți să îl folosești, doar dacă nu cumva îi iei un prieten și îi pui numele Ken. Nu am mai fost pe aici de ceva vreme, adăugă Mike, plimbându-se prin hol. O casă impresionantă. Maureen spunea că familia ta a venit aici de Paște. Cum se simte doamna Landon?

– Mai bine. Mult mai bine. Sper să se întoarcă la Bluff House până la sfârșitul verii.

– Va fi grozav să o avem înapoi. Nu că am vrea să te alungăm din Whiskey Beach.

– Rămân și eu.

– Pe bune? Rânjetul lui Mike se lăți când îi dădu lui Eli un pumn în umăr. Omule, mă bucur să aud asta. Ne-ar prinde bine o prospătură la partidele noastre lunare de pocher. Și ar deveni mai elegant dacă l-am ține aici când ți-ar veni rândul.

– Cât e taxa de participare?

– Cincizeci. Noi jucăm la scară mică.

– Anunță-mă data viitoare când vă organizați. Obiectul e sus, spuse Eli, arătând cu mâna și întorcându-se spre scări. Etajul doi.

– Tare. Nu am fost niciodată acolo.

– Nu a mai fost folosit de când eram eu copil. Ne jucam sus când era vremea rea, și o dată sau de două ori am ajuns să dormim acolo, spunând povești cu fantome. Acum e doar o magazie, de fapt.

– Deci cărăm ceva jos?

– Nu. Doar mutăm ceva. Un șifonier uriaș. Șifonier dublu, adăugă el când ajunseră în vârful scărilor. Aici.

– Frumos loc, urât tapet.

– Mie-mi spui.

Privirea lui Mike studie încăperea și se opri asupra șifonierului.

– Țeapănă treabă. Se apropie de el, își trecu degetele peste fața sculptată. O frumusețe. Mahon, așa-i?

– Cred.

– Am un văr care intermediază vânzări de antichități. Ar muri de bucurie dacă ar avea o șansă la așa ceva. Unde îl mutăm?

– Doar îl deplasăm vreun metru. În fața expresiei nedumerite a lui Mike, Eli ridică din umeri. Deci... există un panou în spatele lui.

– Un panou?

– Un pasaj.

– Supertare! Mike ridică pumnul în aer, iar chipul i se lumină. Ca un fel de pasaj secret? Unde duce?

– Coboară până la subsolul casei, din câte mi s-a spus. Doar mi s-a spus. Habar n-aveam. Erau pasajele servitorilor, îi explică Eli. Bunicii mele îi stârneau neliniștea, așa că le-a închis, dar pe ăsta doar l-a blocat, la fel și pe cel din beci.

– Asta e foarte mișto. Mike își frecă mâinile. Hai să mutăm chestia asta.

Ușor de zis, greu de făcut, constatară. Cum nu îl puteau ridica, iar a încerca să îl urnească dintr-o parte sau din cealaltă se dovedi imposibil, se realiniară, amândoi la un capăt, apoi amândoi la celălalt, deplasându-l câțiva centimetri odată.

– Data viitoare luăm o macara.

Îndreptându-se, Mike își roti umerii care îl dureau.

– Cum naiba au reușit să îl aducă aici sus?

– Zece bărbați și o femeie care le spunea că s-ar putea să arate mai bine pe celălalt perete. Și dacă îi spui lui Maureen că am zis asta, am să jur că ești un mincinos mizerabil.

– Tocmai m-ai ajutat să mut un șifonier de zece tone. Loialitatea mea îți aparține. Vezi asta? Se vede puțin doar marginea panoului. Tapetul ăsta urât îl camuflează în cea mai mare parte, dar când știi că e acolo...

Pipăi pe lângă șina de protecție de pe perete, trecându-și degetele peste ea până ajunseră la declic. Când auzi clinchetul vag, se uită spre Mike.

– Te bagi?

– Glumești? Bineînțeles că mă bag. Deschide-o.

Eli apăsă pe panou, îl simți cedând ușor, apoi deschizându-se câțiva centimetri în direcția lui.

– Se deschide în exterior, murmură el, şi deschise uşa complet.

Văzu o platformă îngustă, apoi un şir de trepte abrupte ce coborau în întuneric. Din reflex, pipăi peretele interior în căutarea unui întrerupător şi fu surprins să găsească unul. Dar, când îl acţionă, nu se întâmplă nimic.

– Fie nu există curent aici, fie nu sunt becuri. Aduc două lanterne.

– Şi, eventual, o franzelă. Pentru firimituri, explică Mike. Şi un băţ mare, în caz de şobolani. Doar lanternele, atunci, se corectă, când văzu expresia împietrită de pe chipul lui Eli.

– Revin imediat.

Luă două beri dacă tot era acolo. Măcar atât putea face pentru Mike.

– Mai bune decât o franzelă. Mike luă berea şi o lanternă, proiectând lumina spre tavanul pasajului. Nu este bec.

– O să aduc becuri data viitoare. Înarmat cu lanterna, Eli păşi în pasaj. E destul de îngust, dar mai larg decât mă aşteptam. Presupun că aveau nevoie de spaţiu pentru a duce tăvile şi mai ştiu eu ce. Treptele par solide, dar ai grijă.

– Şerpi, foarte periculoşi. Du-te tu primul.

Pufnind în râs, Eli începu să coboare.

– Mă îndoiesc că vom găsi rămăşiţele pământeşti ale vreunui majordom detestat sau ultimele cuvinte ale vreunei cameriste neglijente scrijelite pe zid.

– Eventual o fantomă. E destul de sinistru.

Şi prăfuit, şi umed. Treptele scârţâiră sub paşii lor, dar cel puţin nu le ieşi în cale nici un şobolan cu ochii roşii. Eli se opri când lumina lanternei lui ateriză pe un alt panou.

– Lasă-mă să mă gândesc. Şi să mă orientez. Asta ar trebui să dea spre palierul de la etajul unu. Vezi cum se bifurcă aici? Aia ar trebui să iasă în dormitorul bunicii mele. Ăla a fost dintotdeauna dormitorul principal, din câte ştiu eu. Dumnezeule, am fi ucis să putem deschide pasajele astea când eram copii. Aş fi putut să mă strecor prin casă, să apar de nicăieri şi să o sperii zdravăn pe sora mea.

– Şi exact de-asta a zidit bunica ta uşile.

– Da.

– Te gândeşti să le redeschizi?

– Da. Nu am nici un motiv, dar da.

– Faptul că ar fi supertare e un motiv suficient.

Urmară pasajul, coborând sau cotind. Orientându-se după schiţa din mintea lui, Eli estimă că panourile se deschiseră în trecut spre locuri strategice din casă, spre saloane, bucătărie, o cameră de zi, un hol, şi coborând până în străfundurile subsolului casei.

– La dracu'! Ar fi trebuit să mutăm mai întâi rafturile care baricadează panoul de cealaltă parte.

Dar găsi mânerul, trase uşa spre el, astfel că el şi Mike aruncară o privire printre vase vechi, unelte ruginite şi văzură beciul.

– Trebuie să desigilezi astea, omule. Gândeşte-te la petrecerile de Haloween.

Dar Eli se gândea la altceva.

– Aş putea să-i întind o cursă, murmură.

– Ce?

– Ticălosul care a tot intrat în casă, care a făcut săpături aici. Trebuie să mă gândesc la asta.

– Să te bagi ca momeală aici, să îl ademeneşti înăuntru. O strategie clasică de ambuscadă, confirmă Mike. Apoi ce?

– Mă gândesc la asta.

Închise uşa, promiţându-şi să mute rafturile, să formuleze un plan.

– Să mă anunţi. Nu m-ar deranja să particip la prinderea individului. Maureen e încă destul de speriată, spuse Mike, în timp ce începură să urce înapoi. Nu ştiu dacă se va relaxa cu adevărat până nu va fi prins, mai ales că cei mai mulţi dintre noi consideră că tot el e şi cel care l-a împuşcat pe detectivul ăla particular. Pare logic.

– Da, pare.

– Iar când a aflat că a şi plantat pistolul ăla în casa Abrei, a intrat în panică rău de tot.

– Nu poți s-o învinovățești pentru... Poftim? Ce pistol? Despre ce vorbești?

– Pistolul pe care l-a găsit Abra în ca... Oh! Crispându-se nefericit, Mike își îndesă mâinile în buzunare. Ei bine, rahat, nu ți-a spus.

– Nu, sunt al naibii de sigur că nu mi-a spus. Dar o să-mi spui tu.

– Mai dă-mi o bere și mărturisesc tot.

Promisiune

Un gând solemn și dulce
Mă bântuie mereu
Sunt mai aproape de casă azi
Decât am fost vreodată.

PHOEBE CARY

capitolul 21

La capătul unei zile lungi – două cursuri, o curățenie masivă și câteva masaje –, Abra opri mașina în fața căsuței ei. Și rămase pur și simplu acolo.

Nu voia să intre. Detesta să știe că nu voia să intre în propria casă, să se ocupe de propriile lucruri, să folosească propriul duș.

Iubea Laughing Gull, o iubise din prima clipă în care o văzuse. Își dorea să simtă din nou acea afecțiune, mândria, confortul, starea de *bine*, dar tot ce simțea era teamă.

O mânjise, oricine ar fi fost nenorocitul, intrând în casa ei, lăsând în urmă violența lui și moartea. Un monstru în dulap, sub forma unui pistol. Nu avea decât două opțiuni, își spuse. Să lase monstrul să învingă – să renunțe, să stea și se cufunde în gânduri negre. Sau să i se împotrivească și să repare ceea ce stricase el.

Dacă punea astfel problema, decise ea, chiar nu avea de ales.

Ieși hotărâtă din mașină, își scoase cu greu masa de masaj și geanta și le duse pe amândouă până la ușă. Ajungând înăuntru, sprijini masa de perete înainte de a-și căra geanta în camera de zi.

Drumul de aproape treizeci de kilometri de-a lungul coastei făcut pentru a cumpăra o baghetă de purificare din ierburi îi complicase și mai mult programul deja aglomerat al zilei, dar când o scoase din geantă simți că făcea ceva pozitiv.

Avea să ardă bagheta de salvie, să își purifice casa. Dacă *simțea* că era purificată, atunci *chiar* era purificată. Și după ce își revendica din nou casa, avea să ia măsuri serioase pentru a-i adăuga o mică seră în care să își poată cultiva propriile ierburi în cantități mai mari. Avea să-și confecționeze singură nenorocitele de baghete de purificare și să aibă ierburi proaspete pe tot parcursul anului, pentru gătit. Eventual putea și să le vândă.

O altă afacere. Să-şi creeze propriile boluri şi săculeţe de potpuriu.

Era ceva la care să reflecteze.

Dar deocamdată se strădui să îşi limpezească mintea, să şi-o umple doar cu gânduri curate, pozitive, în timp ce aprinse bagheta de salvie, o ţinu deasupra unei cochilii de melc pentru siguranţă, şi stinse flacăra pentru a spori fumegarea. Era casa ei, îşi spuse. Podelele, tavanele, colţurile, îi aparţineau ei.

Procesul, străbaterea fiecărei camere cu mirosul de salvie albă şi lavandă, o calmă, la fel şi faptul de a-şi reaminti ce construise acolo, pentru ea însăşi, pentru alţii.

Credinţă, îşi spuse ea, şi speranţă, iar simbolurile lor creau forţă.

După ce termină casa, ieşi în mica ei curte interioară, fluturând încet bagheta de purificare pentru a înălţa toată acea credinţă şi speranţă în aer.

Şi îl văzu pe Eli şi câinele urcând pe treptele dinspre plajă.

O făcu să se simtă uşor caraghioasă, aşa cum stătea acolo cu salvia fumegândă, în timp ce seara se lăsa peste plajă, iar bărbatul şi câinele cu faţa fericită urcau spre ea. Pentru a compensa, băgă bagheta de purificare între pietrele de râu aranjate în jurul micuţei ei fântâni Zen, unde avea să ardă complet, natural şi în siguranţă.

– Ce cuplu frumos. Întipărindu-şi un zâmbet pe chip, ieşi în întâmpinarea lor. Şi o surpriză plăcută. Tocmai am ajuns acasă acum câteva minute.

– Ce faci?

– Oh. Îi urmări privirea până la bagheta de purificare. Doar un mic ritual domestic. Un fel de curăţenie de primăvară.

– Cu fum de salvie? Asta e mai degrabă o chestie de alungat spiritele malefice.

– Eu o consider mai mult o metodă de îndepărtare a tot ce e negativ. Familia ta a plecat cu bine azi-dimineaţă?

– Da.

– Îmi pare rău că nu am putut sta să-i conduc. A fost o zi aglomerată pentru mine.

Era ceva în neregulă, îşi spuse ea, sau ceva nu tocmai în regulă. Tot ce îşi dorea în acel moment era linişte, pace şi – o raritate pentru ea – solitudine.

– Încă mai am multe de făcut, continuă ea. Ce-ar fi să trec pe la tine dimineaţa, înainte de curs, să-ţi iau lista de cumpărături? Pot să iau ce îţi trebuie înainte să mă întorc la casă.

– Ceea ce îmi trebuie e să îmi spui de ce a fost nevoie să aflu de la Mike că cineva a pus un pistol în casa ta, că poliţia a venit şi ţi-a percheziţionat-o. Asta îmi trebuie.

– Nu voiam să pomenesc asta câtă vreme era familia ta acolo. Eu am chemat poliţia, adăugă.

– Dar nu şi pe mine. Nu m-ai sunat, nici măcar nu mi-ai spus.

– Eli, nu ai fi putut să faci nimic, şi având casa plină de oameni...

– Asta e un rahat.

Simţi iritarea vibrând în ea. Confortul pe care îl obţinuse în urma ritualului se izbi de furia lui, de a ei, cremene lovindu-se de oţel.

– Ba nu e, şi nu avea nici un rost să vin la Bluff House sâmbătă şi să anunţ că tocmai găsisem o armă a crimei în cutia cu beţişoare parfumate şi că toată casa îmi era împânzită de poliţişti.

– Ba avea foarte mare rost să îmi spui mie. Sau, cu siguranţă, ar fi trebuit să aibă.

– Ei bine, eu nu sunt de acord. Şi a fost problema mea, decizia mea.

– Problema ta? Mânia îi fu sporită de ofensă. Aşa stau lucrurile? Tu poţi să vii în casa mea cu oale de mâncare, mese de masaj, câini. Poţi să intri, în toiul nopţii, să închizi o nenorocită de fereastră şi să te lupţi cu un atacator, dar când cineva plantează un pistol în casa ta şi încearcă să te implice într-o crimă, e problema ta? O crimă care cel mai probabil are legătură cu mine. Dar nu e absolut deloc treaba mea?

– Nu am spus asta. Chiar şi în propriile ei urechi, scuza păru slabă. Nu am vrut să spun asta.

– Ce anume ai vrut să spui?

– Nu voiam să arunc toate astea pe umerii tăi şi ai familiei tale.

– Eşti implicată în asta fiindcă ai o relaţie cu mine. Iar la asta s-a ajuns după insistenţele şi vicleniile tale.

– Insistenţe şi viclenii. Propria ei jignire se aprinse atât de puternic şi de fierbinte încât se răsuci pe călcâie, încercând să inspire o parte din fum, şi din calm, apoi decise imediat că ar fi avut nevoie de o baghetă de purificare cât farul din Whiskey Beach pentru a reuşi aşa ceva. Viclenii?

– Exact asta ai făcut, din clipa în care m-am întors aici. Acum eşti implicată şi nu vrei să arunci nimic pe umerii mei? Nu acorzi nimănui şansa de a arunca nimic. Eşti prezentă cu o lopată chiar înainte ca primul bulgăre să atingă pământul. Dar când cade peste tine, nu ai suficientă încredere în mine cât să-mi ceri ajutorul.

– Dumnezeule! Dumnezeule! Nu e vorba de încredere. E vorba de alegerea momentului potrivit.

– Dacă ar fi adevărat, ţi-ai fi găsit timp să-mi spui. Ţi-ai găsit timp să-i spui lui Maureen.

– Ea era...

– În loc să-ţi găseşti timp, tu stai aici aprinzând rămurele de salvie şi fluturând un băţ fumegând.

– Nu-ţi bate joc de ceea ce fac.

– Nu mă interesează dacă arzi un câmp întreg de salvie sau sacrifici o găină. Mă interesează că nu mi-ai spus că ai probleme.

– Nu am probleme. Poliţia ştie că nu era pistolul meu. L-am sunat pe Vinnie în clipa în care l-am găsit.

– Dar nu şi pe mine.

– Nu. Oftă, întrebându-se cum se făcea că, deşi încercase să acţioneze cum era corect, situaţia luase o întorsătură atât de proastă. Nu te-am sunat.

– Familia mea a plecat azi-dimineaţă, dar tot nu mi-ai spus. Nu aveai de gând să-mi spui nici acum.

– Aveam nevoie să îmi flutur băţul fumegând şi să mă simt din nou confortabil în casa mea. Se face rece. Vreau să intru.

– Bine. Intră şi fă-ţi bagajul.

– Eli, vreau doar să fiu lăsată singură şi în pace.

– Poţi fi lăsată singură şi în pace şi în Bluff House. E o casă mare. Nu mai rămâi aici singură până nu se termină nenorocita asta de mizerie.

– Aici e casa mea. Ochii o usturau şi ar fi vrut să poată da vina pe fumul lent, tot mai subţire. Nu am să mă las alungată din propria mea casă de un ticălos.

– Atunci ne stabilim aici.

– Nu vreau să vă stabiliţi aici.

– Dacă nu vrei să intrăm, rămânem aici afară, dar tot rămânem.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Se răsuci pe călcâie şi intră în casă cu paşi mari. Nu spuse nimic când Eli, însoţit de o Barbie uşor ezitantă, o urmă. În schimb se duse direct în bucătărie, îşi turnă un pahar de vin dintr-o sticlă de Shiraz.

– Ştiu să am grijă de mine însămi.

– Nu încape îndoială. Ştii să ai grijă de tine însăţi şi de tot restul lumii. Ce nu ştii, se pare, e să laşi pe altcineva să aibă grijă de tine. Asta e îngâmfare.

Abra trânti paharul pe tejghea.

– E independenţă şi încredere.

– Până la un punct, da. Apoi cade în cealaltă extremă, a îngâmfării, şi a încăpăţânării. Tu ai căzut. Nu a fost vorba de o situaţie banală, o conductă prost etanşată pe care ai rezolvat-o singură cu o cheie fixă sau pentru care ai chemat un instalator, în locul tipului cu care te culci. Adaugă la asta faptul că tipul cu care te culci e implicat în toată mizeria asta încurcată. Şi e avocat.

– Am sunat un avocat, spuse ea, şi îşi dori imediat să nu o fi făcut.

– Grozav. Bine. Eli îşi îndesă mâinile în buzunare, se învârti de câteva ori prin bucătărie. Deci ai vorbit cu poliţia, cu un avocat, cu vecinii. Cu oricine altcineva în afară de mine, desigur.

Abra clătină din cap.

– N-am vrut să stric vizita familiei tale. Nu vedeam rostul ca tu, sau oricine din familia ta, să stea măcinat de griji.

– Tu ai fost măcinată de griji.

– Trebuia să... Da, în regulă. Da, mi-am făcut griji.

– Am nevoie să-mi spui tot ce s-a întâmplat, în detaliu. Am nevoie să-mi zici ce-ai spus poliției, ce ți-au spus ei. Tot ce-ți amintești.

– Fiindcă ești avocat.

Privirea stăruitoare, calmă, pe care o îndreptă spre ea reuși să facă ceea ce cuvintele nu reușiseră. O făcu să se simtă caraghioasă. Să simtă că se înșela.

– Fiindcă avem o relație. Tonul lui, la fel de calm ca privirea, desăvârși efectul. Fiindcă asta a început cu mine sau cu Bluff House, sau cu amândoi. Și fiindcă sunt avocat.

– În regulă. Am să-mi fac bagajele mai întâi. Când Eli își arcui sprâncenele, ea doar ridică din umeri. E prea frig să dormi afară. Și știu că nu are motive să se întoarcă aici. Are motive să încerce să intre din nou în Bluff House. Cel puțin așa am impresia. Așa că o să-mi strâng câteva lucruri și o să merg cu tine.

Compromis? se întrebă Eli. Nu despre așa ceva îi vorbise bunica lui? Aceste cedări din ambele părți pentru a ajunge la un echilibru.

– Bine.

Când Abra se îndepărtă, Eli luă paharul ei de vin neterminat.

– Am câștigat bătălia asta, îi spuse lui Barbie. Dar nu cred că am câștigat războiul. Încă.

O lăsă în pace pe drum, și rămase la parter când ea urcă să își despacheteze bagajele. Dacă își punea lucrurile într-un alt dormitor, avea să se ocupe de acest aspect mai târziu. Deocamdată, era suficient să știe că era cu el și în siguranță.

În bucătărie, aruncă o privire în frigider și în congelator. Mai rămăsese șuncă, observă el, și garnituri din belșug. Chiar și el ar fi trebuit să fie în stare să încropească o masă decentă.

Pe când coborî Abra, Eli pregătise în zona destinată micului dejun o masă din rămășițele festinului de duminică.

– Poți să mă pui la curent în timp ce mâncăm.

– În regulă. Se așeză, încântată în mod bizar când Barbie alese să se încolăcească la picioarele ei, în loc de cele ale lui Eli. Îmi pare rău că te-am făcut să simți că nu am încredere în tine. Nu asta a fost problema.

– A fost o parte din ea, dar o să ajungem la asta mai târziu. Spune-mi exact ce s-a întâmplat. Pas cu pas.

Reacția lui nu făcu decât să potolească și mai mult dispoziția ei deja îmblânzită.

– Voiam să meditez, începu ea, și îi spuse totul cât mai precis reuși.

– Nu ai atins nici o clipă pistolul?

– Nu. A căzut când am scăpat cutia, și l-am lăsat acolo.

– Din câte știi, poliția nu a găsit nici un fel de amprente care nu ar fi trebuit să se afle acolo?

– Nu, doar fibrele.

– Și poliția nu te-a mai contactat de atunci?

– Vinnie m-a sunat azi, doar ca să vadă cum sunt. Mi-a spus că urmează să primească rezultatele testelor balistice mâine sau miercuri, dar mai probabil miercuri.

– Dar pistolul în sine? Era înregistrat?

– Nu mi-a spus. Cred că trebuie să aibă grijă la ceea ce îmi spune. Dar poliția știe că nu era al meu. Eu nu am avut niciodată pistol. Nici măcar nu am ținut vreodată în mână unul. Iar dacă a fost pistolul folosit pentru a-l ucide pe Kirby Duncan, ei știu că eram aici, cu tine.

Acoperindu-se reciproc în mod convenabil, își spuse Eli. Oare cum ar fi interpretat Wolfe întreaga poveste?

– Ce-a spus avocatul tău?

– Să îl sun dacă poliția vrea să mă interogheze din nou și că urma să ia legătura direct cu detectivul Corbett. Nu îmi fac griji că aș putea fi suspectată de crimă. Nimeni nu crede că eu l-am ucis pe Duncan.

– Pistolul ăla ar fi putut fi plantat în casa ta chiar de mine.

– Ar fi însemnat să fii prost, ceea ce nu ești.

– Poate că te folosesc doar pentru sex și ca potențial țap ispășitor.

Pentru prima dată după mult timp – după ore întregi –, simțea ea, Abra zâmbi.

– Gata cu sexul dacă mă faci țapul tău ispășitor. Și asta pur și simplu nu ar fi logic, fiindcă nu ar face decât să atragă atenția asupra ta, să îi facă să te suspecteze din nou. Adică exact ceea ce urmărea persoana care într-adevăr l-a pus acolo, și motivul pentru care i-a dat brusc acel telefon anonim lui Wolfe. Adevărul este, de fapt, că toată povestea pute de la o poștă a înscenare, iar Corbett nu e idiot.

– Nu, nu cred că e. Dar uite o altă abordare. Este posibil ca tu să fi avut contact cu ucigașul de trei ori deja. Aici, la bar, și acum prin faptul că a plantat pistolul în căsuța ta. Asta e un motiv de îngrijorare, știi bine. Nici tu nu ești idioată.

– Nu pot să fac nimic în privința asta în afară de a fi atentă.

– Ai putea să pleci, să mergi să-ți vizitezi mama o vreme. Nu ai s-o faci, adăugă el, înainte să apuce să spună ceva. Și nu te învinovățesc. Dar e o opțiune. O altă opțiune e să ai încredere în mine.

– Eli, dar am încredere în tine.

– Nu și când e vorba de problemele delicate. Nu știu dacă te pot învinovăți pentru asta. Bărbații te-au dezamăgit. Tatăl tău. Una e că nu a funcționat relația dintre el și mama ta, dar e totuși tatăl tău. Și a ales să nu-și îndeplinească acest rol, să nu facă parte cu adevărat din viața ta. Te-a dezamăgit.

– Nu mă gândesc prea mult la asta.

– Ceea ce e o atitudine sănătoasă, dar realitatea rămâne aceeași.

Când Eli lăsă această concluzie să plutească în aer, Abra se recunoscu înfrântă:

– Da, rămâne. Nu contez cu adevărat pentru el și nu am contat niciodată. Nu mă gândesc prea mult la asta, dar realitatea rămâne.

– Nu te gândești fiindcă e neproductiv, iar ție îți place să produci ceva.

– Interesantă exprimare. Buzele ei se curbară din nou. Și adevărată.

– Și nu te gândești fiindcă știi că el are mai mult de pierdut. Apoi mai e și nenorocitul care te-a rănit. El te-a

dezamăgit în stil mare. Ai ținut la el, ai avut încredere în el, apoi s-a întors împotriva ta. Te-a violat.

– Oricât de rău ar fi fost acest lucru, dacă nu s-ar fi întâmplat, poate nu aș mai fi ajuns aici.

– O atitudine pozitivă. Bravo. Dar s-a întâmplat. Ți-ai pus încrederea în cineva, iar el ți-a trădat-o. De ce nu s-ar întâmpla din nou?

– Eu nu gândesc așa. Nu trăiesc așa.

– Ai o viață deschisă, energică, plină de satisfacții, pe care o găsesc adeseori fantastică. Genul pentru care este nevoie de curaj și de suflet. E admirabil. Nu te sprijini ușor pe alții, ceea ce e din nou admirabil, până se ajunge la punctul în care ai putea să o faci, în care ar trebui, iar tu nu o faci.

– Ți-aș fi spus dacă nu ar fi fost aici familia ta. Apoi recunoscu și îi zise întregul adevăr: Probabil aș mai fi amânat puțin momentul. Mi-aș fi spus că ai destule pe cap și nu ar fi avut nici un rost să adaug ceva la motivele tale de îngrijorare până nu aflam mai multe sau până când situația nu se rezolva cumva. Poate că aș fi făcut-o. Dar nu e o problemă de încredere.

– Milă?

– Grijă. Și propria mea încredere. Nu îmi place cuvântul „îngâmfare". Am fost nevoită să am grijă de mine însămi, să iau decizii, să rezolv probleme și, da, poate și să îmi asum problemele altora, pentru a-mi reconstrui încrederea pe care Derrick a zdrobit-o. Aveam nevoie să știu că pot să mă descurc singură în momentele în care nu mă voi putea baza pe nimeni în afară de mine însămi.

– Și atunci când ai pe cine să te bazezi?

Poate că avea dreptate din nou, și aici situația devenea delicată. Și poate era timpul pentru puțină autoevaluare.

– Nu știu, Eli, pur și simplu nu știu răspunsul fiindcă a trecut foarte mult timp de când nu mi-am mai dat de ales. Și totuși, m-am bazat pe tine în noaptea aceea, după ce am fost atacată. M-am sprijinit de tine, iar tu nu m-ai dezamăgit.

– Nu pot să intru din nou într-o relaţie cu cineva care nu oferă la fel de mult cât primeşte, care nu acceptă la fel de mult cât oferă. Am aflat, şi a fost o lecţie dură, că dacă faci asta, sfârşeşti cu mâna goală şi plin de amărăciune. Presupun că trebuie să decidem amândoi cât putem oferi şi cât putem accepta.

– Te-am rănit fiindcă nu am apelat la tine.

– Da, m-ai rănit. Şi m-ai enervat. Şi m-ai pus pe gânduri. Se ridică, strângând farfuriile. Nici unul dintre ei nu mâncase prea mult. Am dezamăgit-o pe Lindsay.

– Nu, Eli.

– Ba da. Chiar dacă toată căsnicia noastră a fost o greşeală, eram prinşi în ea împreună. Nici unul dintre noi nu s-a ales cu ceea ce îşi dorea sau spera de la ea. La sfârşit, nu am putut să împiedic ceea ce i s-a întâmplat. Încă nu ştiu dacă a murit din cauza vreunei alegeri făcute de mine, din cauza unor alegeri făcute împreună sau dintr-un accident nefericit. Am dezamăgit-o pe bunica mea, lăsând să treacă intervale tot mai lungi între vizitele mele aici sau, în general, între întâlnirile mele cu ea. Nu merita asta. Şi aproape am pierdut-o şi pe ea. Ar mai fi suferit acea căzătură dacă aş fi petrecut mai mult timp aici, dacă aş fi venit aici să stau cu ea după uciderea lui Lindsay?

– Tu eşti centrul universului acum? Şi tot tu vorbeşti de îngâmfare?

– Nu, dar ştiu *sigur* că sunt cumva în centrul întregii poveşti şi toate astea au legătură între ele. Se întoarse spre ea, dar nu se apropie, nu o atinse, doar păstră acel spaţiu între ei: Ceea ce îţi spun, Abra, este că nu am să te dezamăgesc. Am să fac absolut totul, indiferent dacă îţi place sau nu, indiferent dacă te culci cu mine sau nu, pentru a mă asigura că nu ţi se întâmplă nimic. Şi după ce se termină toată povestea asta, presupun că vom vedea cum stăm şi încotro ne îndreptăm mai departe.

Simţindu-se uşor încolţită, Abra se ridică:

– Spăl eu vasele.

– Mă descurc eu.

– Echilibru sau, după cum spuneai tu, compromis. Tu ai pregătit masa, eu strâng după.

– În regulă. Vreau o copie după programul tău.

Abra simţi, la propriu, junghiuri de avertizare în ceafă.

– Eli, e schimbător. Tocmai ăsta e farmecul lui.

– Vreau să ştiu unde eşti când nu eşti aici. Nu sunt un nenorocit de hărţuitor. Nu e vorba să te urmăresc pas cu pas sau să încerc să îţi restrâng libertatea de mişcare.

Abra puse farfuria pe care o avea în mână pe tejghea şi inspiră adânc.

– Vreau să spun că nu m-am gândit la asta sau nu am intenţionat să zic asta. Şi înţeleg totodată ceva de care nu am fost conştientă până azi, până acum. Îmi dau seama că am venit cu mai mult bagaj emoţional din Washington decât crezusem. Cred – sper – că nu a mai rămas din el decât o mică geantă de mână. Sper să învăţ cum să mă descotorosesc de ea.

– E nevoie de timp.

– Credeam că am terminat cu acel timp, dar se pare că nu de tot. Deci... Ridică din nou farfuria şi o băgă în raftul maşinii de spălat vase. Sunt aici în cea mai mare parte a zilei. Am cursul de dimineaţă în subsolul bisericii şi am un masaj la patru şi jumătate. La Greta Parrish.

– În regulă. Mulţumesc.

Abra termină de pus vasele în maşină şi începu să şteargă tejgheaua.

– Nu m-ai atins deloc, nici măcar o dată, de când ai urcat treptele spre căsuţa mea. De ce? Fiindcă eşti furios?

– Poate, parţial, dar mai mult fiindcă nu ştiu ce simţi tu în privinţa asta.

Privirea ei o întâlni pe a lui, susţinând-o.

– De unde să ştiu ce simt în privinţa atingerilor tale dacă nu mă atingi?

Eli o mângâie uşor pe braţ mai întâi, apoi o întoarse spre el. O trase în braţele lui. Ea aruncă şervetul pe tejghea şi îşi încolăci braţele în jurul lui.

– Îmi pare rău. Am ţinut unele lucruri în frâu, le-am ţinut în mine. Dar... O, Doamne, Eli, a intrat în casa

mea. Mi-a umblat printre lucruri. Mi-a atins lucrurile. Derrick mi-a umblat printre lucruri. Mi-a atins lucrurile, mi-a stricat diverse lucruri până m-a aşteptat să ajung acasă.

– Nu te va răni. Eli îşi apăsă buzele pe tâmpla ei. Nu-l voi lăsa să te rănească.

– Trebuie să trec peste asta. Trebuie.

– Ai să treci.

Dar nu singură. Nu fără el.

Când Abra plecă a doua zi dimineaţă, Eli îşi impuse să nu-şi facă griji. Pe lângă că biserica se afla la mai puţin de trei kilometri distanţă, nu vedea absolut nici un motiv pentru care cineva ar fi vrut să îi facă rău.

Urma să se întoarcă spre mijlocul dimineţii şi, odată ce o ştia la adăpost în casă, avea să poată lucra. Cu mintea prea năpădită de gânduri pentru a aluneca în poveste, coborî la subsol şi îşi petrecu aproape o oră descărcând rafturile şi împingându-le la o parte.

Îi luă mai mult timp să deschidă panoul ce dădea spre subsol şi, după ce reuşi să o facă, decise să ungă balamalele.

Scârţâitul lor adăuga o atmosferă interesantă, dar în cazul în care ar fi vrut să surprindă pe cineva, tăcerea i-ar fi fost utilă. Înarmat cu o lanternă şi o cutie de becuri, echipă tot pasajul, testând fiecare bec, mergând mai departe, până ajunse la ultimul etaj.

După ce unse balamalele, reflectă, apoi puse un scaun înclinat în faţa panoului, verifică pentru a se asigura că putea să îl deschidă şi să îl închidă din nou, apoi se dădu înapoi. Puse la loc rafturile, verifică din nou că se putea mişca lejer în jurul lor, intrând şi ieşind prin panou. Apoi le reîncărcă.

Camuflaj, îşi spuse, în caz că avea să şi-l dorească sau să aibă nevoie de el. Capcana era întinsă, sau aproape. Nu mai avea nevoie decât de cârlig şi de momeală.

Cum munca în pasaj îl acoperise de praf şi de mizerie, se schimbă, se spălă, apoi îşi petrecu puţin timp uitându-se pe internet la camere video şi camere ascunse.

Tocmai îşi turna primul Mountain Dew pe ziua respectivă când Abra intră cu plasele ei de la piaţă.

– Bună! Lăsă plasele jos şi băgă mâna într-una dintre ele. Uite ce v-am adus! Se întoarse spre Barbie cu un os mare. Asta este pentru un câine cuminte. Ai fost un câine cuminte?

Barbie îşi trânti fundul pe podea.

– Aşa mă gândeam şi eu. Dar tu ai fost un băiat cuminte? îl întrebă pe Eli în timp ce desfăcea ambalajul de pe os.

– Trebuie să mă aşez şi eu pe podea?

– Am ingrediente pentru lasagna mea, care e legendară, şi pentru tiramisu.

– Ştii să faci tiramisu?

– O să aflăm. Am decis să am o atitudine pozitivă faţă de ziua de azi, şi o parte din motiv – o parte importantă – e echilibrul. Sau faptul că ştiu că facem eforturi să ajungem la un echilibru. Un altul? Acum îşi încolăci braţele în jurul lui Eli şi îl strânse. Am aflat că nu ţii supărarea mult timp.

– Mă descurc excelent să ţin supărarea mult timp, replică el. Dar nu când e vorba de cineva la care ţin.

– Supărările ţinute în tine înseamnă energie negativă întoarsă spre propria persoană, deci îmi place să ştiu că eşti capabil să le laşi în urmă. Şi dacă tot veni vorba de energie negativă, am trecut pe la căsuţa mea şi mi s-a părut mai bine. Nu cu totul refăcută, dar mai bine.

– Datorită unui băţ fumegând mirositor?

Abra îşi înfipse un deget în buricul lui.

– A funcţionat pentru mine.

– Mă bucur, şi sper sincer că nu consideri că avem nevoie de câteva cutii de beţe fumegânde mirositoare pentru a elimina energiile negative din Bluff House.

– Nu ar avea cum să strice, dar putem să vorbim despre asta mai târziu.

Mult, mult mai târziu, spera el sincer.

– Ai de gând să lucrezi acum? Eu doar am să scot aşternuturile de pe pat şi am să iau rufele, apoi am să mă feresc să-ţi stau în cale până iei o pauză.

– Bine. Dar vreau să îți arăt ceva mai întâi.

– Sigur. Ce anume?

– Sus. Ridică un deget mare spre tavan înainte de a o prinde de mână. Ți-a scăpat un loc.

– Ba nu.

Simțindu-se din reflex insultată, grăbi pasul când urcară scările.

– Un loc foarte mare, adăugă el. Sus.

– La etajul doi? Acolo nu fac curat decât o dată pe lună. Doar aspir și șterg praful. Dacă voiai să îl dai din nou în folosință, ar fi trebuit să...

– Nu asta. Nu tocmai. Însă mă gândesc să îmi mut biroul acolo sus, în mansarda sudică.

– Eli, asta e o idee fabuloasă.

– Da, mă joc cu ea. Lumina e excelentă și priveliștea, minunată de acolo. E foarte multă liniște. Mare păcat că nu pictez sau sculptez, fiindcă vechiul hol al servitorilor ar fi un studio impresionant.

– Așa m-am gândit și eu. Unul dintre dormitoarele orientate spre plajă ar fi o minunată bibliotecă mică – de exemplu, pentru cărțile tale cu referințe, un fel de bibliotecă pentru când ai vrea să iei o pauză, dar fără să te oprești efectiv din lucru.

El nu se gândise atât de departe, dar...

– Poate.

– Aș putea să te ajut să o amenajezi, dacă te-ai hotărî să o faci. O, tavanele acelea sunt minunate. Atât de mult potențial, și întotdeauna mi-am zis că este păcat să nu folosești întreaga casă. Hester mi-a spus că a folosit-o cu mulți ani în urmă pentru a picta, dar a constatat că lucra mai bine din propria cameră de zi și, cel mai bine, afară. I-ar fi greu să urce până la etajul doi, în orice caz.

– Să folosesc întreaga casă e exact ce mă gândeam și eu să fac.

Traversă încăperea și deschise panoul.

– Oh! Dumnezeule, e fabulos. Uită-te la asta. Se apropie în fugă de el pentru a face exact ceea ce spusese. Este atât de absolut supertare.

– Luminile funcționează. Îi demonstră. Acum. Și coboară până în beci. Am mutat într-o parte rafturile, pentru ca panoul să poată fi deschis și acolo jos.

– M-aș fi jucat de-a prințesa războinică pe aici, în copilărie.

– Serios? Și constată că reușea să și-o imagineze perfect. Vezi, ți-a scăpat un loc mare.

– O să mă apuc de asta dacă te descotorosești mai întâi de toți păianjenii mai mari decât o muscă. Ar trebui să deschizi toate panourile.

– Mă gândesc să o fac.

– Și când mă gândesc de câte ori am făcut curățenie aici fără să am habar că exista asta. E... El nu știe despre asta. Cu ochii strălucind, se uită la Eli. El nu știe.

– Nu cred. Cu siguranță nu a folosit pasajul. Eu și Mike ne-am chinuit serios să mutăm șifonierul ăla. Și mi-a luat mai bine de o oră, lucrând singur, să mut rafturile suficient de departe cât să pot trece.

– Să pregătim o ambuscadă. Eli...

– Și la asta mă gândesc.

– Să luăm măsuri în loc să stăm să ne apărăm. Cu mâinile strânse în pumni pe șolduri, începu să se plimbe prin încăpere. Știam eu că va fi o zi bună. Putem să *facem* ceva. Am putea să-l prindem în flagrant.

– Mă gândesc la asta. Nu e ceva atât de simplu ca și cum am sări din perete, strigând „bau!" Dacă cea mai simplă explicație e totodată adevărată, nu e doar un intrus. E un ucigaș. Nu putem să ne aruncăm orbește în asta.

– Facem un plan, consimți ea. Eu gândesc creativ când fac curățenie. Așa că mă apuc de treabă și o să ne gândim amândoi.

– Și așteptăm vești de la poliție.

– O, da. Fu ușor dezamăgită. Presupun că da. Poate vor identifica proprietarul pistolului și cu asta se va termina totul. Ar fi mai bine așa. Nu la fel de palpitant, dar mai bine – în mod realist e mai bine.

– Orice s-ar întâmpla, nu te voi dezamăgi.

– Eli. Îi prinse faţa în mâini. Hai să facem un nou pact şi să promitem să nu ne dezamăgim unul pe celălalt.

– S-a făcut.

capitolul 22

Trebuia să lucreze. Lăsă intrigile şi planurile pentru ambuscade curajoase să fiarbă la foc mic într-un colţ al minţii lui, dar trebuia să spună povestea, să pună cuvintele pe hârtie.

Nu primise nici o veste de la agenta lui în legătură cu ceea ce îi trimisese, dar weekendul de sărbătoare încetinise mult lucrurile. Şi, îşi aminti singur, oricum nu era singurul ei client.

Nu era nici măcar un client important.

Era mai bine să se lase purtat în continuare de valul poveştii şi avea să aibă astfel mai mult material de trimis. Dacă ea era nemulţumită de ceea ce făcuse deja, avea să se descurce.

Putea să reia, să şlefuiască alte cinci capitole, să le trimită pe e-mail pentru a-i oferi agentei lui o parte mai consistentă din întreg. Dar povestea îl striga încinsă şi nu voia să rişte să îi stingă ardoarea. Nu luă o pauză decât târziu după-amiază, când Barbie îl smulse din transă aşezându-se la genunchiul lui şi fixându-l cu privirea. Semnalul ei, învăţase deja, pentru: *Scuze să te deranjez, dar mă scapă!*

– Bine, bine, stai o secundă.

Îşi făcu o copie de rezervă, salvă, şi îşi dădu seama că se simţea uşor ameţit, ca şi cum ar fi băut câteva pahare de vin excelent unul după altul. În clipa în care se ridică în picioare, Barbie ţâşni din încăpere. O auzi fugind în jos pe scări cu viteza luminii.

Avea să se oprească, tremurând, în bucătărie, ştia el, aşteptându-l să vină cu lesa. O strigă absent pe Abra când se apropie de bucătărie şi găsi câinele exact unde se aşteptase. Găsi totodată pe tejghea un sendviş

fantezist cu pâine prăjită, învelit în celofan şi având deasupra un bileţel autocolant.

Mănâncă ceva după ce o plimbi pe Barbie.
XXOO Abra

– Nu îi scapă nimic, murmură el.

Scoase câinele la plimbare, savurând pauza aproape la fel de mult ca Barbie, chiar şi când începu să cadă o ploaie rece. Cu părul umed, câinele ud leoarcă şi mintea alunecându-i din nou spre carte, răspunse la telefonul din buzunar în timp ce urcă treptele de pe plajă.

– Domnule Landon, sunt Sherrilyn Burke, de la Burke-Massey Investigations.

– Da. Stomacul i se strânse puţin, de nerăbdare şi de teamă. Mă bucur să am veşti de la tine.

– Ţi-am pregătit un raport. Aş putea să ţi-l trimit prin e-mail, dar mi-ar plăcea să îl discutăm faţă în faţă. Pot să vin la tine mâine, dacă îţi convine.

– E ceva ce ar trebui să îmi stârnească îngrijorarea?

– Îngrijorare? Nu. Îmi plac discuţiile faţă în faţă, domnule Landon, când amândoi putem să întrebăm şi să răspundem. Pot să ajung în jur de ora unsprezece.

La obiect, îşi spuse el, profesional. Şi ferm.

– În regulă. Ce-ar fi să îmi trimiţi raportul între timp, ca să fiu la curent pentru schimbul de întrebări şi răspunsuri.

– Mi se pare corect.

– Ştii cum să ajungi în Whiskey Beach?

– Am petrecut un weekend plăcut acolo, acum câţiva ani. Şi oricine a fost în Whiskey Beach cunoaşte Bluff House. Am să te găsesc. La ora unsprezece.

– Voi fi aici.

Nu avea motiv de îngrijorare, îşi spuse, ducând-o pe Barbie înăuntru. Dar, desigur, tot ceea ce ţinea de uciderea lui Lindsay, de ancheta poliţiei, de propria lui poziţie, îl îngrijora.

Dar voia acele răspunsuri. Avea nevoie de ele.

Îşi luă iPad-ul şi prânzul în bibliotecă. Abra probabil aspira sau ceva de genul ăsta la etaj, presupuse.

Iar ploaia îl făcea să își dorească un foc. Aprinse unul, apoi se așeză cu tableta lângă el. Avea să citească raportul în timp ce mânca.

Ignorând pentru moment alte e-mailuri, descărcă fișierul trimis în atașament de detectivul pe care îl angajase.

Aceasta intervievase din nou personal prieteni, vecini, colegi de muncă – atât de-ai lui, cât și de-ai lui Lindsay. Și discutase din nou cu Justin și Eden Suskind, precum și cu o parte dintre vecinii lor, colegii lor de muncă. Vorbise cu Wolfe și îl prinsese la colț pe unul dintre procurorii asistenți.

Studiase personal scena crimei, deși trecuse mult timp de când fusese verificată și curățată, și chiar în acel moment era pregătită pentru a fi scoasă la vânzare. Făcuse propria ei reconstituire a uciderii lui Lindsay.

Fusese conștiincioasă, reflectă el.

Citi rezumatele ei, care includeau și impresii. Soții Suskind se separaseră recent. Nu era surprinzător, medită el, având în vedere cât de dificil era pentru o căsnicie să supraviețuiască unui soț infidel. La care se adăugase o crimă și un tir continuu al mass-mediei care făcuse din căsnicia lor subiect de bârfă pentru public. Era mai surprinzător, presupunea, că rezistaseră aproape un an. Doi copii, își aminti. Păcat.

Detectivul discutase cu recepționeri, angajați, personal de întreținere de la hoteluri și stațiuni care fuseseră incluse în călătoriile lui Lindsay. Și i se confirmase ceea ce știa deja. O mare parte dintre acele călătorii se desfășuraseră în compania lui Justin Suskind în ultimele zece sau unsprezece luni din viața ei.

Ce simțea în această privință? se întrebă Eli. Mai nimic, acum. Furia se sfârșise, se stinsese. Chiar și sentimentul de trădare devenise mai puțin tăios; ca o piatră spălată de apă, muchiile dureroase se șlefuiseră. Îi părea... rău. În timp, după proces, își imagina că furia, amărăciunea pe care o simțiseră atât el, cât și Lindsay, s-ar fi consumat de la sine. Ar fi mers fiecare pe drumul lui, lăsând trecutul în urmă.

Dar nici unul dintre ei nu apucase să o facă. Indiferent cine ar fi fost cel care o omorâse, le răpise această șansă. Îi era dator și ei, și lui însuși să citească rapoartele, să se vadă cu detectivul, să facă tot ceea ce-i stătea în putere pentru a afla de ce, cine. Apoi să lase totul în urmă.

Citi raportul de două ori, reflectă la el în timp ce gustă din sucul de fructe pe care îl găsi în frigider cu mesajul *Bea-mă* pe bilețelul autocolant de pe el.

Decise să schimbe registrul, așa că își scoase carnețelul din birou și o altă carte despre zestrea Esmeraldei de pe rafturi. Își petrecu următoarea oră însoțindu-l pe autor pe cărarea lui speculativă. Acesta se sprijinea masiv pe teoria că matelotul care supraviețuise și fiica privilegiată a casei, Violeta, se îndrăgostiseră. Fratele ei, Edwin, când îi descoperise, îl omorâse pe amantul ei. Violeta, nechibzuită, sălbatică, fugise la Boston, de unde nu se mai întorsese niciodată. Iar zestrea Esmeraldei rămăsese pierdută pentru vecie.

Ceea ce știa Eli despre istoria familiei confirma că Violeta fugise, fusese dezmoștenită și aproape ștearsă din toate documentele prin bogăția, influența și furia familiei ei în fața dezonoarei.

Chiar dacă tonul sec folosit pentru a descrie evenimentele nu era la fel de agreabil ca al celorlalte cărți pe care le citise în ultimele săptămâni, părea mai ancorat în realitate.

Poate era timpul să angajeze un genealog cu experiență pentru a face tot ce-i stătea în putere să dea de urma nesocotitei Violeta Landon.

Reflectând, Eli scoase din nou telefonul când acesta sună. Văzu numele agentei lui pe ecran, inspiră adânc și profund. „Hai să vedem", își spuse, și răspunse.

Era așezat acolo cu tableta, carnețelul și telefonul când intră Abra.

– Am terminat sus, începu ea. E liber dacă vrei să te întorci la lucru. Mai am încă o tură de rufe în uscător. Mă gândeam să mă întorc în pasaj. Îmi ia ceva timp fiindcă trebuie să car gălețile înăuntru și afară ca să spăl

treptele bine. Şi mă gândeam că dacă aş face-o goală ar fi mai interesant.

– Poftim?

– Ah, după cum m-am aşteptat, cuvântul „goală" ţi-a străpuns zidul. Lucrezi aici? Cercetezi? întrebă ea, înclinându-şi capul pentru a citi titlul cărţii pe care o pusese jos: *Whiskey Beach: O moştenire de mister şi nebunie*. Serios?

– E în cea mai mare parte o porcărie, dar conţine câteva detalii pertinente. Are o secţiune despre zona asta şi despre familia Landon în timpul Prohibiţiei care este destul de interesantă. Stră-străbunica mea a ajutat la transportarea produselor în localurile din zonă, ascunzând sticlele sub fustă pentru a se sustrage autorităţilor, care nu i-ar fi cerut să le ridice.

– Inteligent.

– Asta am mai auzit-o şi înainte, deci s-ar putea să fie adevărat. Teoria privind zestrea e că matelotul salvat a reuşit să o ascundă. Apoi a furat inima frumoasei şi încăpăţânatei Violeta, precum şi mai multe dintre bijuteriile ei. Povestea s-a încheiat cu o vânătoare sălbatică într-o noapte furtunoasă, când a zburat de pe stânca farului, ajutat de Edwin Landon, fratele ei cu suflet negru. Zestrea a pierit cel mai probabil odată cu el, întorcându-se în marea neiertătoare.

– Ajungând în cufărul lui Davy Jones?

– După cum spune tipul ăsta, tâlharul şi cufărul de comori s-au zdrobit de stânci, împrăştiind bijuteriile ca nişte stele-de-mare scânteietoare. Sau poate erau meduze. În fine.

– Dacă asta ar fi adevărat, tot cred că unele bucăţi şi fragmente, cel puţin, tot ar fi fost recuperate. S-ar fi auzit despre asta de-a lungul anilor.

– Nu şi dacă cei care au pus mâna pe câte un lănţişor strălucitor sau mai ştiu eu ce şi-au ţinut gura, aşa cum speculează el, şi pare foarte probabil. În fine, spuse el din nou.

Abra îi zâmbi curioasă.

– În fine?

– I-a plăcut.

– Cui? Încăpăţânatei Violeta?

– Poftim? Nu. Agentei mele. Cartea mea. Capitolele pe care i le-am trimis. I-au plăcut. Sau minte pentru a nu-mi răni sentimentele.

– Ar face aşa ceva? Ar minţi?

– Nu. I-a plăcut.

Abra se aşează pe măsuţa de cafea pentru a fi cu faţa spre el.

– Credeai că nu o să-i placă?

– Nu eram sigur.

– Acum eşti.

– Crede că o poate vinde în baza celor cinci capitole.

– Eli, asta e grozav.

– Dar crede că poate avea un succes mai mare cu întreaga carte.

– Cât de aproape eşti?

– Aproape am terminat prima variantă. Mai am de lucru încă vreo câteva săptămâni, poate. Mai puţin, îşi spuse, dacă mergea în continuare la fel de bine ca până atunci. Apoi trebuie să o pun la punct. Nu ştiu exact.

– E o decizie importantă şi foarte personală, dar... O, Eli! Ar trebui să încerci să obţii succesul maxim.

Nu putu să nu rânjească văzând-o ţopăind pe masă.

– Da, aşa crede şi ea.

– Tu ce crezi?

– Cred că o să am succes. M-aş simţi mai împăcat dacă ar fi terminată înainte să o trimită la edituri. Poate se înşală şi am să înregistrez noul record mondial de refuzuri, dar va fi terminată.

Abra îşi lovi uşor genunchiul de al lui.

– S-ar putea să aibă dreptate, şi atunci tocmai ţi-ai vândut primul roman. Nu mă face să aduc o baghetă de purificare să alung gândurile şi energia negative.

– Nu am putea mai bine să facem sex? Îi rânji. Sunt întotdeauna destul de pozitiv când vine vorba de sex.

– Am să mă gândesc. Când ai de gând să mă laşi să-l citesc? Când el ridică din umeri, ea îşi dădu ochii peste cap: În regulă, hai să ne întoarcem la rugămintea mea de acum ceva vreme. O scenă. O singură scenă.

– Da, poate. O scenă.

– Iupiii! Știi, ar trebui să sărbătorim.

– Credeam că tocmai am sugerat sex?

Râzând, Abra îl plesni peste picior.

– Există și alte modalități de a sărbători.

– În cazul ăsta, putem sărbători după ce o termin.

– Mi se pare corect. Eu mă întorc în temniță.

– Pot să-ți dau o mână de ajutor.

– Ai putea, sau ai putea să te întorci la muncă. Ridică palmele împreunate, le îndreptă în jos, ca un săritor în fața apei. Sunt pregătită să mă scald în succes.

El îi zâmbi.

– Probabil ar trebui să încerc să mai lucrez încă vreo câteva ore. Mâine am să pierd timp. Detectivul pe care l-am angajat vine aici să discute cu mine.

– Are noutăți? întrebă Abra, așezându-se din nou.

– Nu știu. Am citit raportul ei. Nu prea e nimic nou, dar a făcut cercetări extinse. Soții Suskind s-au separat.

– E greu de trecut peste o infidelitate, mai ales când e atât de publică. Au copii, nu-i așa?

– Da. Doi.

– E și mai greu așa. Ezită, clătină din cap. Și ca să nu repet o greșeală, trebuie să îți spun că m-a contactat Vinnie, acum câteva ore. Gloanțele pe care le-au recuperat din cadavrul lui Duncan au fost trase de pistolul pe care l-am găsit acasă la mine.

Eli își puse o mână peste a ei:

– Aș fi fost surprins dacă nu s-ar fi potrivit.

– Știu. Faptul că l-am sunat pe Vinnie când l-am găsit e un argument în favoarea mea. Și telefonul anonim dat lui Wolfe de pe un telefon cu cartelă – pare dubios. Dar voia să mă anunțe că Wolfe face săpături în trecutul meu, legate de mișcările mele, încercând să găsească o legătură între noi doi înainte de uciderea lui Lindsay.

– Nu a existat, deci nu poate.

– Nu, nu poate.

– Comunică toate astea avocatului tău.

– Am făcut-o. Se ocupă. Nu există nimic, Eli, și cred că Wolfe e interesat de mine doar ca mijloc de a ajunge la tine. Dacă reușește cumva să ne asocieze cu moartea lui Duncan, devine mai plauzibil că ai avut legătură și cu moartea lui Lindsay.

– E valabil și invers, îi aminti el. Din moment ce suntem nevinovați în cazul lui Duncan, asta vine să susțină nevinovăția mea în cazul lui Lindsay.

– Înseamnă că ești de acord cu el în privința ipotezei de bază. Cele două crime sunt legate cumva.

– Nu pot să cred că sunt atât de aproape de două crime, un accident aproape fatal, o serie de intrări prin efracție și o agresiune, fără să existe legături.

– Sunt de acord cu tine în privința asta, dar atunci toate au legătură între ele, la un anumit nivel. Se ridică din nou. Mă apuc din nou de treabă, poate așa reușim să găsim o cale de a fi eroul și eroina propriului nostru roman și de a ajuta la prinderea unui personaj negativ.

– Ar trebui să ieșim la cină în seara asta.

Sprâncenele ei se arcuiră.

– Ar trebui?

– Da. Barbie poate să păzească Bluff House. Ar trebui să ieșim, să luăm o cină plăcută undeva. Tu poți să porți ceva sexy.

– Ieșim la o întâlnire, Eli?

– Am sărit peste asta. Alege un local, îi spuse el. Ieșim la o întâlnire.

– În regulă, am să aleg. Se întoarse, se aplecă, îl sărută. Tu va trebui să porți una dintre numeroasele tale cravate.

– Pot să fac asta.

Vești bune, vești neliniștitoare, își spuse el când Abra ieși. Întrebări ce trebuiau puse și la care trebuiau date răspunsuri. Dar în seara aceea ieșea cu o femeie fascinantă care îl făcea să gândească și care îl făcea să simtă.

– Mă întorc să mai lucrez puțin, îi spuse lui Barbie. Apoi poți să mă ajuți să aleg o cravată.

Nu putea supraveghea casa oră de oră, zi de zi. Dar continuă să verifice ocazional. Știa că putea să intre din nou în casă, chiar dacă Landon modificase iarăși codul. Ar fi preferat să își continue căutarea în casa goală, dar după cum stătea Landon pe lângă casă, poate

avea să fie nevoit să riște să intre în timp ce Landon dormea.

Începuse să creadă că o luase în direcția greșită cu beciul, cel puțin cu acea secțiune a uriașului spațiu. Dar trebuia să termine pentru a fi sigur. Investise atât de mult timp, atât de multă sudoare, atât de mulți bani, încât trebuia să ducă treaba la capăt.

Trebuia să ajungă din nou la etajul doi. Undeva, într-unul dintre acele cufere, sub vreo pernă, în spatele vreunei fotografii, avea să găsească un indiciu. Un jurnal, o hartă, coordonate.

Răscolise biblioteca din Bluff House în timp ce bătrâna dormea, dar nu găsise nimic important. Nu găsise nimic care să confirme ceea ce știa deja, propriile lui cercetări meticuloase și detaliate legate de zestrea Esmeraldei.

El știa *adevărul*. Dincolo de legendă, dincolo de poveștile de aventuri scrise despre acea noapte furtunoasă din Whiskey Beach, el *știa*.

Vântul, stâncile, marea turbată, și un singur bărbat supraviețuise. Un singur bărbat, își spuse, și o comoară neprețuită. Pradă de pirați, luată prin forță, prin curaj, prin sânge. Și a lui de drept, prin sângele lui. Sângele pe care îl moștenise de la Nathanial Broome.

Era urmașul lui Broome, care revendicase comoara, și al Violetei Landon, care îi dăruise piratului inima ei, trupul ei, și un fiu. Avea dovada, scrisă de mâna Violetei. Își spunea adesea că mesajul ei de dincolo de mormânt fusese scris direct pentru el, pentru a-i oferi fragmentele și detaliile culese din scrisori, dintr-un singur jurnal, toate descoperite după moartea unchiului lui după bunici.

Un bărbat stupid, *neglijent*.

Acum el era moștenitorul acelei comori. Cine avea mai multe drepturi asupra acelei prăzi decât el?

Nu Eli Landon.

Avea să pună mâna pe ceea ce era al lui. Avea să ucidă dacă era nevoie.

Ucisese deja. Iar acum că o făcuse, știa că era capabil să o facă din nou. Înțelese, pe măsură ce zilele se scurgeau

și accesul lui în Bluff House era blocat, înțelese că avea să îl ucidă pe Eli Landon înainte să se sfârșească toate acestea, înainte să se poată sfârși cu adevărat.

După ce punea mâna pe ceea ce era al lui, avea să îl omoare pe Landon, așa cum Landon o omorâse pe Lindsay.

Astfel se făcea dreptate, își spuse. O dreptate brutală, genul pe care o meritau toți cei din familia Landon. Genul pe care Nathanial Broome ar fi aprobat-o.

Inima lui tresări când îi văzu ieșind din casă. Landon îmbrăcat la costum, femeia într-o rochie roșie scurtă. Ținându-se de mână, râzând unul spre celălalt.

Fără nici o grijă pe lume.

Și-o trăsese oare cu ea cât timp fusese cu Lindsay? Nenorocit ipocrit! Merita să moară. Și-ar fi dorit să o poată face atunci, să îi ucidă pe amândoi, chiar în acel moment.

Dar trebuia să aibă răbdare. Trebuia să își revendice moștenirea, apoi avea să facă dreptate.

Îi privi urcând în mașină, văzu femeia aplecându-se pentru un sărut înainte ca Landon să pornească motorul, îndepărtându-se.

Două ore, estimă el. Dacă și-ar fi putut permite să pună pe cineva să îi urmărească, așa cum făcuse înainte, ar fi știut mai exact. Dar putea risca să petreacă două ore înăuntru.

Plătise un preț mare pentru dispozitivul de spart alarma, iar banii aveau să devină o problemă gravă în scurt timp. Era o investiție, își aminti singur, parcând mașina și scoțându-și geanta din portbagaj.

Știa că mașinile de poliție patrulau prin zonă. Le privise trecând încet pe lângă Bluff House, credea că înțelesese programul în linii mari. Își spunea că ar fi fost și el un bun pirat și considera acest talent al lui o nouă dovadă a sângelui pe care îl moștenise, a drepturilor lui.

Știa cum să evadeze, cum să plănuiască și cum să pună mâna pe ceea ce voia.

Ploaia mohorâtă îl acoperea bine. Fugi prin ea, îndreptându-se spre ușa laterală – cel mai facil punct de acces, cel mai ferit. Avea să își facă timp să confecționeze

un mulaj din ceară după cheia femeii. Fără îndoială nu își luase acea cheie grea pe care o purta, nu când ieșise îmbrăcată elegant. Avea să o găsească și să o copieze.

Iar data viitoare avea să folosească pur și simplu o cheie pentru a intra.

Dar deocamdată își scoase șperaclul din geantă și își petrecu în jurul gâtului cureaua cititorului de alarme pentru a-l avea la îndemână.

Chiar în clipa în care se apropie de ușă, lătraturile sălbatice, amenințătoare, izbucniră dinăuntrul casei. Se dădu în spate împleticindu-se, cu inima bubuindu-i în gât.

Îl văzuse pe Landon cu un câine pe plajă, dar păruse prietenos, jucăuș. Inofensiv, genul de câine pe care îl lăsai liber în preajma copiilor tăi.

Își pusese în geantă câțiva biscuiți pentru câini, pentru a-l mitui. Violența lătratului nu sugera un câine ușor de mituit. Îl făcu să se gândească la colți fioroși, la fălci mușcătoare.

Blestemând, gata să izbucnească în lacrimi, se dădu înapoi. Data viitoare avea să aducă o bucată de carne. Otrăvită.

Nimic nu avea să-l țină departe de Whiskey Beach și de ceea ce era de drept al lui.

Trebuia să se calmeze și trebuia să reflecteze. Ceea ce îl înfuria cel mai tare era faptul că trebuia să se întoarcă la muncă, cel puțin pentru câteva zile. Dar astfel avea să i se ofere răgaz să reflecteze, să plănuiască. Eventual să găsească o nouă idee pentru a-l implica pe Landon sau pe femeie. Pentru a-l scoate pe unul dintre ei sau pe amândoi din casă, în arestul poliției pentru o vreme. Vreme suficientă.

Sau poate vreunul dintre membrii din Boston ai familiei Landon avea să sufere un accident. Așa ceva l-ar fi scos pe ticălos din casă. I-ar fi deschis cale liberă.

Era ceva la care să reflecteze.

Acum trebuia să se întoarcă el la Boston și să se replieze. Să păstreze aparențele, să se asigure că era văzut acolo unde trebuia să fie văzut, să se asigure că discuta cu cei cu care trebuia să discute.

Toată lumea urma să vadă un bărbat obișnuit, văzându-și de munca lui, de ziua lui, de viața lui. Nimeni nu avea să vadă cât de extraordinar era.

Se pripise, își spuse acum, verificând viteza mașinii, având grijă să rămână în limitele legale. Conștiința faptului că se afla atât de aproape îl determinase să se pripească. Avea să o ia puțin mai încet, să lase timp ca toți și toate să se liniștească. Când urma să se întoarcă în Whiskey Beach, avea să fie pregătit să facă mișcarea decisivă, pregătit să câștige. Să își revendice moștenirea. Avea să facă dreptate.

Apoi să trăiască așa cum merita. Poate ca un rege al piraților.

Trecu atent cu mașina pe lângă restaurantul de la țărmul mării în care Eli și Abra se țineau de mână peste masă.

– Îmi place să ies la întâlniri, comentă Abra. Aproape uitasem.

– Și mie.

– Îmi plac întâlnirile de tatonare. Își luă vinul, zâmbind pe deasupra paharului. Mai ales cele la care nu trebuie să decid dacă am să mă las convinsă să ajung în pat.

– Îmi place mult ultima parte din asta.

– Ești acasă. Ești acasă în Whiskey Beach. Se vede, și cunosc sentimentul. Spune-mi ce planuri ai pentru Bluff House. Știu că ai planuri, adăugă ea, desprinzând un deget de pe piciorul paharului pentru a-l îndrepta spre el. Ești genul care face planuri.

– Eram cândva. O vreme, pentru prea mult timp, simplul fapt de a mai trece peste o zi mi se părea că e prea greu de plănuit. Dar ai dreptate, m-am tot gândit la planuri pentru casă.

Abra se aplecă ușor peste masă, cu lumina lumânărilor pâlpâindu-i în ochi, vuietul mării răzbătând prin ferestrele largi de lângă ei.

– Spune-mi tot.

– Aspectele practice mai întâi. Buni trebuie să se întoarcă. Va sta la Boston și va face terapie până va fi pregătită,

apoi se va întoarce acasă. Mă gândeam la un lift. Știu un arhitect care ar fi dispus să vină, să arunce o privire. Va veni o vreme când nu se va mai descurca pe scări, deci poate că un lift ar fi o opțiune. Dacă nu, în cele din urmă am putea lua măsuri să transformăm salonul mai mic într-un apartament cu dormitor pentru ea.

– Mie îmi place ideea unui lift. Ea își iubește dormitorul și îi place să se poată deplasa în toată casa. Ar ajuta-o să facă toate astea. Cred că mai sunt ani buni până atunci, dar e bine să plănuiești din timp. Ce altceva?

– Să înlocuiesc acel vechi generator, să fac ceva în privința subsolului. În privința asta nu m-am hotărât încă. Nu este o prioritate. Etajul doi îmi stârnește mai mult interesul.

– Un nou spațiu de lucru pentru romancier.

Eli rânji, clătinând din cap.

– În capul listei, alături de lift – vreau să țin din nou petreceri în Bluff House.

– Petreceri?

– Cândva îmi plăceau. Prieteni mulți, familie, mâncare gustoasă, muzică bună. Vreau să văd dacă îmi plac în continuare.

Ideea aproape o îmbătă de încântare.

– Hai să plănuim una, o petrecere mare, pentru când îți vei vinde cartea.

– Asta e sub semnul întrebării.

– Eu sunt o optimistă, deci cred că se va întâmpla.

Se foi când ospătarul le servi salatele, așteptând până rămaseră singuri din nou. Chiar dacă nu era superstițios, nu voia să plănuiască o petrecere pentru cartea pe care încă nici măcar nu o terminase, cu atât mai puțin să o vândă.

„Găsește un compromis", își spuse.

– Ce-ar fi să organizăm o petrecere de bun venit când se întoarce Buni acasă.

– E perfect. Îl strânse scurt de mână înainte de a-și lua furculița. I-ar plăcea la nebunie. Știu o trupă de swing grozavă.

– Swing?

– O să fie distractiv. Ușor retro. Femei în rochii elegante, bărbați în costume de vară, fiindcă știu că se va întoarce înainte de sfârșitul verii. Lampioane chinezești pe terasă, șampanie, pahare de martini, flori peste tot. Tăvi de argint pline cu mâncăruri rafinate pe mesele albe.

– Te angajez.

Abra râse:

– Mă ocup, ocazional, și de organizare de evenimente.

– Oare de ce nu mă surprinde?

Flutură furculița prin aer.

– Cunosc oameni care cunosc alți oameni.

– Sunt convins. Cum rămâne cu planurile tale? Studioul de yoga.

– E în plan.

– Aș putea să te ajut.

Abra se dădu înapoi, milimetric.

– Îmi place să mă ajut singură.

– Nu accepți investitori?

– Cel puțin nu încă. Mi-ar plăcea un loc larg, confortabil, senin. Cu lumină bună. Un perete cu oglinzi, eventual o mică fântână elegantă. Un sistem audio de calitate, ceea ce clar nu am la biserică. Lumini pe care să le pot reduce în intensitate. Saltele, pături, blocuri de yoga asortate, genul ăsta de lucruri. Să am suficient succes cât să pot, la un moment dat, să îmi mai iau câțiva instructori, dar nimic exagerat. Și o micuță cameră de tratament, pentru masaje. Dar deocamdată sunt fericită să fac ceea ce fac.

– Adică totul.

– Tot ceea ce îmi place. Nu-i așa că suntem norocoși?

– Mă simt destul de norocos în momentul de față.

– Mă refer la faptul că amândoi facem ceea ce ne place. Ne aflăm aici la prima noastră întâlnire, ceea ce îmi place, și discutăm despre planuri de a face alte lucruri care ne plac. Asta face ca îndeplinirea acelor sarcini care nu ne plac să pară mai ușoară.

– Ce anume nu îți place?

Ea îi zâmbi.

– Chiar acum și aici? Nu îmi vine în minte nimic.

Mai târziu, cuibărită caldă și relaxată lângă el, alunecând visătoare spre somn, își dădu seama că îi plăcea tot ce ținea de a fi cu el. Și când se gândea la ziua de mâine, se gândea la el.

Înțelese, plutind pe murmurul mării de afară că, dacă își permitea să alunece doar încă puțin, avea să iubească.

Nu putea decât să spere că era pregătită.

capitolul 23

După nume – Sherrilyn Burke – și vocea de la telefon – un accent vioi de yankeu –, Eli își imaginase o blondă înaltă și subțire într-un costum elegant. În schimb deschise ușa unei brunete de circa patruzeci de ani în blugi, un pulover negru și o jachetă de piele ponosită. Avea în mână un diplomat și era încălțată cu tenișI negri.

– Domnule Landon.

– Domnișoară Burke.

Aceasta își ridică o pereche de ochelari de soare Wayfarer peste claia de păr scurt și îi întinse o mână pentru a o strânge pe a lui:

– Drăguț câine, adăugă, și îi întinse o mână lui Barbie.

Barbie îi întinse politicos laba.

– Latră al naibii de tare, dar nu pare să muște.

– Lătratul e suficient.

– Sunt convinsă. Impresionantă casă ai aici.

– Chiar e. Intră. Pot să-ți ofer o cafea?

– Nu refuz niciodată. Neagră e bine.

– Ce-ar fi să intri, să iei loc. Ți-o aduc eu.

– Eventual am putea economisi timp și să vin eu în bucătărie cu tine. Tu mi-ai deschis și tot tu servești cafeaua. Asta îmi spune că e ziua liberă a personalului.

– Nu am personal, ceea ce știi deja.

– Face parte din munca mea. Și, ca să fiu sinceră până la capăt, adăugă ea cu un zâmbet care dezvălui un incisiv strâmb, nu m-ar deranja să arunc o privire. Am văzut câteva pictoriale, adăugă ea. Dar nu e același lucru cu a fi înăuntru.

– În regulă.

Studie holul de la intrare din mers, apoi salonul principal, sala de muzică, ale cărei uși duble pivotante și glisante se puteau deschide spre salon pentru petreceri.

– Așa e peste tot, nu-i așa? Dar ca o casă în care se poate trăi, în loc de un muzeu. M-am întrebat. Ai păstrat caracterul casei, iar asta spune ceva. Interiorul se potrivește cu exteriorul.

– Bluff House e importantă pentru bunica mea.

– Și pentru tine?

– Da, și pentru mine.

– E o casă mare pentru o singură persoană. Bunica ta a locuit aici singură în ultimii câțiva ani.

– Așa e. O să se întoarcă după ce obține aprobarea doctorilor. Am să stau cu ea.

– Familia pe primul loc. Știu cum e. Am doi copii, o mamă care mă scoate din minți și un tată care o scoate *pe ea* din minți de când s-a pensionat. Și-a făcut datoria timp de treizeci de ani.

– Tatăl tău a fost polițist?

– Da, a fost unul dintre băieții buni. Dar știai asta.

– Face parte din munca mea.

Ea zâmbi. Apoi intră în bucătărie și făcu un tur.

– Asta nu face parte din construcția originală, dar reușește oricum să îi reflecte caracterul. Gătești?

– Nu prea.

– Nici eu. Bucătăria asta pare a fi făcută pentru gătit serios.

– Bunicii mele îi place să coacă. Se apropie de cafetieră în vreme ce ea se instală pe un scaun fără spătar. Iar femeia care are grijă de casă e o bucătăreasă destul de serioasă, aș spune.

– E vorba de Abra Walsh. Ea... are grijă de casă pentru tine acum.

– Așa e. E relevantă viața mea personală, domnișoară Burke?

– Poți să-mi spui Sherrilyn. Și totul este relevant. Așa lucrez eu. Deci apreciez că mi-am făcut o idee despre

casă. Sunt totodată o admiratoare a mamei domnișoarei Walsh. Și, din câte am auzit, am ce admira și la fiică. Și-a construit o viață interesantă aici, după câteva lovituri dure. Dar tu?

– Lucrez la asta.

– Ai fost un avocat foarte decent, din specialitatea ta. Adăugă acel zâmbet scurt din nou. Încerci să fii scriitor acum.

– Așa e.

– Numele tău ți-ar asigura succesul. Bani vechi, scandal, mister.

Eli simți resentimentele fermentând în stomacul lui ca o porție de lapte acru.

– Nu încerc să obțin succesul bazându-mă pe banii familiei mele sau pe uciderea soției mele.

Ea ridică din umeri.

– Situația e așa cum e, domnule Landon.

– Spune-mi Eli, dacă tot vrei să mă insulți.

– Încerc doar să apreciez situația. După uciderea soției tale, ai cooperat cu poliția mai mult decât m-aș fi așteptat.

– Mai mult decât ar fi trebuit, privind în urmă. Puse cafeaua în fața ei. Nu gândeam ca un avocat. Pe când am început într-adevăr să gândesc, era cam prea târziu.

– Ai iubit-o?

Ceruse o femeie, își aminti Eli. Cineva nou și conștiincios. Se alesese cu una, și un detectiv care nu semăna deloc cu cel pe care îl angajase după moartea soției sale. Acum trebuia să se descurce cu rezultatul.

– Nu când a murit. Mi-e greu să accept că nu știu dacă am iubit-o vreodată. Dar era importantă pentru mine. Era soția mea și era importantă. Vreau să știu cine a ucis-o. Vreau să știu de ce. Mi-am petrecut prea mult din ultimul an apărându-mă și nu suficient încercând efectiv să aflu răspunsurile.

– Statutul de suspect principal într-o crimă tinde să te țină în priză. Ea te-a înșelat. Tu încercai să obții un divorț corect și civilizat, în care miza era o sumă mare de bani și reputația familiei. Chiar și ținând cont de contractul prenupțial, în joc erau o grămadă de bani

și de bunuri, iar tu descoperi că te-a luat de fraier. Intri în casă, una pe care ai plătit-o cu banii tăi, fiindcă ai ei erau încă în fondul fiduciar când ați cumpărat-o. O confrunți, îți pierzi controlul, iei vătraiul și îi aplici o corecție. Apoi, Sfinte Sisoe, ia uite ce-ai făcut. Chemi poliția, ascunzându-te în spatele vechii explicații „Am intrat și am găsit-o".

– Așa au văzut-o ei.

– Poliția.

– Poliția, părinții lui Lindsay, presa.

– Părinții nu contează, iar presa, din nou, e așa cum e. Iar polițiștii nu au reușit, până la urmă, să probeze cazul.

– Poliția nu a reușit, nu în mod concludent, dar asta nu mă face nevinovat în ochii lor, nici pentru nimeni altcineva. Părinții lui Lindsay? Ei au pierdut o fiică, deci contează, și sunt convinși că am scăpat nepedepsit. Poate că presa e așa cum e, dar adaugă presiune. Au prezentat destul de convingător cazul la tribunalul opiniei publice, iar familia mea a suferit din cauza asta.

Ea îl studie tăcută în timp ce vorbi, iar Eli își dădu seama că își formase o impresie despre el exact așa cum își formase una și despre Bluff House.

– Încerci să mă enervezi?

– Poate. Oamenii politicoși rareori îți spun prea multe. La suprafață, cazul lui Lindsay Landon părea solid ca o cărămidă. Soț înșelat, sex, trădare, bani, crimă pasională. Primii suspecți sunt soțul și persoana care a descoperit cadavrul. Tu ai fost și unul, și altul. Nici un semn de intrare prin efracție, de împotrivire. Nici un semn de jaf care a luat o întorsătură urâtă, plus cearta în public cu victima, cu doar câteva ore înainte. Foarte multă greutate.

– Sunt conștient de greutate.

– Problema e că asta e tot. Suprafață. Cauți mai adânc și tot eșafodajul se prăbușește. Sincronizarea e dubioasă – ora morții, ora la care ai fost văzut de mai mulți martori plecând de la birou, ora la care ai dezactivat alarma pentru a intra. Deci nu puteai să intri și să ieși din nou, apoi să te întorci, având în vedere că ai fost văzut

la biroul tău, ai avut întâlniri, conversații, până după ora șase. Iar martorii confirmă în unanimitate ora la care a plecat ea de la galeria unde lucra. A intrat în casă, lucru, din nou, verificat, cu circa două ore înainte să intri tu în casă în seara aceea.

– Polițiștii și-au spus că intervalul era restrâns, dar ar fi fost totuși posibil să intru, să mă cert cu ea, să o omor, apoi să încerc să îmi acopăr urmele înainte să sun la numărul de urgență.

– Ipoteza nu prea a ținut la reconstituire, nici măcar la cea făcută de procuror. Bună cafea, spuse ea, ca o digresiune, apoi continuă: Mai sunt și aspectele de medicină legală. Nu erai stropit cu nimic și nu poți să aplici asemenea lovituri fără să te stropești. Nu erau stropi nici pe hainele tale, iar martorii au confirmat costumul și cravata pe care le purtai când ai plecat de la birou. Când ai apucat, într-un interval de aproximativ douăzeci de minute, să îți schimbi hainele, apoi să ți le iei înapoi? Și unde erau cele stropite cu sânge sau orice ai fi folosit să îți acoperi costumul?

– Parcă ai fi avocatul meu.

– E un tip inteligent. Și nu aveai un istoric de violență, nici fapte reprobabile anterioare. Și indiferent din ce unghi te-au abordat, tu le-ai spus aceeași poveste. Nu au reușit să te abată de la ea.

– Fiindcă era adevărul.

– În plus, propriul comportament al victimei cântărea în favoarea ta. Ea era cea care mințise, cea care înșelase, cea care intenționase să plece cu o sumă frumușică în buzunar, în timp ce își vedea de aventura ei secretă. Presa a prezentat și aspectul ăsta.

– E ușor să mânjești o femeie moartă, și nu mi-am dorit asta.

– Dar te-a ajutat, la fel și apelurile telefonice înregistrate între ea și Justin Suskind după cearta voastră din după-amiaza aceea. Au îndreptat atenția asupra lui pentru o vreme.

Nu se simțea în stare să bea cafea, își dădu Eli seama, și deschise frigiderul pentru a-și lua apă.

– Mi-am dorit să fi fost el.

– Sunt probleme acolo. În primul rând, motivul. Doar dacă nu cumva îmbrățișezi teoria că ea hotărâse să rupă legătura sau să dea înapoi după cearta dintre voi. Problema motivului se adâncește și fiindcă Lindsay reușise foarte bine să îl țină secret. Prieteni, colegi de muncă, vecini – nimeni nu știa despre el. Unii bănuiau că există cineva, dar ea nu vorbea niciodată despre asta. Erau prea multe în joc. Nu ținea un jurnal, iar e-mailurile dintre ei erau atent formulate. Mizele erau mari pentru amândoi. Se întâlneau aproape în exclusivitate în hoteluri sau în restaurante din afara orașului, în pensiuni. Nimic din ce a dat la iveală poliția nu a indicat că ar fi existat vreo tensiune între ei.

– Nu. Și-ar fi dorit să nu îl mai doară, chiar dacă durerea devenise surdă. Cred că ținea mult la el.

– Poate că da, sau poate că pur și simplu îi plăcea aventura. Probabil nu ai să afli niciodată sigur. Dar cea mai mare problemă cu teoria cum că Suskind ar fi fost ucigașul e faptul că are un alibi în persoana soției lui. Soția lui trădată. Ea se arată îngrozită, chiar devastată, de aventura asta, dar le spune polițiștilor că el fusese acasă în seara aceea. Luaseră cina împreună, singuri, căci ambii copii erau plecați la un eveniment organizat de școală. Apoi copiii au ajuns acasă pe la opt și un sfert și au confirmat că mama și tata erau acasă. Își deschise diplomatul, scoase un dosar. După cum știi, soții Suskind s-au separat recent. M-am gândit că s-ar putea să-și schimbe povestea acum, că își vede căsnicia ducându-se la fund. Am vorbit cu ea ieri. E plină de amărăciune, e obosită, a terminat-o cu soțul ei și căsnicia lor, dar susține în continuare aceeași poveste.

– Și asta ce înseamnă pentru noi?

– Ei bine, dacă înșeli cu unul, poate înșeli și cu alții. Poate un alt amant nu e încântat de legătura dintre ea și Suskind, sau poate o altă soție o înfruntă. Nu am găsit pe nimeni încă, dar asta nu înseamnă că nu voi găsi. Te deranjează? întrebă Sherrilyn și arătă spre cafetieră.

– Nu, sigur.

– Mi-aș face-o eu, dar mașinăria aia arată ca ceva pentru care aș avea nevoie de un manual de instrucțiuni.

– Nici o problemă.

– Mulţumesc. Deci vei vedea – şi cred că şi detectivul angajat anterior a raportat asta – că ea nu folosea întotdeauna o carte de credit pentru camere. Uneori plătea cu bani gheaţă, iar lor e greu să le dai de urmă. În momentul de faţă avem martori care l-au identificat pe Justin Suskind ca fiind însoţitorul ei în mai multe locuri. Acum căutăm martori care să identifice pe altcineva.

Eli îi aduse cafea proaspătă şi se aşeză din nou pentru a răsfoi dosarele, în timp ce Sherrilyn continuă:

– I-a deschis uşa ucigaşului ei. S-a întors cu spatele spre el. Îl cunoştea pe cel care a ucis-o, deci ne interesează oamenii pe care îi cunoştea. Poliţia din Boston a făcut asta temeinic, dar te considerau pe tine suspectul de serviciu, iar anchetatorul principal era ferm convins de asta.

– Wolfe.

– E un buldog. Din punctul lui de vedere, tu te potriveşti profilului. Îi înţeleg motivele. Iar tu eşti avocat de drept penal. Tu reprezinţi inamicul. El se spetează să-i ia pe răufăcători de pe stradă, iar tu îţi burdușești buzunarele punându-i din nou în libertate.

– E o perspectivă în alb şi negru.

– Am fost poliţistă timp de cinci ani înainte să devin detectiv particular. Prinzând cana de cafea în ambele mâinii, se lăsă pe spate pentru a o savura. Văd o grămadă de nuanţe de gri, dar mă scoate din sărite când văd câte un băiat teribil la costum salvând vreun ticălos de la închisoare în baza unui detaliu tehnic sau fiindcă are un stil elegant şi ştie să se mişte frumos. Wolfe se uită la tine şi vede un bărbat bogat, privilegiat, răsfăţat, viclean şi vinovat. A construit un caz al naibii de bun pe baza unor probe circumstanţiale, dar nu a fost încununat de succes. Acum iată-te aici în Whiskey Beach şi, cât ai zice peşte, te-ai trezit cu o nouă crimă pe prag.

– Acum nu mai pari a fi avocatul meu. Parcă ai fi poliţist.

– Am multe voci, spuse ea relaxată. Scoase un alt dosar şi îl puse pe tejghea. Kirby Duncan. Era, în principiu, o firmă de un singur om, discretă şi fără pretenţii.

Nu era chiar ieftin ca braga, dar genul pe care l-ai găsi la raftul cu reduceri. Poliţiştii îl plăceau. Fusese unul dintre ei şi nu se încurca în mânării. Wolfe îl cunoştea, erau în relaţii amicale, şi îl scoate din sărite faptul că nu poate să ţi-l pună în cârcă, apoi să se folosească de uciderea lui ca de un bumerang, ca să lege şi moartea soţiei tale de tine.

– Am priceput asta, cât se poate de clar, confirmă Eli.

– Dar în cazul ăsta, nimic nu se potriveşte. Duncan nu era idiot, şi nu ar fi acceptat să se întâlnească singur cu tipul pe care îl urmărea, într-un loc pustiu. Dacă nu cumva l-a apucat vreo poftă nebună să meargă la far noaptea, în toiul unei furtuni, s-a dus să se întâlnească cu cineva şi, cel mai probabil, cu cineva pe care îl cunoştea. Şi cineva l-a omorât. Tu ai un alibi, şi nu există absolut nimic care să indice că tu şi Duncan v-aţi întâlnit sau aţi vorbit vreodată. Nimic care să indice că ţi-ai mişcat fundul din Boston, unde s-a confirmat că te aflai la ora la care Abra Walsh a fost atacată aici, în casa asta, apoi ai stabilit întâlnirea cu Duncan, l-ai omorât, apoi te-ai cărat înapoi în Boston să-i răscoleşti biroul şi apartamentul, apoi te-ai cărat înapoi aici. Nimeni nu înghite aşa ceva.

– Wolfe...

Sherrilyn clătină din cap.

– Sunt sigură că nici măcar Wolfe nu poate crede aşa ceva, oricât de tare s-ar strădui. Însă dacă ar reuşi să o implice cumva şi pe Walsh, dovedind astfel că ai avut un ajutor, sau dacă ar afla că ai contactat un complice în Boston pentru a face treaba de acolo, atunci asta ar fi plauzibil.

– Cineva a plantat arma crimei în casa Abrei.

– Poftim? Se îndreptă brusc, cu ochii la fel de tăioşi şi de iritaţi ca tonul ei. De ce naiba nu ştiam despre asta?

– Îmi pare rău. Nici eu nu am aflat decât luni.

Cu o expresie severă pe buze, scoase din diplomat un carneţel şi un stilou.

– Fă-mi o descriere completă.

Eli îi spuse ceea ce ştia, urmărind-o luându-şi notiţe în ceea ce i se păru a fi stenografie de poliţist.

– O înscenare prost făcută, concluzionă ea. Oricine a făcut-o e o persoană impulsivă, dezorganizată şi, poate, puţin proastă.

– A ucis un detectiv cu experienţă şi deocamdată a scăpat nepedepsit.

– Chiar şi proştii pot avea noroc. Aş vrea să văd casa respectivă înainte să mă întorc la Boston.

– Am să vorbesc cu Abra.

– Şi şanţul ăla din subsolul casei. Am să-mi încerc norocul şi cu poliţiştii locali, să văd cât sunt dispuşi să îmi spună. Bătu cu stiloul în pagină în timp ce îl studie pe Eli. În conversaţiile noastre prin e-mail şi telefon ai indicat că tu crezi că s-ar putea să existe o legătură între toate astea.

– Altfel ar fi al naibii de multe coincidenţe.

– Poate. Am mai dezgropat o informaţie pe care o consider interesantă. Scoase încă un dosar. Cu circa cinci luni în urmă, Justin Suskind şi-a cumpărat un imobil numit Sandcastle în capătul nordic al Whiskey Beach.

– Şi-a... şi-a cumpărat un imobil aici?

– Corect. E înregistrat pe numele Legacy Corp., o firmă fantomă înfiinţată de el. Soţia lui nu e inclusă nici pe titlul de proprietate, nici pe ipotecă. Când şi dacă vor ajunge la un divorţ, ar trebui să iasă la iveală. În momentul de faţă, e foarte posibil ca ea să nu ştie de această proprietate.

– De ce naiba şi-ar cumpăra o casă aici?

– Ei bine, e o plajă frumoasă şi oferă în continuare preţuri avantajoase pe piaţa imobiliară. Rânjetul ei reapăru. Dar cinicul din mine susţine că a avut alte motive. Am putea specula că speră să te prindă pe picior greşit şi să îşi răzbune amanta ucisă, dar nu locuiai aici acum cinci luni, nici nu intenţionai să te muţi.

– Bluff House era aici. Bunica mea...

– Nimic din toate astea nu îl leagă, atât cât îmi dau eu sema, de moartea soţiei tale, iar tu pentru asta m-ai angajat. Dar îmi plac enigmele, altfel nu aş lucra în domeniul ăsta. Şi sunt băgăcioasă. Şi-a cumpărat un imobil aici, rezonabil de aproape de casa care reprezintă

temelia familiei tale, un loc pe care, după cum indică informaţiile mele, nu l-ai vizitat decât rar după căsătorie.

– Lui Lindsay nu îi plăcea aici. Ea şi bunica mea nu se înţelegeau.

– Îmi imaginez că e posibil să fi pomenit de casă şi de tot ce ţine de ea, într-o zi după o partidă de amor. Deci la câteva luni după moartea ei, amantul ei cumpără imobilul. Iar tu te alegi cu un şanţ în subsolul casei, o bunică în spital, un detectiv particular care te urmăreşte, apoi este ucis. Iar acum arma crimei a fost plantată în casa femeii cu care ai o relaţie. Ce se află în mijlocul a toate astea, Eli? Nu tu. Tu nu erai aici când a făcut primul pas. Ce e la mijloc?

– Zestrea Esmeraldei – ceva ce probabil nu există şi, dacă totuşi da, sunt al naibii de sigur că nu e îngropată în subsol. A lăsat-o pe bunica mea să moară.

– Poate. Nu putem dovedi asta încă, dar poate. Nu ţi-aş fi oferit toate aceste informaţii dacă intuiţia nu mi-ar fi spus că nu eşti genul care să-şi iasă din minţi şi să facă o tâmpenie. Nu-mi strica istoricul de judecăţi corecte privind caracterul oamenilor.

Eli se ridică de pe scaun fiindcă îi venea într-adevăr să îşi iasă din minţi şi să facă o tâmpenie.

– Ar fi putut să o ucidă. A zăcut acolo, doar Dumnezeu ştie cât timp. O femeie bătrână şi fără apărare, iar el a lăsat-o să moară. E posibil să o fi omorât şi pe Lindsay. Se răsuci pe călcâie. E posibil ca soţia lui să mintă, să îl acopere din loialitate sau de teamă. E capabil să ucidă. Probabil că şi pe Duncan tot el l-a omorât. Cine altcineva? Cine altcineva ar fi fost interesat să ştie ce fac? Credeam că a fost familia lui Lindsay, dar explicaţia asta e mai logică.

– Am făcut cercetări şi în privinţa lor. Sunt băgăcioasă, repetă. Soţii Piedmont colaborau cu o firmă excelentă şi cu doi dintre cei mai buni anchetatori ai lor, din Boston. Au renunţat la serviciile lor în urmă cu circa trei săptămâni.

– Au... Au renunţat?

– Informaţiile mele sunt că anchetatorii le-au raportat că nu mai era nimic de descoperit. Nu spun că nu vor

angaja o altă firmă, dar pot spune că nu ei l-au angajat pe Kirby Duncan.

– Dacă Suskind e cel care a făcut-o, știa când plecam de acasă, unde mă aflam, cât timp avea la dispoziție pentru a săpa. Se afla în casă în noaptea când eu eram la Boston fiindcă Duncan i-a spus că sunt în Boston. Apoi a intrat Abra. Dacă nu s-ar fi apărat, ar fi putut să o...

Sherrilyn rămase așezată, în vreme ce el traversă agitat spațiul până la ușile terasei și înapoi:

– Spuneai că Duncan era genul care se ferea de mânării.

– Avea reputația asta, da.

– Vinnie – ofițerul Hanson – s-a dus să discute cu el în noaptea când a fost spartă Bluff House, să îl interogheze. I-a spus lui Duncan despre spargere, despre Abra. Un tip cinstit nu ar fi acceptat să fie folosit de un client ca să poată încălca legea, să ridice mâna asupra unei femei. Deci Suskind l-a ucis ca să evite să fie dat în vileag.

– L-am putea încolți frumușel cu asta când și dacă am reuși să o dovedim. Deocamdată? Bătu din nou în dosare. Singurul lucru pe care putem să-l dovedim e că a cumpărat un imobil. Iar soția lui nu mi s-a părut a fi loială sau speriată, nu când am vorbit eu cu ea. Umilită și plină de amărăciune, da. Nu știu de ce ar minți pentru el.

– E totuși tatăl copiilor ei.

– Asta-i drept. O să mai încerc. Între timp, o să arunc o privire și prin zonă, să văd dacă pot să aflu ce-a mai făcut Suskind. Să-l iau în vizor.

– Vreau să le spui polițiștilor ceea ce știi despre el.

Ea tresări.

– Asta doare. Ascultă, polițiștii vor dori să discute cu el, să-i pună întrebări, să-și facă și ei o idee. S-ar putea să îl alunge, și vom sfârși prin a pierde cea mai bună pistă a noastră. Lasă-mi puțin timp, să spunem o săptămână. Lasă-mă să văd ce pot obține pe căi mai subtile.

– O săptămână, consimți Eli.

– Ce-ar fi să-mi arăți faimoasa groapă din subsolul casei. Ajunsă jos, făcu mai multe fotografii cu o micuță cameră digitală. A dat dovadă de multă hotărâre aici,

comentă ea. Am citit câte ceva despre zestrea asta, despre vas și așa mai departe, însă doar cât să-mi fac o idee generală. Aș vrea să-l pun pe unul dintre oamenii mei să cerceteze mai în profunzime subiectul, dacă nu ai nimic împotrivă.

– Nu mă deranjează. Am făcut și eu câteva cercetări. Dacă ar fi existat ceva, am fi găsit acel ceva cu mult timp în urmă. Își pierde vremea de pomană.

– Probabil. Dar e o casă mare. Sunt o mulțime de ascunzători, îmi închipui.

– Cea mai mare parte din ea a fost construită după *Calypso*. Butoaiele de whisky au construit-o, generație după generație, împreună cu distileriile, depozitele, birourile.

– Tu nu te-ai implicat în afacerea familiei, spuse ea, începând să urce scările.

– Sora mea se ocupă de asta. E bună. Eu voi fi acel Landon care rămâne în Bluff House. A existat un Landon aici, explică el, întotdeauna, încă de pe vremea când nu era decât o căsuță de piatră pe faleza asta.

– Tradiții.

– Contează.

– De asta te-ai întors în casa din Back Bay după inelul bunicii tale.

– Nu era proprietate comună, asta era clar chiar și în contractul prenupțial. Dar la momentul respectiv nu mai aveam încredere în Lindsay.

– De ce-ai fi avut? comentă Sherrilyn.

– Inelul aparținea familiei Landon. Mi l-a dat bunica să-l ofer soției mele drept simbol că făcea parte din familie. Lindsay nu a onorat acel simbol. Și eram furios, adăugă el, închizând ușa subsolului în urma lor. Voiam să-mi iau înapoi ceva ce era al meu. Inelul, serviciul de argint – care rămăsese în familie timp de două sute de ani. Tabloul... Aia a fost o prostie, recunoscu. Nu voiam să păstreze ceva ce îi cumpărasem din sentiment, din încredere, când ea mi-o trădase. A fost o prostie, fiindcă după toate... Nici măcar nu pot să mă uit la el.

– Ceea ce a înclinat balanța în favoarea ta. Te-ai dus sus, ai luat inelul, doar inelul. Toate acele bijuterii

pe care i le-ai cumpărat soției tale le-ai lăsat acolo. Nu le-ai luat, nu le-ai azvârlit prin încăpere, nu le-ai aruncat pe fereastră. Nu ai dat nici un semn de comportament sau dispoziție violentă. Tu nu ești un om violent, Eli.

Eli se gândi la Suskind. La Lindsay, la bunica lui, la Abra.

– Aș putea să fiu.

Ea îl bătu matern pe braț.

– Nu te schimba. Mi-am rezervat o cameră pentru o noapte, la pensiune. Pot să discut cu proprietara despre Duncan, despre eventualele persoane în compania cărora l-a văzut. Uneori oamenii își amintesc anumite lucruri când împart o brioșă cu afine, lucruri pe care le omit când discută cu poliția. Vreau să văd căsuța Abrei și să dau târcoale casei lui Suskind. Eventual să schimb câteva vorbe cu vreun vecin, câteva vânzătoare. Fără îndoială a fost nevoit să-și cumpere mâncare, câte un bax de bere din când în când.

– Da. Stai să o sun pe Abra, să o întreb de casă.

Aruncă o privire la lista de pe panoul din bucătărie în timp ce își scoase telefonul.

– Ăla e programul ei?

– Pe azi.

– Ocupată femeie.

Sherrilyn studie programul în timp ce Eli vorbi cu Abra. O femeie cu ocupații atât de diverse, își spuse, știa câte ceva despre o mulțime de oameni. Iar acest lucru se putea dovedi util.

– A spus că poți să iei cheia de la vecina ei, casa din dreapta locuinței ei. Maureen O'Malley.

– Excelent. Îți las dosarele astea. Eu am copii. Închise diplomatul și îl luă. Am să te țin la curent.

– Mulțumesc. Mi-ai dat multe informații de prelucrat. În timp ce o conduse spre ușă, avu o revelație. Bax. Bere. Bar.

– Eu vreau la halbă.

– Abra, cea de-a doua intrare prin efracție. Ne aflam la barul unde lucrează în serile de vineri. A văzut un individ nefamiliar, neprietenos. A comandat încă o băutură,

dar a plecat înainte să apuce să i-o servească și imediat ce am intrat eu.

– Poate să îl descrie?

– Este întuneric acolo. A lucrat cu un grafician al poliției, dar schița nu e prea grăitoare. Însă...

– Dacă i-ai arăta o poză cu Suskind... Merită să încerci și ai una în dosar. Nu dovedește decât că se afla în bar ceea ce, având în vedere că are o casă aici, nu e mare lucru. Dar e mai mult.

Voia și mai mult, își dădu Eli seama. Îl măcina în adâncul ființei gândul că era posibil ca bărbatul cu care îl trădase soția lui să fi fost și cel care o omorâse. Care, poate, provocase căzătura bunicii lui și o lăsase acolo să moară. Care, poate, o agresase pe Abra.

Invadase Bluff House. Toată lumea din Whiskey Beach știa despre familia Landon, deci faptul că își cumpărase o casă aici fusese un gest deliberat. Unul făcut pentru a fi aproape de Bluff House, era sigur de acest lucru.

Duse dosarele în bibliotecă, se așeză cu ele la biroul antic, luându-și și carnețelul pentru propriile lui notițe. Și se apucă de treabă.

Când sosi Abra, puțin după ora cinci, încă lucra, iar câinele care o întâmpină la ușă o fixă cu o privire rugătoare.

– Eli.

– Ha? Clipind, privi în jurul lui, se încruntă. Te-ai întors.

– Da, m-am întors, și chiar am întârziat puțin. Se apropie de birou, studie vrafurile de hârtii, stiva groasă de notițe, și luă cele două sticle goale. O sesiune de două porții de Mountain Dew.

– Le duc eu.

– Le-am luat. Ai luat prânzul?

– Ah...

– Ai scos câinele la plimbare?

– Oh. Aruncă o privire piezișă spre câinele cu ochi triști. Am fost prins cu ceva.

– Două lucruri. În primul rând, nu am să-ți dau voie să te neglijezi din nou, sărind peste mese și supraviețuind

doar cu băuturi galben nuclear și cafea. Și, doi, nu ai voie să neglijezi un câine care depinde de tine.

– Ai dreptate. Am fost ocupat. O scot imediat.

În replică, Abra se întoarse pur și simplu și ieși, urmată îndeaproape de câine.

– Rahat.

Se uită la hârtiile lui, la progresul făcut, trecându-și mâinile prin păr.

Nu ceruse acel câine, nu? Dar îl acceptase, și cu asta, basta. Ridicându-se, se duse în bucătărie, o găsi goală, cu plasa enormă a Abrei pe tejghea. O privire pe fereastră îi arătă că Abra scosese chiar ea câinele și erau deja la jumătatea treptelor spre plajă.

– Nu-i cazul să faci pe îmbufnata din pricina asta, bombăni el, și luă o jachetă și mingea favorită a lui Barbie înainte de a ieși.

Pe când ajunse la ei, femeia și câinele se plimbau în pas vioi de-a lungul țărmului.

– Am fost prins cu ceva, repetă el.

– Evident.

– Ascultă, am primit o mulțime de informații noi de la detectivul meu. E important.

– La fel sunt și sănătatea și binele câinelui tău, ca să nu mai vorbim de a ta.

– Pur și simplu am uitat că e acolo. E atât de al naibii de politicoasă. Fiindcă sunase ca o acuzație, îndreptă spre câine o privire de scuze mute. Am să mă revanșez față de ea. Îi place să alerge după minge. Vezi. Îi desfăcu lesa. Fugi după ea, Barbie!

Și lansă mingea în apă. Câinele zbură după ea, nebun de fericire.

– Vezi? Mă iartă.

– E câine. Ar ierta aproape orice. Abra se dădu abilă la o parte când Barbie, foarte udă, se întoarse să depună mingea pe nisip.

Eli o luă, o aruncă din nou.

– Ți-ai fi amintit să o hrănești? Bolul ei de apă era gol.

– La naiba! OK, era naspa, chiar în acel moment. Nu o să se mai întâmple. Am fost...

– Prins cu ceva, termină ea în locul lui. Așa că ai uitat să-i dai apă câinelui și să-l scoți la plimbare, ai uitat să mănânci. Îmi imaginez că nu ai scris. În schimb ți-ai consumat tot timpul și toată energia pe crime și comori.

Și al naibii să fie dacă avea să-și ceară scuze pentru acest lucru.

– Am nevoie de răspunsuri, Abra. Credeam că și tu le vrei.

– Le vreau. Se strădui să se calmeze, în timp ce el făcu pe plac câinelui aruncându-i din nou mingea. Le vreau, Eli, dar nu sacrificându-te pe tine, nu dacă asta te-ar costa ceea ce ai reconstruit în tine.

– Nu despre asta e vorba. A fost o singură după-amiază, pentru numele lui Dumnezeu. Una în care mi s-au deschis tot felul de uși spre spații pe care trebuie să le explorez. Fiindcă a reconstrui nu e suficient dacă nu știi.

– Înțeleg. Chiar înțeleg. Și poate că reacționez exagerat, în afară de problema câinelui, fiindcă pentru asta pur și simplu nu există scuză.

– Cât de prost vrei să mă simt?

Ea se gândi, se gândi la el. Se gândi la Barbie.

– Destul de prost în privința câinelui.

– Misiune îndeplinită.

Cu un oftat, Abra își scoase pantofii, își suflecă pantalonii până la genunchi, pentru a intra lipăind în apa mică.

– Țin la tine. Atât de mult. E o problemă pentru mine, Eli, faptul că țin la tine atât de mult.

– De ce?

– E mai ușor să îmi trăiesc pur și simplu viața. Tu ai avut experiență în domeniul ăsta, adăugă ea, dându-și la o parte de pe față părul bătut de vânt. Este mai ușor să îți trăiești pur și simplu viața decât să faci din nou pasul ăsta, decât să riști din nou. Și e înspăimântător când nu pari să te poți abține să nu faci pasul ăla. Eu nu par să mă pot abține.

Direcția pe care o luase conversația îl derută și îi stârni o oarecare neliniște.

– Eşti mai importantă pentru mine decât am crezut că ar putea sau ar deveni vreodată cineva. E într-adevăr puţin înspăimântător.

– Nu sunt sigură dacă vreunul dintre noi ar fi simţit astfel dacă ne-am fi întâlnit acum câţiva ani. Dacă am fi fost oamenii care eram atunci. Tu te-ai ridicat din fundul unei gropi, Eli.

– Am fost ajutat.

– Nu cred că oamenii acceptă ajutorul decât atunci când sunt pregătiţi, indiferent dacă o ştiu sau nu. Tu erai pregătit. Mă doare sufletul când îmi amintesc cât de trist, obosit şi întunecat erai când ai venit prima dată în Whiskey Beach. Şi mi s-ar frânge inima dacă te-aş vedea astfel din nou.

– Asta nu se va întâmpla.

– Vreau să obţii răspunsurile. Le vreau şi eu. Pur şi simplu nu vreau să fie ceva care să te arunce înapoi în acea groapă, sau care să te plaseze de cealaltă parte a ei, să te transforme înapoi în cineva pe care nu-l cunosc. Este egoist, dar îl vreau pe bărbatul care eşti acum.

– În regulă. În regulă. Avu nevoie de o clipă să îşi organizeze gândurile. Ăsta sunt eu, iar persoana mea uită unele lucruri, se lasă prinsă în muncă şi învaţă să-i placă să aibă pe cineva care să-i amintească să nu o facă. Nu sunt foarte diferit de cine eram înainte să se întâmple toate astea. Dar ceea ce s-a întâmplat m-a ajutat să mă concentrez. Nu vreau să fiu o problemă pentru tine, dar nu plec nicăieri. Sunt unde vreau să fiu. Ăsta e singurul răspuns de care sunt sigur.

Abra îşi dădu din nou la o parte părul de pe faţă şi îşi înclină capul.

– Aruncă una dintre cravate.

– Poftim?

– Aruncă una dintre cravate. Una singură, la alegerea ta. Şi lasă-mă să citesc o scenă din carte. Din nou, la alegerea ta. Chestie de simbolism. Arunci ceva din trecut, îmi oferi ceva din prezent.

– Şi asta rezolvă problema?

Ea îşi flutură mâna dintr-o parte în cealaltă.

– Vom vedea. Cred că am să merg să hotărăsc ce fac la cină şi să mă asigur că mănânci. Îl împunse uşor în burtă. Încă eşti cam slab.

– Nici tu nu eşti prea cărnoasă.

Pentru a i-o dovedi, o ridică, făcând-o să râdă în timp ce picioarele i se încolăciră în jurul taliei lui.

– Atunci o să mâncăm o cină foarte bogată.

Îşi lipi buzele de ale lui, ale ei încă uşor curbate în zâmbet când o învârti. Şi, când se desprinse din sărut, văzu încotro se îndrepta.

– Nu! Eli!

Intră în valuri cu el, se rostogoli şi căzu. Icnind, reuşi să se ridice în picioare, exact în clipa în care veni următorul val, aruncând-o pe jos. Râzând ca un nebun, Eli o ajută să se ridice din nou.

– Am vrut să văd cum e asta.

– Ud. Şi rece. Îşi dădu pe spate părul şiroind de apă, în timp ce Barbie înota entuziasmată în jurul lor. Ce spunea despre ea, se întrebă, faptul că acest gest impulsiv, caraghios, îi alungase toată iritarea şi nervii de mai devreme. Nebunule!

– Sireno. O trase din nou în braţele lui. Aşa arăţi, exact cum m-am aşteptat.

– Această sirenă are picioare, care în momentul de faţă au îngheţat. Şi nisip în locuri foarte inconfortabile.

– Se pare că ţi se arată un duş lung şi fierbinte. Prinzând-o de mână, o trase spre ţărm. Am să te ajut eu cu nisipul ăla. Râse din nou când îi lovi vântul. Doamne! Chiar e frig. Haide, Barbie.

Era prinsă, asta spunea despre ea, îşi zise Abra. Era pur şi simplu prinsă. Reuşi să-şi ia din mers pantofii când traversară în fugă plaja.

capitolul 24

În clipa în care intră în spălătorie, Abra îşi dezbrăcă hanoracul şiroind de apă şi îşi scoase cu picioarele şosetele îmbibate de apă.

– Frig, frig, frig, scandă ea, cu dinții clănțănind, în timp ce își trase peste cap bluza udă și se strecură din pantalonii lipiți de piele.

Distras de priveliștea cu Abra udă, goală, tremurând, Eli se mișcă mai încet. Încă se mai chinuia cu blugii lui uzi când ea se furișă de lângă el.

– Stai o clipă!

Se luptă cu blugii, cu boxerii, lăsă în urma lui toate hainele murdare grămadă și o baltă tot mai mare de apă de mare și grămezi umede de nisip, și porni în fugă după ea. O auzi scandând în continuare:

– Frig, frig, frig!

O ajunse din urmă exact când jetul de apă de la duș explodă deodată cu strigătul ei gemut de ușurare:

– Cald, cald, cald.

Scoase un mic țipăt când el o prinse din spate.

– Nu! Ești încă rece.

– Nu pentru multă vreme.

O întoarse spre el, lipind-o de corpul lui, și își împleti mâna în părul ei. Și, acoperindu-i gura cu a lui, simți fierbințeala crescând.

Voia să o atingă peste tot, toată acea piele udă, acele linii lungi, acele curbe subtile. Voia să îi audă râsul gutural, momentul suspinului ei. Când Abra se înfioră acum, fu datorită excitării, nerăbdării, în timp ce torentul de apă fierbinte se revărsa peste ei amândoi.

Mâinile ei alunecară peste el, zgâriindu-l ușor cu unghiile, înfigându-și erotic degetele în carnea lui. Se răsuci cu el sub jetul de apă, învârtindu-se sub cascada pulsândă, cu gura ei o poruncă umedă, fierbinte, peste a lui.

Voia să o vadă fericită, voia să șteargă mâhnirea pe care o văzuse în ochii ei pe plajă. Voia să o apere de mâhnirea ce avea să vină, fără îndoială. Mâhnire care, își spuse, părea să stea lipită de el ca o a doua piele. Cel puțin aici, aici și acum, nu era decât fierbințeală și plăcere, și nevoie. Aici și acum, putea să îi ofere tot ceea ce avea.

Ea se agăță de el, chiar și atunci când o întoarse pentru a-și lăsa mâinile să-i alunece peste ea, își întinse un braț în spate, încolăcindu-l în jurul gâtului lui pentru a-l ține aproape. Și ridicând fața așa cum ar fi înălțat-o spre ploaie, se deschise.

Corpul ei tânjea după mai mult. Atinge aici, gustă aici – și, răbdător, neobosit, el îi înteți dorința până deveni o nevoie profundă, superbă, dureroasă.

Când Abra se întoarse, lipindu-și din nou gura de a lui, Eli se sprijini de faianța udă și o pătrunse. Lent acum, lent, ridicându-se ca aburii, coborând ca apa, plutind pe nori groși, umezi, de plăcere. Ea îl privi prin ceață în ochi. Acolo erau răspunsurile, își spuse. Trebuia doar să accepte ceea ce știa deja, să îmbrățișeze ceea ce inima ei voia deja. „Pe tine, își spuse, abandonându-se. „Pe tine te-am așteptat."

Când își îngropă fața în umărul lui, cutremurându-se cu el în acea prăbușire finală, purta dragoste.

Pierdut în ea, Eli o ținu în brațe încă o clipă, o ținu pur și simplu. Apoi îi împinse capul pe spate și își lipi buzele de ale ei.

– În legătură cu nisipul ăla.

Râsul ei făcu momentul perfect.

În bucătărie, încălzită și uscată, Abra plănui cina în timp ce el turnă vin.

– Am putea să facem pur și simplu un sendviș, începu el.

– Nu prea cred.

– Încerci să mă faci să mă simt din noi vinovat fiindcă am sărit peste prânz?

– Nu, cred că am reușit deja asta. Puse pe tejghea câteva bucăți de usturoi, câteva roșii prunișoare, o bucată de parmezan. Mi-e foame, și la fel ar trebui să îți fie și ție. Mulțumesc. Își luă vinul și își ciocni paharul de al lui. Dar dacă tot ai pomenit de asta, cred că ar trebui să îmi spui cu ce-ai fost atât de prins.

– M-am întâlnit cu detectivul azi.

– Mi-ai spus că urmează să vină. Curioasă, Abra se întoarse de la scotocitul prin frigider. Mi-ai spus înainte că avea ceva noutăți.

– Se poate spune şi aşa. Îi veni o idee şi ridică un deget. Stai. Vreau să încerc ceva. Nu o să-mi ia decât câteva minute.

Se duse în bibliotecă după dosare, scoase fotografia cu Justin Suskind. Ducând-o în biroul lui, făcu o copie. Închise ochii, încercă să vizualizeze schiţa făcută de graficianul poliţiei.

Cu un creion, încercă să adauge păr mai lung, să îi umbrească ochii. Nu se putea crede Rembrandt, reflectă el – nici măcar Hester H. Landon –, dar merita să încerce.

Duse fotografia şi copia înapoi la parter, se întoarse din nou în bibliotecă după dosarele şi notiţele lui.

Când reveni în bucătărie, văzu două cratiţe pe aragaz. O tavă îngustă cu măsline, anghinare marinată, ardei iuţi, fusese aşezată pe masa din mijloc, în timp ce Abra toca usturoiul:

– Cum reuşeşti asta? se întrebă el, băgând o măslină în gură.

– Magie culinară. Ce sunt toate alea?

– Dosare pe care le-a lăsat detectivul, notiţe pe care le-am luat eu. A reluat totul chiar de la început.

Pe când termină de povestit, oprindu-se înainte de a-i pomeni de prezenţa lui Suskind în Whiskey Beach, ea pregătise un bol de macaroane amestecate cu roşii, pătrunjel şi usturoi. O privi răzuind parmezan pe deasupra.

– Ai făcut asta în aproximativ o jumătate de oră. Da, da, magie culinară, spuse el, înainte ca ea să apuce să răspundă.

Abra băgă lingura în paste, umplu castronelul ei, apoi pe al lui. Aşezându-se pe scaunul fără spătar de lângă al lui, gustă din mâncare:

– Gustoasă. A funcţionat. Deci şi ea crede că există o legătură între toate?

– Da, ea... Gustos? Este delicios. Ar trebui să notezi reţeta.

– Şi să stric spontaneitatea? O să discute cu Vinnie, aşa-i? Şi cu detectivul Corbett.

– Aşa are de gând, şi o să aibă câteva noutăţi să le spună.

– Cum ar fi?

– Să încercăm asta mai întâi. Întoarse cu faţa în sus copia modificată, o puse pe tejghea între ei. Tipul ăsta ţi se pare familiar?

– Eu... Seamănă cu bărbatul de la bar din noaptea aia. Seamănă mult cu bărbatul de la bar. Ridică fotografia, o studie atent. Seamănă cu el mai mult decât am reuşit eu să îi descriu graficianului din cadrul poliţiei. De unde ai asta?

În replică, Eli întoarse cu faţa în sus fotografia originală.

– Cine e ăsta? întrebă Abra. Păr mai scurt şi un aer mai îngrijit, mai fin. Cum l-a găsit pe bărbatul pe care l-am văzut la bar?

– Nu ştia că l-a găsit. Ăsta e Justin Suskind.

– Suskind, bărbatul cu care avea o aventură Lindsay? Bineînţeles. O expresie de iritare apăru pe chipul ei când îşi lovi tâmpla cu degetele. La naiba! l-am văzut poza în ziar, anul trecut, dar nu mi-am amintit, nici nu am făcut legătura. Nu am fost prea atentă, cred. Ce căuta la bar?

– Era în misiune de supraveghere. Acum câteva luni a cumpărat Sandcastle, o casă din capătul de nord.

– A cumpărat o casă în Whiskey Beach? Ştiu casa aia. Îl împunse pe Eli cu un deget. O ştiu. Fac curăţenie la început de anotimp în căsuţa aflată faţă în faţă cu ea. Eli, există un singur motiv pentru care ar cumpăra o casă aici.

– Pentru a avea acces la aceasta.

– Dar e o nebunie, e o nebunie când te gândeşti mai bine. Avea o aventură cu soţia ta, iar acum e... Oare a avut acea aventură ca să poată obţine informaţii despre casă, eventual spera să prindă mai multe despre comoară? Sau a aflat despre toată povestea asta în timpul aventurii?

– Lindsay nu s-a arătat niciodată prea interesată de Bluff House.

– Dar a reprezentat o *legătură*, insistă Abra. Ea ştia despre *Calypso*, despre zestre, nu-i aşa?

– Sigur. I-am spus despre asta prima dată când am adus-o aici. I-am arătat golful unde ancorau piraţii. Şi despre contrabanda cu whisky din timpul Prohibiţiei. Ştii tu, ca să impresionez fata cu puţină culoare locală şi cu legende despre familia Landon.

– Şi a fost? Impresionată?

– E o poveste interesantă. Îmi amintesc că mi-a cerut să o repet la câteva dineuri, pe vremuri, însă mai degrabă ca să se amuze. Nu i se părea mare scofală, nici povestea, nici Whiskey Beach.

– Lui Suskind evident i s-a părut, şi i se pare în continuare. Eli, e o descoperire uriaşă. El ar putea fi responsabil pentru tot. Intrările prin efracţie, căzătura lui Hester, uciderea lui Duncan. Moartea lui Lindsay...

– Are un alibi pentru Lindsay.

– Reprezentat de soţia lui, nu? Dacă ea a minţit...

– S-au separat, dar ea îşi susţine în continuare declaraţia iniţială. Cam cu inima strânsă, crede Sherrilyn, având în vedere că în ultima vreme nu nutreşte sentimente prea calde faţă de Suskind.

– S-ar putea oricum să mintă. Abra înfipse furculiţa în paste. E vinovat de alte infracţiuni.

– E nevinovat până la proba contrarie, îi aminti Eli.

– O, nu mă lua cu texte de avocat. Dă-mi un singur motiv, în afară de gânduri necurate, pentru care ar cumpăra casa aia.

– Pot să îţi dau mai multe. Îi place plaja, căuta o investiţie, căsnicia lui se duce – se ducea – de râpă şi voia un loc în care să se poată refugia, un loc liniştit unde să poată reflecta la toate. El şi Lindsay au venit până aici dintr-o toană de moment, ca ea să îi poată arăta Bluff House, aşa că a cumpărat căsuţa asta ca să îi amintească de acea zi perfectă.

– O, astea sunt minciuni gogonate.

Eli ridică dintr-un umăr în faţa iritării ei de moment:

– Dubiu rezonabil. Dacă eu aş fi avocatul lui, aş face mare caz din faptul că clientul meu a fost interogat pentru simplul fapt de a fi cumpărat o casă pe plajă.

– Şi dacă eu aş fi procuror, *eu* aş face mare caz din seria de coincidenţe şi legături. O casă anume pe plaja asta, unde familia ta deţine o locuinţă ce constituie punct de reper şi care a fost ţinta mai multor intrări prin efracţie de când şi-a cumpărat el casa? Pufni în râs, apoi îşi întipări pe chip o expresie serioasă: Onorată instanţă, susţin că acuzatul a achiziţionat sus-numita proprietate şi şi-a stabilit domiciliul în aceasta cu unicul scop de a intra în mod ilegal în Bluff House pentru a căuta comoara piraţilor.

Eli îi zâmbi şi se aplecă peste masă să o sărute:

– Obiecţie. Argument speculativ.

– Nu cred că mi-ar fi plăcut avocatul Eli Landon.

– Poate că nu, dar cu ceea ce avem aici, ar fi fost floare la ureche să obţin achitarea lui Suskind.

– Atunci schimbă taberele. Cum ar construi avocatul Landon cazul împotriva lui?

– Aflând dacă ştie sau e interesat de zestrea Esmeraldei, în primul rând. Dacă aş dovedi că acele fibre găsite în casa ta au legătură cu el, aia ar fi proba-cheie. Dacă aş putea să fac legătura între el şi pistol. Între el şi oricare dintre uneltele din beci, dacă tot vorbim de asta. Dacă bunica mea ar putea să îl identifice ca fiind intrusul din noaptea aceea. Mergând în urmă chiar până la a infirma declaraţia soţiei lui. Chiar mai bine, dacă am găsi o cale de a-l plasa în casă când a fost ucisă Lindsay, iar asta nu o să se întâmple. Dacă am descoperi unul sau mai mulţi martori care să declare că au existat nişte tensiuni între el şi Lindsay. Ăla ar fi un început.

Abra sorbi din vin şi reflectă:

– Pun pariu că am găsi cărţi şi notiţe şi tot felul de informaţii despre Bluff House şi despre zestre în posesia lui.

– Nu fără un mandat de percheziţie, şi nu poţi să obţii aşa ceva fără o cauză probabilă.

– Nu mă întrerupe cu detalii legale. Abra alese să le ignore cu o fluturare din mână. S-ar putea face o investigaţie la scena crimei cu fibrele alea şi cu hainele lui. Cu ADN-ul de pe pijamaua mea.

– Toate necesitând un mandat, care ar necesita o cauză probabilă.

– Şi pistolul...

– Neînregistrat. Ceea ce îmi spune că probabil l-a cumpărat de pe stradă, cu bani gheață. Sau de la un dealer dubios, cu bani gheață. Nu e chiar atât de greu de făcut asta în Boston.

– Cum reușești să-i dai de urmă într-un asemenea caz?

– Umbli cu poza lui printre dealerii cunoscuți în domeniu. Găsești dealerul, apoi îl convingi să-l identifice pe Suskind, apoi îl faci să fie de acord să depună mărturie. Eli enumeră pașii procesului și posibilitățile. Pentru toate astea ai nevoie de un noroc la fel de mare ca cel care ți-ar permite să câștigi la loteria de megamilioane.

– Cineva trebuie să câștige, în cele din urmă. Detectivul tău ar trebui să facă asta, toate astea. Cred că trebuie să o lăsăm pe Hester să își amintească singură, dacă și când se va întâmpla asta. Și, sincer, ținând cont că era întuneric? Nu cred că l-a văzut efectiv. Mai mult o umbră, o siluetă.

– Sunt de acord cu tine în privința asta.

– Cu uneltele nu ar fi ușor. Probabil le-a cumpărat acum câteva luni. Cine își mai amintește un tip care a cumpărat un târnăcop sau un baros? Dar... Cred că ar trebui să mergi la Boston și să discuți cu soția lui.

– Poftim? Eden Suskind? De ce-ar vorbi cu mine?

– Ei bine, la naiba, Eli, asta arată câte știi despre femei. În special despre femeile furioase, trădate sau triste. Amândoi ați fost înșelați – soțul ei, soția ta. Asta e un fel de legătură. Aveți în comun o experiență dificilă.

– E o legătură destul de șubredă dacă ea crede că eu am ucis-o pe Lindsay.

– Nu există decât o singură cale de a afla. Și dacă tot suntem acolo, am putea să verificăm și biroul lui Kirby Duncan.

– Am?

– Bineînțeles, vin cu tine. O femeie înțelegătoare. Punându-și mâna pe inimă, Abra își schimbă expresia cu una de simpatie calmă.

– E bine. Ești bună la asta.

– Ei bine, *chiar* simt simpatie față de ea. S-ar putea să se simtă mai în siguranță în prezența unei alte femei. Una care simte și poate demonstra acea simpatie și înțelegere. Și neapărat trebuie să arătăm fotografia lui Suskind pe la birourile lui Duncan.

– Pentru asta există detectivii.

– Sigur, bineînțeles, dar nu ești curios? Nu pot s-o fac săptămâna asta, am deja programul bătut în cuie. Plus că ar trebuie să planificăm totul ceva mai atent. Probabil îmi pot face timp săptămâna viitoare. Între timp, poate că detectivul tău va câștiga la loterie, și putem fi cu ochii în patru după Suskind. Și să supraveghem Sandcastle.

– Nu putem să ne furișăm pe acolo. Dacă ne observă, riscăm să îl alungăm. Și nici să nu te gândești să te apropii de casa lui. Non-negociabil, spuse el, înainte ca ea să apuce să răspundă. Asta e o linie, nu trasată în nisip, ci crestată în stâncă solidă. Nu putem fi siguri că nu are un alt pistol, dar putem fi rezonabil de siguri că, dacă are unul, îl va folosi. Duncan avea unul înregistrat și nu a fost găsit asupra cadavrului lui, nici – atât cât am putut eu să aflu – altundeva.

– Speculativ – dar în cea mai mare parte sunt de acord. Nu trebuie să ne furișăm. Vino cu mine, am să-ți arăt. Îl conduse pe terasă și la telescop. După cum spunea Mike, proprietarii de dinainte au cumpărat-o ca investiție cu aproximativ cinci ani în urmă, chiar înainte să se spargă bula imobiliară. Economia a intrat în criză, oamenii nu mai cheltuiau la fel de mult pe vacanțe și așa mai departe, continuă ea, în timp ce întoarse telescopul spre sud. A fost pe piață timp de un an, și au fost nevoiți să tot taie din preț. Apoi... Se ridică din poziția în care încerca să focalizeze telescopul. O, pentru numele lui Dumnezeu, sunt o idioată! Trebuie să vorbești cu Mike. El a intermediat vânzarea proprietății.

– Glumești.

– Nu, nu m-am gândit. El a fost agentul pentru proprietatea aia. S-ar putea să știe ceva despre ceva.

– Am să vorbesc cu el.

– Deocamdată poți să te uiți. Bătu ușor în telescop. Sandcastle.

Eli se aplecă și se uită prin ocular. Se ridica aproape de capătul nordic, o casă cu etaj acoperită cu șindrilă, cu o verandă largă dând spre plajă. Cu geamurile și ferestrele glisante închise cu obloane, remarcă el. O alee scurtă de intrare și nici urmă de mașină.

– Se pare că nu e nimeni acasă.

– Deci ar fi momentul perfect să mergem până acolo, să aruncăm o privire mai îndeaproape.

– Nu, spuse el, continuând să studieze casa.

– Știi că vrei să o faci.

Avea mare dreptate, dar nu voia să meargă însoțit de ea.

– Tot ce poți să vezi e o casă, cu obloanele trase.

– Pun pariu că am putea să descuiem broasca.

Acum chiar se ridică.

– Vorbești serios?

Ea ridică din umeri, și avu bunul-simț să pară rușinată:

– Cred că da. S-ar putea să găsim niște probe care...

– Ar fi complet inadmisibile.

– Gândire de avocat.

– Gândire sănătoasă, insistă el. Nu o să intrăm prin efracție în casa lui – sau a oricui altcuiva. Mai ales nu o să intrăm în casa unui bărbat care se prea poate să fie un ucigaș.

– Ai face-o dacă nu aș fi eu aici.

– Ba nu, n-aș face-o.

Cel puțin spera din tot sufletul că nu ar fi făcut-o. Ea îl privi cu ochii îngustați, apoi oftă:

– N-ai face-o. Cel puțin spune-mi că *ți-ar plăcea*.

– Ce mi-ar plăcea ar fi să îl găsesc acolo. Mi-ar plăcea să merg, să sparg ușa cu piciorul, apoi să îl bat până îl las lat.

Furia rece din vocea lui reuși să o șocheze, făcând-o să caște ochii mari.

– Oh. Ai mai bătut vreodată pe cineva până l-ai lăsat lat?

– Nu. Ar fi primul. Mi-ar face plăcere. Naiba s-o ia de teorie speculativă. Își îndesă mâinile în buzunare, începând să se învârtă pe terasă. Naiba s-o ia, și gata. Nu știu

dacă el a ucis-o pe Lindsay, dar probabil că da. Și știu, știu *sigur* că e responsabil pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Buni. Știu că a pus mâinile pe tine. A înfipt un glonț în Duncan. Ar face toate astea din nou și chiar mai mult pentru a pune mâna pe ceea ce caută. Iar eu nu pot să fac absolut nimic în privința asta.

– Încă.

Eli se opri, ridică din umeri, încercând să se scuture de o parte din frustrare.

– Încă.

– Ce poți să faci în momentul de față?

– Pot să vorbesc cu Mike. Pot să mă gândesc să vorbesc cu Eden Suskind și care ar fi cea mai bună abordare față de ea dacă aș face-o. Putem să le spunem polițiștilor că l-ai identificat pe Justin Suskind, ceea ce le-ar da un motiv să poarte o discuție cu el – peste câteva zile, pentru a-i lăsa mai întâi niște timp lui Sherrilyn. E puțin probabil să obținem mare lucru din asta, dar ar trebui să-i stârnească îngrijorarea când se va întâmpla. Pot să îmi continui cercetările despre zestre și să încerc să îmi dau seama ce se așteaptă el să găsească aici.

Gândind planul, se calmă:

– Pot să am încredere în detectiv că își va face treaba. Și ca soluție de rezervă? Pot să pun la cale un plan pentru a-l atrage pe Suskind în casă și să-i pot prinde în cursă fundul nenorocit.

– Putem, îl corectă ea.

– Noi putem să îi vedem casa, deci e al naibii de sigur că și el poate să vadă Bluff House. Prin urmare o supraveghează, cel puțin din când în când. Ar trebui să ne asigurăm că e acasă. Apoi am putea să ne prefacem că plecăm din casă. Eventual chiar să luăm cu noi câteva valize mici.

– Ca și cum am face o excursie scurtă.

– I-ar oferi ocazia perfectă. Am parca undeva într-un loc ferit, ne-am întoarce pe jos și am intra prin partea de sud. Și ne-am ascunde în pasaj cu o cameră video. M-am uitat online la câteva, inclusiv camere ascunse.

– Excelent, spirit de inițiativă. Și s-ar putea să funcționeze. Cum rămâne cu Barbie?

– Rahat. Da, s-ar putea să nu intre dacă o aude lătrând. O luăm cu noi, o lăsăm cu Mike. Ar fi dispuși să o țină pentru câteva ore?

– Fără îndoială.

– Va trebui să mai punem la punct detaliile. Și intenționa să străbată traseul pe jos, să estimeze timpul necesar. E un plan de rezervă bun. Să sperăm că, pe baza a ceea ce au Sherrilyn și polițiștii, vor reuși să strângă suficiente probe cât să-l ducă la secție și să facă presiuni asupra lui.

– Îmi place ideea de a mă îngrămădi într-un pasaj secret cu iubitul meu. Își încolăci brațele în jurul lui. Pregătindu-ne să prindem în cursă un ucigaș cu sânge-rece. E ca o scenă dintr-un thriller romantic.

– Numai să nu strănuți.

– De parcă aș face așa ceva. Și dacă tot veni vorba de scene dintr-o carte...

– Da, înțelegerea e înțelegere. O să aleg una. Lasă-mă să mă gândesc.

– Mi se pare corect. Acum, în legătură cu cravata aia.

– Vorbești serios în privința asta?

– Cât se poate de serios. Poți să mergi să alegi una până pun la spălat hainele ude despre care am uitat complet. După care pot să arunc un ochi peste dosarele alea până speli tu vasele. Barbie va avea nevoie de plimbarea de dinainte de culcare apoi.

– Ai pus totul la punct.

– Mă străduiesc. Îl sărută, întâi pe un obraz, apoi pe celălalt. O cravată, repetă, și îl trase înapoi înăuntru.

Mai ezitant decât se așteptase, Eli urcă, își scoase din dulap umerașul de cravate. Îi plăceau cravatele lui. Nu se punea problema că ar fi fost atașat emoțional de ele, dar îi plăcea să aibă varietate. Să aibă de unde alege.

Ceea ce tot nu explica de ce le adusese pe toate la plajă, mai ales că, în ultimele șase luni, nu mai purtase cravată decât la foarte puține ocazii.

În regulă, poate că era puțin atașat emoțional. Câștigase cazuri la tribunal cu aceste cravate, și pierduse câteva. Își alesese o cravată în fiecare zi cât muncise. Le lărgise în nopțile când rămăsese până târziu la birou. Le înnodase și le deznodase de nenumărate ori. Într-o altă viață, recunoscu.

Puse mâna pe una – cu dungi albastre și gri –, se răzgândi, luă una maro cu un imprimeu discret cu linii șerpuite. Se răzgândi din nou.

– Oh, la naiba.

Închise ochii, coborî mâna și luă una la întâmplare. Se întâmplă să fie tocmai o nenorocită de cravată Hermès.

– Gata.

Îl duru efectiv să o ia de lângă celelalte. Pentru a atenua din tristețe, intră în biroul lui. Abra urma să-i spună că era bună, reflectă el, în timp ce încercă să decidă ce scenă să îi ofere. Avea să mintă.

Nu voia ca ea să mintă. Voia ca scena să fie într-adevăr bună. În mod ciudat, își dădu seama că știa exact care era scena pe care ar fi trebuit să o citească – una la care i-ar fi prins bine sugestiile ei. Răsfoi manuscrisul și găsi paginile. Înainte să apuce să se răzgândească, le scoase la imprimantă.

– Nu fi fricos, își porunci, și coborî cu paginile și cravata.

Abra era așezată la tejghea, mângâind cu un picior gol partea laterală a câinelui, care se lățise pe podea. Și purta ochelari cu o ramă portocalie îndrăzneață.

– Porți ochelari.

Abra și-i scoase ca pe un mic secret murdar:

– Uneori, pentru citit. În special când scrisul este mărunt. O parte din scrisul ăsta e foarte mărunt.

– Pune-ți-i la loc.

– Sunt vanitoasă. Nu mă pot abține.

Eli puse paginile deoparte, luă ochelarii, și i-i puse înapoi pe nas.

– Ești drăguță.

– Credeam că dacă optez pentru o ramă de efect, o să mă ajute, dar tot sunt vanitoasă, și tot urăsc să îi port. Doar pentru citit, uneori, și când confecționez bijuterii.

– Ce lucruri mai aflu. Foarte drăguță.

Abra își dădu ochii peste cap în spatele lentilelor, apoi își scoase din nou ochelarii când observă cravata.

– Frumos, spuse, luându-i-o. Apoi ridică apreciativ din sprâncene când văzu eticheta. Hermès. *Foarte* frumos. Doamnele de la consignație vor fi foarte încântate.

– Consignație?

– Nu pot s-o arunc pur și simplu. Cineva poate să o folosească.

Eli o privi în timp ce Abra se ridică să o bage în geanta ei.

– Pot să o răscumpăr?

Râzând, ea clătină din cap.

– Nu ai să-i simți lipsa. Asta e pentru mine?

Arătă spre foile imprimate.

– Da. O scenă, sunt doar câteva pagini. M-am gândit să scap de toate odată. Ca atunci când smulgi un bandaj.

– Asta nu o să doară.

– Mă doare deja. Nu vreau să mă minți.

– De ce te-aș minți?

Eli îi smulse paginile când Abra se întinse după ele.

– Stă în firea ta să ai grijă de oameni, și te culci cu mine. E împotriva principiilor tale să rănești sentimentele cuiva. Nu o să-mi rănești sentimentele. Și aia e o minciună. Dar trebuie să știu dacă e în regulă sau nu, chiar dacă mă doare.

– Nu am să te mint. Flutură din degete înspre pagini. Uită de ce fac eu și pune vasele în mașina de spălat.

Își sprijini picioarele de cel de-al doilea scaun fără spătar și, dacă tot erau acolo, își puse ochelarii. După ce îi aruncă o privire lui Eli pe deasupra paginilor, făcându-i semn să plece, puse mâna pe jumătatea de pahar de vin din care se servise. Și citi.

Citi scena de două ori, fără a spune nimic, în timp ce vasele zăngăneau și apa curgea în chiuvetă. Apoi puse paginile deoparte, își scoase ochelarii ca Eli să îi poată vedea ochii limpede. Îi zâmbi:

– Aș fi mințit puțin. Genul de lucru pe care îl consider o minciună moale, fiindcă e ca o perniță, asigură o aterizare moale pentru ambele părți.

– O minciună moale.

– Da. De regulă reușesc să le spun fără să mă simt vinovată. Dar mă bucur foarte tare că nu sunt nevoită să mint, nici măcar cu o minciună moale. Mi-ai dat o scenă de dragoste.

– Ei bine, da. Am avut și un motiv. Nu am scris prea multe astfel de scene. S-ar putea să fie un punct slab.

– Nu e. E o scenă sexy și romantică și, mai mult, mi-ai arătat ce simt personajele. Își duse o mână la inimă. Știu că el poartă urmele trecutului, aici din nou, spuse ea, lovindu-și ușor mâna. Ea vrea să ajungă la el și își dorește atât de mult ca el să ajungă la ea. Nu cunosc toate motivele, dar știu că momentul acesta a contat pentru amândoi. Nu e un punct slab.

– El nu se așteptase să o găsească. Nici eu nu mă așteptasem să o găsească. Ea contează, pentru el, pentru carte.

– Va conta și el pentru ea?

– Așa sper.

– El nu ești tu.

– Nici nu vreau să fiu, dar unele fragmente se regăsesc în el. Nici ea nu ești tu, dar... Sunt destul de sigur că va purta ochelari de citit cu rame portocalii.

Abra râse:

– Darul meu pentru opera ta literară. De-abia aștept să o citesc, Eli, de la început până la sfârșit.

– O să mai dureze puțin. Nu aș fi putut scrie scena asta acum trei luni. Nu aș fi crezut-o și nu aș fi simțit-o. Se apropie de ea. Mi-ai oferit ceva mai mult decât o pereche de ochelari de citit.

Abra își petrecu un braț în jurul lui, își lipi obrazul de pieptul lui. Nu era nicidecum de mirare, își spuse ea, că după ce făcuse acel prim pas riscant, prăbușirea urmase atât de rapid.

Și nu avea s-o regrete.

– Hai să ieșim la plimbare cu Barbie, spuse ea.

La auzul cuvintelor „plimbare" și „Barbie", câinele se ridică în grabă și începu să dea din coadă scuturându-și tot corpul.

– Și îți pot spune câteva idei care mi-au venit în legătură cu noul tău birou de la etajul doi.

– Biroul meu.

Buzele ei se curbară când se desprinse din îmbrățișare.

– Doar idei. Inclusiv, continuă ea, ridicându-se să ia lesa și una dintre jachetele lui, fiindcă a ei era în acel moment în faza de stoarcere în mașină, un tablou absolut superb de la un magazin din sat. Unul realizat de Hester, de fapt.

– Nu avem destule tablouri în casă?

– Nu și în noul tău birou. Își suflecă mânecile jachetei lui, îi trase fermoarul. În plus, operele de artă pe care le vei avea acolo trebuie să te inspire, să te stimuleze și să fie personale.

– Știu exact ce m-ar inspira și stimula și ar putea fi considerat personal. Se întinse după o altă jachetă. O fotografie cu tine în întregime, purtând doar ochelarii ăia.

– Serios?

– În mărime naturală, spuse el, prinzând lesa lui Barbie.

– Asta e cu siguranță o posibilitate.

– Poftim? Ridică rapid capul, dar ea deja ieșea pe ușă. Stai. Serios?

Râsul răsună în urma ei, în timp cel el și câinele alergară după ea.

capitolul 25

Eli făcu un schimb de e-mailuri cu detectivul lui, dedică o oră pe zi cercetărilor legate de zestrea Esmeraldei și se cufundă în cartea lui. Amână ideea Abrei de a merge la Boston, căci cartea îl chema cu ardoare. Tânjea după acele ore petrecute în interiorul ei și după posibilitatea, ispititor de realizabilă acum, de a-și redefini cu adevărat viața.

Totodată, voia să aibă timp să se pregătească. Dacă într-adevăr intenționa să stabilească o întâlnire cu Eden Suskind, să încerce să discute cu ea despre aspecte

foarte sensibile din viețile lor personale, trebuia să o facă așa cum se cuvenea. Nu era prea diferit, în mintea lui, de a interoga un martor la un proces. Și nu i-ar fi stricat încă o zi sau două ca să testeze camera video și camera ascunsă pe care le cumpărase.

În orice caz, constată că ezita să plece din Whiskey Beach, chiar și pentru o zi. Ieșea periodic pe terasă, arunca o privire prin telescop.

Scurtele rapoarte zilnice ale lui Sherrilyn îl informau că Justin Suskind se afla în continuare în Boston, văzându-și de treburile lui, locuind într-un apartament lângă birourile lui. Trecuse pe acasă o dată, însă nu stătuse decât cât să își ia cei doi copii și să îi ducă la cină.

Chiar și așa, putea să se întoarcă în orice clipă. Eli nu voia să îl rateze.

Avea tendința să își plimbe câinele spre nord pe plajă după-amiaza, și alergase de două ori cu Barbie pe lângă Sandcastle, urcând treptele de pe plajă din partea de nord pentru a se întoarce acasă pe drum.

Avu astfel ocazia să o privească mai îndeaproape, să studieze în trecere ușile, ferestrele. Obloanele de pe Sandcastle rămâneau ferm închise.

Își spuse că avea să-și mai ofere câteva zile, să lase totul să îi pătrundă bine în minte, să lase detaliile să îi fiarbă la foc mic în minte. Și, dacă o parte din procesul de fierbere, de pătrundere, ducea la posibilitatea cât de îndepărtată de a da accidental peste Suskind în cursul vreuneia dintre plimbările lui, va avea satisfacția de a-l înfrunta față în față.

Eli considera că și-o câștigase.

Când termină munca pe ziua respectivă, își permise să se gândească la Abra. Coborî la parter, o scoase pe Barbie pe terasă, căci descoperiseră amândoi că stătea și se bucura puțin de soare înainte de a ieși la plimbare. Apoi verifică programul zilnic al Abrei. Avea curs de la cinci, observă. Poate avea să gătească ceva.

Dacă se gândea mai bine, un gând mult mai sigur și mai agreabil, avea să comande pizza. Puteau mânca afară, în aerul întunecos al serii de primăvară, printre panseluțe și narcise. Avea să scoată câteva lumânări

pe terasă. Ei îi plăceau lumânările. Apoi avea să aprindă șirul de globuri de sticlă pe care le găsise când scotocise prin încăperile-depozit și reușise să le repare și să le atârne de streașină peste terasa principală. Poate avea să fure câteva dintre florile din jurul casei și să le pună pe masă. Ea ar fi apreciat așa ceva.

Avea timp să plimbe câinele, să petreacă circa o oră în bibliotecă, chiar și să pună frumos masa afară înainte să ajungă ea acasă.

Să ajungă acasă, își spuse. Laughing Gull era casa ei propriu-zisă, dar, în tot ceea ce ținea de aspecte practice, Abra locuia în Bluff House, cu el.

Și ce simțea el în această privință? Era împăcat, își dădu el seama. Era împăcat cu acest gând. Dacă l-ar fi întrebat cineva, cu doar câteva luni în urmă, ce părere ar fi avut despre a fi în orice fel de relație, nu ar fi avut un răspuns. Nici nu ar fi putut să proceseze întrebarea. Pur și simplu nu existase suficient de mult din *el* pentru a face parte din orice relație.

Deschise frigiderul, căutând Mountain Dew sau, eventual, Gatorade, și văzu sticla de apă cu bilețelul autocolant, una pe care o ignorase în dimineața aceea.

Fii bun cu tine.
Bea-mă pe mine mai întâi.

– Bine, bine.

Scoase apa, dezlipi bilețelul autocolant. Îl făcu să zâmbească.

Spusese cumva că se simțea împăcat? Era adevărat, decise, dar mai mult decât împăcat, pentru prima dată după foarte mult timp, era fericit.

Nu, nu avusese de oferit prea mult din el la începutul relației, dar avusese ea destul. Ea umpluse spațiile goale. Acum îl făcea să își dorească să îi răspundă cu aceeași măsură, chiar dacă nu presupunea decât să se chinuie să repare un șir de becuri și să îl atârne fiindcă îl făcea să se gândească la ea.

– Progresez, murmură.

Avea să plimbe câinele, să bea apa, apoi să se ocupe de cercetare. Când auzi bătaia la ușă, coti spre partea din față a casei.

– Bună, Mike.

Se dădu înapoi – un alt semn de progres, își spuse. Îi făcea plăcere să primească vizita unui prieten.

– Eli. Scuze că nu am luat legătura cu tine mai devreme. Am fost copleșiți de clienți. Începe să crească ritmul vânzărilor de case și cel al închirierilor. Primăvara face furori.

– Asta e o veste bună.

Însă se încruntă.

– Ce e?

– Cravata.

– A, da, e tare, ei? Am luat-o de la consignație. *Hermès*, adăugă el cu un accent simandicos. Patruzeci și cinci de dolari, dar e bună să impresioneze clienții.

– Da. La fel gândise și Eli cândva. Da, sunt convins.

– Deci, am aruncat o privire peste dosarele mele legate de Sandcastle, să-mi mai împrospătez memoria. Pot să-ți spun ceea ce e de domeniul informațiilor publice și să-ți ofer câteva impresii. Unele lucruri, știi, sunt confidențiale.

– Am înțeles. Vrei ceva de băut?

– Mi-ar prinde bine ceva rece. A fost o zi lungă.

– Să vedem ce avem. Eli îl conduse în bucătărie. După părerea ta, Suskind a cumpărat-o pentru a locui în ea sau ca proprietate cu titlu de investiție?

– Investiție. Cumpărarea s-a realizat prin intermediul companiei lui și s-a vorbit la un moment dat despre utilizarea ei de către companie. Dar nu s-a vorbit mult, adăugă Mike, când ajunseră în bucătărie. Cea mai mare parte a înțelegerii s-a realizat la distanță. Prin e-mail, telefon.

– Mm-hmm. Avem bere, suc, Gatorade, apă, Mountain Dew și Diet Pepsi.

– Mountain Dew? Nu am mai băut așa ceva din facultate.

– Super suc. Vrei unul?

– De ce nu?

– Hai să ieșim, să îi ținem de urât lui Barbie.

Mike își acordă un moment să mângâie câinele încântat înainte de a se așeza, întinzându-și picioarele.

– Ei, așa da. Florile arată bine, omule.

– E meritul Abrei. Eu mă ocup să le ud însă, deci și asta contează.

Îi plăcea să o facă, îi plăcea să vadă crescând culorile și formele pe care ea le îngrămădise în ghivece, tufișurile plantate de-a lungul marginilor florii de piatră. Ocazional se gândise să lucreze acolo, afară, dar își dăduse seama că nu ar fi realizat nimic. Ar fi stat pur și simplu acolo, așa cum stătea acum, ascultând clopoțeii de vânt cântându-și muzica alături de șuierul mării, în timp ce privea apa, cu Barbie așezată lângă el.

– Ai apucat până acum să vezi vreo fetișcană sumar îmbrăcată prin chestia aia?

Eli aruncă o privire spre telescop.

– O, una sau două.

– Ar trebui să-mi iau și eu unul.

– Cu regret te informez că mi-am petrecut mai mult timp uitându-mă spre nord. Se vede bine Sandcastle de aici.

– Am trecut pe acolo azi. Pare închis.

– Da. Nu a mai fost pe aici de o vreme.

– Mare păcat să o văd stând goală. Aș putea să-i găsesc chiriași într-o clipă – pentru o săptămână sau un weekend prelungit.

Interesat, Eli se întoarse.

– Sunt convins că ai putea. Poate ar trebui să îl suni, să vezi dacă e interesat.

După încă o dușcă din Mountain Dew, Mike încuviință din cap.

– Pot s-o fac. Chiar crezi că tipul ăsta a tot intrat în Bluff House, că el l-a omorât pe detectivul ăla particular?

– Am analizat situația din toate unghiurile, m-am tot învârtit. Tot la concluzia asta ajung.

– Înseamnă că el e și cel care a rănit-o pe doamna Landon.

– Nu o pot dovedi, dar da. Dacă restul e valabil, și asta e valabil.

– Ticălos nenorocit, bombăni Mike, și își deschise servieta. Am numărul lui de mobil în dosar. Hai să vedem ce are de spus.

După ce deschise dosarul, Mike formă numărul pe telefonul lui.

– Alo, salut, Justin. Sunt Mike O'Malley, de la O'Malley & Dodd Properties de aici din Whiskey Beach. Cum te simți azi?

Eli se lăsă pe spate, îl ascultă pe Mike debitându-și discursul relaxat de vânzător. Și, își spuse, bărbatul pe care îl considera răspunzător de moarte, de durere, de teamă, se afla la celălalt capăt al firului. Bărbatul care curmase vieți și o zdrobise pe a lui.

Și nu putea să ajungă la el, nu încă. Nu îl putea atinge, nu îl putea opri. Dar avea să poată.

– Ai numărul meu, dacă te răzgândești. Și dacă te pot ajuta cu ceva aici, sună-mă. Ne bucurăm de o vreme superbă primăvara asta și se anunță o vară strașnică. Ar trebui să vii încoace, să profiți de noi... O, știu cum e. În regulă, atunci. Salut. Mike închise telefonul. La fel de țeapăn și de neprietenos cum mi-l aminteam. Nu sunt interesați să dea în chirie proprietatea în momentul de față. Se zvonește că s-ar putea să fie folosită în curând de companie sau de familie. E un om ocupat.

– Cum a găsit imobilul?

– Prin internet, slavă Domnului. A ajuns pe pagina noastră web. La început avea trei case de care era interesat. Una e cu un cvartal mai în spate, deci pierzi vederea la țărmul mării, dar e o străduță drăguță și liniștită și la mică distanță de plajă. Cealaltă e puțin mai la sud, mai aproape de casa noastră, dar proprietarii au decis să o retragă de pe piață, să o dea în chirie pentru încă un sezon. Bună mișcare, fiindcă i-am găsit chiriași fără întrerupere, pe tot parcursul verii. Mike bău cu poftă din Mountain Dew. Omule, ce de amintiri îmi stârnește asta. În fine, am stabilit o întâlnire. Voia să vin fie eu, fie Tony – Tony Dodd, asociatul meu – să îi arătăm imobilele. A insistat să fie neapărat unul dintre noi. Am o notiță chiar aici în dosar, fiindcă m-am lovit

de la bun început de o atitudine dificilă din partea lui. Nici o problemă, vânzarea tot vânzare e.

– Nu are timp de irosit pe subalterni. El e prea important. Îl înțeleg.

– Da, mi-a arătat asta clar, confirmă Mike. Deci, vine câteva zile mai târziu. Costum scump, tunsoare de două sute de dolari. Are aerul ăla îngâmfat, de superioritate, al absolvenților de școli private. Nu te supăra, probabil și tu tot la o școală din asta ai fost.

– Așa e, și nu mă supăr. Cunosc genul.

– În regulă. Nu e interesat de cafea sau de conversație. Are un program de respectat. Dar când îl duc cu mașina să vadă cele două imobile, mă întreabă despre Bluff House. Toată lumea o face, așa că nu mi s-a părut nimic ciudat. Țin minte că era una dintre zilele alea cu cer fumuriu, rece, mohorâtă, iar casa arăta ca desprinsă dintr-un film. Un film gotic vechi, știi, așa cum se înalță aici, sus. Mi-am spus discursul, istoricul, povestea cu piratii, fiindcă întotdeauna stârnește interesul clienților. Și, Dumnezeule, Eli, sper pe ce am mai sfânt că n-am spus nimic care a provocat toate astea.

– Știa deja. Se afla aici fiindcă știa.

– Nu mi-a plăcut de el, dar nu m-am pripit să trag concluzia că e vreun nebun ucigaș sau ceva de genul ăsta. Doar un individ bogat și plin de el. I-am arătat casa mai din spate întâi. Sandcastle e un imobil mai nou, mai mare, și avea un comision mai mare. Plus că mi s-a părut genul care prefera mai mare. Dar i-am făcut un tur și prin cealaltă. M-a întrebat ceea ce întreabă majoritatea, a colindat încăperile, a ieșit pe veranda de sus. De pe verandă se vede oceanul.

– Și Bluff House.

– Da. Nu era prea încântat de vecinătatea celorlalte case, a vrut să știe care dintre ele erau locuite în permanență, care erau de închiriat. Dar asta nu e o întrebare neobișnuită. L-am dus la Sandcastle. Are câteva caracteristici atrăgătoare, iar celelalte case nu sunt la fel de apropiate. Din nou, a petrecut mult timp afară și, da, se vede Bluff House de acolo. A acceptat pe loc prețul cerut, ceea ce nu se întâmplă de regulă. De fapt,

e chiar o prostie mare pe piața actuală, fiindcă vânzătorii sunt dispuși să mai lase din preț. Dar eu mi-am spus că pur și simplu considera târguitul sub demnitatea lui. I-am spus că îl invit la prânz și că puteam să ne ocupăm de hârtii, și puteam să-i contactez pe proprietari. Nu a fost interesat. Cu o expresie acră, Mike lovi ușor sticla propriului ceas de mână: Tic, tac, tic, tac, știi? A trebuit să redactez contractul cât repede. Mi-a scris un cec pentru avans, mi-a dat datele lui de contact. Și a plecat. E greu să te plângi de o vânzare ușoară, dar tipul m-a iritat.

– Și restul? S-a desfășurat la fel de rapid și ușor?

– A plătit restul în treizeci de zile. A venit, a semnat hârtiile, a luat cheile. Aproape că nu a spus nimic în afară de da sau nu. Noi pregătim un coș cu bunătăți pentru a-i întâmpina pe noii proprietari – o sticlă de vin, niște brânzeturi mai scumpe și pâine, o plantă la ghiveci, câteva cupoane pentru magazinele și restaurantele locale. L-a lăsat acolo pe masă. Nu s-a obosit să îl ia.

– Avea ceea ce își dorea.

– Nu l-am mai văzut de atunci. Mi-aș fi dorit să știu mai multe, dar dacă îți vine vreo idee cum să-l prinzi pe ticălos, anunță-mă. Mi-ar plăcea să particip la așa ceva.

– Apreciez asta.

– Mă duc acum. Ascultă, ce-ar fi să pun câteva bucăți de carne pe grătar mâine-seară? Ai putea să vii cu Abra în vizită.

– Mie mi se pare o idee bună.

– Ne vedem atunci. Mulțumesc pentru suc.

După ce Mike plecă, Eli își puse o mână pe capul lui Barbie, scărpinând-o blând între urechi. Se gândi la bărbatul pe care tocmai i-l descrisese Mike:

– Ce-o fi văzut la el? se întrebă. Apoi oftă. Presupun că nu poți să știi niciodată cine o să te atragă sau de ce. Se ridică în picioare. Să mergem la plimbare.

Hotărî să mai aștepte câteva zile, doar câteva zile. Rutina îl menținea într-o stare de acalmie. Alerga de dimineață pe plajă cu Barbie sau făcea yoga dacă reușea Abra să îl convingă. Petrecea ore întregi scriind neîntrerupt,

cu ferestrele deschise, mângâiat de aerul mării, acum că briza lunii bătea mai dulce.

Citind pe terasă cu un câine întins la picioarele lui, află mai multe despre istoria casei și a satului construit din whisky decât s-ar fi putut aștepta vreodată.

Știuse că distileria originală se extinsese la sfârșitul anilor 1700, după război. Nu își dăduse seama, sau nu reținuse, în orice caz, că extinderile masive adăugate căsuței cândva modeste începuseră la scurt timp după. Conform sursei lui, adăugaseră cu o cheltuială considerabilă o sală de baie, prima din Whiskey Beach.

După nici douăzeci de ani, Landon Whiskey și Bluff House crescuseră din nou. Landon Whiskey construise o școală, iar unul dintre strămoșii lui stârnise un scandal fugind în lume cu învățătoarea.

Înainte de Războiul Civil, casa se înălța cu două etaje elegante și era îngrijită de o mică armată de servitori.

Familia Landon continuase să aducă inovații. Casa lor fusese prima utilată cu sistem de canalizare în interior, prima cu lămpi pe gaz, apoi cu electricitate.

Supraviețuiseră Prohibiției prin viclenie, făcând contrabandă cu whisky, vânzându-l barurilor ilicite și clienților particulari. Robert Landon, cel al cărui nume îl moștenise tatăl lui, cumpărase și vânduse un hotel – apoi un al doilea în Anglia – și își căsătorise una dintre fiice cu un conte.

Dar nici una dintre surse nu pomenea, altfel decât în glumă, din câte descoperise el, despre comoara piraților.

– În sfârșit!

Abra își aruncă poșeta peste braț când ieșiră din casă. Se îmbrăcase cuminte – după părerea ei – pentru călătoria la Boston, cu pantaloni negri, sandale cu bretele și talpă platformă, o bluză cu imprimeu floral roșu și câteva volănașe. Cerceii lungi, din pietre diferite, îi dansară în urechi când îl trase pe Eli de mână. În ochii lui Eli arăta ca o versiune modernă și sexy de hipiotă, ceea ce, presupunea, nu era prea departe de adevăr.

Când ajunseră la mașină, aruncă o privire peste umăr și o văzu pe Barbie urmărindu-l din ochi de la fereastra din față.

– Urăsc să o las aici.

– Barbie e bine, Eli.

Atunci de ce îl privea cu o expresie atât de tristă?

– E obișnuită să aibă pe cineva prin preajmă.

– Maureen mi-a promis că va veni să o scoată la plimbare azi după-amiază, iar băieții vor veni și o vor duce pe plajă și se vor juca împreună.

– Da.

Zdrăngăni cheile în mână.

– Suferi de anxietate de separare.

– Da... poate.

– Și e incredibil de dulce. Îl sărută pe obraz. Dar este un lucru bun pe care îl facem acum. E un pas, iar pașii trebuie făcuți. Se strecură în mașină și așteptă să urce și el lângă ea. Plus că nu am mai fost în oraș de mai bine de trei luni. Și niciodată cu tine.

Eli aruncă o ultimă privire spre fereastră și spre câinele din cadrul ei.

– Mergem acolo ca să încercăm să forțăm o conversație cu soția bărbatului pe care îl suspectăm de crimă, pe lângă infracțiunea de intrare prin efracție. O, și adulter. Să nu uităm de asta. Nu e tocmai o călătorie de plăcere.

– Ceea ce nu înseamnă că nu poate fi plăcută. Ți-ai petrecut zile întregi gândindu-te cum să o abordezi pe Eden Suskind. Ți-ai pus la punct diferite abordări în funcție de unde o găsim, la muncă sau acasă. Nu tu ești dușmanul ei, Eli. E imposibil să te considere un dușman.

Eli parcurse drumul de pe coastă care apoi șerpuia prin sat.

– Oamenii te tratează diferit, chiar și oamenii pe care îi cunoști, după ce ai fost acuzat de o infracțiune. De o crimă. Sunt agitați în preajma ta. Te evită și, dacă nu reușesc să te evite, vezi pe chipul lor că își doresc să fi reușit.

– Asta s-a terminat.

– Ba nu. Nu se va termina până când persoana care a ucis-o pe Lindsay nu e prinsă, arestată și judecată.

– Atunci ăsta este un pas în această direcție. El se va întoarce în Whiskey Beach. Când o va face, Corbett o să discute cu el. Aș fi preferat să nu fim nevoiți să așteptăm după asta.

– E dificil pentru Corbett să vină la Boston în cazul ăsta. Și nu vrea să îl dea pe mâinile lui Wolfe. Sunt recunoscător pentru asta.

– Acum avem adresa lui Suskind, de la birou și de la apartamentul lui. Am putea să trecem încet pe acolo, să îl urmărim noi pe el, de data asta.

– Pentru ce?

– De curiozitate. Hai să lăsăm asta pe altădată. „Schimbă subiectul", decise Abra. Aproape că putea vedea tensiunea răsucindu-i mușchii în zona cefei. Ai stat treaz până târziu azi-noapte, tot citind din cărțile alea. Ai găsit ceva interesant?

– Da, la drept vorbind. Am găsit câteva care prezintă destul de în detaliu istoria casei, a familiei, a satului, a companiei. Legăturile care există între toate. Simbioza.

– Un cuvânt atât de frumos.

– Îmi place. Landon Whiskey s-a ridicat considerabil în timpului Războiului de Independență. Date fiind blocadele – coloniștii nu aveau acces la zahăr și melasă, deci nu aveau rom. Whisky-ul a devenit băutura de bază pentru armata colonială, iar familia Landon avea propria distilerie.

– Deci George Washington a băut whisky făcut de voi.

– Ba bine că nu. Și, după război, au extins atât afacerea, cât și casa. A fost un lucru mare și pentru casă fiindcă Roger Landon, tatăl încăpățânatei Violeta și a posibil ucigașului Edwin, care era capul familiei pe atunci, avea o reputație de zgârie-brânză.

– Un bun yankeu econom.

– Un avar notoriu, dar a băgat sume destul de mari în casă, în amenajarea ei și în afacere. Când a murit, totul a trecut în mâinile fiului lui, iar cum bunul și bătrânul Rog nu s-a retras decât când avea aproape optzeci de ani, Edwin Landon așteptase mult și bine să preia frâiele. A extins din nou totul. El și soția lui, emigranta franceză...

– O, la, la.

– Exact. Ei au fost primii care au început să organizeze petreceri uriașe, rafinate. Și unul dintre *fiii* lor, Eli...

– Îmi place de el.

– Așa și trebuie. El a construit – a pus să se construiască – prima școală din sat. Fratele lui, mezinul familiei, s-a îndrăgostit de învățătoare, și au fugit împreună în lume.

– Ce romantic.

– Nu prea. Au murit în timp ce se îndreptau spre vest, pentru a-și încropi o viață îndestulată.

– Asta e foarte trist.

– În orice caz, Eli a continuat tradiția de extindere a casei și a afacerii, iar petrecerile au continuat – cu unele scandaluri și tragedii printre ele – până la instaurarea Prohibiției. Dacă vreodată situația financiară a avut de suferit, asta nu s-a văzut în stilul lor de viață. Anii douăzeci s-au sfârșit tumultuos, iar în anii treizeci guvernul și-a dat seama că o dăduse în bară și că interzicerea whisky-ului îi costa al naibii de mult. Oamenii au început din nou să se înghesuie la bar, fără frică, iar noi ne-am mai deschis o distilerie.

– Imperiul de whisky.

– În tot acest timp, familia a cuprins experți în artă – iar despre aceștia se zvonea că au avut aventuri cu diverși artiști –, sinucigași, două persoane care au fost spioni pentru Aliați și o mulțime care au murit în diferite războaie, o dansatoare care a devenit faimoasă la Paris și o alta care a fugit la circ.

– Aia îmi place în mod deosebit.

– O ducesă prin căsătorie, un cartofor, un ofițer de cavalerie care a murit alături de Custer, eroi, răufăcători, o călugăriță, doi senatori, doctori, avocați. Tot ce vrei și ce nu vrei a fost probabil inclus în familie.

– E o genealogie lungă. Majoritatea oamenilor nu își caută – sau nu reușesc – să își găsească strămoșii atât

de îndepărtaţi, sau nu au o casă care să fi făcut parte din familia respectivă de atâtea generaţii.

– Asta-i drept. Dar ştii ce lipseşte?

– O sufragetă, un iepuraş Playboy, o vedetă rock?

Eli râse:

– Am avut câteva sufragete. N-am dat de nimeni din celelalte două categorii. Ceea ce lipseşte e zestrea Esmeraldei. E menţionată împreună cu vasul *Calypso*, cu naufragiul, câteva speculaţii despre Broome – a supravieţuit chiar el sau cel rămas în viaţă era un simplu marinar? Alte speculaţii despre zestre. A supravieţuit *comoara?* Dar în cele două cele mai detaliate şi raţionale istorii pe care le-am găsit, răspunsul pare a fi negativ.

– Ceea ce nu înseamnă că au dreptate. Eu prefer să cred că a supravieţuit, tot aşa cum, în versiunea mea, fratele mai mic şi învăţătoarea au reuşit să ajungă în vest şi au cultivat pământul şi au făcut copii.

– S-au înecat când căruţa lor s-a răsturnat în timp ce traversau un râu.

– Au plantat porumb şi au avut opt copii. Sunt ferm convinsă de asta.

– În regulă. Oricum ar fi fost, erau morţi de foarte multă vreme. În legătură cu zestrea, mă face să mă întreb, din nou, ce informaţii are Suskind care mie îmi lipsesc. Ce îl face atât de sigur încât să fie dispus să riște atât de mult, să fie dispus să ucidă? Sau e totul o mare tâmpenie?

– Ce vrei să spui?

– Dacă nu are nimic de-a face cu acea comoară pierdută în negura vremii? M-am grăbit să trag concluzia asta din reflex. Cineva face săpături în subsolul casei. Ce altceva ar putea fi?

– Exact, Eli. Derutată, se întoarse să îl studieze din profil. Ce altceva?

– Nu ştiu. N-am găsit nimic care să îmi sugereze o altă direcţie. Dar nici n-am găsit nimic, realist vorbind, care să îmi confirme ipoteza asta. Îi aruncă o privire. Cred că e pur şi simplu nebun de legat.

– Asta te îngrijorează.

– Normal că da. Nu poţi raţiona cu nebunii. Nu poţi să le prezici comportamentul. Nu prea poţi să te pregăteşti pentru ceea ce vor face.

– Am de gând să te contrazic.

– În regulă. Şi?

– Nu spun că nu e ţăcănit. Consider că oricine curmă o viaţă, altfel decât în legitimă apărare sau apărând pe cineva, e sigur ţăcănit. Dar, după cum ştii, e confirmat că el şi Lindsay au avut o relaţie.

– Da. Da, repetă el. Iar ea nu ar fi acceptat un nebun. Nu un om vizibil nebun. Dar oamenii pot să îşi ascundă natura.

– Aşa crezi? Eu nu cred, cel puţin nu pentru mult timp. Cred că ceea ce suntem iese la suprafaţă. Nu doar prin acţiunile noastre, ci se vede şi pe chipul nostru, în ochii noştri. Şi-a început căutarea cu mai bine de un an jumătate în urmă – aproape doi – din câte ştim noi. S-a apropiat de Lindsay, a convins-o să meargă cu maşina până în Whiskey Beach, deşi ei nu îi plăcea. Deci probabil are un oarecare farmec. Plus că jonglează cu o soţie, copii, un loc de muncă. E într-adevăr ţăcănit, cred, dar nu nebun de legat. Nebun de legat ar însemna să nu se mai poată controla. El încă o face.

– Şi ţăcănit e destul de rău.

Când începură să îşi croiască drum prin traficul din Boston, Eli se întoarse spre ea din nou:

– Eşti sigură în privinţa asta?

– Nu aştept în maşină, Eli. Nici să nu te gândeşti. Cred că ar trebui să trecem pe la casa ei mai întâi. Dacă nu vedem nici o maşină, putem să o căutăm la muncă. Lucrează cu jumătate de normă, deci şansele sunt jumi-juma. E atâta energie în oraş! Îmi place o zi sau două, apoi nu ştiu cum să mă întorc mai repede.

– Mai demult credeam că am nevoie de energia asta. Acum nu mai cred.

– Whiskey Beach e un loc bun pentru un scriitor.

– E bun pentru mine. Îşi puse o mână peste a ei. La fel eşti şi tu.

Abra îi lipi mâna de obrazul ei.

– Exact replica perfectă.

Eli urmă indicațiile navigatorului GPS, deși credea că ar fi putut găsi oricum casa. Cunoștea zona, chiar avea prieteni – sau foști prieteni – care locuiau acolo.

Găsi eleganta casă victoriană, zugrăvită în galben-deschis, cu un bovindou în partea laterală, unde un șir de trepte coborau de pe o verandă. Un BMW era parcat pe alee, și o femeie cu o pălărie cu boruri largi uda ghivecele de flori de pe veranda laterală.

– Se pare că e acasă.

– Da. Hai să facem asta.

Femeia puse jos stropitoarea când opriră în spatele mașinii ei și se apropie de marginea terasei.

– Bună. Pot să vă ajut?

– Doamna Suskind?

– Da.

Eli se apropie de baza scărilor.

– Mă întrebam dacă aveți câteva minute să vorbiți cu mine. Sunt Eli Landon.

Buzele ei se întredeschiseră, dar nu se dădu înapoi.

– Mi s-a părut că te-am recunoscut.

Ochii ei, calmi și căprui, alunecară spre Abra.

– Ea e Abra Walsh. Îmi dau seama că am venit nepoftiți, doamnă Suskind.

Ea oftă prelung și o expresie de tristețe îi apăru pentru o clipă în ochi.

– Soția ta, soțul meu. Asta ar trebui să ne permită să ne tutuim. Sunt Eden. Urcați.

– Mulțumim.

– Săptămâna trecută a venit pe aici un detectiv. Iar acum voi. Își scoase pălăria, își trecu mâna peste o coamă de păr luminos. Nu vrei să lași totul în urmă?

– Ba da. Foarte mult. Nu pot. Nu am ucis-o eu pe Lindsay.

– Nu mă interesează. Știu că sună oribil. Este oribil, dar nu îmi pasă. Ar trebui să luați loc. Am niște ceai cu gheață.

– Pot să te ajut cu el? întrebă Abra.

– Nu, e în regulă.

– Atunci te-ar deranja dacă aș merge la baie? Am venit cu mașina din Whiskey Beach.

– O, tu ai o casă acolo, nu-i așa? îi spuse lui Eli, apoi îi făcu semn Abrei. Te conduc.

Îi dădu lui Eli ocazia să își facă o impresie despre context. O femeie atrăgătoare, își spuse el, o casă frumoasă într-un cartier elegant, cu grădini bine îngrijite, o peluză verde bogată. Circa cincisprezece ani de căsnicie, își aminti, și doi copii frumoși. Dar Suskind aruncase toate acestea deoparte. Pentru Lindsay? se întrebă. Sau obsedat de o vânătoare de comori?

Câteva clipe mai târziu, atât Eden, cât și Abra reapărură cu o tavă pe care se aflau o carafă și trei pahare înalte, pătrățoase.

– Mulțumesc, începu Eli. Știu că a fost foarte greu pentru tine.

– Tu chiar ai de unde să știi. E îngrozitor să îți dai seama că persoana în care ai avut încredere, persoana alături de care ți-ai construit o viață, o familie, te-a trădat, te-a mințit. Că persoana pe care o iubești a trădat acea iubire și și-a bătut joc de tine.

Se așeză la masa rotundă de tec sub o umbrelă albastru-închis. Le făcu semn să se așeze și ei.

– Și Lindsay, continuă Eden. O consideram o prietenă. Ne vedeam aproape zilnic, adesea lucram cu ea, ieșeam împreună la un pahar de ceva, discutam despre soți cu ea. Și în tot acest timp ea împărțea patul cu al meu. M-am simțit ca înjunghiată în inimă. Presupun că și tu.

– Noi nu eram împreună când am aflat. Mai degrabă ca un pumn în stomac.

– Atât de multe au ieșit la iveală după... Durase aproape un an. Luni întregi în care m-a mințit, în care a venit acasă de la ea. Te face să te simți prost.

Îi adresă ultima remarcă Abrei, iar Eli văzu că Abra avusese dreptate. O altă femeie, una înțelegătoare, făcea totul mai ușor.

– Dar nu ai fost, spuse Abra. Ai avut încredere în soțul tău și în prietena ta. Asta nu e prostie.

– Așa îmi spun și eu, dar te face să stai la îndoială, să te întrebi ce anume îți lipsește, ce nu ai, ce ai omis să faci? De ce nu ai fost îndeajuns?

Abra își puse o mână peste a ei.

– Nu ar trebui să fie așa, dar știu.

– Avem doi copii. Sunt copii minunați, și a fost devastator pentru ei. Oamenii vorbesc, nu am putut să-i ferim de bârfe. Asta a fost cel mai rău. Sorbi din ceai, luptându-se vizibil să își stăpânească lacrimile. Am încercat. Eu și Justin am încercat să ne salvăm căsnicia, să o punem pe roate. Am apelat la consiliere matrimonială, am făcut o călătorie împreună. Clătină din cap. Dar pur și simplu nu am reușit să o reconstruim. Am încercat să îl iert, și poate că aș fi reușit, dar nu puteam să mai am încredere în el. Apoi a început din nou.

– Îmi pare rău.

Acum Abra îi strânse mâna.

– Nu i-a mers și a doua oară, continuă Eden, clipind pentru a-și limpezi ochii. Nopți când stătea până târziu la birou, călătorii de afaceri. Doar că de data asta nu mai avea de-a face cu cineva dispus să fie prost și să aibă încredere. Îl verificam și știam că nu era acolo unde pretindea că va fi. Nu știu cine e respectiva, sau dacă există mai multe. Nu mă interesează. Pur și simplu nu mă mai interesează. Am viața mea, copiii mei – și, în sfârșit, puțină mândrie. Și nu mi-e rușine să spun că, la divorț, am să iau și pielea de pe el. Expiră zgomotos, aproape râzând: Sunt în continuare destul de furioasă, evident. L-am primit înapoi, după ceea ce făcuse, iar el mi-a aruncat totul în față.

– Eu nu am apucat să aleg. Eli așteptă până când Eden ridică din nou privirea spre el. Nu prea am apucat să fiu furios. Cineva a ucis-o pe Lindsay în aceeași zi în care am aflat ce făcuse, ceea ce făcea chiar și în timp ce eu credeam că încercăm să ne refacem căsnicia.

O expresie de simpatie apăru pe chipul lui Eden când încuviință din cap.

– Nu-mi pot imagina cum e să treci prin așa ceva. În cele mai grele momente ale mele, când toate știrile păreau să se învârtă în permanență în jurul morții ei, a anchetei, încercam să-mi imaginez ce-aș fi simțit dacă Justin ar fi fost cel ucis. Își apăsă degetele pe buze. Asta e îngrozitor.

– Eu nu cred, spuse Abra încet.

– Dar chiar și în cele mai negre momente, nu reușeam să-mi imaginez asta. Nu puteam să-mi imaginez cum m-aș fi simțit în locul tău, Eli. Se opri pentru o clipă, sorbind din ceai. Vrei să-ți spun că am mințit ca să îl protejez. Că nu a fost cu mine în seara aia. Mi-aș dori să o pot face. Doamne, mi-aș dori să pot. Închise ochii. N-ar trebui să nutresc astfel de gânduri față de el. Am creat doi copii frumoși împreună. Dar în momentul de față mi-aș dori să îți pot spune ceea ce vrei să auzi. Adevărul este că Justin a venit acasă în seara aceea, pe la cinci și jumătate, nu mai mult de câteva minute după. Totul părea atât de normal. Chiar și-a lăsat telefonul la îndemână, cum începuse să facă în ultimele câteva luni. Mi-a spus că așteptă un e-mail important de la serviciu, că era posibil să-și ia geanta cu lucruri pentru o noapte și să plece. Dar până atunci avea la dispoziție câteva ore, poate chiar mai mult. Eden clătină din cap. Mi-am dat seama mai târziu, desigur, că aștepta un mesaj de la Lindsay, că își făcuseră planuri să meargă undeva o zi sau două. Dar în seara aceea, am crezut că totul era ca de obicei. Copiii erau amândoi la școală – aveau repetiții pentru o piesă în care jucau amândoi și urmau să iasă la pizza după. Era plăcut, doar noi doi și ploaia. Am pregătit cina – fajita de pui, iar el a pregătit două pahare de margarita. Petreceam doar o seară relaxată, nimic special. Savurând pur și simplu timpul în cuplu, înainte să se întoarcă acasă copiii, și gălăgia odată cu ei. Exact asta făceam când a sunat telefonul. Era Carlie de la galerie. Văzuse un buletin de știri la televizor. Mi-a spus că Lindsay era moartă și că poliția suspecta o crimă.

O pisică în trei culori urcă grațios treptele și sări în brațele ei. Eden o mângâie, încheind: Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci, chiar atunci. Era atât de zguduit. S-a albit la față. Dar eram atât de șocată și eu. Și mă gândeam la Lindsay, așa că nici nu mi-a trecut prin cap... nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că avuseseră o aventură. Când a venit poliția, când mi-au spus, nu mi-a venit să cred. Apoi... nu mi-a venit să cred. Îmi pare rău, Eli, îmi pare atât de rău că nu te pot ajuta.

– Apreciez că ai vorbit cu mine. Nu poate fi ușor.

– Încerc să las asta în urmă. Totul, deși e nevoie de efort. Ar trebui să faci și tu același lucru.

Când ajunseră înapoi în mașină, Abra își frecă o mână peste a lui.

– Și mie îmi pare rău.

– Acum știm.

Și totuși, ceva îl sâcâia.

capitolul 26

Biroul lui Kirby Duncan ocupa un spațiu pătrat foarte restrâns într-o clădire dărăpănată de cărămidă ce se eschivase de la orice încercare de revitalizare urbană. Trotuarul crăpat mărginea vitrinele de la parter ce promovau consultații de clarviziune într-o parte și un magazin de jucării pentru adulți în cealaltă.

– Aproape că îți poți face cumpărăturile într-un singur loc, reflectă Abra. Poți să mergi la Madam Carlotta și să afli dacă o să ai suficient noroc cât să merite să investești niște bănuți în Camera Roșie.

– Dacă trebuie să-i ceri părerea unei clarvăzătoare, probabil nu o să ai noroc.

– Eu citesc în cărțile de tarot, îi aminti ea. E o formă antică și interesantă de a căuta cunoaștere și conștiință de sine.

– Sunt doar cărți.

Deschise ușa din mijloc și păși într-un hol îngust, spre treptele ce urcau.

– O să-ți citesc neapărat o dată. Mintea ta e prea închisă în fața posibilităților, în special pentru un scriitor.

– În calitate de avocat, am apărat odată o presupusă clarvăzătoare, acum câțiva ani, acuzată că a escrocat de la clienții ei o sumă considerabilă.

– Oamenii care escrochează alți oameni nu au har sau chemare adevărată. Ai câștigat?

– Da, însă doar fiindcă toți clienții ei erau larg deschiși în fața posibilităților și cât se poate de idioți.

Abra îl împunse ușor cu cotul, dar râse.

La etaj, găsiră mai multe uși de sticlă mată având BAXTER TREMAINE, AVOCAT, ceva numit QUIKEE LOANS, o altă organizație numită ALLIED ANSWERING SERVICE și KIRBY DUNCAN, DETECTIV PARTICULAR.

Ușa de sticlă mată a lui Duncan era acoperită de o bandă galbenă de poliție.

– Sperasem să putem intra, să aruncăm o privire.

– Este un caz de crimă încă nerezolvat. Eli ridică din umeri. Poliția vrea să securizeze scena intrării prin efracție. Wolfe e fără îndoială implicat în asta. Nu renunță ușor.

– Putem merge jos și să discutăm cu clarvăzătoarea, să vedem dacă Madam Carlotta știe să ne spună ceva.

Eli îi aruncă o privire scurtă, apoi se apropie de ușa avocatului.

În spațiul cât o debara al sălii de așteptare, o femeie trecută bine de patruzeci de ani țăcănea harnică pe o tastatură. Se opri și își scoase ochelarii cu ramă aurie, lăsându-i să atârne de lănțișorul împletit de la gâtul ei:

– Bună dimineața. Vă pot ajuta?

– Căutăm informații despre Kirby Duncan.

Deși zâmbetul ei de birou avocățesc nu păli, îi studie pe amândoi cu ochi cinici.

– Nu sunteți polițiști.

– Nu, doamnă. Speram să ne consultăm cu domnul Duncan într-o... problemă personală, dacă tot suntem în Boston. Am trecut pe aici sperând să ne poată primi și neanunțați, apoi am văzut banda poliției peste ușa lui. A fost spartă cumva?

Ochii ei rămaseră cinici, dar își întoarse scaunul pentru a fi mai cu fața spre ei.

– Da. Poliția nu a redeschis încă accesul la locul faptei.

– Mare păcat.

– Și un alt motiv să nu locuiești la oraș, interveni Abra, cu un foarte vag accent din sud.

Eli nu făcu decât să o bată ușor pe braț.

– Cumva domnul Duncan lucrează dintr-un alt birou? Ar fi trebuit să îl sun, dar nu îi mai găseam cartea de vizită. Ţineam minte unde se afla biroul. Eventual aţi putea să ne spuneţi unde lucrează acum sau aveţi eventual numărul lui ca să-l putem suna?

– Nu o să vă ajute. Domnul Duncan a fost împuşcat şi ucis acum câteva săptămâni.

– O, Doamne! Abra se agăţă de braţul lui Eli. Vreau să merg. Vreau doar să merg acasă.

– Nu aici, explică secretara, şi adăugă cu un zâmbet subţire: Şi nu în oraş. Lucra undeva în nord, într-un loc numit Whiskey Beach.

– Este îngrozitor. Pur şi simplu îngrozitor. Domnul Duncan m-a ajutat cu...

– O problemă personală, o completă secretara.

– Da, acum câţiva ani. Era un tip de treabă. Îmi pare foarte rău. Presupun că îl cunoşteaţi.

– Sigur. Kirby mai lucra pentru şeful meu uneori, şi pentru societatea de creditare din celălalt capăt al holului.

– Îmi pare foarte rău, repetă Eli. Mulţumim pentru ajutor. Făcu un pas înapoi, se opri. Dar... aţi spus că se afla undeva în nord, însă biroul lui a fost spart aici. Nu înţeleg.

– Poliţia cercetează problema asta. Se pare că cel care l-a ucis a venit să caute ceva aici. Tot ce ştiu e că i-a spus şefului că va fi pe teren câteva zile. Apoi m-am trezit cu banda galbenă peste uşă şi poliţişti întrebându-mă dacă am văzut ceva sau pe cineva suspect. N-am văzut, deşi mai apar astfel de situaţii pe aici, cu oamenii care caută ajutor pentru probleme personale.

– Cred că da.

– Din câte am auzit eu, s-a întâmplat, cel mai probabil, în aceeaşi noapte în care a fost ucis. Deci probabil nu era nimeni prin preajmă să vadă nimic. Deci... pot să vă recomand un alt detectiv.

– Vreau doar să plec. Abra îl smuci pe Eli de mână. Nu putem să mergem acasă, să discutăm despre asta acolo?

– Da. În regulă. Mulţumesc oricum. Mare păcat.

Când ieşiră, Eli fu tentat să încerce într-unul din celelalte două birouri, dar nu vedea rostul. Abra păstră tăcerea până când începură să coboare scările.

– Te pricepi foarte bine.

– La ce anume?

– Să minţi.

– Ocolesc adevărul.

– Aşa îi spun avocaţii?

– Nu, noi îi spunem minţit.

Abra râse şi îl înghionti cu umărul.

– Nu ştiu ce speram să aflu venind aici. Biroul a fost spart fie foarte târziu în noapte, fie foarte devreme dimineaţa. Nu avea cum să vadă nimeni nimic.

– Eu am rămas cu ceva.

– Împărtăşeşte-mi, insistă ea, când intrară înapoi în maşină.

– Dacă mergem pe ipoteza că Suskind l-a angajat pe Duncan, avem de-a face cu un tip din clasa burghezului bogat. Genul care umblă la costum şi îşi ţine familia într-o casă mare dintr-o suburbie elegantă. Statutul este important pentru el. Dar când angajează un detectiv particular, alege unul ieftin.

– Poate i l-a recomandat cineva.

– Mă îndoiesc. Cred că nu a vrut un detectiv de lux, cu tarife mari, din două motive. În primul rând, nu voia pe cineva care era posibil să fi lucrat şi pentru altcineva din cercul lui social. În al doilea rând, şi asta mi se pare mai relevant, se aştepta să fie copleşit de cheltuieli.

– A cumpărat o casă pe plajă, începu Abra.

– O investiţie în scopul de a pune mâna pe premiul cel mare. Şi încearcă, cel puţin, să ascundă faptul că el e proprietarul.

– Fiindcă ştie că se îndreaptă spre un divorţ. Individul e un vierme, declară Abra. După legea karmică, se va reîncarna în melc data viitoare.

– Sunt deschis la această posibilitate, decise Eli. După legea karmică, poziţia în care se află acum va atrage după sine cheltuieli judiciare – iar în materie de avocat îşi va alege unul scump –, pensie alimentară, daune de divorţ. Mă gândesc că l-a plătit pe Duncan cu bani gheaţă,

ca tranzacţia să nu fie înregistrată. Să nu apară în lista de cheltuieli când va trebui să îşi prezinte finanţele în faţa avocaţilor.

– Dar trebuia oricum să intre şi să răscolească biroul, fiindcă un detectiv păstrează registre cu informaţiile clienţilor, chiar şi când e vorba de tranzacţii cu bani gheaţă.

– Documente, în format electronic sau pe hârtie, copii după chitanţe, registru, listă de clienţi, confirmă Eli. Nu voia să fie identificat drept client al unui detectiv pe care îl angajase să mă urmărească şi care sfârşise mort. O asociere foarte neplăcută.

– Foarte. Reflectă. Probabil nici nu a venit vreodată aici, aşa-i, la birou?

– Probabil că nu. Prefera să se întâlnească undeva la o cafenea sau un bar. Nu în zona lui, nici în cea a lui Duncan.

Eli opri lângă o altă clădire – din oţel şi blocuri de beton.

– Aici locuia?

– La etajul doi. O zonă periculoasă.

– Ce-ţi spune asta?

– Că Duncan simţea că se descurcă, nu-şi făcea griji că maşina i-ar fi putut fi furată bucată cu bucată, că vecinii i-ar fi făcut probleme. Un tip dur, poate, sau pur şi simplu unul care credea că înţelesese regulile jocului şi le stăpânea. Cineva ca el nu s-ar fi gândit de două ori înainte să accepte să se întâlnească singur cu un client.

– Vrei să intri să vorbeşti cu vecini de-ai lui?

– Nu are rost. Fără îndoială, poliţiştii au vorbit deja cu ei. Suskind nu avea de ce să vină aici, în afară de noaptea când i-a umblat prin apartament. Nu doar fiindcă nu ar fi avut nici un motiv să se întâlnească aici cu Duncan, ci şi fiindcă i-ar fi fost frică să pună piciorul în zonă. Partea de sud a Bostonului nu e domeniul lui.

– Nu e nici al tău, baron al whisky-ului.

– Ăla e tatăl meu sau sora mea, baroneasa. Oricum, am avut câţiva clienţi din zona asta, cu care am lucrat pro bono. Nu e domeniul meu, nu, dar nici un teritoriu complet necunoscut. Ei bine, presupun că am văzut tot ce era de văzut, sau mai degrabă nu era de văzut.

– El doar îşi făcea treaba, spuse Abra. Nu mi-a plăcut de el sau nu mi-a plăcut felul în care îşi făcea treaba atunci când a vorbit cu mine, dar nu merita să moară fiindcă îşi făcea treaba.

– Nu, nu a meritat. Dar poţi să-ţi spui că are şansa la o reîncarnare mai bună.

– Îmi dau seama când încerci să-mi cânţi în strună, dar bine lucrat. Şi am să-mi spun asta.

– Aşa. Hai să mergem să-i facem o vizită lui Buni înainte să plecăm înapoi.

– O să trecem cu maşina pe lângă casa în care ai locuit cu Lindsay?

– De ce?

– Ca să-mi fac o idee despre cine erai.

Eli ezită, apoi îşi spuse: De ce nu? De ce să nu facă o tură completă?

– În regulă.

Se simţi ciudat să refacă acele drumuri, să se îndrepte în direcţia aceea. Nu mai trecuse pe la casa din Back Bay de când primise permisiunea să-şi ia toate lucrurile pe care le voia. Odată ce făcuse acest lucru, contractase o firmă să vândă restul, apoi scosese casa la vânzare.

Crezuse că tăierea acelor legături avea să îl ajute, dar nu putea spune că fusese aşa. Trecu pe lângă magazine şi restaurante care făcuseră parte cândva din rutina lui. Barul în care ieşise adesea cu prietenii, salonul de înfrumuseţare preferat al lui Lindsay, restaurantul chinezesc unde se mânca un incredibil pui kung pao şi care avea un curier mereu cu rânjetul pe buze. Copacii eleganţi şi curţile îngrijite din ceea ce fusese cândva cartierul lui.

Când opri în faţa casei, nu spuse nimic.

Noii proprietari adăugaseră un copac ornamental în faţă, ceva cu ramuri plângătoare ce tocmai începuseră să înflorească într-o nuanţă delicată de roz. Văzu o tricicletă pe aleea din faţă, roşu aprins şi veselă.

Restul arăta la fel, nu? Aceleaşi vârfuri şi unghiuri, aceleaşi ferestre scânteietoare şi aceeaşi uşă largă la intrare. Atunci de ce i se părea atât de străină?

– Nu-mi aminteşte de tine, spuse Abra de lângă el.

– Nu?

– Nu. E prea banală. E mare şi frumoasă în felul ei. Frumoasă ca un palton elegant, dar acel palton nu este pe măsura ta, sau cel puţin nu îţi mai vine bine acum. Poate îi venea bine bărbatului care purta cravată Hermès şi un costum italienesc şi un diplomat avocăţesc şi care se oprea la cafeneaua din zonă pentru a bea o specialitate de cafea la suprapreţ în timp ce răspundea la mesaje pe telefon. Dar acel bărbat nu eşti tu. Se întoarse spre el. Aşa era?

– Cred că da. Sau cel puţin în direcţia aia mă îndreptam, indiferent dacă paltonul îmi venea bine sau nu.

– Dar acum?

– Nu vreau paltonul înapoi. O studie. Când casa s-a vândut în sfârşit acum câteva luni, a fost o uşurare. Ca şi cum m-aş fi descotorosit de un strat de piele în care nu mai încăpeam. De asta ai vrut să treci pe aici? Ca să recunosc asta, sau să înţeleg asta?

– E un beneficiu secundar plăcut, dar motivul principal a fost curiozitatea. Am avut şi eu cândva un palton nu foarte diferit de ăsta. M-am simţit bine când l-am dat cuiva căruia îi venea mai bine. Hai să mergem să o vedem pe Hester.

O altă rută familiară, de la o casă la cealaltă. Pe măsură ce lăsă tot mai mult în urmă Back Bay, tensiunea din umerii lui se atenuă. Din reflex, se opri la florăria de lângă casa familiei lui.

– Îmi place să-i iau ceva.

– Nepotul cel bun. Mulţumită, coborî cu el. Dacă m-aş fi gândit, am fi putut să-i luăm ceva din Whiskey Beach. Ar fi fost foarte încântată de asta.

– Data viitoare.

Abra îi zâmbi în timp ce intrară.

– Data viitoare.

Abra se plimbă prin florărie, lăsându-l pe el să aleagă. Voia să vadă ce avea să aleagă, cum avea să procedeze.

Spera că nu urma să opteze pentru trandafiri, oricât ar fi fost de frumoşi. Erau prea banali, prea obişnuiţi. Fu încântată când Eli alese câţiva irişi albaştri, combinându-i cu câţiva crini asiatici roz.

– E perfect. Evocă primăvara şi este o asociere îndrăzneaţă. O reprezintă foarte bine pe Hester.

– Vreau să se întoarcă acasă înainte de sfârşitul verii.

Abra îşi sprijini capul de umărul lui în timp ce florăreasa împachetă buchetul şi înregistră vânzarea.

– Şi eu.

– Mă bucur să vă văd, domnule Landon. Florăreasa îi oferi lui Eli un stilou pentru a semna bonul. Transmiteţi salutări familiei.

– Mulţumesc. Aşa voi face.

– De ce ai o expresie atât de surprinsă? îl întrebă Abra când porniră spre ieşire.

– M-am obişnuit ca oamenii pe care îi cunoşteam din cealaltă viaţă a mea... să spunem că fie se prefăceau că nu mă cunosc, fie îmi întorceau pur şi simplu spatele.

Abra se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz.

– Nu toţi oamenii sunt dobitoci, îi spuse.

Şi, ieşind, porniră spre locul unde Wolfe aştepta lângă maşina lui Eli. Pentru o clipă, trecutul şi prezentul se suprapuseră.

– Frumoase flori.

– Şi legale, spuse Abra veselă. Au şi alte flori frumoase înăuntru, dacă ai chef.

– Ai treabă în Boston? întrebă el, fără a-şi desprinde privirea de pe Eli.

– La drept vorbind, da. Dădu să îl ocolească pe Wolfe pentru a-i deschide portiera Abrei.

– Ce-ar fi să-mi explici ce treabă ai avut în clădirea în care s-a aflat biroul lui Duncan, punând întrebări?

– Şi asta e legal.

Eli îi dădu florile Abrei pentru a-şi elibera mâinile.

– Unii oameni nu se pot abţine să nu se întoarcă la scena crimei.

– Iar unii nu se pot abţine să nu umble după potcoave de cai morţi. Mai e ceva, detective?

– Doar că o să continui să fac săpături. Calul nu e îngropat încă.

– Oh, gata, ajunge! Scoasă din sărite, Abra trânti florile înapoi în brațele lui Eli, apoi scotoci prin poșetă. Uite, aruncă o privire. *Ăsta* e omul care a tot intrat cu

– Ba e, în cazul tău.

Abra reflectă la cuvintele lui în timp ce el luă ultima curbă spre casa de pe Beacon Hill. Și aceasta, decise ea, îl reprezenta mai bine pe Eli. Poate fiindcă întreaga casă avea, pentru ea, un aer de istorie și de familie ce

– Acum nu-mi mai e atât de greu să vin la Boston.

– Facem eforturi să ne vindecăm, amândoi.

– Eu nu m-am forțat prea tare la început.

– Nici eu. Trebuia să ne punem pe picioare mai întâi.

Eli zâmbi.

– Te iubesc, Buni.

– Ar fi bine. Mama ta ar trebui să ajungă acasă peste vreo două ore, deși tatăl tău abia după șase. Ai de gând să stai să îți vezi măcar mama?

– Așa intenționez, apoi plecăm înapoi. Am o casă și un câine de care trebuie să am grijă.

– Îți face bine să ai grijă de lucruri. Am progresat mult, amândoi, în ultimele câteva luni.

– Credeam că te-am pierdut. Toți credeam asta. Presupun că mai credeam și că mă pierdusem pe mine însumi.

– Și totuși, iată-ne aici. Spune-mi cum merge cartea.

– Cred că merge bine. Unele zile sunt mai bune decât altele, și uneori cred că e pur și simplu o tâmpenie. Dar, oricum ar fi, faptul că sunt în stare să scriu mă face să mă întreb de ce nu am făcut asta de la bun început.

– Ai avut talent pentru drept, Eli. E păcat că nu ai putut să faci din asta un hobby, sau să-i spunem activitate secundară, și din scris – o vocație. Ai putea să faci asta acum.

– Poate că da. Știm cu toții că m-aș fi descurcat execrabil în afacerea de familie. Tricia a fost dintotdeauna cea care a urmat această cale.

– Și e al naibii de bună la asta.

– Așa e, dar deși nu mi se potrivea, în ultima vreme am aflat mai multe despre afacere, sau despre istoria ei. Am fost mai atent la toate rădăcinile și începuturile ei.

Ochii ei se luminară de încântare.

– Ai petrecut timp în biblioteca din Bluff House.

– Da, așa am făcut. Mama soacrei tale făcea contrabandă cu whisky.

– Știu. Mi-ar fi plăcut să o cunosc mai bine. Ceea ce-mi amintesc totuși despre ea e că era o irlandeză irascibilă și încăpățânată. Mă cam intimida.

– Trebuie să fi fost formidabilă pentru a reuși așa ceva.

– Chiar era. Bunicul tău o adora.

– Am văzut fotografii – era foarte frumoasă – și am găsit și altele scotocind prin Bluff House. Dar rădăcinile afacerii Landon Whiskey merg chiar mai departe în timp, până la Războiul de Independență.

– Inovație, suflete de cartofori, minți de oameni de afaceri, riscuri și recompense. Și conștientizarea faptului că oamenii savurează o băutură bună și tare. Desigur, războiul a ajutat, oricât ar părea de lipsit de inimă să spui asta. Bărbații care merg la luptă au nevoie de whisky, la fel și bărbații răniți. Într-un sens foarte real, Landon Whiskey a fost creată într-o luptă împotriva tiraniei și o bătălie pentru libertate.

– Ai vorbit ca un adevărat yankeu.

Abra se întoarse cu o vază de flori aranjate artistic.

– Sunt absolut superbe.

– Așa e. Să le pun aici sau în dormitorul tău?

– Aici. În ultima vreme petrec mai mult timp așezată decât întinsă în pat, slavă Domnului. Acum că s-a întors Abra, ce-ar fi să vorbim despre ceea ce vrei să știi cu adevărat.

– Te crezi deșteaptă, spuse Eli.

– *Știu* că sunt.

El rânji, încuviințând din cap.

– Ne cam învârtim în jurul a ceea ce vreau să știu cu adevărat. După părerea mea, istoria casei, a afacerii, s-ar putea să aibă un rol în tabloul întreg. Pur și simplu încă nu l-am deslușit. Dar putem să sărim peste câteva secole până în prezent.

– Nu-i pot vedea fața. Hester strânse o mână în pumn în poală. Smaraldul pe care îl purta adesea pe mâna dreaptă scânteie la acest gest. Am încercat tot ce mi-a venit în minte, chiar și meditație – care, să știi, Abra, nu-mi iese deosebit de bine. Tot ce văd sau îmi amintesc sunt umbre, mișcare, silueta unui bărbat – forma aia. Îmi amintesc că m-am trezit, crezând că am auzit zgomote, apoi m-am convins singură că nu le-am auzit. Știu acum că m-am înșelat în privința asta. Îmi amintesc

că m-am ridicat din pat, m-am apropiat de scări, apoi mișcarea, forma, silueta, și instinctul să cobor și să fug. Asta e tot. Îmi pare rău.

– Nu e cazul să-ți pară rău, îi spuse Eli. Era întuneric. Poate nu-ți amintești fața fiindcă nu ai văzut-o, sau nu suficient de clar. Spune-mi despre sunetele pe care le-ai auzit.

– Alea mi le amintesc mai bine, sau așa cred. Credeam că visasem, și se prea poate să fi fost așa. Mi-am spus, sunt veverițe în horn. Ni s-a întâmplat să avem așa ceva, cu mult timp în urmă, dar între timp am montat protecții, desigur. Apoi am auzit scârțâit și, pe jumătate adormită, mi-am spus: „Cine e sus?" Apoi m-am trezit complet, am hotărât că îmi imaginasem totul și, agitată, am decis în cele din urmă să cobor să-mi fac un ceai.

– Nu ai simțit vreun miros? întrebă Abra.

– Praf. Transpirație. Da. Cu ochii închiși, Hester se concentră. Ciudat, nu mi-am dat seama de asta până acum, până nu m-ai întrebat.

– Dacă a coborât de la etajul doi, e ceva acolo, din câte știi tu, care să-l fi interesat?

Ea clătină din cap spre Eli.

– Cele mai multe dintre lucrurile strânse acolo au valoare sentimentală sau istorică, plus altele care nu mai încap în spațiul locuibil practic. Există câteva lucruri minunate – haine, suvenire, jurnale, vechi registre de cheltuieli ale casei, fotografii.

– Am luat la rând o bună parte dintre ele.

– Face parte din planul meu pe termen lung să aduc o mână de experți, să le cataloghez pentru a deschide, într-un final, un muzeu al satului Whiskey Beach.

– Ce idee minunată! O făcu pe Abra să se lumineze la față. Nu mi-ai spus niciodată.

– E încă în faza în care plănuiesc să fac planul.

– Registrele de cheltuieli ale casei, reflectă Eli cu voce tare.

– Da, și registre contabile, liste de oaspeți, copii după invitații. Nu le-am mai luat la răsfoit de multă vreme și, sincer, nu le-am trecut în revistă pe toate niciodată.

Lucrurile se schimbă, vremurile se schimbă. Eu și bunicul tău n-am mai avut nevoie de un personal numeros după ce-au plecat copiii, așa că am început să folosim etajul doi pentru a depozita diverse lucruri. Am încercat să pictez acolo timp de un an sau doi. Nu mai rămăseseră decât Bertie și Edna pe când a murit Eli. Tu probabil îți aduci aminte de ele, tinere Eli.

– Da, îmi aduc.

– Când ele s-au pensionat, nu m-am îndurat să-mi mai angajez personal care să locuiască acolo. Nu aveam nevoie să mă ocup decât de casă și de mine însămi. Nu-mi pot imagina decât că persoana respectivă a urcat acolo din curiozitate sau din speranța de a găsi ceva.

– Există ceva acolo sus care să țină de familia Landon care a fost contemporană cu naufragiul vasului *Calypso*?

– Trebuie să existe. În familia Landon a existat întotdeauna tendința de a păstra totul. Obiectele mai valoroase din epoca respectivă, și din alte epoci, sunt expuse în diverse încăperi din casă, dar oricum au ajuns diverse prăzi de război și la etajul doi. Sprâncenele ei se împreunară când încercă să se concentreze: Am neglijat acea parte a casei, cred. Pur și simplu, am încetat să o mai văd și mi-am spus că o să ajung într-o bună zi să angajez experții respectivi. Poate se așteptase să găsească hărți, ceea ce e o neghiobie. Dacă am fi avut indicații exacte despre locul comorii, am fi făcut noi înșine săpături acolo, cu mult înainte de asta. Sau a presupus că va găsi vreun jurnal, eventual vreunul aparținându-i Violetei Landon. Dar, conform poveștii, după ce fratele ei l-a ucis pe amantul ei, ea și-a distrus jurnalele, scrisorile de dragoste, totul. Dacă au existat cu adevărat. Dacă au existat și au supraviețuit, ar fi trebuit să aud despre ele sau să dau peste ele la un moment dat.

– În regulă. Îți amintești să fi primit telefoane, întrebări, să fi venit cineva care să se fi declarat interesat de a intermedia vânzarea unora dintre acele suvenire sau antichități, cineva care să-ți fi cerut acces acolo sub pretextul de a scrie un articol, o carte?

– Dumnezeule, Eli, am pierdut șirul de câte ori s-a întâmplat. Singurul lucru care m-a tentat să angajez încă

o persoană în afară de Abra a fost ideea de a avea pe cineva care să se ocupe de aceste solicitări.

– Și nimic care să iasă în evidență cu ceva?

– Nu, nu-mi vine nimic în minte.

– Anunță-mă, te rog, dacă îți amintești ceva. Îi fusese de-ajuns, estimă Eli, căci arăta ușor palidă din nou. Ce avem la prânz?

– Ar trebui să coborâm să aflăm.

O ajută să se ridice, dar când dădu să o ia în brațe, ea îl refuză:

– Nu-i nevoie să fiu cărată. Mă descurc destul de bine cu bastonul.

– Poate, dar îmi place să fac pe Rhett Butler.

– El nu își ducea bunica în brațe pe scări pentru a-i permite să ia prânzul, zise ea când Eli o luă pe sus.

– Dar ar fi făcut-o.

Abra luă bastonul și, privindu-l pe Eli ducând-o pe Hester jos, înțelese complet de ce se îndrăgostise.

capitolul 27

O zi bună, își spuse Abra, când își luară rămas-bun de la Hester. Se întinse după mâna lui Eli pentru a-i spune acest lucru când porniră spre mașină. Apoi îl observă pe Wolfe sprijinindu-se de propria lui mașină de cealaltă parte a străzii.

– Ce face? întrebă ea. De ce? Își închipuie că ai să mergi brusc la el și ai să-i mărturisești totul?

– Vrea să știu că e acolo. Eli urcă la volan și porni calm motorul. Un mic război psihologic și surprinzător de eficient. Iarna trecută s-a ajuns în punctul în care nu mai ieșeam decât foarte rar din casă, fiindcă dacă mergeam să mă tund nu puteam fi sigur că nu va apărea și el și se va așeza pe scaunul de lângă mine.

– Asta e hărțuire.

– Teoretic, și da, am fi putut depune o plângere, dar în acel moment el nu s-ar fi ales decât cu o avertizare. Nu ar fi schimbat nimic efectiv, iar adevărul e că eram prea al naibii de obosit să-mi bat capul. A devenit mai ușor să stau pur și simplu în casă.

– Te-ai condamnat singur la arest la domiciliu.

El nu privise lucrurile în această lumină, nu atunci. Dar nu se înșela. Tot așa cum crezuse, undeva într-un colț al minții lui, că mutarea lui în Whiskey Beach era un fel de exil autoimpus. Zilele acelea se terminaseră.

– Nu aveam unde să merg, îi spuse ei. Prietenii s-au îndepărtat treptat sau pur și simplu au dispărut. Firma de avocatură la care lucram m-a concediat.

– Cum rămâne cu prezumția de nevinovăție?

– Așa spune legea, dar asta nu prea contează pentru clienții importanți, pentru reputație și pentru orele facturabile.

– Ar fi trebuit să te susțină, Eli, măcar din principiu.

– Aveau alți asociați, parteneri, clienți, angajați, la care erau nevoiți să se gândească. Inițial i-au spus concediu fără plată, dar se terminase, și asta o știam toți. În orice caz, mi-a oferit timp și motiv să scriu, să încerc să mă concentrez pe asta.

– Nu pune problema ca și cum ți-ar fi făcut o favoare. Vocea ei tăie aerul, ascuțită ca foarfecă. Singur ți-ai făcut o favoare. Tu ai făcut un lucru pozitiv.

– Scrisul a fost pentru mine un colac de salvare, și e mai pozitiv decât să te desprinzi de trecut. Când nu au venit să mă aresteze – și, crede-mă, era ceva la care mă așteptam în fiecare zi –, asta mi-a dat șansa de a mă muta în Bluff House.

Un fel de purificare, își spuse Abra. O ieșire din coajă care îl lăsase obosit și tensionat și, după părerea ei, mult prea dispus să accepte ceea ce i se întâmpla.

– Și acum? îl întrebă ea.

– Acum acel colac de salvare nu mai e suficient. Nu pot să stau pur și simplu în loc și să aștept să mă prăbușesc. Am de gând să opun rezistență. Am de gând să găsesc răspunsurile. După ce le voi avea, am de gând să i le bag lui Wolfe pe gât.

– Te iubesc.

Eli se uită la ea cu un zâmbet, dar acesta păli într-o expresie de surprindere prudentă când îi văzu ochii.

– Abra...

– O, o, ar fi bine să fii atent la drum.

La gestul ei, Eli călcă frâna înainte de a lovi din spate o mașină.

– Teribil de prost ales momentul, continuă ea. Nici romantic, nici convenabil, dar eu cred în exprimarea sentimentelor, în special a celor pozitive, iar dragostea e cel mai pozitiv sentiment care există. Îmi place să o simt și nu eram sigură că o să ajung la asta. Avem asemenea rahaturi în trecutul nostru, Eli, și e inevitabil ca o parte dintre ele să fi rămas lipite de tălpile pantofilor noștri. Poate că asta contribuie la a ne face cine suntem. Dar ceea ce e rău e că ne face să ezităm să avem încredere din nou, să ne apropiem de oameni din nou, să ne asumăm acele riscuri din nou.

Era uluitor, își spuse ea, pur și simplu uluitor că simplul fapt de a fi rostit acele cuvinte cu voce tare o făcea să se simtă mai puternică, mai liberă.

– Nu mă aștept ca tu să-ți asumi acele riscuri doar fiindcă eu am făcut-o, dar ar trebui să te simți bine și să te simți norocos știind că o femeie inteligentă, conștientă de propria persoană, interesantă, te iubește.

Eli navigă prin traficul dificil pentru a se strecura pe Autostrada 95 Nord:

– Mă simt norocos, îi spuse.

Și intră în panică.

– Atunci asta e suficient. Avem nevoie de muzică mai bună, decise ea, și începu să caute și să scaneze radioul lui prin satelit.

„Asta-i tot?" se întrebă Eli. „Te iubesc, hai să schimbăm postul?" Cum naiba putea un bărbat să țină pasul cu o asemenea femeie? Era mult mai dificilă decât traficul din Boston, și chiar mai imprevizibilă.

Străbătând kilometru după kilometru, încercă să se gândească la altceva, dar gândurile i se întorceau mereu la ceea ce spusese, ca niște degete căutând o mâncărime sâcâitoare. În cele din urmă avea să fie nevoit să răspundă, cumva. Aveau să fie nevoiți să pună pe masă... problema. Și cum naiba ar fi putut el să se gândească limpede și rațional la dragoste și la tot ceea ce presupunea ea când avea atâtea altele pe cap, ce trebuiau analizate și rezolvate?

– Ne trebuie un plan, spuse Abra, reactivându-i instantaneu starea de panică. Doamne, ce față ai. Nu își putu înăbuși hohotul de râs. E o imagine grăitoare de teroare masculină cu greu ținută în frâu. Nu mă refer la un plan pentru situația Abra-îl-iubește-pe-Eli, așa că relaxează-te. Mă refer la un plan legat de faptul că Justin Suskind a riscat să se furișeze până la etajul doi al Bluff House și de ce a făcut-o. Trebuie să verificăm sistematic tot ce se află acolo sus.

– Am început să fac asta, câteva ore pe zi și aproape că nu se vede. Ai văzut cât de multe sunt acolo?

– Tocmai de asta am zis sistematic. Pornim de la premisa că îl interesează zestrea. O extindem cu presupunerea rezonabilă că deține informații, corecte sau greșite, care l-au determinat să sape în acea porțiune a subsolului. Și putem extinde și mai mult ipoteza prin speculație logică. Căuta mai multe informații, o altă pistă, ceva care să confirme – în mintea lui – locația comorii.

Eli își imagină că o mulțime de puncte erau invizibile sau lipseau, dar, per ansamblu, nu era o soluție rea pentru a pune cap la cap ceea ce știau.

– S-ar putea chiar să fi găsit ce căuta, iar noi să nu știm.

– Poate, dar a mai intrat în casă de atunci. El încă mai crede că Bluff House e cheia.

– Lucrurile nu erau răscolite. Eli reflectă temeinic. Nu știu în ce ordine erau aranjate lucrurile în geamantane, cufere și cutii de depozitare, în sertarele din tot mobilierul ăla de acolo, deci e posibil să fi fost răscolite înainte de percheziția poliției. Dar dacă a făcut-o, s-a mișcat cu grijă. Apoi polițiștii au umblat printre lucruri, iar acum sunt destul de date peste cap.

– De unde știa că nu o să urce cineva acolo, și înainte să găsească el ceea ce căuta? Nu voia să știe nimeni că avea acces în casă. Nici noi n-am fi știut dacă nu am fi rătăcit prin beci în întuneric.

– Noi rătăceam prin beci fiindcă ne-a tăiat el curentul. Asta este un indiciu important al unei intrări prin efracție.

– În regulă, e un argument bun. Dar ai fi căutat acolo în beci? Dacă ai fi venit acasă, ai fi chemat poliția, e foarte puțin probabil că ai fi coborât la subsol, căutând semne cum că intrusul ar fi trecut pe acolo. Sau, dacă ai fi făcut-o, e prea puțin probabil să fi ajuns mai departe de beciul de vinuri.

– În regulă. Și-a asumat un risc calculat.

– Fiindcă vrea și are nevoie de acces și, poate, dacă facem o căutare sistematică, vom afla mai multe despre motivul lui. Trebuie să așteptăm să se întoarcă înainte să încercăm planul cu ambuscada, îi aminti ea. Am putea să facem ceva activ până atunci. Mai activ, se corectă. Știu că ai tot cercetat și ai făcut verificări, și ai conceput teorii și legături, iar călătoria făcută azi ne-a oferit noi informații de prelucrat. Dar îmi place ideea de a pune efectiv mâna pe lucruri.

– Putem să ne uităm mai atent.

– Și petrecând ceva timp acolo sus s-ar putea să-ți vină noi idei despre cum să folosești spațiul ăla. O să-ți aduc o paletă de culori.

– Da?

– Culorile inspiră.

– Nu, spuse el după o clipă, nu pot să țin pasul.

– Cu ce?

– Cu tine. Ușurarea de a fi trecut în sfârșit prin sat se combină cu frustrarea. De la dragoste la posturi radio, la cercetări sistematice, la ambuscade, la palete de culori. În câte direcții poți să mergi simultan?

– Pot să gândesc în multe direcții, mai ales dacă le consider importante, relevante sau interesante. Dragostea este importantă și, cu siguranță la un alt nivel, consider că și muzica pe care o asculți când conduci e importantă. Căutările la etajul doi și punerea la punct a oricărui plan de, să sperăm, a-l prinde pe Suskind în interiorul casei sunt perfect relevante, iar nuanțele de vopsea sunt interesante – și în final atât importante, cât și relevante.

– Mă predau, spuse el, intrând pe aleea de la Bluff House și parcând.

– Înțeleaptă decizie. Abra coborî din mașină, întinse brațele, se învârti în loc. Îmi place la nebunie cum miroase aerul aici, cum se simte. Vreau să ies să alerg pe plajă și pur și simplu să *mă umplu* cu aerul ăsta.

Eli nu reuși să își desprindă privirea de pe ea, nu reuși să se împotrivească fascinației ce o exercita asupra lui.

– Ești importantă pentru mine, Abra.

– Știu.

– Ești mai importantă decât a fost cineva vreodată.

Ea lăsă jos brațele.

– Așa sper.

– Dar...

– Stop. Își scoase geanta din mașină, își scutură părul pe spate. Nu trebuie să îmi explici. Nu aștept să echilibrezi balanța. Acceptă darul, Eli. Dacă ți l-am oferit prea repede sau l-am împachetat greșit, nu am ce face. E oricum un dar. Porni spre ușă și, din interior, Barbie scoase o serie de lătraturi furioase.

– Ți s-a declanșat alarma. Mă schimb și o iau cu mine să alerg.

Eli își scoase cheile.

– Mi-ar prinde bine și mie o tură de alergare.

– Perfect.

Ea nu mai spuse nimic pe această temă și, în schimb, se cufundă direct în noua lor misiune. Deschiseră cuferele, iar Abra redactă conștiincioasă un inventar cu ceea ce conțineau acestea, salvându-l pe un laptop.

Nu erau experți, afirmă ea, dar o organizare detaliată ar fi putut să ajute la realizarea speranței lui Hester de a deschide un muzeu. Prin urmare separară, studiară, catalogară și puseră la loc, în timp ce Eli luă deoparte registrele de cheltuieli ale casei, registrele contabile și jurnalele. Le răsfoi, luând și el notițe, conturându-și propria teorie.

Abra trebuia să lucreze, la fel și el, dar își ajustă propriul program astfel încât să includă ceea ce el considera „sesiuni de explorat trecutul". Adăugă la vraful

de registre de cheltuieli înregistrări meticuloase privind cumpărarea de păsări de curte, carne de vită, ouă, unt și diverse legume de la un fermier local pe nume Henry Tribbet.

Eli decise că fermierul Tribbet era un strămoș al prietenului lui de pahar Stoney. Se amuza imaginându-și-l pe Stoney în ținută de fermier, cu pălărie de paie și salopetă, când Barbie scoase un hămăit de avertizare, apoi țâșni din încăpere, lătrând. Se ridică din spațiul de lucru temporar reprezentat de masa pentru jocul de cărți și un scaun pliant și dădu să iasă. Imediat ce se opri lătratul, o auzi pe Abra strigându-l.

– Eu sunt. Nu coborî dacă ești ocupat.

– Sunt la doi, îi strigă el.

– Aha. Am câteva lucruri de pus la locul lor, apoi urc și eu.

Era plăcut, recunoscu Eli. Să îi audă vocea spărgând tăcerea casei, să știe că urma să vină sus să i se alăture, să lucreze cu el, să aducă fragmente din ziua respectivă și oamenii care făcuseră parte din ea. Ori de câte ori încerca să-și imagineze zilele lui fără ca ea să facă parte din ele își amintea norul întunecat de timp, arestul lui la domiciliu autoimpus, în care totul fusese mohorât, fără culoare, greu. Nu avea să se mai întoarcă niciodată acolo, avansase prea departe în lumină pentru a se mai întoarce vreodată. Dar își spunea adesea că cea mai intensă lumină era acum Abra.

La scurt timp, o auzi urcând în fugă. O așteptă să apară.

Purta blugi până la genunchi și un tricou roșu pe care scria: *Yoga Girls are Twisted.*

– Bună, mi s-a anulat un masaj, deci... Se opri în drum spre masa la care era așezat, anticipând sărutul ei de salut. O, Dumnezeule!

– Ce-i?

Sări în picioare, pregătit să o apere de orice, de la un păianjen la o fantomă ucigașă.

– Rochia aia!

Aproape că sări pe rochia pe care el o lăsase drapată peste cufărul pe care îl inventaria.

Abra luă rochia, în timp ce inima lui, recunoscătoare, coborî din gât, și se năpusti spre oglinda pe care o descoperise deja. Așa cum o văzuse făcând cu rochii de bar, rochii de cocktail, costume și orice altceva i-ar fi stârnit interesul, ridică rochia din anii douăzeci, într-o nuanță îndrăzneață de roz-corai, cu talie joasă și fustă cu franjuri, lungă până la genunchi.

Se întoarse în dreapta și în stânga, făcând franjurile să se ridice și să se învârtă:

– Perle lungi, lungi, cantități masive, o pălărie cloș asortată și un portțigaret de argint uriaș. Ținând în continuare rochia, se învârti cu ea. Imaginează-ți pe unde a umblat rochia asta! Dansând charleston la vreo petrecere fabuloasă sau în vreun bar ilicit. Plimbându-se într-un Ford Model T, bând gin făcut în cadă și whisky vândut pe sub mână. Se învârti din nou. Femeia care a purtat asta era îndrăzneață, chiar ușor nesocotită, și perfect sigură pe ea însăși.

– Ți se potrivește.

– Mulțumesc, fiindcă e fabuloasă. Știi, cu ceea ce-am găsit și catalogat până acum, am putea organiza un muzeul al modei chiar aici sus.

– Prefer varianta în care sunt înțepat în ochi cu un băț ascuțit.

Bărbații rămâneau bărbați, își spuse ea, și nu era deloc tentată să schimbe acel statut.

– În regulă, nu aici, dar cu siguranță ai destule pentru o expoziție fantastică în muzeul lui Hester. Într-o bună zi.

Spre deosebire de Eli, Abra împături atent rochia în hârtie.

– M-am uitat prin telescop înainte să vin sus. Tot nu a apărut.

– Se va întoarce.

– Știu, dar urăsc să aștept. Cu întârziere, se apropie de el pentru a-l săruta. De ce nu scrii? E prea devreme să fi terminat deja pe ziua de azi.

– Am terminat prima variantă, așa că iau o pauză, o las să fiarbă puțin la foc mic.

– Ai terminat-o. Își aruncă brațele în jurul gâtului lui, își scuturâ șoldurile. E fantastic! De ce nu sărbătorim?

– O primă variantă nu e o carte.

– Bineînțeles că da, e doar o carte care așteaptă să fie rafinată. Ce simți în privința asta?

– Simt că are nevoie de rafinare, dar e destul de bine. Finalul s-a scris mai repede decât m-aș fi așteptat. Din clipa în care l-am văzut cu adevărat, s-a mișcat.

– Trebuie neapărat să sărbătorim. Am să pregătesc ceva excelent pentru cină, și am să pun la gheață o sticlă de șampanie din cămară. Încântată pentru el, se așeză în poala lui. Sunt atât de mândră de tine.

– Nu ai citit-o încă. Doar o singură scenă.

– Nu contează. Ai terminat-o. Câte pagini?

– În momentul de față? Cinci sute patruzeci și trei.

– Ai scris cinci sute patruzeci și trei de pagini și ai făcut-o în timp ce treceai printr-un coșmar personal, ai făcut-o în timpul unei perioade de tranziție majoră în viața ta, în ciuda unui conflict, a stresului și a tulburărilor continue. Dacă nu ești mândru de tine însuți fie ești enervant de modest, fie prost. Care să fie?

Ea îl ridicase de jos, își dădu el seama. Pur și simplu îl ridicase.

– Cred că ar fi mai bine să spun că sunt mândru de mine însumi.

– Mult mai bine. Îl sărută zgomotos, apoi își încolăci din nou brațele în jurul gâtului lui. Anul viitor pe vremea asta cartea ta va fi publicată sau în curs de publicare. Numele tău va fi reabilitat și vei avea răspuns la toate întrebările nerezolvate legate de Bluff House.

– Îmi place optimismul tău.

– Nu e doar optimism. Am dat în cărțile de tarot.

– O, ei bine atunci. Hai să cheltuim uluitorul meu avans pe o călătorie în Belize.

– Accept. Se lăsă pe spate. Optimismul plus ghicitul în cărți constituie o forță foarte puternică, domnule ancorat în realitate, mai ales când adaugi efort și sudoare. De ce Belize?

– Habar n-am. A fost primul lucru care mi-a venit în minte.

– Adesea, primele lucruri sunt cele mai bune lucruri. Ai găsit ceva interesant azi?

– Nimic legat de zestre.

– Ei bine, mai avem încă o grămadă de lucruri de verificat. Am să mă apuc de un alt cufăr.

Lucră cot la cot cu el, apoi decise că voia o schimbare, abandonând valiza și luând la puricat un vechi scrin cu sertare.

Era uimitor ce păstrau oamenii, își spuse. Fețe de masă vechi, broderii sau împletituri spălăcite, desene de copii pe hârtie atât de uscată încât îi era teamă că avea să se rupă și să se fărâmițeze în mâinile ei. Găsi o colecție de discuri care, după estimarea ei, păreau a fi din aceeași epocă precum superba rochie corai. Amuzată, dădu la iveală un gramofon, învârti de manivelă, și puse discul să cânte.

Îi rânji lui Eli când muzica discretă, scârțâită, umplu încăperea. Întinse mâinile cu degetele răsfirate și schiță câteva mișcări de dans, își scutură scurt corpul, și îl făcu să îi rânjească la rândul lui.

– Ar trebui să te îmbraci cu rochia aia.

Ea îi făcu cu ochiul.

– Poate mai târziu.

Se întoarse dansând la scrin și deschise următorul sertar.

Făcu vrafuri. Atâtea materiale nefolosite sau doar parțial folosite, remarcă ea, aranjându-le în teancuri ordonate. Cineva folosise acel scrin pentru cusut, la un moment dat, își spuse ea, păstrând în el mătăsuri și brocarturi, țesături fine de lână și satinuri. Fără îndoială se realizaseră câteva rochii foarte drăguțe de acolo, iar altele pur și simplu fuseseră plănuite, dar nu și confecționate.

Când ajunse la sertarul de jos, se blocă pe jumătate deschis. După câteva smucituri, scoase bucățele de material, un plic de ace, o veche perniță de ace făcută să semene cu o roșie coaptă, o cutie de tinichea cu diverse ace.

– Oh, tipare! Din anii treizeci și patruzeci. Cu mare grijă, le scoase din sertar. Rochii strânse pe talie și rochii de seară. O, Doamne, *uită-te* la rochia asta de vară!

– N-ai decât.

Abra de-abia dacă îi aruncă o privire.

– Sunt minunate. Tot proiectul ăsta m-a făcut să mă întreb de ce n-am încercat niciodată până acum hainele retro. Mă întreb dacă pot să fac rochia asta de vară.

– Să faci o rochie? Îi aruncă o scurtă privire. Credeam că pentru asta există magazine.

– Din mătasea aia galbenă cu violete mici, eventual. Nu am cusut niciodată o rochie, dar mi-ar plăcea la nebunie să încerc.

– Chiar te rog.

– Aș putea chiar să probez vechea mașină de cusut pe care am găsit-o aici. În așa fel încât totul să fie de epocă.

Visând cu ochii deschiși, aranjă tiparele într-un teanc și se întoarse la sertarul gol.

– E blocat, bombăni ea. Poate s-a prins ceva...

Aplecându-se, băgă mâna, căută pe fundul sertarului de deasupra pentru a identifica blocajul, apoi în lateral, apoi în spate.

– Cred că pur și simplu e înțepenit sau s-a deformat sau...

Apoi degetele ei trecură peste ceva ce părea a fi o curbă de metal.

– Este ceva aici în colț, îi spuse lui Eli. În ambele colțuri, descoperi.

– Mă uit într-un minut.

– Nu înțeleg de ce agață sertarul E doar...

Nerăbdătoare, împinse colțurile, iar sertarul alunecă afară, aproape căzându-i în poală.

Eli ridică din nou privirea când auzi exclamația ei de surpriză.

– Ești bine?

– Da, m-am lovit doar puțin la genunchi. E ca un compartiment, Eli. Un compartiment secret în spatele acestui sertar.

– Da, am găsit câteva astfel de sertare la diverse birouri și un altul într-un bufet vechi.

– Dar ai găsit în ele ceva de genul ăsta?

Ridică o cutie de lemn, purtând o literă L stilizată, înclinată, adânc sculptată în lemn.

– Nu până acum.

Intrigat, se opri din inventariere când Abra îi aduse cutia pe masă.

– E încuiată.

– Poate cheia se află în colecția pe care am început să o strângem, din care am găsit mai multe elemente în sertarul ascuns din vechiul bufet.

Abra aruncă o privire spre borcanul pe care îl folosea pentru a păstra cheile găsite în timpul căutărilor de la etajul doi. Apoi își scoase pur și simplu o agrafă din păr.

– Hai să încercăm asta mai întâi.

Eli nu putu să nu râdă.

– Serios? Ai de gând să deschizi încuietoarea cu o agrafă de păr?

– Asta e metoda clasică, nu? Și cât de complicat poate fi?

Îndoi agrafa, o băgă înăuntru, răsuci, scuturâ, răsuci. Cum părea hotărâtă să deschidă cutia, Eli dădu să se ridice ca să ia borcanul. Apoi auzi clinchetul discret.

– Ai mai făcut asta vreodată?

– Nu de când aveam treisprezece ani și am pierdut cheița de la jurnal. Dar unele deprinderi nu se pierd.

Deschise capacul și găsi o ascunzătoare pentru scrisori.

Mai dăduseră peste scrisori și înainte, majoritatea la fel de lungi și de sinuoase precum distanța dintre Whiskey Beach și Boston sau New York. Unele de la soldați plecați la război, reflectă ea, sau de la fiice căsătorite și stabilite undeva departe.

Spera să fie scrisori de dragoste, căci până atunci nu găsise nici una.

– Hârtia pare veche, spuse ea, scoțându-le cu grijă. Scrisă cu un condei, cred, și... Da, uite și data. 5 iunie 1821. Adresată lui Edwin Landon.

– Ăsta era fratele Violetei. Eli împinse deoparte propria lui muncă şi se întoarse să privească. Trebuie să fi avut vreo şaizeci de ani. A murit în... Scotoci în minte după istoria de familie pe care o studiase. Cred că prin anii 1830, la începutul acelei decade, în orice caz. De la cine e?

– James J. Fitzgerald, din Cambridge.

Eli notă.

– Poţi s-o citeşti?

– Aşa cred.

Domnule, regret circumstanţele şi direcţia nefericită a întâlnirii noastre de iarna trecută. Nu a fost nicidecum intenţia mea să vă încalc intimitatea sau bunăvoinţa. Deşi v-aţi exprimat opiniile şi deciziile cât se poate de... cât se poate de clar la momentul respectiv, mă simt obligat să vă scriu acum prin numele – nu – în numele mamei mele şi a surorii dumneavoastră, Violeta Landon Fitzgerald.

Abra se opri, căscând ochi uriaşi când îl privi. Eli!

– Citeşte mai departe. Se ridică şi se apropie ca să studieze scrisoarea peste umărul ei. Nu se menţionează nicăieri în istoria familiei că s-ar fi căsătorit sau ar fi avut copii. Citeşte mai departe, repetă.

După cum v-am comunicat în ianuarie, sora dumneavoastră este grav bolnavă. Situaţia noastră este în continuare dificilă date fiind datoriile contractate la moartea tatălui meu, în urmă cu doi ani. Funcţia mea de secretar al gentilomului Andrew Grandon îmi asigură un salariu cinstit, şi cu el mi-am întreţinut bine soţia şi familia. În prezent, desigur, mă ocup de nevoile mamei mele, în plus faţă de încercările de a-mi lichida datoriile. Nu îndrăznesc şi nu aş îndrăzni să vin la dumneavoastră cerând ajutor financiar pentru mine însumi, dar trebuie să o fac din nou în numele surorii dumneavoastră. Cum starea ei de sănătate continuă să se agraveze, doctorii ne sfătuiesc să o ducem din oraş, undeva pe ţărm, unde ei cred că aerul de mare i-ar fi foarte benefic. Mă tem că nu va mai apuca să vadă încă o iarnă dacă situaţia ei actuală rămâne neschimbată. Cea mai sinceră dorinţă a surorii dumneavoastră e să se întoarcă în Whiskey Beach, să se întoarcă în casa în care s-a născut şi care păstrează atâtea amintiri pentru ea. Fac apel la dumneavoastră, domnule, nu în calitate de unchi. Aveţi cuvântul meu că nu voi solicita niciodată o recompensă pentru mine însumi în baza acestei legături de familie. Fac apel la dumneavoastră în calitate de frate a cărui unică soră îşi doreşte să se întoarcă acasă.

Conştientă de fragilitatea hârtiei, Abra puse scrisoarea deoparte.

– Oh, Eli.

– Ea a plecat. Stai, lasă-mă să mă gândesc. Se ridică, începu să se învârtă prin încăpere. Nu există nici o menţiune privind căsătoria ei, eventualii copii sau moartea ei – cel puţin nu în analele familiei –, iar eu nu am auzit niciodată de această ramură Fitzgerald.

– Tatăl ei a pus ca toate hârtiile legate de ea să fie distruse, nu-i aşa?

– Aşa s-a transmis din generaţie în generaţie. Ea a fugit în lume, iar el nu doar a întrerupt orice legătură cu ea, ci a şi eliminat, în principiu, orice dovadă a existenţei ei.

– Trebuie să fi fost un bărbat mic şi urât.

– Înalt, brunet şi chipeş în portrete, o corectă Eli, dar tu te referi pe dinăuntru. Şi probabil ai dreptate. Deci Violeta a plecat de aici, înstrăinată de familia ei, şi s-a dus la Boston sau la Cambridge, iar ei au renegat-o. La un moment dat s-a căsătorit, a avut copii – cel puţin acest fiu. Să fi fost Fitzgerald supravieţuitorul de pe *Calypso*? Un nume irlandez, nu spaniol.

– E posibil să fi fost un impostor. Aşa se spune? Sau e la fel de probabil să-l fi cunoscut şi să se fi căsătorit cu el după ce a fugit de acasă. Chiar nu a existat nici o încercare de reconciliere până atunci? Până nu a ajuns pe patul de moarte?

– Nu ştiu. Unele poveşti speculează că ar fi fugit în lume cu un amant, majoritatea doar că a fugit după ce amantul ei a fost ucis de fratele ei. În cursul cercetărilor

mele am dat peste câteva speculații cum că ar fi fost alungată de acasă fiindcă era însărcinată, și apoi renegată fiindcă refuza să se dea pe brazdă. În principiu, au șters-o de pe fața pământului, astfel că nu mai există nici un document de familie sau nimic în care să fie menționată după sfârșitul anilor 1770. Acum că avem asta, putem căuta informații despre James J. Fitzgerald, din Cambridge, și să începem cercetările de la el, venind spre zilele noastre.

– Eli, următoarea scrisoare e scrisă în luna septembrie a aceluiași an. Din nou o rugăminte. Starea ei e mai gravă, iar datoriile cresc. Spune că mama lui e prea slăbită pentru a mai putea ține condeiul și a scrie singură. Scrie ceea ce îi dictează ea. O, mi se rupe sufletul.

Frate, să căutăm iertare. Nu doresc să mă întâlnesc cu Dumnezeu păstrând această dușmănie între noi. Te implor, cu dragostea pe care am împărtășit-o cândva cu atâta bucurie, să îmi permiți să mă întorc acasă să mor. Să îi permiți fiului meu să îmi cunoască fratele, fratele pe care l-am îndrăgit și care m-a îndrăgit înainte de acea zi oribilă. I-am cerut lui Dumnezeu să mă ierte pentru păcatele mele și pentru ale tale. Nu poți să mă ierți, Edwin, așa cum te iert eu? Iartă-mă și du-mă acasă.

Abra își șterse lacrimile de pe obraji:

– Dar nu a făcut-o, așa-i? Cea de-a treia scrisoare, ultima. E datată din șase ianuarie.

Violeta Landon Fitzgerald a părăsit această lume astăzi la ora șase. A suferit foarte mult în ultimele luni petrecute aici pe pământ. Această suferință, domnule, vi se datorează. Să vă ierte Dumnezeu, căci eu nu am s-o fac. Pe patul de moarte, mi-a împărtășit tot ceea ce s-a întâmplat în acele zile de sfârșit de august din anul 1774. Mi-a mărturisit păcatele ei, păcatele unei copile, și ale dumneavoastră, domnule. A suferit și a murit tânjind după casa în care s-a născut, casa strămoșilor ei, și după îmbrățișarea familiei ce i-a fost refuzată. Nu voi uita acest lucru, nici eu, nici altcineva din neamul meu. Dumneavoastră aveți bogățiile și le prețuiți mai presus de viața ei. Nu o veți mai vedea niciodată, nici nu vă veți reîntâlni în cer. Pentru ceea ce ați făcut, sunteți blestemat, la fel cu întregul neam Landon ce se va trage din dumneavoastră.

Puse ultima scrisoare lângă celelalte.

– Sunt de acord cu el.

– Toate relatările îi descriu pe Edwin Landon și pe tatăl lui ca fiind doi bărbați aspri, neînduplecați.

– Aș spune că scrisorile astea stau mărturie.

– Și chiar mai mult. Nu știm dacă Edwin a răspuns, sau ce a scris dacă a făcut-o, dar e clar că atât el, cât și Violeta au „păcătuit" în august 1774. La cinci luni după ce *Calypso* a naufragiat pe Whiskey Beach. Trebuie să căutăm informații despre James Fitzgerald. Avem nevoie de data nașterii lui.

– Crezi că Violeta era însărcinată când a plecat sau a fost renegată.

– Cred că acela e genul de păcat pe care bărbați ca Roger și Edwin Landon l-ar condamna. Și cred că, date fiind vremurile, ascensiunea lor în societate, în statut, în afaceri, o fiică însărcinată cu pruncul unui bărbat mai neînsemnat, cineva aflat în afara legii, era inacceptabil. Se întoarse lângă ea, studie din nou scrisoarea, semnătura. James era pe atunci un nume comun, un nume popular. Fiii poartă adesea numele tatălui lor.

– Crezi că amantul ei, matelotul de pe *Calypso*, a fost James Fitzgerald?

– Nu. Cred că amantul ei a fost Nathanial James Broome, și a supraviețuit naufragiului corabiei lui, împreună cu zestrea Esmeraldei.

– Al doilea nume al lui Broome era James?

– Da. Oricine ar fi fost Fitzgerald, pun pariu că Violeta era însărcinată când s-a căsătorit cu el.

– E posibil ca Broome să fi fugit în lume cu ea, să își fi schimbat numele.

Eli își trecu absent o mână peste părul ei, amintindu-și cum rescrisese un final fericit pentru nefericita învățătoare și acel Landon de demult care fugise cu ea.

– Nu prea cred. Individul era pirat, destul de notoriu. Nu mi-l imaginez stabilindu-se cuminte în Cambridge, crescând un fiu care să devină secretar. Și nu ar fi permis niciodată ca zestrea să rămână în mâinile familiei Landon. Edwin l-a ucis, așa văd eu lucrurile. L-a ucis, a luat zestrea, și-a alungat sora.

– Pentru bani? În fond și la urma urmei, au alungat-o, au *șters-o* de pe fața pământului, pentru bani?

– Și-a luat drept amant un tâlhar recunoscut. Un ucigaș, un hoț, un bărbat care în mod cert ar fi fost spânzurat dacă era prins. Familia Landon acumulează bogății, prestigiu social și ceva putere politică. Acum fiica lor, pe care ar fi căsătorit-o cu fiul unei alte familii bogate, e compromisă. Riscă să se compromită și ei dacă se află că au adăpostit un om căutat de lege sau despre care știau că e căutat. Ea, situația ei, sarcina ei trebuiau rezolvate.

– Rezolvate? *Rezolvate?*

– Nu spun că sunt de acord cu ceea ce au făcut, ci doar îți prezint poziția lor și acțiunile lor probabile.

– Avocatul Landon. Nu, nu ar fi fost unul dintre oamenii mei favoriți.

– Avocatul Landon nu face decât să înfățișeze cazul lor, cazul bărbaților din acea epocă, acea gândire. Fiicele erau considerate proprietate, Abra. Nu era corect, dar așa ne învăța istoria. Acum, în loc să constituie un bun de valoare, devenise o povară pentru ei.

– Nu cred că pot să ascult asta.

– Vino-ți în fire, spuse el, când Abra se ridică în picioare. Vorbesc despre sfârșitul de secol optsprezece.

– Am impresia că nu te deranjează ce s-a întâmplat.

– Este istorie, și singura modalitate pentru a încerca să îmi formez o imagine clară e să gândesc logic, nu emoțional.

– Mie îmi place mai mult emoțional.

– Tu ești bună la asta. Deci avea să folosească și talentul ei, decise. Atât emoție, cât și logică. În regulă, ce îți spune emoția ta că s-a întâmplat?

– Că Roger Landon a fost un ticălos egoist și nesimțitor, iar fiul lui, Edwin, o canalie fără suflet. Nu aveau nici un drept să nenorocească o viață așa cum au făcut

cu Violeta. Și nu e vorba doar de *istorie*. Este vorba de oameni.

– Abra, îți dai seama că ne certăm în legătură cu cineva care a murit cu aproape două sute de ani în urmă?

– Și ce vrei să zici cu asta?

Eli își frecă obrajii cu mâinile.

– Ce-ar fi să spunem așa? Am ajuns la aceeași concluzie, în esență. O parte din acea concluzie este că Roger și Edwin Landon au fost doi ticăloși cu inima de piatră, încăpățânați și oportuniști.

– Așa e ceva mai bine. Ochii ei se îngustară. Oportuniști. Tu chiar crezi nu doar că zestrea a existat, nu doar că a ajuns pe țărm odată cu Broome, ci și că Edwin l-a ucis pe Broome și a furat zestrea.

– Ei bine, era deja proprietate furată, dar da. Cred că a găsit-o și a luat-o.

– Atunci unde naiba e?

– Încă încerc să aflu. Dar toate astea sunt irelevante dacă premisa de bază e greșită. Trebuie să încep să dau de urma fiului Violetei.

– Cum?

– Aș putea să o fac singur, ceea ce ar dura, fiindcă nu e domeniul meu, dar există o mulțime de instrumente ajutătoare, câteva site-uri bune de genealogie. Sau aș putea să economisesc timp și să iau legătura cu cineva care e specialist în domeniu. Știu un tip. Eram în termeni amicali cândva.

Abra înțelese – cineva care îi întorsese spatele lui Eli. Și își dădu seama, oricât de logic ar fi fost argumentul lui, că Eli înțelegea prin ce trecuse Violeta. Știa ce însemna să fii alungat, condamnat, ignorat.

– Ești sigur că vrei să faci asta?

– M-am gândit să o fac acum câteva săptămâni, dar am tot amânat. Fiindcă... Nu, nu prea vreau să o fac. Dar am să încerc să învăț ceva din experiența Violetei. În situații dificile, e mai bine să ierți.

Abra se apropie de el și îi prinse fața în mâini.

– Ai să-ți primești porția de sărbătorit până la urmă. De fapt, am să mă duc jos să mă apuc de treabă. Ar trebui să punem scrisorile astea undeva la loc sigur.

– Mă ocup eu.

– Eli, de ce crezi că Edwin a păstrat scrisorile?

– Nu știu, în afară de faptul că în familia Landon există tendința de a păstra lucrurile. E posibil ca scrinul să fi fost al lui, iar ascunderea lor în acea nișă secretă se poate să fi fost soluția lui pentru a le păstra, fără a fi însă nevoit să le vadă.

– Ce nu se vede se uită, cum a fost și cu Violeta. Abra dădu din cap. Ce om trist trebuie să fi fost.

Trist? reflectă Eli, după ce Abra plecă. Se îndoia. El credea că Edwin Landon fusese o canalie îngâmfată. Orice pădure avea și uscături, presupunea.

Își folosi laptopul pentru a căuta numărul de contact al unui prieten de demult, apoi își scoase telefonul. Iertarea, descoperi el, nu era ușoară. Însă promptitudinea, da. Poate că iertarea avea să urmeze sau, dacă nu, cel puțin avea să obțină răspunsuri.

capitolul 28

Cu părul strâns sus și mânecile suflecate până la coate, Abra ridică privirea de la tava în care întindea felii de cartofi când Eli intră în bucătărie.

– Cum a fost?

– Jenant.

– Îmi pare rău, Eli.

El se mulțumi să ridice din umeri.

– A fost mai jenant pentru el decât pentru mine, cred. De fapt, o cunoșteam mai bine pe soția lui. Ea e jurist la vechea mea firmă. El predă istorie la Harvard și e pasionat, în timpul liber, de genealogie. Jucam baschet de câteva ori pe lună, ieșeam la câte o bere din când în când. Atâta tot.

Era suficient, după părerea Abrei, pentru a merita puțină loialitate și compasiune.

– În fine, după primele cuvinte împleticite și afirmația lui forțată și exagerat de entuziastă „Mă bucur să te aud, Eli", a fost de acord să o facă. De fapt, cred

că se simte suficient de vinovat cât să se ocupe de asta prioritar.

– Bun. Asta mai echilibrează balanța.

– Atunci de ce îmi vine să dau cu pumnul în ceva?

Abra se gândi la cartoful pe care tocmai îl tăiase felii din câteva lovituri violente. Știa exact cum se simțea.

– Ce-ar fi să mergi să tragi de fiare mai bine? Să-ți faci poftă de mâncare pentru cotlete de porc împănate, cartofi gratinați și fasole verde cu migdale. O masă de sărbătoare foarte virilă.

– Poate am s-o fac. Ar trebui să-i dau de mâncare câinelui.

– S-a rezolvat deja. Acum e întinsă pe terasă, uitându-se la oamenii care se joacă în ceea ce ea consideră a fi curtea ei.

– Ar trebui să-ți dau o mână de ajutor.

– Ai impresia că am nevoie?

Eli nu se putu abține să nu zâmbească.

– Nu, nu am.

– Du-te, trage de fiare. Îmi plac bărbații în formă.

– În acest caz, s-ar putea să lipsesc mai mult.

Se descărcă prin sudoare de frustrarea și depresia ce voiau să îl cuprindă. Și după ce spălă la duș murdăria, constată că putea să se desprindă de ele.

Avea acum ceea ce îi trebuia, un expert care să rezolve o problemă. Dacă sentimentul de vinovăție ajuta la rezolvarea problemei, nu conta și nu ar fi trebuit să conteze.

Din impuls, o scoase pe Barbie la o plimbare prin sat. Îl izbi faptul că oamenii vorbeau cu el, îl strigau pe nume, îl întrebau ce făcea, fără nimic din aerul de prudență și jenă cu care se obișnuise atât de mult.

Cumpără un buchet de lalele de culoarea vinetelor. Pe drum înapoi, îi făcu cu mâna lui Stoney Tribbet, în timp ce bătrânul se îndrepta spre Village Pub.

– Îți fac cinste cu o bere, băiete?

– Nu în seara asta, îi strigă Eli. Mă așteaptă cina acasă, dar păstrează-mi un scaun la bar pentru vineri seara.

– Ne-am înțeles.

Şi acestea erau lucrurile, îşi dădu Eli seama, care făceau ca Whiskey Beach să însemne acasă. Un scaun la bar într-o seară de vineri, un salut relaxat, cina pe plită şi gândul că femeia la care ţineai avea să zâmbească în clipa în care îi ofereai lalele violet.

Iar ea zâmbi.

Lalelele erau aşezate printre lumânări pe masa de pe terasă, în sunetul valurilor ce se izbeau de ţărm, sub scânteierea stelelor. Şampania fierbea efervescent şi, acolo, în acel moment, Eli simţi că totul era bine în lume.

Se întorsese, îşi spuse. Se descotorosise de pielea prea strâmtă, depăşise momentul dificil, încheiase ciclul – sau orice altă analogie ar fi fost aplicabilă. Era unde voia să fie, cu femeia cu care voia să fie, şi făcând ceea ce îl făcea să se simtă întreg şi real.

Avea lumini colorate şi clopoţei de vânt pe terasă, ghivece cu flori şi un câine aţipit în capătul treptelor către plajă.

– Totul e...

Abra ridică din sprâncene.

– Cum anume?

– Aşa cum trebuie. Exact aşa cum trebuie.

Iar când ea îi zâmbi din nou, într-adevăr aşa şi era. Exact aşa cum trebuia.

Mai târziu, când casa se cufundase în tăcere, iar corpul lui încă vibra de energia corpului ei, nu reuşi să îşi dea seama de ce somnul îl ocolea. Ascultă ritmul respiraţiei Abrei şi scâncetele înăbuşite ale lui Barbie în timp ce se visa, credea el, alergând prin valuri după o minge roşu aprins.

Ascultă Bluff House liniştindu-se şi şi-o imagină pe bunica lui trezită în miez de noapte de zgomote neobişnuite. Agitat, se ridică, se gândi să coboare să ia o carte. În schimb urcă la etajul doi la teancul de registre. Se aşeză la masa pentru jocul de cărţi cu laptopul şi carnetul de notiţe.

În următoarele două ore citi, calculă, verifică date, confruntă înregistrările din contabilitatea casei cu cele din contabilitatea afacerii.

Când capul începu să îi pulseze dureros, se frecă la ochi şi continuă. El studiase dreptul, îşi aminti. Drept penal, nu drept comercial, nici contabilitate sau management. Ar fi trebuit să lase această sarcină în mâinile tatălui său, ale surorii lui. Dar nu putea renunţa.

La trei dimineaţa se ridică de la masă. Îşi simţea ochii ca şi cum şi-ar fi frecat corneele cu şmirghel, şi o menghină muşcătoare se închisese peste tâmplele lui şi la ceafă.

Dar credea că ştia. Credea că înţelesese. Având nevoie de timp pentru a prelucra informaţiile, coborî la parter şi scoase câteva pastile de aspirină din dulapul de bucătărie. Le înghiţi cu apă, bând ca un om care murea de sete înainte de a ieşi pe terasă.

Aerul alunecă peste el ca un balsam, mirosind a mare şi a flori. Lumina stelelor se revărsa peste el, iar luna, aproape plină, pulsa pe cerul nopţii. Şi sus pe stâncă, deasupra pietrelor de care se zdrobiseră oameni, farul din Whiskey Beach îşi proiecta fasciculul de speranţă.

– Eli? Într-un halat la fel de alb ca luna, Abra ieşi pe terasă. Nu poţi să dormi?

– Nu.

Briza îi făcu halatul să fâlfâie, dansându-i prin păr, iar lumina lunii îi strălucea în ochi. Când, se întrebă Eli, devenise atât de frumoasă?

– Am nişte ceai care s-ar putea să te ajute. Se apropie de el, ridicând automat braţele pentru a-i frecţiona umerii, a căuta tensiunea. Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, expresia de îngrijorare de pe chipul ei deveni una de curiozitate. Ce e?

– O mulţime de lucruri. O mulţime de lucruri importante, neaşteptate, servite într-un calup şi mai neaşteptat.

– Ce-ar fi să stai jos? O să mă ocup de umerii tăi şi poţi să-mi spui.

– Nu. Îi luă mâinile, le închise între ale lui. Am să-ţi spun pur şi simplu. Şi eu te iubesc.

– O, Eli. Îşi închise degetele peste ale lui. Ştiu.

Nu era reacţia la care se aşteptase. De fapt, îşi spuse, era chiar uşor iritantă.

– Serios?

– Da. Dar, Dumnezeule. Respirația i se tăie când își încolăci brațele în jurul lui, strângându-l și îngropându-și fața în umărul lui. Dumnezeule, e atât de minunat să te aud spunând-o. Mi-am zis că nu o să mă deranjeze dacă nu o spui. Dar nu știam că o să mă simt așa când voi auzi cuvintele astea. Cum aș fi putut să știu? Dacă aș fi știut, te-aș fi hăituit ca un lup să ți le smulg.

– Dacă nu am spus-o, de unde știi?

– Când mă atingi, când mă privești, când mă ții în brațe, o simt. Ridică spre el ochii înotând în lacrimi. Și nu aș fi putut să te iubesc atât de mult dacă nu m-ai fi iubit și tu. Nu aș fi putut să știu cât e de bine să fiu cu tine dacă nu aș fi știut că mă iubești.

Eli îi mângâie părul, toți acei cârlionți ciufuliți, și se întrebă cum supraviețuise chiar și o singură zi fără ea.

– Deci așteptai doar să mă prind?

– Te așteptam doar pe tine, Eli. Cred că te-am așteptat încă de când am venit în Whiskey Beach, fiindcă ești tot ce îmi lipsea.

– Tu ești ceea ce îmi trebuie. Își lipi buzele de ale ei. Exact ceea ce îmi trebuie. Asta m-a înspăimântat de moarte la început.

– Știu, și pe mine. Dar acum? Lacrimile se revărsară din ochii ei de sirenă, scânteind în lumina lunii. Mă simt absolut curajoasă. Și tu?

– Eu mă simt fericit. Copleșit de tandrețe, îi sărută lacrimile de pe obraji. Vreau să te fac la fel de fericită cum sunt eu.

– Mă faci. E o noapte bună. Sau o zi, cred. O altă zi foarte bună. Își lipi din nou buzele de ale lui. Hai să ne oferim reciproc cât mai multe zile bune.

– Promit.

Iar în familia Landon promisiunile erau respectate, reflectă Abra. Copleșită, se încolăci din nou în jurul lui.

– Ne-am găsit unul pe celălalt, Eli. Exact când și unde trebuia să se întâmple.

– Asta e ceva ce ține de karma?

Abra se desprinse din îmbrățișare și râse spre el:

– Ba bine că nu. De asta nu puteai să dormi? Fiindcă ți-ai acceptat brusc calea karmică și voiai să îmi spui?

– Nu. De fapt, nu știam că aveam de gând să o spun până nu ai apărut tu aici. O singură privire spre tine și am avut o revelație, am înțeles totul.

– Ar trebui să ne întoarcem în pat. Zâmbetul ei era plin de promisiuni. Pun pariu că te pot ajuta să adormi.

– Asta e un alt motiv pentru care te iubesc. Ai întotdeauna idei foarte bune. Dar când o luă de mână, își aminti. Doamne, am fost atât de prins încât am uitat.

– Îți stă în obicei.

– Nu, mă refer că am uitat de ce am venit aici de la bun început, *de ce* nu puteam să dorm. M-am dus sus și am început să studiez documentele contabile – registrele, bilanțurile.

– Toate acele numere și coloane? Instinctiv, ridică brațele pentru a-i masa tâmplele, imaginându-și că îl dureau. Ar fi trebuit să ațipești în mai puțin de cinci minute.

– Am găsit-o, Abra. Am găsit zestrea Esmeraldei.

– Poftim? Cum? Dumnezeule, Eli! Ești un geniu. Îl prinse de mâini, se învârti și se clătină. Unde?

– E aici.

– Dar unde anume aici? Și am nevoie de o lopată? O, o! Trebuie să i-o ducem lui Hester, familiei tale. Trebuie să fie protejată și... Trebuie să existe o cale de a identifica urmașii Esmeraldei, să îi includem în descoperire. Muzeul lui Hester. Îți închipui ce va însemna asta pentru Whiskey Beach?

– Că tot era vorba de fugit cu ea, comentă Eli.

– Ei bine, Eli, *gândește-te*. O comoară dată la iveală după mai bine de două secole. Ai putea scrie o altă carte despre asta. Și gândește-te la toți oamenii care vor putea să o vadă acum. Familia ta ar putea împrumuta diverse exponate muzeului Smithsonian, Met, Luvru.

– Asta ai face tu? Ai dona, ai împrumuta, ai expune?

– Ei bine, da. Este o comoară ce aparține istoriei, nu-i așa?

– Într-un fel. Fascinat de ea, îi studie chipul luminos. Nu o vrei tu? Nimic din ea?

– O, ei... Acum că ai adus vorba, nu aș refuza o bijuterie cu gust. Râse, se învârti în cerc. O, gândește-te la istorie, la misterul rezolvat, la magia descătușată. Se opri, apoi râse din nou: Unde naiba e? Și cât de repede de putem să punem mâna pe ea și să o ducem undeva în siguranță?

Eli o întoarse și îi făcu semn.

– O avem deja. Și e deja la loc sigur. Abra, este Bluff House.

– Poftim? Nu înțeleg.

– Strămoșii mei nu erau la fel de altruiști sau filantropi ca tine. Nu doar au pus mâna pe comoară, au și cheltuit-o. Arătă spre casă. A fost construită nu doar din whisky, ci și din prada piraților. Extinderea distileriei – momentul când a fost făcută –, extinderea casei, acele prime inovații, lemnul, piatra, forța de muncă.

– Vrei să spui că au vândut zestrea ca să extindă afacerea, să ridice casa?

– Pe bucăți, cred, dacă am înțeles corect informațiile contabile. De-a lungul a una sau două generații, începând cu nemiloșii Roger și Edwin.

– Oh! Trebuie să mă adaptez. Își dădu la o parte părul și, își imagină el, lăsă deoparte gândurile entuziaste legate de muzee și donații. Bluff House *chiar* e zestrea Esmeraldei.

– În esență. Altfel nu ies nicicum socotelile, nu dacă scormonești adânc în registrele de venituri și cheltuieli. Legenda păstrată în familie susține că a fost vorba de jocuri de noroc – membrii familiei erau pasionați de astfel de jocuri și au avut noroc. Și erau oameni de afaceri abili. Apoi războiul, construirea țării. Toate astea, da, dar și la jocurile de noroc e nevoie de o miză.

– Iar tu ești sigur că a fost comoara.

– E logic. Aș vrea să arunce și Tricia o privire, să analizeze, și vreau să primesc niște răspunsuri în legătură cu James Fitzgerald. Toate piesele se potrivesc, Abra. Comoara e în ziduri, în piatră, în sticlă, în frontoane. Roger și Edwin au pus-o la socoteală, în felul lor, fiindcă o considerau ca fiind a lor.

– Da. Dădu din cap, aprobându-l. Oameni capabili să alunge o fiică, o soră, să o șteargă atât de complet din viețile lor, ar fi considerat comoara ca fiind a lor. Înțeleg asta.

– Broome a venit cu ea în Whiskey Beach, iar Whiskey Beach era al lor. Ei i-au oferit adăpost, iar el le-a dezonorat fiica, sora. Așa că au luat ceea ce furase el și au construit ceea ce își doreau.

– Crud, murmură ea. Crud și nedrept, dar... e și poetic, nu-i așa? Își sprijini capul de umărul lui. Și, într-un fel, e un final fericit. Tu ce părere ai?

– Poate că o bună parte din casă a fost construită prin sânge și trădare. Nu poți schimba istoria, așa că o accepți așa cum e. Casa a supraviețuit. La fel și familia.

– E o casă bună. E o familie bună. Cred că ambele au reușit chiar mai mult decât să supraviețuiască istoriei.

– Crud și nedrept, repetă el, și pot să regret asta. Și uciderea lui Lindsay a fost crudă și nedreaptă. Și nu pot să fac nimic, în nici o privință, în afară de a încerca să aflu adevărul. Poate că asta înseamnă dreptate.

– De asta te iubesc, spuse ea încet. Exact de asta. Este prea devreme să o sunăm pe Tricia, și cred că nici unul dintre noi nu o să mai reușească să adoarmă. Mă duc să pregătesc niște ouă.

– De asta te iubesc.

Râzând, o întoarse spre el, o trase în brațele lui. Și, când privirea îi alunecă peste creștetul ei, încremeni. Văzu, departe în capăt, o scânteiere de lumină.

– Așteaptă.

Se apropie rapid de telescop, aruncă o privire. Ridicându-se, se uită la Abra.

– S-a întors.

Cu o mână încleștată pe brațul lui, se uită și ea.

– Mi-am tot dorit să se întâmple asta, ca să se termine odată, dar acum că s-a întâmplat... Făcu o pauză de o clipă pentru a reflecta. Tot la fel simt. Acum, chiar o să *facem* ceva. Îi adresă un zâmbet rece, dârz. Hai să spargem niște ouă.

În vreme ce Abra se apucă efectiv de treabă, iar Eli pregăti cafeaua, îi trecu prin minte că ar fi putut

fi o dimineaţă oarecare, chiar dacă începuse la nici ora cinci. Doi oameni îndrăgostiţi – iar acest lucru era nou şi proaspăt şi *revigorant* – pregătind micul dejun.

Nu trebuia decât să excluzi din ecuaţie ucigaşul.

– Am putea să-l sunăm pe Corbett, spuse Abra, spălând fructe de pădure în chiuvetă. Ar putea să discute cu el.

– Da, am putea.

– Şi cu asta nu am rezolva mare lucru. O conversaţie legată de un bărbat pe care l-am văzut într-un bar.

– Un bărbat care i-a fost amant lui Lindsay, care a cumpărat un imobil aici în Whiskey Beach.

– Ceea ce, din câte mi-a spus avocatul Landon, nu ar fi valabil la tribunal.

Eli o studie şi îi puse cana de cafea pe tejghea.

– E un pas.

– Unul mic, pe un drum foarte lent, şi care l-ar anunţa pe Suskind că *tu* ştii. Asta nu i-ar permite să se pregătească din timp?

– Un pas care ar putea să îl sperie sau chiar să-l determine să plece din Whiskey Beach. Astfel se elimină ameninţarea reprezentată de el aici, în timp ce ancheta privind moartea lui Duncan continuă, iar noi facem următorii paşi pentru a verifica faptele privind zestrea, Edwin Landon, James Fitzgerald şi aşa mai departe.

– „A verifica faptele privind" aduce mai mult a vorbărie avocăţească.

– Nici măcar pe vremea când practicam dreptul nu mă deranja exprimarea sarcastică a avocaţilor.

Abra puse o bucată de unt într-o tigaie încinsă; îi zâmbi când începu să sfârâie.

– E atât de îngustă graniţa dintre adevăr şi sarcasm. În orice caz, a acţiona e mai satisfăcător decât a servi discursuri sarcastice. Avem o şansă, Eli, să dovedim că el e cel care a tot intrat în Bluff House. Dacă demonstrăm asta, vom reuşi nu doar să-l agăţăm în legătură cu accidentul lui Hester – şi asta e enorm de important, cred, pentru noi amândoi –, ci şi să dăm mai multă greutate ipotezei asocierii dintre el şi Duncan. Dacă stabilim

o legătură între ei, nu mai e decât un pas mic până la a-l acuza de crimă.

– Sunt multe puncte slabe în pasul ăla.

Abra turnă ouăle bătute în tigaie.

– Tu ai fost hăituit mai bine de un an în legătură cu moartea lui Lindsay, deşi cauza era mai slabă şi nu existau dovezi. Eu zic să dăm o mână de ajutor karmei şi să-l lăsăm pe omul care, în cel mai bun caz, a avut un rol în acea experienţă, să îşi ia şi el porţia.

– Deci „karma" e sinonim cu „răzbunare" în acest caz?

– Aceeaşi Mărie, cu altă pălărie.

Puse pe farfurii ouăle, fructele şi feliile de pâine din făină integrală pe care le prăjise.

– Ce-ar fi să mâncăm în salonul de dimineaţă? Putem privi soarele răsărind.

– Înainte de asta, e misogin din partea mea să spun că ador să te privesc pregătind micul dejun, în special în halatul ăla?

– Ar fi misogin dacă te-ai aştepta la asta sau mi-ai cere-o. Foarte încet, îşi coborî degetele pe lateralul halatului. Faptul că îţi place nu face decât să demonstreze că ai gusturi bune.

– Aşa credeam şi eu.

Duseră farfuriile şi cafeaua în salonul de dimineaţă şi se aşezară în faţa arcului larg de sticlă. Abra luă o înghiţitură din ouă.

– Pentru a continua acest gând, adăugă ea, ar fi misogin din partea ta să consideri că trebuie să mă pui undeva la adăpost înainte să mergi mai departe cu planul tău de a-l ademeni pe Suskind în casă.

– N-am pomenit nimic despre asta.

– O femeie îndrăgostită poate citi gândurile.

Dumnezeule, spera că nu, deşi dovedise deja acea aptitudine prea frecvent pentru a se simţi confortabil.

– Dacă am încerca strategia ademenirii, şi dacă ar funcţiona, n-ar fi nevoie să ne aflăm amândoi aici.

– Bine. Unde te vei afla în timp ce eu îl filmez din pasaj? Cu o expresie placidă, băgă o boabă în gură. Voi avea nevoie să te pot contacta imediat ce se termină.

– A face pe deșteapta înainte de ivirea zorilor este iritant.

– La fel e și orice încercare de a o proteja pe micuța femeie. Nu sunt micuță și cred că am demonstrat deja că pot să am grijă de mine.

– Nu știam că te iubesc când am început să discutăm planul ăsta. Încă nu reușisem – nu eram capabil – să accept deschis tot ce simt pentru tine. Iar asta schimbă totul. Își puse o mână peste a ei. Totul. Vreau să aflu răspunsurile. Vreau să aflu adevărul despre ceea ce i s-a întâmplat lui Lindsay, lui Buni, despre tot ceea ce s-a întâmplat de când m-am întors în Whiskey Beach. Vreau să aflu ce s-a întâmplat acum două sute de ani. Dar aș putea să renunț, absolut la tot, dacă aș crede că goana mea după acele răspunsuri ar putea să-ți facă rău.

– Știu că vorbești serios, iar asta pur și simplu... Își răsuci mâna sub a lui, astfel că degetele li se împletiră. Pur și simplu îmi umple inima. Dar și eu am nevoie de acele răspunsuri, Eli. Pentru noi. Așa că hai să avem încredere unul în celălalt că vom avea grijă unul de altul și să le găsim împreună.

– Dacă ai rămâne la Maureen, aș putea să-ți dau un semn când și dacă intră. Apoi ai putea să chemi poliția. Ar veni și l-ar prinde aici. În flagrant.

– Iar dacă sunt lângă tine, pot să contactez poliția chiar de aici, în vreme ce tu îl urmărești cu faimoasa ta cameră video.

– Tu vrei doar să te joci în pasajul secret.

– Ei bine, cine nu ar vrea? Te-a rănit, Eli. A rănit-o pe prietena mea. M-ar fi rănit și pe mine. N-am de gând să stau acasă la Maureen. Împreună sau deloc.

– Ăsta pare a fi un ultimatum.

– Fiindcă așa și e. Ridică din umeri, apoi îi lăsă să cadă cu un gest perfect relaxat. Putem să ne certăm pe tema asta. Tu poți să te enervezi, eu pot să mă simt jignită. Pur și simplu nu văd rostul, mai ales într-o dimineață atât de superbă, când suntem îndrăgostiți. Ceea ce pot să văd, Eli, e că voi avea grijă de tine. Și știu că tu vei avea grijă de mine.

Cum naiba putea să răspundă la așa ceva?

– S-ar putea să nu ne iasă.

– Gândirea negativă e neproductivă. În plus, istoria și modelele din trecut spun că o să ne iasă. Toată povestea s-ar putea termina până la noapte, Eli, sau cel puțin ar putea să ajungă în arestul poliției, acuzat de intrare prin efracție, eventual de distrugere de proprietate. Și va fi interogat și așa mai departe. Se aplecă în față. Iar când se va întâmpla asta, Wolfe își va înghiți prima porție de umilință.

– Asul ăsta l-ai ținut în mânecă, replică Eli.

– E timpul pentru karma, Eli.

– În regulă. Dar o să plănuim totul atent, ținând cont de toate situațiile neprevăzute ce-ar putea să apară.

Abra turnă pentru amândoi câte o a doua ceașcă de cafea.

– Hai să discutăm strategia.

În timp ce discutau, soarele străpunse linia orizontului, revărsând un torent auriu peste marea întunecată de noapte.

Doar o altă zi, reflectă Eli, când Abra ieși în fugă pentru cursul ei de dimineață. Sau cel puțin așa ar fi părut pentru oricine le-ar fi urmărit mișcările, sosirile și plecările din Bluff House.

Scoase câinele la plimbare, traversând plaja în alergare ușoară, astfel încât să fie bine văzut din Sandcastle. Pentru a-i face o plăcere lui Barbie și, în egală măsură, pentru a întregi tabloul, petrecu puțin timp aruncându-i mingea, lăsând-o să se năpustească în valuri și să înoate înapoi la țărm. Întorși acasă, Barbie se întinse pe terasa însorită, iar Eli intră să își sune sora.

– Casa de nebuni Boydon, și ce mai faci, Eli?

– Destul de bine. Îndepărtă telefonul câțiva centimetri de ureche, căci un șir de țipete ascuțite amenințau să îi spargă timpanul. Ce naiba e asta?

– Selina protestează ferm împotriva faptului că este pedepsită. Tricia ridică și ea tonul, făcându-l pe Eli să îndepărteze și mai mult telefonul. Și cu cât Selina țipă și se agită mai mult, cu atât va fi mai mult timp pedepsită.

– Ce-a făcut?

– A decis că nu voia căpşune la micul dejun.

– O, ei bine, asta nu pare...

– Aşa că a aruncat căpşunele în mine, motiv pentru care e pedepsită. Eu trebuie să îmi schimb cămaşa, ceea ce înseamnă mai departe că ea va întârzia la grădiniţă, iar eu voi întârzia la birou.

– În regulă. Nu e un moment potrivit. Te sun mai târziu.

– O să întârziem oricum, iar eu trebuie să mă răcoresc, ca să nu o bag pe iubita mea copilă cu faţa în căpşunele pe care le-a refuzat. Ce s-a întâmplat?

– Am scos la iveală câteva registre contabile vechi, registre ale casei, dar şi de afaceri. Foarte vechi, datând de pe la sfârşitul anilor 1700, până la începutul anilor 1800. Le-am luat la verificat, destul de atent, şi am ajuns la nişte concluzii destul de interesante.

– Cum ar fi?

– Eu speram că vei avea timp să arunci şi tu o privire, şi să vedem dacă ajungi la aceleaşi concluzii ca mine.

– Nu vrei să-mi dai un indiciu?

Oh, cât de tare ar fi vrut. Dar...

– Nu vreau să te influenţez. Poate am cam luat-o razna.

– M-ai făcut curioasă. Mi-ar plăcea foarte mult să mă joc cu ele.

– Ce-ar fi să îţi scanez câteva pagini, ca să ai de unde să începi? Probabil voi putea să vin eu acolo, eventual la sfârşitul săptămânii, să ţi le aduc.

– Ai putea. Sau aş putea să vin eu cu Max şi Sellie, care e momentan pedepsită, pe vineri seara, să petrecem un weekend la plajă, şi aş putea să mă joc atunci cu ele.

– Şi mai bine. Dar nu se vor servi căpşune dacă asta e reacţia pe care o provoacă.

– De obicei îi plac mult, dar fetele mai au şi toane. Trebuie să merg să o eliberez, să plecăm. Trimite-mi ce poţi şi am să arunc o privire.

– Mulţumesc. Şi... succes.

Continuându-şi programul de dimineaţă, urcă să-şi ia laptopul. Se aşeză pe terasă, astfel încât să fie văzut din

Sandcastle, cu îndrăgitul Mountain Dew pe masă, şi îşi răsfoi e-mailurile.

Îl deschise mai întâi pe cel de la Sherrilyn Burke şi începu să citească raportul ei actualizat despre Justin Suskind. Individul nu-şi petrecuse prea mult timp la muncă de la ultimul raport, remarcă Eli. Câte o zi din când în când, câteva întâlniri în afara biroului. Cea mai interesantă, descoperi Eli, fusese la o firmă de avocatură unde se întâlnise cu un specialist în proprietăţi. Şi ieşise furtunos, vizibil înfuriat.

– Nu ai obţinut răspunsurile pe care ţi le doreai, spuse Eli compătimitor. Ştiu exact cum te simţi.

Parcurgând raportul, îl urmări pe Suskind luându-şi copiii de la şcoală, ducându-i în parc, la cină, apoi acasă. Scurta lui întâlnire cu soţia lui nu decursese cu nimic mai bine decât întrevederea cu avocatul, şi plecase scos din sărite, călcând acceleraţia.

La zece şi cincisprezece în noaptea precedentă, ieşise din apartament cu un geamantan, un diplomat şi o cutie de depozitare. Ieşise din Boston prin partea de nord, oprindu-se la un supermarket deschis noaptea pentru a cumpăra o jumătate de kilogram de carne tocată de vită.

Făcuse o a doua oprire o oră mai târziu, ieşind de pe autostradă pentru a intra la un hipermarket non-stop de unde cumpărase o cutie de otravă de şobolani.

Carne tocată. Otravă.

Fără a citi mai departe, Eli sări în picioare.

– Barbie!

Avu un moment de panică pură când nu o văzu pe terasă. Chiar în timp ce ţâşni în faţă, câinele se ridică grăbit de unde stătea, în vârful treptelor de pe plajă. Dând bucuros din coadă, se apropie de el. Eli se lăsă pur şi simplu în genunchi, încolăcindu-şi braţele în jurul lui. Dragostea, îşi dădu el seama, putea uneori să se nască rapid, dar nu însemna că era mai puţin reală.

– Ticălosul! *Ticălosul!* Lăsându-se în spate, Eli acceptă linsul adorator al câinelui. Nu o să-ţi facă rău. N-am să-l las să-ţi facă rău. Rămâi cu mine, fetiţo. O conduse înapoi la masă. Rămâi aici cu mine.

În replică, Barbie își puse capul în poala lui, oftând fericită.

Eli citi restul raportului, apoi trimise înapoi prin e-mail propriul lui raport, care începea cu:

Nenorocitul intenționează să folosească otrava pentru a-mi omorî câinele. Dacă te afli în Whiskey Beach, nu veni aici. Nu vreau să se întrebe cine ești. M-am săturat să aștept după el să facă următoarea mișcare.

Îi făcu un rezumat cu ceea ce descoperise în urma cercetărilor și îi prezentă în linii mari ceea ce făcuse, ce plănuia să facă. Ceea ce plănuia să facă, nu ceea ce ar fi vrut să facă în acel moment – să meargă direct la Suskind și să îl bată până îl lăsa lat.

Încă însufleţit de mânia usturătoare, Eli își luă munca și câinele înapoi înăuntru.

– Nu mai ieși singură până când ticălosul ăla nu ajunge după gratii. Scoase telefonul când sună, deloc surprins să vadă numele lui Sherrilyn pe ecran: Eli la telefon.

– Eli, sunt Sherrilyn. Hai să discutăm despre ideea asta a ta.

Auzi cuvântul „stupidă", chiar dacă nu fusese rostit, și ridică din umeri.

– Sigur. Hai să discutăm.

Rătăci prin casă în timp ce vorbiră, fiindcă îl ajută să-și amintească pentru ce anume se lupta. Și devenise o luptă pentru el, chiar dacă i se refuza satisfacția de a împărți efectiv lovituri.

Urcă la etajul doi, lângă sticla curbată a frontonului unde se imagina scriind într-o bună zi, după ce lupta urma să rămână în trecut, câștigată, după ce avea să asigure securitatea celor pe care îi iubea și propriul respect de sine.

– Ai dreptate în unele privințe, spuse el în cele din urmă.

– Iar tu nu ai să mă asculți oricum.

– Ba da, te-am ascultat, și nu te înșeli. Dar, vezi tu, dacă mă dau la o parte acum, dacă las totul pe mâna

poliției, sau chiar pe mâinile tale, mă întorc în punctul în care eram acum un an. În care lăsam pur și simplu lucrurile să se întâmple, lăsam situația să mă conducă, în loc să o conduc eu pe ea. Nu pot să mă întorc la asta. Trebuie să fac asta pentru mine însumi, pentru familia mea. Și, la sfârșit, vreau ca el să știe asta. Am nevoie de asta când mă gândesc la Lindsay, la bunica mea, la casa asta.

– Nu ai crezut-o pe soția lui.

– Nu.

– Ce mi-a scăpat?

Eli coborî mâna pe capul lui Barbie când aceasta se lipi de el.

– Spuneai că ai copii. Ești căsătorită.

– Așa e.

– De câte ori?

Ea scoase un hohot de râs.

– Doar căsnicia actuală. A ieșit destul de bine.

– S-ar putea ca asta să fie explicația. Tu n-ai cunoscut partea întunecată a unei căsnicii. Poate că mă înșel și asta îmi dă această impresie. Dar nu cred. Singura cale de a ști sigur e de a-l încolți. Asta am de gând să fac, aici, pe domeniul meu. În casa mea.

Ea lăsă să-i scape un oftat:

– Pot să te ajut.

– Da, cred că poți.

Când termină discuția cu ea, se simți oarecum mai ușurat.

– Știi ce? îi spuse câinelui. Am să lucrez câteva ore, să-mi amintesc ce-ar trebui să însemne viața mea. Tu poți să stai cu mine.

Lăsă în urmă trecutul și ceea ce avea să vină dincolo de el, și coborî pentru a se înconjura de prezent.

capitolul 29

Abra intră valvârtej în magazin cu o listă în mână. Terminase două cursuri consecutive și un masaj sportiv pentru un client care se pregătea pentru o cursă

de cinci kilometri, apoi încheiase cu o curățenie solicitată în ultimul moment la o casă închiriată. Acum nu voia decât să ia repede ceea ce îi trebuia și să se întoarcă la Eli.

La drept vorbind, își spuse, asta era ceea ce i-ar fi plăcut să facă pentru tot restul vieții. Să se întoarcă la Eli.

Dar noaptea aceea se putea dovedi un moment de cotitură pentru el. Pentru ei. Momentul în care puteau începe să lase întrebările și durerea din trecut în trecut și să înceapă să construiască viitorul. Indiferent ce urma să le aducă acesta, avea să fie fericită, fiindcă el readusese iubirea în viața ei. Genul de iubire care accepta, înțelegea și – chiar mai bine – se bucura de cine și ce era ea.

Putea exista ceva mai magic și mai minunat de-atât?

Se imagină ridicând micuța geantă de mână de bagaj emoțional pe care încă o mai căra, apoi aruncând-o în mare.

Distrusă și dispărută.

Dar nu era acum momentul să viseze cu ochii deschiși, își aminti singură. Acum era momentul să acționeze. Să îndrepte răul. Iar dacă acest lucru avea să cuprindă și o doză de aventură, cu atât mai bine.

Se întinse după spray-ul ei preferat de lustruit – biodegradabil, netestat pe animale –, îl puse în coș și se întoarse.

Aproape se ciocni de Justin Suskind.

Nu reuși să-și înăbușească icnetul scurt, dar încercă să îl mascheze rapid cu o scuză fâstâcită, deși inima i se zbătea ca o pasăre speriată.

– Îmi pare rău. Nu eram atentă.

Rugându-se să nu tremure, încercă un zâmbet relaxat, simțindu-l șovăind la colțuri.

Își tunsese scurt părul și-l deschisese până la o nuanță de blond decolorat de soare. În afară de cazul în care nu-și petrecuse ultimele două săptămâni făcând plajă, apelase la un produs autobronzant. Și era destul de sigură că își epilase sprâncenele.

Acesta îi aruncă o privire aspră, apoi dădu să meargă mai departe.

Dintr-un impuls de moment, Abra își folosi cotul și răsturnă pe podea câteva obiecte de pe raft.

– Doamne! Ce împiedicată sunt azi. Lăsându-se pe vine pentru a le ridica, îi blocă drumul. Nu așa se întâmplă întotdeauna când ești în întârziere? Trebuie să ajung acasă. Prietenul meu mă duce la Boston pentru o cină și un apartament la hotelul The Charles, și încă nici nu am decis ce să port. Se ridică, încărcată cu produse de curățat și îi adresă un zâmbet conciliant. Și *tot* îți stau în cale. Scuze.

Se dădu la o parte, începu să pună înapoi pe rafturi ceea ce răsturnase și rezistă tentației de a întoarce capul după el când îl auzi îndepărtându-se.

„Acum știi", își spuse. „Sau crezi că știi. Nu ai să ratezi *oportunitatea* asta, așa cum nici eu nu am să mi-o ratez pe a mea."

Își impuse să ia tot ce era pe listă, în caz că o urmărea. Se opri chiar să schimbe câteva cuvinte cu una dintre elevele ei de la cursul de yoga. Totul e normal, își spuse. Doar o scurtă oprire la magazin înainte de noaptea cea mare în Boston.

Și fiindcă era atentă, îl surprinse pentru o clipă așteptând în parcare, într-o mașină de teren de culoare închisă, în timp ce își puse plasele de cumpărături în propria mașină. Intenționat, dădu radioul mai tare și își aranjă părul în oglindă, aplică puțin luciu de buze, apoi porni spre casă, mergând cu doar câțiva kilometri peste limita de viteză.

Când coti spre Bluff House, văzu în oglinda retrovizoare că Suskind își continuă drumul. Luându-și plasele, se năpusti în casă.

– Eli!

După ce își lăsă plasele jos, țâșni în sus pe scări și coti spre biroul lui. Cum strigătul ei îl făcuse să se ridice și să iasă, aproape se loviră unul de celălalt.

– Ce-i? Ești bine?

– Sunt foarte bine, sunt în regulă. Plus că tocmai am câștigat premiul gândește-repede-și-prefă-te-convingător. M-am ciocnit la propriu de Suskind în magazin.

– Te-a atins?

Instinctiv, Eli o prinse de braţe, căutând eventuale răni.

– Nu, nu. Ştia cine sunt, dar eu am făcut pe proasta, deşi, de fapt, am fost foarte deşteaptă. Am răsturnat câteva obiecte de pe raft ca să nu poată trece de mine, apoi i-am turuit cum că sunt neîndemânatică şi mă grăbesc fiindcă prietenul meu mă va duce la Boston pentru a lua cina şi a petrece o noapte sălbatică la The Charles.

– Ai vorbit cu el? Dumnezeule, Abra.

– *Spre* el. El nu a scos un cuvânt, însă m-a aşteptat să-mi termin cumpărăturile. A stat în maşina lui în parcare, apoi m-a urmărit până acasă. Eli, el crede că vom lipsi de acasă toată noaptea. Este marea lui şansă. Nu trebuie să ne bazăm pe faptul că ne va urmări şi ne va vedea plecând. Plănuieşte totul chiar în momentul ăsta. Efectiv ne-a căzut în poală, Eli. Se va întâmpla în noaptea asta. Acum e momentul.

– Te urmărea? Mă refer înainte să pleci de la magazin?

– Eu... Nu, nu cred. Avea un coş. Avea lucruri în coş şi nu cred că s-ar fi apropiat atât de mult dacă m-ar fi supravegheat. A fost intervenţia sorţii, Eli. Iar soarta e de partea noastră.

El i-ar fi spus şansă, sau poate noroc, dar nu voia să o contrazică:

– Am primit un raport de la Sherrilyn. S-a oprit la două magazine diferite, aflate la câţiva kilometri distanţă, în drum spre Whiskey Beach.

– Poate are o obsesie cu magazinele alimentare.

– Nu, e doar prudent, nu îşi cumpără obiectele de uz personal din aceleaşi locuri de unde a cumpărat o jumătate de kilogram de carne tocată de vită şi o cutie cu otravă de şobolani.

– Otravă de şobolani? Nu am auzit niciodată pe nimeni pomenind să fi văzut şobolani la... O, Doamne! Şocul o izbi mai întâi, apoi furia. Ce... ce canalie! Intenţionează să o otrăvească pe Barbie? Ce fiinţă mizerabilă şi de tot rahatul. E bine că nu am ştiut. I-aş fi aplicat din nou o lovitură la bile.

– Uşurel, tigrişor. La ce oră avem rezervare?

– Ce anume?

– La cină.

– Oh! Nu am detaliat asta.

Eli se uită la ceas.

– În regulă, ar trebui să plecăm pe la şase. Ai rezolvat cu Maureen?

– Da, o ţin ei pe Barbie. Deci vom merge cum am plănuit. Plecăm de aici cu Barbie, pe ea o lăsăm acasă la Maureen, apoi ne întoarcem pe jos prin partea de sud, apoi... Rahat.

Îşi lipi mâinile de cap, ţopăi puţin pe loc:

– Ieşim la cină. Trebuie să port tocuri ca să pară totul autentic. În regulă, în regulă, am să-mi întind o pereche de adidaşi în geantă, ca să-mi schimb încălţările pentru a putea alerga înapoi. Şi nu te uita aşa la mine. Încălţămintea e importantă.

– Trebuie să discutăm din nou tot planul şi trebuie să îţi explic ce rol va juca Sherrilyn în el.

– Atunci hai să mergem jos. Trebuie să pun la loc ceea ce am luat de la magazin înainte să mă întâlnesc cu Suskind. Apoi trebuie să mă hotărăsc ce să port la falsa noastră întâlnire romantică transformată în ambuscadă.

Eli îi explică fiecare punct, apoi le reluă pe toate dintr-o altă direcţie. Petrecu timp în pasaj, apoi în spatele rafturilor, verificând aria de acoperire a camerei video, testând-o. Doar o măsură suplimentară acum, îşi spuse. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, avea o a doua măsură de rezervă.

– Te îndoieşti de tine însuţi, spuse Abra, verificând liniile şi potrivirea rochiei pe care şi-o luase peste un top negru şi pantaloni scurţi de yoga.

– Cândva credeam în sistem, fără urmă de îndoială. Făceam parte din sistem. Acum îl ocolesc.

– Nu, acţionezi prin intermediul sistemului, doar că într-o altă abordare. Şi chiar şi asta e grăitor, Eli, când sistemul te-a dezamăgit. Ai dreptul să-ţi aperi casa

și ai dreptul să faci tot ceea ce-ți stă în putere pentru a-ți reabilita numele.

Adăugă cercei nu doar pentru a completa ținuta, ci și fiindcă o făceau să se simtă mai încrezătoare:

– Ai dreptul chiar să savurezi experiența.

– Așa crezi?

– Da, așa cred.

– Bine, fiindcă o savurez. Și am de gând s-o fac și mai departe. Arăți minunat. Trebuie neapărat să te duc la Boston la cină și la o noapte sălbatică după ce se termină toate astea.

– Mi-ar plăcea asta, dar am o idee și mai bună. Când se termină toate astea, trebuie să organizezi prima dintre acele petreceri despre care am discutat. Trebuie să fie o chestie uriașă.

– Chiar e o idee mai bună, dar o să am nevoie de ajutor cu ea.

– Din fericire, constat că sunt nu doar liberă, ci și dispusă și capabilă să te ajut cu ea.

Eli o luă de mână.

– Cred că sunt multe lucruri despre care trebuie să discutăm. După.

– Vom avea la dispoziție o vară lungă și, prevăd eu, fericită, în care vom putea să discutăm despre toate, despre orice. Îi întoarse încheietura mâinii pentru a se uita la ceas. E șase fix.

– Atunci ar fi bine să începem.

Duse jos gențile cu lucruri pentru o noapte, în timp ce Abra strânse ceea ce împachetaseră pentru câine. Jos, Eli o contactă pe Sherrilyn:

– Ieșim din casă acum.

– Ești sigur în privința asta, Eli?

– Așa vreau să procedez. Am să te sun din nou când ajungem înapoi.

– În regulă. Mă instalez pe poziție. Succes.

Își trecu telefonul pe modul silențios, îl băgă înapoi în buzunar:

– Să-i dăm bătaie.

Abra folosi două degete pentru a ridica într-un zâmbet colțurile gurii lui Eli:

– Fă o față fericită. Ține minte, ieși la cină și la un hotel elegant cu o femeie foarte sexy și sunt șanse mari să tragi lozul câștigător chiar de mai multe ori.

– Având în vedere că ne vom petrece cel puțin o parte din noapte într-un pasaj întunecat dintr-un beci întunecat, și potențial restul nopții înconjurați de polițiști, tot mi se arată un loz câștigător?

– Garantat.

– Vezi ce față fericită am?

Ieșiră.

– Știi ce îmi place la nebunie? îl întrebă Abra când deschise portiera din spate a mașinii, pentru câine și genți. Faptul că el ne urmărește în momentul ăsta gândindu-se că *el* e cel care va trage lozul câștigător.

Eli închise portiera și o trase în brațele lui.

– Hai să-i oferim un mic spectacol.

– Cu mare plăcere. Cu entuziasm, Abra se încolăci în jurul lui Eli și își ridică fața spre el pentru a fi sărutată. Muncă în echipă, murmură, cu gura lipită de a lui. Așa se procedează în Whiskey Beach.

Eli deschise portiera din dreapta.

– Ține minte, odată ce ajungem acasă la Maureen, trebuie să ne mișcăm repede. Nu știm cât timp e dispus să aștepte.

– Mă descurc excelent să mă mișc repede.

Când opriră în fața casei lui Maureen, Eli luă geanta în care se aflau hainele lui de schimb și adidașii Abrei. Maureen le deschise ușa chiar înainte să ajungă la ea.

– Ascultați, amândoi, eu și Mike am discutat și...

– Prea târziu.

În clipa în care ajunse înăuntru, Abra trase în jos fermoarul rochiei. În timp ce ea se dezbrăca, Eli își scoase sacoul de la costum și își desfăcu cravata.

– Dacă am aștepta pur și simplu, am supraveghea casa, apoi am chema poliția...

– Ceva l-ar putea speria, spuse Eli, pornind spre baie cu o pereche de blugi și un tricou negru. Ar putea să plece înainte să ajungă poliția acolo.

– E mai mult faptul că – Abra se descotorosi de tocuri când Eli închise ușa – Eli are nevoie să joace un rol în asta. Eu trebuie să-l ajut. Am discutat toate astea.

– Știu, dar dacă într-adevăr a ucis pe cineva...

– Da. Găsind soluția cea mai simplă, Abra se așeză pe podea pentru a-și încălța adidașii. E probabil să fi ucis doi oameni. Și în noaptea asta îi oferim lanțul de care e agățată ancora care îl va duce la fund, făcându-l să plătească pentru asta.

– Voi nu faceți parte din forțele de intervenție, începu Mike.

– Ba da, în seara asta. Abra sări în picioare când Eli ieși din baie. Avem chiar și costumația potrivită. Unde sunt copiii?

– Sus, se joacă. Ei nu știu nimic despre asta, și nu voiam să ne audă încercând să vă convingem să nu faceți ceva despre care ei nu știu nimic.

– Au să se distreze cu Barbie. O sărută pe Maureen, apoi pe Mike. Vă sun imediat ce terminăm. Rapidă? îi spuse lui Eli. Ieșim prin spate.

– Vin chiar acum și eu. Rămase în urmă pentru încă o clipă. Nu am să las să i se întâmple nimic. Dacă există un risc cât de mic, anulez totul.

– Să nu lași să vi se întâmple nimic nici unuia dintre voi. Ieșind în fugă după ei, Maureen îi privi traversând prin spatele căsuței ei până în spatele casei Abrei. Mike. Întinse mâna la spate după mâna lui. Ce-ar trebui să facem?

– Să urcăm după copii și să scoatem câinele la o plimbare.

– O *plimbare?*

– Pe plajă, scumpo. Putem vedea Bluff House, să supraveghem situația.

Mâna ei o strânse pe a lui.

– Bine gândit.

Eli descuie ușa laterală de la Bluff House și resetă rapid alarma înainte de a se întoarce spre Abra.

– Ai grijă.

– Încetează. Spunând acestea, porni spre subsolul casei. E abia șase și zece. Ne-am mișcat rapid.

Din clipa în care ușa se închise în urma lor, Eli aprinse lanterna pentru a o conduce până jos, apoi prin pasaj. Putea dura câteva minute, își spuse el, sau câteva ore. Dar era dispus să își asume riscul.

– Probabil va aștepta până la lăsarea serii, poate chiar a întunericului, considerând că are la dispoziție toată noaptea.

– Oricât e nevoie.

Se strecură cu el în spatele rafturilor și intră în pasaj.

Deocamdată hotărârâ să folosească becul de deasupra capetelor lor. Abra își ocupă poziția pe trepte pentru a urmări ecranul laptopului și camera ascunsă pe care o montaseră la etajul doi. Eli verifică din nou camera video în timp ce o contactă pe Sherrilyn:

– Am ajuns în pasaj.

– Suskind nu a mișcat nimic încă. Te anunț când și dacă o va face.

– Va fi un când.

– Gândire pozitivă, aprobă Abra, când Eli puse telefonul deoparte.

– Sunt al naibii de sigur că nu s-a întors aici să facă surf sau să stea la plajă. Asta e scopul lui, asta e șansa lui să-și încerce din nou norocul. După ce pleacă de la Sandcastle, stingem lumina.

– Și facem liniște, ca un submarin. Am priceput, Eli. Dacă urcă la etajul doi, va fi surprins de camera ascunsă. Dacă vine aici jos, și asta e cel mai probabil, îl surprindem noi. Soarele va apune în mai puțin de două ore, dacă e dispus să aștepte atâta timp. Probabil avem ceva timp de omorât.

Iar acum erau închiși într-un loc strâmt, neavând suficient spațiu nici măcar cât să se miște mai vioi, pentru a mai atenua din tensiune.

– Ar fi trebuit să aduc un pachet de cărți, comentă el. Cum n-am făcut-o, ce-ar fi să-mi spui cum ți-ai amenaja un studio de yoga dacă ai avea unul.

– O, vise și speranțe? Pot să omor o grămadă de timp cu asta.

Petrecu mai puțin de o oră înainte de a se opri, înclinând capul.

– Ăla e telefonul? Telefonul fix?

– Da. Ar putea fi oricine.

– Sau ar putea fi el, sunând pentru a se asigura că nu e nimeni aici. Clătină din cap când țârâitul vag încetă. De aici nu putem auzi dacă cel care a sunat a lăsat un mesaj.

Câteva clipe mai târziu, telefonul vibră în buzunarul lui Eli:

– S-a pus în mișcare, îi spuse Sherrilyn. Cară un sac marinăresc mare. Va folosi mașina. Rămâi pe fir pentru o clipă, lasă-mă să văd cum vrea să procedeze.

Eli îi repetă aceste cuvinte în șoaptă Abrei și, privindu-i ochii, îi văzu luminându-se de nerăbdare. Nici urmă de teamă, reflectă el. Pur și simplu, nici urmă.

– Folosește parcarea unei căsuțe de închiriat aflată la circa două sute de metri de Bluff House. A coborât și se îndreaptă spre voi pe jos.

– Suntem pregătiți pentru el. Lasă-i acele cincisprezece minute după ce intră înainte să dai telefon.

– Am priceput. Ai avut dreptate în legătură cu partea asta, Eli. Sper că ai avut dreptate și în legătură cu restul. Ne vedem.

Eli închise telefonul și îl băgă în buzunar:

– Tu stai aici, cum am stabilit.

– În regulă, dar...

– Nici un dar. Nu avem timp să schimbăm planul. Stai aici, fă liniște și stinge lumina.

Zăbovi încă o clipă, se aplecă spre ea și o sărută.

– Ține minte că te păzesc de la spate.

– Mă bazez pe asta.

Și pe faptul că ea avea să rămână închisă în pasaj și în siguranță.

Se strecură afară, închizând ușor panoul în urma lui. Își ocupă poziția în spatele rafturilor, lăsându-și ochii să se adapteze la întuneric.

Ar fi putut să pornească pur și simplu camera să înregistreze, să rămână înăuntru cu Abra. Dar avea nevoie să vadă, să audă, să se implice complet și să fie acolo pentru a face eventuale schimbări dacă se dovedeau necesare.

Nu auzi când se deschise ușa din spate. Nu era sigur dacă auzise pași sau doar și-i imaginase. Dar auzi scârțâitul ușii ce dădea spre subsol și pașii grei pe treptele înguste.

„Atenție, se filmează", își spuse, și porni camera video.

El intră încet, proiectând în fața lui lumina lanternei. Eli privi fasciculul lat plimbându-se dintr-o parte în cealaltă, lumina difuză din spatele lanternei trecând din camera generatorului în spațiul de dincolo de aceasta. Apoi marginea din față a fasciculului ajunse în secțiunea veche, bărbatul care ținea lanterna apărând doar ca o simplă umbră în timp ce lumina trecu peste ziduri, podea, apoi se opri asupra rafturilor.

În secundele cât raza se plimbă peste rafturi, peste perete, inima lui Eli bubui. Se încordă, pregătit – poate chiar dornic – să vâneze, să lupte. Dar fasciculul trecu mai departe.

Era în siguranță acum, își spuse Eli, când lampa de lucru se aprinse. Atunci îl văzu clar pe Suskind pentru prima dată.

Îmbrăcat în negru la fel ca el, cu părul tuns scurt acum și cu șuvițe blonde. Un nou look, decise Eli, o altă modalitate de a se camufla printre cei veniți în vacanță acolo.

Verifică vizorul camerei și îl ajustă foarte puțin în vreme ce Suskind luă târnăcopul. Primele bufnituri în forță ale lamei lovind pământul răsunară satisfăcător în urechile lui Eli.

„Acum s-a terminat cu tine", își spuse el. „Acum te-am prins."

Fu nevoit să își țină în frâu acea parte din el care voia să iasă în față, să îl înfrunte. „Nu încă", își porunci. „Nu chiar acum."

Fiindcă asculta cu atenție, auzi sirenele – sunetul ajungând slab dincolo de zidurile groase – și îl privi pe Suskind continuând să lovească și să sape pământul, privi broboanele de sudoare datorate efortului apărând și scurgându-se pe fața lui, în pofida aerului rece.

Când sirenele tăcură, Eli numără în gând și îl privi pe Suskind încremenind când auzi zgomot de pași deasupra capului.

Prinzând târnăcopul ca pe o armă acum, Suskind se apropie – foarte încet, cu ochii alergându-i în stânga și în dreapta – pentru a stinge lampa de lucru.

Eli îi lăsă zece secunde în întuneric, ghicind unde se afla după sunetul respirației lui gâfâite. Se strecură din spatele rafturilor, îndreptă spre Suskind propria lui lanternă și o aprinse. Suskind ridică un braț pentru a-și feri ochii de lumina intensă.

– Ar fi bine să arunci târnăcopul și să aprinzi din nou lumina.

Suskind mijì ochii, prinse târnăcopul cu ambele mâini. Eli așteptă în timp ce Suskind se aplecă în față în poziție de luptă.

– Încearcă, și te împușc. Am pistolul Colt .45, Peacemaker, din colecția de arme de la etajul doi, îndreptat asupra ta, reglat la centru. Poate tu nu îl cunoști, dar e încărcat și încă funcționează.

– Minți.

– Încearcă-mă. Chiar te rog. Și fă-o înainte să ajungă polițiștii aici. Îmi datorezi sânge pentru bunica mea și îmi face plăcere să ți-l vărs.

Mai multe perechi de pași coborâră tropăind scările; degetele lui Suskind se albiră pe mânerul târnăcopului:

– E dreptul meu! Casa asta îmi aparține la fel de mult ca ție. Totul din ea îmi aparține la fel de mult ca ție. Zestrea îmi aparține *mai mult* mie.

– Așa crezi? spuse Eli relaxat, apoi strigă: Aici. Aprindeți niște lumini. Suskind flutură târnăcopul într-un mod amenințător.

– Ar fi trebuit să te omor, scrâșni Suskind. Ar fi trebuit să te omor după ce ai ucis-o pe Lindsay.

– Ești un neghiob. Și asta chiar e puțin spus.

Se dădu înapoi, foarte puțin, când prima lumină inundă capătul îndepărtat al spațiului, și își mută privirea – din nou, foarte puțin, pentru a întâlni ochii Abrei.

O auzise strecurându-se afară în spatele lui, abandonând adăpostul. Corbett, Vinnie și un alt polițist în uniformă intrară și se răspândiră în evantai, cu pistoalele scoase:

– Pune-l jos, porunci Corbett. Pune-l jos acum. Nu ai cum să scapi, Suskind.

– Am tot dreptul să mă aflu aici!

– Pune-l jos. Ridică mâinile deasupra capului și fă-o *acum!*

– Am tot dreptul! Suskind aruncă târnăcopul. El este hoțul. El e ucigașul.

– Un singur lucru, spuse Eli relaxat, venind în față și punându-se între polițiie și Suskind.

– Vreau să te dai înapoi, domnule Landon, comandă Corbett.

– Da, am priceput. Dar mai avea ceva de făcut. Așteptă până când privirea lui Suskind se opri asupra lui, până fu sigur că *se vedeau* unul pe celălalt. Apoi își înfipse pumnul în fața lui Suskind cu toată furia, cu toată durerea, cu toată nefericirea din ultimul an.

Când Suskind se prăbuși lângă perete, Eli se dădu înapoi, ridică mâinile pentru a arăta că terminase.

– Mi-ai fost dator cu sânge, spuse, coborând o mână pentru a arăta că se mânjise pe încheieturile degetelor.

– Ai să plătești pentru asta. Ai să plătești pentru tot.

Eli nu stătu să reflecteze când Suskind duse mâna la spate, doar acționă. Cea de-a doua lovitură îl puse pe Suskind la podea, făcând ca pistolul pe care îl scosese să cadă zdrăngănind pe jos.

– Am terminat de plătit.

– Ține-ți mâinile la vedere, se răsti Corbett, când Suskind se mișcă. Ridică mâinile în aer, acum! Stai deoparte, domnule Landon, îl avertiză Corbett, împingând pistolul cu piciorul pentru a-l îndepărta. Îi făcu un semn din cap lui Vinnie. Ofițere.

– Da, domnule. Vinnie îl ridică pe Suskind în picioare, îl întoarse cu fața spre zid pentru a-l percheziționa de alte arme. Scoase tocul pistolului pe care Suskind îl ascunsese la spate și i-l întinse celuilalt polițist. Ești arestat pentru intrare prin efracție, încălcare de proprietate, distrugerea unei proprietăți private, începu el, închizând cătușele pe încheieturile mâinilor lui Suskind. Suplimentar ești acuzat de două agresiuni. Se pare că va trebui să adăugăm la acestea tăinuirea unei arme periculoase și intenția de a răni.

– Citește-i drepturile, porunci Corbett. Du-l la secție.

– Mă ocup. Vinnie îi făcu lui Eli un semn subtil de succes înainte ca el și celălalt polițist să îl prindă pe Suskind de brațe și să îl scoată din încăpere.

Corbett își băgă arma în toc.

– Asta a fost o mișcare stupidă. Ar fi putut să te împuște.

– Nu a făcut-o. Eli își privi din nou mâna mânjită cu sânge. Îmi era dator.

– Da, cred că îți era. Tu ai pus toate astea la cale. I-ai

obligat. Aveam de gând să urc, să chem poliția, dar v-am auzit venind.

– Convenabil. Unde e câinele?

– Își petrece noaptea acasă la un prieten, spuse Eli calm.

– O cursă. Corbett clătină din cap. Ai fi putut să ai încredere în mine.

– Am avut. Am. Casa mea, bunica mea, viața mea. Femeia mea. Dar am încredere în tine, și de asta aș vrea să îți spun o scurtă poveste înainte să-l interoghezi pe Suskind. O parte din poveste are legătură cu evenimente mai recente. Știu cine a ucis-o pe Lindsay, sau sunt al naibii de aproape de a descoperi.

– Mi-ai captat atenția.

– Am să-ți spun, dar vreau să urmăresc interogatoriul. Vreau să fiu de față.

– Dacă ai informații sau probe legate de un caz de omucidere, nu negociezi o înțelegere.

– Am o poveste și am o teorie. Cred că o să-ți placă amândouă. Cred că până și detectivul Wolfe va fi interesat. Vreau să urmăresc interogatoriul, detective Corbett. E o înțelegere bună pentru amândoi.

– Poți să vii cu mașina mea, vorbim despre asta.

– Ajungem singuri acolo.

Corbett șuieră amenințător:

– Eu sunt ferm contra violenței, cu excepția cazurilor în care te aperi pe tine însuți sau pe alții. Dar ai avut dreptate. Îți era dator cu asta. Îi sărută din nou mâna. Și, mărturisesc, mi-a plăcut să te privesc lovindu-l pe ticălos.

– Asta nu mi se pare nonviolent.

– Știu. Rușine să-mi fie. Știi ce-aș vrea să discutăm, acum că am rămas singuri? Aveai un pistol. Asta nu a făcut parte din planul pe care l-am stabilit.

– A fost un fel de modificare.

– Unde e? Am stins camera, adăugă ea, imediat ce-au intrat polițiștii.

Fără a spune nimic, Eli se apropie de raft și luă pistolul pe care îl pusese înapoi pe poliță.

– Fiindcă eu cred că te cunosc și mi-am dat seama că nu ai să rămâi la adăpost, nu eram dispus să-mi asum nici un risc. Nu cu tine.

– Pistol mare de cowboy, adăugă ea. L-ai fi folosit?

Își pusese și el aceeași întrebare când îl luase din vitrina încuiată, când îl încărcase. O privi pe Abra acum, analizând ceea ce era ea, ce însemna pentru el.

– Da. Dacă aș fi fost nevoit, dacă aș fi crezut că avea să treacă de mine și să ajungă la tine. Dar, după cum spuneam, totul s-a desfășurat așa cum mă așteptam.

– Te crezi deștept.

– Cu excepția unui interval de timp relativ scurt când dorm, am fost întotdeauna deștept. Își petrecu un braț în jurul ei și o trase spre el pentru a-și apăsa buzele pe creștetul ei. Te am pe tine, nu-i așa? spuse el. Asta mă face al naibii de deștept. Trebuie să iau legătura cu Sherilyn, să îi cer să vină la secție. Și trebuie să pun ăsta înapoi la locul lui.

– Atunci eu am să iau camera și am să o sun pe Maureen, să îi anunț că e totul în regulă. Muncă în echipă.

– Îmi place cum sună asta.

Corbett se așeză în fața lui Suskind, îl studie îndelung, temeinic. Suskind nu ceruse un avocat – încă –, ceea ce lui Corbett i se părea stupid. Dar prostia îi făcea

adesea munca mai ușoară, prin urmare nu avea de gând să protesteze. Îl puse pe Vinnie să aștepte în picioare lângă ușă. Îi plăcea ritmul ofițerului de poliție și simțea că ar fi contribuit în mod pozitiv la atmosfera din încăpere.

Dar se concentră pe Suskind, pe ticurile lui nervoase – felul în care degetele i se strângeau și întindeau pe masă, tresărirea unui mușchi al bărbiei –, pe maxilarul vânăt și umflat. Și pe linia dură, încăpățânată a gurii, marcată acum de o buză spartă. Era într-adevăr agitat, decise Corbett, dar absolut ferm convins că avea dreptate în felul lui.

– Deci... e destul de mare groapa aia din subsolul de la Bluff House, începu Corbett. O grămadă de muncă, o grămadă de timp investit. Te-a ajutat cineva?

Suskind se holbă la el, dar nu spuse nimic.

– Mă gândesc că nu. Am impresia că asta a fost sarcina ta, misiunea ta, nu ceva care să poată fi împărțit. Un... „drept" al tău, parcă așa spuneai?

– Chiar e dreptul meu.

Clătinând din cap, Corbett se lăsă pe spate cu scaunul.

– Afirmația asta va trebui să o explici. Eu nu văd decât că tipul care a fost prins culcându-se cu soția lui Landon a intrat prin efracție în casa lui Landon pentru a săpa o groapă în beciul lui.

– Casa aia îmi aparține în egală măsură și mie, și lui.

– Cum ai ajuns la concluzia asta?

– Sunt un descendent direct al Violetei Landon.

– Îmi pare rău, nu prea cunosc arborele genealogic al familiei Landon. Îi aruncă o privire lui Vinnie acum. Ești mai bine informat pe tema asta, ofițere?

– Sigur. E cea despre care se spune că l-ar fi salvat pe matelotul care a supraviețuit naufragiului corabiei *Calypso*, cu foarte mult timp în urmă. L-a îngrijit până s-a pus din nou pe picioare. Unele versiuni susțin că se ciocăneau, și au fost prinși în flagrant.

– Nu a fost un matelot, ci căpitanul. Căpitanul Nathanial Broome. Suskind lovi cu pumnul în masă

acum. Nu numai că a supraviețuit, dar a supraviețuit cu zestrea Esmeraldei.

– Ei bine, există o mulțime de teorii și povești despre asta, începu Vinnie.

Suskind trânti pumnul în masă.

– Eu știu adevărul. Edwin Landon l-a omorât pe Nathanial Broome fiindcă voia comoara, apoi și-a alungat sora din casă și l-a convins pe tatăl lui să o dezmoștenească. Purta în pântece copilul lui Broome, fiul lui.

– Se pare că a avut ghinion, comentă Corbett. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Era însărcinată cu copilul lui Broome! repetă Suskind. Și când era pe moarte, suferind în sărăcie, iar acel copil, ajuns bărbat în toată firea, l-a rugat pe Landon să-și ajute sora, să o lase să vină acasă, el nu a făcut *nimic*. Aștia sunt oamenii din familia Landon, și am tot dreptul să iau ceea ce îmi aparține, ceea ce i-a aparținut ei, ceea ce i-a aparținut lui Broome.

– Cum ai aflat toate astea? întrebă Vinnie nepăsător. Circulă multe povești despre comoara aia.

– Alea sunt povești. Asta e *o realitate*. Mi-a luat aproape doi ani să pun totul cap la cap, bucată cu bucată. Am scrisori, și astea m-au costat, scrise de James Fitzgerald, fiul Violetei Landon cu Nathaniel Broome. Scrisorile detaliază ce s-a întâmplat în noaptea aia în Whiskey Beach. El a renunțat la ceea ce era al lui, dreptul lui, Fitzgerald – fiul ei. Eu n-am s-o fac!

– Mie mi se pare că ar fi trebuit să vorbești cu un avocat, interveni Corbett, nu să sapi gropi cu un târnăcop în subsolul unei case.

– Crezi că n-am *încercat*? Suskind se împinse în față, chipul colorându-i-se într-un roșu furios. N-am primit decât răspunsuri evazive, scuze. S-a întâmplat cu prea mult timp în urmă, ea nu ar fi fost oricum moștenitoarea legală. Imposibil de formulat pretenții legale. Cum rămâne cu drepturile mele prin sânge, drepturile mele morale? Zestrea a fost o pradă care a aparținut strămoșului *meu*, nu al lui Landon. E a mea.

– Deci, cu gândul la acest drept moral, prin sânge, forțezi intrarea în Bluff House de mai multe ori și... De ce anume în beci?

– Violeta i-a spus fiului ei că Nathaniel i-a cerut să o ascundă acolo, pentru a rămâne în siguranță.

– În regulă, și nu crezi că, în câteva sute de ani, cineva a găsit-o, eventual a cheltuit-o?

– Ea a ascuns-o. Este acolo, și îmi aparține mie de drept.

– Iar tu ești de părere că acel drept îți permite să intri prin efracție, să distrugi proprietatea altcuiva și să împingi o bătrână pe scări?

– Nu am împins-o. Nu am pus niciodată mâna pe ea. A fost un accident.

Corbett ridică din sprâncene.

– Se mai întâmplă și accidente. Cum s-a produs acesta?

– Trebuia să caut printre lucrurile de la etajul doi. Familia Landon are o grămadă de lucruri pe care le păstrează acolo. Trebuia să văd dacă nu pot găsi ceva care să-mi dea noi informații despre zestre. Bătrâna s-a ridicat din pat, m-a văzut, a fugit și a căzut. Asta a fost tot. Eu nu am atins-o deloc.

– Ai văzut-o căzând?

– Bineînțeles că am văzut-o căzând. Eram *acolo*, nu? Nu a fost vina mea.

– În regulă, hai să lămurim lucrurile. Ai forțat intrarea în Bluff House în noaptea de douăzeci ianuarie a acestui an. Doamna Hester Landon se afla în casă și te-a văzut, a încercat să fugă de tine și a căzut pe scări. Am înțeles bine?

– Așa e. Nu am atins-o deloc.

– Însă cu siguranță ai atins-o pe Abra Walsh în noaptea când a intrat în Bluff House, după ce ai tăiat curentul și ai forțat intrarea.

– Nu am rănit-o. Trebuia doar să... o imobilizez până reușeam să ies. Ea m-a atacat. Exact așa cum m-a atacat Landon în seara asta. Ați văzut *asta*.

– Te-am văzut punând mâna pe o armă pe care o ţineai ascunsă.

Corbett îi aruncă o privire lui Vinnie.

– Da, domnule. Acelaşi lucru l-am văzut şi eu, şi avem arma drept probă.

– Ai noroc că ai încasat doar vreo doi pumni. Acum, hai să ne întoarcem la noaptea în care tu şi Abra Walsh v-aţi bătut în Bluff House.

– Tocmai v-am spus. Ea m-a atacat.

– Asta e o interpretare interesantă. Şi Kirby Duncan te-a atacat cumva şi el, înainte să-l împuşti şi să îi împingi cadavrul de pe stânca de la far?

Muşchiul din bărbia lui Suskind tresări din nou; îşi mută privirea.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti sau cine e Kirby Duncan.

– A fost. Dă-mi voie să-ţi amintesc. E detectivul particular din Boston pe care l-ai angajat să îl urmărească pe Eli Landon. Corbett ridică o mână înainte ca Suskind să apuce să vorbească. Dă-mi voie să economisim ceva timp aici. Oamenii îşi închipuie întotdeauna că îşi acoperă urmele. Ca atunci când ai spart biroul lui Duncan şi apartamentul lui şi i-ai distrus toate însemnările. Dar când oamenii sunt cuprinşi de acel avânt de moment, uită diverse lucruri mărunte. Cum ar fi fişierele salvate în alte locuri. Şi lucrurile pe care le păstrează ei înşişi şi care vor apărea, fiindcă avem o echipă care îţi percheziţionează casa de aici, şi o alta în Boston, verificându-ţi apartamentul.

Lăsă această informaţie să îşi facă efectul.

– Apoi, arma pe care ai scos-o, care ni s-a confirmat că era înregistrată pe numele lui Kirby Duncan. Cum ai ajuns în posesia armei lui Duncan?

– Am... găsit-o.

– Doar o descoperire norocoasă? Acum Corbett îi zâmbi. Unde ai găsit-o? Când? Cum? Corbett invadă spaţiul lui Suskind. Nu ai răspuns la asta. Stai puţin şi gândeşte-te şi, între timp, adaugă şi asta la socoteală. O mulţime de oameni îşi închipuie că dacă poartă mănuşi sau şterg un pistol, îşi salvează pielea. Dar pur şi simplu nu se gândesc să poarte mănuşi când încarcă pistolul. Ai plantat arma în casa Abrei Walsh, Suskind, dar nu amprentele ei le-am găsit pe gloanţele pe care medicul legist le-a extras din Duncan. Ghici ale cui erau?

– A fost legitimă apărare.

– Rezonabil. Povesteşte-mi despre asta.

– S-a năpustit asupra mea. Eu m-am apărat. El... m-a atacat.

– Aşa cum te-a atacat şi Abra Walsh?

– Nu am avut încotro. S-a năpustit asupra mea.

– L-ai împuşcat pe Kirby Duncan, apoi i-ai împins cadavrul de pe stâncile de la far?

– Da, în legitimă apărare – şi i-am luat pistolul. M-a atacat, era înarmat, ne-am luptat. A fost un accident.

Corbett se scărpină într-o parte pe gât.

– Eşti cam predispus la accidente. Dar, vezi tu, noi suntem buni în munca pe care o facem aici. Kirby Duncan nu a fost împuşcat de la mică distanţă în timpul unei lupte corp la corp. Analiza criminalistică nu confirmă această versiune.

– Asta s-a întâmplat. Suskind îşi încrucişă braţele acum. A fost legitimă apărare. Am dreptul să mă apăr.

– Ai dreptul să intri prin efracţie pe o proprietate privată, să faci săpături pe acea proprietate, să întorci spatele unei femei rănite care a căzut din cauză că tu i-ai spart locuinţa în timp ce dormea, să ataci o altă femeie şi să ucizi un bărbat? Ai să constaţi că legea nu îţi acordă absolut nici unul dintre aceste drepturi, Suskind, şi vei avea mult timp la dispoziţie să reflectezi la asta în închisoare, când îţi vei executa sentinţa pe viaţă pentru omor deosebit de grav.

– A fost legitimă apărare.

– Asta ai de gând să susţii şi ca să explici de ce ai ucis-o pe Lindsay Landon? Te-a atacat, te-a ameninţat, aşa că ai fost nevoit să îi zdrobeşti ţeasta din spate ca să te aperi?

– Nu am ucis-o eu pe Lindsay! Landon a ucis-o, iar voi poliţiştii l-aţi lăsat să scape nepedepsit. Banii şi numele

familiei, de-asta ea e moartă, iar el e liber şi trăieşte pe picior mare într-o casă care e, de drept, a mea.

Corbett aruncă o privire spre oglinda dublă şi dădu din cap cu un gest foarte vag. Aproape oftă. Spera că nu făcea o greşeală, dar înţelegerea era înţelegere:

– De unde ştii că Landon a ucis-o?

– Fiindcă aşa e. Ea se temea de el.

– Ţi-a spus ea că îi era teamă de soţul ei.

– Era distrusă după ce el a insultat-o în public în ziua respectivă. Mi-a spus că nu ştie de ce-ar putea fi în stare. El o ameninţase, îi spusese că avea s-o facă să regrete, s-o facă să plătească. E oficial! Eu i-am promis că o să am grijă de ea, o să am grijă de tot. Ea mă iubea. Eu o iubeam. Landon o terminase deja cu ea, dar când a aflat despre noi, nu a putut suporta gândul că ea era fericită. S-a dus acolo şi a ucis-o, apoi i-a cumpărat pe poliţişti şi a scăpat nepedepsit.

– Deci Wolfe a fost cumpărat?

– Ba bine că nu.

Corbett aruncă o privire în jurul lui şi îl salută din cap pe Eli când intră.

– Domnule Suskind cred, din nou, că putem economisi ceva timp, să lămurim lucrurile, dacă participă şi domnul Landon la interogatoriu. Dacă ai vreo obiecţie privind prezenţa lui, spune-o şi va pleca.

– Am destule să-i spun, aici şi acum. Ticălos ucigaş!

– Asta urma să fie replica mea. Dar hai să vorbim.

Eli se aşeză la masă.

capitolul 30

– Tu nu ai vrut-o.

– Nu, consimţi Eli, nu am vrut-o, şi am vrut-o şi mai puţin după ce am aflat că mă minţise, mă înşelase, se folosise de mine. Ea ştia de ce ai început aventura? Ştia că te foloseai de ea pentru a obţine informaţii despre mine, despre Bluff House, despre familie, despre zestre?

– Am iubit-o.

– Poate că da, dar nu ai început să te culci cu ea din dragoste. Ai făcut-o ca să mi-o tragi mie pe la spate şi ca să storci de la ea orice i-aş fi spus eu despre zestre.

– Eu *o cunoşteam*. O înţelegeam. Tu nici măcar nu ştiai cine era.

– Doamne, ai dreptate în privinţa asta. Nu te contrazic. Nu o cunoşteam, nu o voiam, nu o iubeam. Nu am ucis-o.

– Ai intrat în casa aia, iar când ea ţi-a spus să te duci dracului, să pleci, că ea şi cu mine urma să fim împreună, să ne căsătorim, să ne începem viaţa, tu ai ucis-o.

– E greu să te căsătoreşti când ai deja o soţie.

– Îi spusesem deja lui Eden că voiam să divorţez, iar când Lindsay te-a anunţat că urma să devenim amândoi oameni liberi, nu ai putut suporta gândul ăsta. Tu nu o voiai, dar nu voiai nici să fie cu altcineva.

– Credeam că soţia ta nu a aflat despre tine şi Lindsay decât după uciderea lui Lindsay.

Mâinile lui Suskind se strânseră în pumni pe masă.

– Nu ştia despre Lindsay.

– I-ai spus pur şi simplu soţiei tale, cea care era şi mama celor doi copii ai tăi, că vrei să divorţezi, iar ea nu a avut deloc întrebări?

– Nu-i treaba ta ce s-a petrecut între mine şi Eden.

– E interesant, totuşi. Eu şi Lindsay cu siguranţă nu am fost atât de civilizaţi şi rezonabili când ne îndreptam spre divorţ. O mulţime de certuri, o mulţime de acuzaţii şi încercări de a arunca vina pe celălalt. Presupun că soţia ta e o persoană mai înţeleaptă, una care pur şi simplu a acceptat să se dea la o parte, să te lase să obţii ceea ce voiai. Unde voiai să mergi în noaptea când a murit Lindsay? Să fim serioşi, Justin, ea tocmai începuse să-şi facă bagajele, trecusem printr-o ceartă urâtă în public şi era tulburată. Tu erai îndrăgostit de ea şi îi ceruseşi deja soţiei tale să divorţaţi. Lindsay nu avea de gând să plece din oraş fără tine.

– Nu te priveşte unde urma să mergem.

– Dar când te-ai dus după ea...

– Era prea târziu! Ai apucat să o ucizi. Poliția era deja acolo.

Când se ridică furios, Vinnie pur și simplu se apropie, își puse o mână pe umărul lui Suskind și îl împinse la loc.

– Rămâi pe scaun.

– Ia mâinile de pe mine! Ești la fel de vinovat ca el. Voi toți sunteți. Nu am putut nici măcar să opresc în seara aia, nu am putut nici măcar să o văd. Nu am putut decât să întreb unul dintre vecinii care stătea afară în ploaie ce se întâmplase. Iar el mi-a spus că cineva probabil intrase cu forța în locuință, iar femeia care locuia în acea casă murise. Ea murise, iar tu începuseși deja să te sustragi legii.

Fără un cuvânt, Eli se uită la Corbett, trecând tacit mingea în mâinile lui.

– Ceea ce spui acum nu se potrivește cu declarațiile tale anterioare date în fața poliției în legătură cu uciderea lui Lindsay Landon.

– Știu cum funcționează. Credeți că sunt prost? Dacă aș fi recunoscut că m-am aflat oriunde în apropierea casei, polițiștii mi-ar fi aruncat-o mie în cârcă. El a ucis-o. Suskind împunse aerul cu degetul în direcția lui Eli. *Știți* asta, iar pe mine m-ați adus aici pentru că am făcut ceva ce era dreptul meu. Faceți-vă treaba. Arestați-l.

– Dacă e să-mi fac treaba, trebuie să am toate informațiile corecte. Am nevoie de fapte. La ce oră ai trecut cu mașina pe lângă casa familiei Landon din Back Bay?

– Pe la șapte și un sfert.

– Și după aceea?

– M-am dus direct acasă. Eram pe jumătate nebun, nu puteam gândi. Eden pregătea cina și mi-a spus că tocmai auzise o știre cum că Lindsay fusese ucisă. Am cedat nervos. Ce-ați fi vrut? O iubeam. Îmi ieșisem din minți, iar Eden m-a ajutat să mă calmez, m-a ajutat să analizez situația. Era îngrijorată pentru mine, pentru copiii noștri, așa că mi-a spus că va declara poliției că fusesem acolo, cu ea, de la cinci și jumătate, că nu era nevoie să îndurăm scandalul și presiunea din cauza a ceea ce făcuse Landon.

– A mințit.

– M-a protejat pe mine și familia noastră. Eu o dezamăgisem, dar ea mi-a luat apărarea. Ea știa că nu eu o omorâsem pe Lindsay.

– Da, știa, confirmă Eli. Știa că nu tu ai ucis-o pe Lindsay. Și știa că nici eu nu am ucis-o pe Lindsay. Ți-a oferit un alibi, Justin, unul pe care polițiștii l-au crezut. Iar tu i-ai oferit ei unul conform căreia se aflase acasă, cu tine, făcând pe soția cuminte, împărțind cu tine câteva pahare de margarita, pregătind cina pentru voi doi, când ea de fapt se dusese să o înfrunte pe Lindsay, iar Lindsay o primise înăuntru.

– Asta e o minciună! O minciună ridicolă, care să te ajute pe tine.

– Iar Lindsay probabil că i-a spus ceva în genul a ceea ce mi-a spus și mie ultima dată când am vorbit. Că îi părea rău, dar situația era cum era. Te iubea, și aveați amândoi dreptul să fiți fericiți. Așa că Eden a apucat vătraiul, orbită de furie, și a ucis-o.

– Nu ar fi putut să facă așa ceva.

– Tu știi mai bine. S-a dezlănțuit fiindcă femeia pe care o considerase prietenă își bătuse joc de ea. Femeia pe care o considerase prietenă amenința să distrugă tot ce îi era drag. Soțul alături de care trăise, în care avusese încredere, în care crezuse, o trădase, și avea să distrugă căsnicia lor pentru soția unui alt bărbat.

– Nu a acceptat pur și simplu să-ți acorde divorțul, interveni Corbett. V-ați certat, ea a întrebat, iar tu i-ai spus că ești îndrăgostit de altcineva. Apoi i-ai spus de cine anume.

– Asta nu contează.

– Când? Când i-ai spus despre Lindsay?

– În noaptea de dinaintea crimei. Nu contează. Eden m-a apărat și tot ce mi-a cerut în schimb a fost să mai dau o șansă căsniciei noastre, încă vreo câteva luni. A făcut-o pentru mine.

– A făcut-o pentru ea însăşi. Eli se ridică în picioare Amândoi aţi făcut totul doar pentru voi înşivă, şi naiba să-i ia pe toţi restul. Ai fi putut să o ai, Justin. Eu nu voiam decât inelul bunicii mele, dar Eden voia mai mult de-atât şi s-a folosit de tine pentru a obţine acel lucru. E greu să o învinovăţeşti.

Ieşi şi se duse direct la Abra. Ea se ridică de pe banca pe care aşteptase şi îl îmbrăţişă strâns când braţele lui se închiseră în jurul ei, când fruntea lui se sprijini de a ei.

– A fost greu, spuse ea încet.

– Mai greu decât m-am aşteptat.

– Spune-mi.

– Am să-ţi spun. Totul. Hai să mergem acasă, bine? Hai să plecăm naibii de aici şi să mergem acasă.

– Eli. Vinnie ieşi în grabă din camera de interogatorii. Stai doar o secundă. Se opri, studiind chipul lui Eli. Cum eşti?

– Ţinând cont de toate? Bine. E bine că m-am descărcat, încep să cred că se poate sfârşi.

– Mă bucur să aud asta. Corbett mi-a cerut să-ţi spun că, după ce termină cu Suskind, o să-l contacteze pe Wolfe direct. O s-o ridice pe Eden Suskind şi o să discute cu ea. Corbett, dacă vrei să ştii părerea mea, o să meargă la Boston să fie de faţă.

– Asta îi priveşte. Eu nu mai sunt implicat. Nimic din toate astea nu mai face parte din viaţa mea. Mulţumesc pentru ajutor, Vinnie.

– Face parte din munca mea, dar ai putea să-mi faci cinste cu o bere cândva.

– Oricâte vrei.

Abra îl ocoli pe Eli, prinse faţa lui Vinnie în mâini şi îşi lipi uşor buzele de ale lui.

– El o să-ţi facă cinste cu bere, dar asta este din partea mea.

– Ar putea fi chiar mai bun decât berea.

– Să mergem acasă, repetă Eli. S-a terminat.

Dar nu se terminase, nu pentru el. Nu încă.

În dimineaţa următoare, având-o pe Abra lângă el, Eli se aşeză în faţa lui Eden Suskind. Deşi palidă, ea îşi păstră privirea neşovăitoare, vocea absolut calmă:

– Apreciez că aţi venit amândoi la Boston aşa. Ştiu că e un deranj.

– Aveai ceva ce voiai să-mi spui, să ne spui, se corectă Eli.

– Da. Mi-am dat seama când aţi trecut pe la mine acasă că între voi doi există ceva puternic. Am crezut întotdeauna în asta, în acea legătură, în acea conexiune, şi promisiunile care se pot naşte din ea. Mi-am construit viaţa de adult pe această credinţă, doar pentru a-mi fi sfărâmată. Aşa că am vrut să vorbesc cu amândoi. Am tot vorbit cu poliţia, de noaptea trecută, în prezenţa avocatului meu, desigur.

– Ăsta e un lucru înţelept.

– Justin nu a făcut-o, dar el a fost dintotdeauna impulsiv, puţin pripit. Eu am echilibrat situaţia, fiindcă tind să reflectez atent, să-mi cântăresc opţiunile. Am fost o echipă bună, multă vreme. Tu înţelegi ce vreau să spun prin echilibru, îi zise Abrei.

– Da, înţeleg.

– Mă gândeam eu că ai să înţelegi. Acum că Justin a mărturisit, ei bine, atât de multe, acum că ştiu ce a făcut, pot şi vreau să merg mai departe. Nu pot să-l protejez, să-l echilibrez, să sper că îşi va veni înapoi în fire şi va pune familia noastră pe primul plan. Nu se va întâmpla niciodată. Poliţia crede că a ucis un om cu sânge-rece.

– Da.

– Şi că i-a provocat bunicii tale răni grave.

– Da.

– E obsesia lui. Asta nu e o scuză, ci o simplă observaţie. Acum circa trei ani, unchiul lui după bunici a murit, iar Justin a găsit scrisori, un jurnal, tot felul de lucruri care indicau o legătură între familia lui şi a ta, şi cu zestrea aceea.

– Informaţii despre Violeta Landon, Nathanial Broome?

– Da. Nu știu prea multe, fiindcă a început să le strângă pe toate, ascunzându-le de mine. Totul a început să se schimbe din acel moment. Tot insista, cerceta, plătea onorarii grele. Nu am să vă plictisesc cu problemele pe care le-a avut Justin în trecut, despre abilitatea lui și nevoia de a da vina pe alții pentru eșecuri sau greșeli, sau defecte. Dar am să vă spun că, pe măsură ce afla tot mai multe despre această parte a genealogiei lui, era din ce în ce mai convins că tu și familia ta erați de vină pentru tot ceea ce-și dorea și nu avea. Mai mult, când a aflat că eu chiar o cunoșteam pe soția ta, și lucram cu ea din când în când, a considerat acest lucru un semn. Cine știe? Poate chiar așa a fost.

– I-a făcut curte.

– Da. N-am știut în ce măsură. M-a mințit în privința asta și cred că, sincer, a început să o dorească, să se convingă că o iubea, fiindcă era a ta. Voia ceea ce era al tău și considera că era dreptul lui. Nu știam despre casa din Whiskey Beach, nici despre detectiv, sau despre intrările prin efracție. N-am știut decât că, în acele luni de dinaintea morții lui Lindsay, îmi simțeam soțul îndepărtându-se de mine, mințindu-mă. Cred că ne dăm seama, nu-i așa? îi spuse Abrei.

– Da, probabil că da.

– Am încercat totul și în cele din urmă am încetat să mă mai cert cu el pentru timpul și banii investiți și m-am convins singură să aștept pur și simplu să-i treacă. Mai avusese și alte obsesii înainte, se întâmplase să se mai îndepărteze puțin, dar își revenise întotdeauna. Se opri pentru o clipă și își dădu după ureche părul de pe față. De data asta, a fost diferit. Mi-a spus că va depune cerere de divorț. Așa, pur și simplu, ca și cum nu ar fi fost decât o simplă formalitate. Nu-și mai dorea viața noastră, nu putea să se prefacă mai departe că mă iubește. Din nou, nu am să vă plictisesc, dar m-a zdrobit. Ne-am certat și ne-am spus lucruri oribile, așa cum fac oamenii în astfel de situații, iar el mi-a zis că avea o relație cu Lindsay, că ea era sufletul

lui pereche – acele cuvinte răsuflate – și că intenționau să fie împreună.

– Trebuie să fi fost teribil de dureros, spuse Abra, când Eden tăcu.

– A fost oribil. Cel mai îngrozitor moment din viața mea. Tot ceea ce iubeam și în ce credeam îmi aluneca printre degete. A spus să îi anunțăm pe copii în weekend, ca să avem timp suficient să petrecem cu ei și să atenuăm șocul, iar între timp, el avea să doarmă în camera de oaspeți și urma să menținem o fațadă civilizată. Îți jur, auzeam cuvintele lui Lindsay ieșind din gura lui, exprimarea ei, tonul ei. Mă înțelegi? îl întrebă pe Eli.

– Da, te înțeleg.

Ținându-și umerii foarte drepți, Eden dădu din cap:

– Ceea ce voi spune mai departe e fără să mă aflu în prezența avocatului meu sau a poliției, fără să fie înregistrat, dar consider că meriți să auzi, și să auzi acest lucru de la mine.

– Știu că tu ai ucis-o.

– Nu te interesează să știi ce s-a întâmplat în noaptea aia? Să afli de ce și cum?

Înainte ca Eli să apuce să spună ceva, Abra își puse o mână peste a lui.

– Pe mine, da. Eu aș vrea să știu.

– Uite cum funcționează echilibrul acela. Tu ai vrea să pleci fiindcă ești atât de furios, iar ea te va ajuta să rămâi, știind că te va ajuta să închizi ușa după toate astea, atât cât vei reuși vreodată să o faci.

– Te-ai dus să o înfrunți, începu Abra.

– Tu nu ai fi făcut-o? Justin m-a sunat să-mi spună că se răzgândise și urma să fim nevoiți să amânăm câteva zile, să le spunem copiilor împreună. Avea nevoie să fie cu ea. Ea avea nevoie, el avea nevoie. Nimic despre ceea ce avea nevoie familia lui. Cred că scoteau la iveală tot ce era mai rău unul în celălalt, spuse Eden. Tot ce era mai egoist în ei.

– S-ar putea să ai dreptate.

Eli își răsuci mâna pentru a o prinde pe cea a Abrei și se gândi cât de norocos era.

– Așa că da, m-am dus să o înfrunt, să încerc să discut rațional cu ea, chiar și să o implor. Ea era furioasă, încă foarte furioasă după cearta voastră, din cauza a ceea ce i-ai spus. Și cred, acum că privesc retrospectiv, că poate se simțea și puțin vinovată. Dar nu suficient. Mi-a deschis, m-a condus în bibliotecă, fiindcă voia să termine, să lămurească totul, ca ea și Justin să poată merge mai departe. Nimic din ceea ce i-am spus nu a contat pentru ea. Propria noastră prietenie nu însemna nimic, copiii mei nu însemnau nimic, nici căsnicia mea sau durerea pe care o provocau. Am implorat-o să nu-mi ia soțul, să nu-l ia pe tatăl copiilor mei, iar ea mi-a spus să mă maturizez. Așa stăteau lucrurile, așa era în firea lucrurilor. Mi-a spus lucruri oribile, lucruri crude, lucruri malițioase, și s-a întors cu spatele spre mine. M-a ignorat și pe mine, și durerea mea ca și cum nu am fi însemnat nimic. După o pauză, Eden își împreună mâinile pe masă. Restul s-a petrecut ca în ceață. Era ca și cum aș fi văzut pe altcineva, altcineva care a luat vătraiul și a lovit. Mi-am pierdut mințile.

– Asta s-ar putea să fie eficient, spuse Eli calm, dacă avocatul tău e la fel de bun ca tine.

– E foarte bun, dar chiar și așa, nu am intrat în casă cu intenția de a-i face rău, ci de a o implora. Și când mi-am venit din nou în fire, când era prea târziu, m-am gândit la familia mea, la copiii mei și la ce aveau să însemne toate astea. Nu puteam să schimb ceea ce făcusem în acel moment de nebunie, și nu puteam decât să încerc să-mi protejez familia. Așa că m-am dus acasă. Am luat hainele pe care le purtasem acolo și le-am tăiat. Am băgat bucățelele în saci de gunoi, le-am adăugat greutăți și am plecat cu mașina să le arunc în râu. Apoi m-am întors acasă și m-am apucat de cină. Când a ajuns Justin acasă era isteric, așa că mi-am dat seama că ne puteam proteja unul pe celălalt, așa cum trebuie să fie, așa cum e menit să fie, și că aveam să încercăm să lăsăm totul în urma noastră și să ne reconstruim căsnicia.

Simțeam că avea nevoie de mine. Lindsay l-ar fi distrus. De fapt, a făcut-o. Și ceea ce mi-a lăsat a fost un bărbat pe care nu mai puteam să-l repar, nu mai puteam să-l salvez. Am renunțat la el și am făcut ceea ce trebuia să fac pentru a mă proteja.

– Dar ai stat și ai privit cum fapta ta distrugea viața lui Eli.

– Nu puteam să împiedic acest lucru, nici să-l schimb, deși îmi părea rău, sincer, că cineva care fusese trădat la fel ca mine avea să piardă cu mult mai multe. Dar, în final, nu eu i-am distrus viața. Lindsay a făcut-o. A distrus viața lui, a mea, a lui Justin. Chiar și moartă fiind, ne-a distrus pe toți. Acum copiii mei vor fi marcați pe viață. Vocea ei tremură ușor, apoi se întări din nou. Chiar și când avocatul meu va ajunge la o înțelegere cu procurorul, lucru de care nu mă îndoiesc, ei vor fi marcați. Tu vei avea echilibrul tău, șansa ta la un viitor. Eu voi avea doi copii care vor fi zdrobiți de ceea ce tatăl lor a făcut din egoism și de ceea ce mama lor a făcut din disperare. Tu ești liber și, deși s-ar putea să nu fiu pedepsită atât cât ai considera tu că ar fi corect, eu nu voi fi liberă niciodată.

Eli se aplecă peste masă:

– Orice ar fi făcut Lindsay, sau ar fi plănuit să facă, nu merita să moară pentru asta.

– Tu ești mai generos decât mine. Dar putem să ne întoarcem la începuturi. Străbunul tău a ucis din lăcomie, și-a alungat propria soră, din aceleași motive. Fără asta, nu s-ar fi ajuns aici. Eu nu sunt, de fapt, decât o bucățică din întreg.

– Convingerea asta s-ar putea să te ajute să treci peste următoarele câteva săptămâni.

Eli se ridică în picioare. Din nou, Abra își puse o mână peste a lui în timp ce se ridică și ea.

– De dragul copiilor tăi, sper că avocatul tău e într-adevăr atât de bun pe cât crezi.

– Mulțumesc. Vă doresc sincer tot ce e mai bun, pentru amândoi.

Eli fu nevoit să plece, să iasă din încăpere.

– Doamne, Dumnezeule, fu tot ce reuşi să spună când Abra îi strânse mâinile.

– Unii oameni sunt bolnavi sufleteşte, fără ca asta să se vadă la suprafaţă. Fără să vadă sau să înţeleagă nici ei. S-ar putea ca circumstanţele să fi fost cele care au îmbolnăvit-o, Eli, dar ea nu va vedea asta niciodată cu adevărat.

– Aş putea să o scap uşor, spuse el. Aş putea să o scap cu o sentinţă de cinci ani, din care nu ar executa decât doi.

– Atunci mă bucur că nu mai eşti avocat de apărare.

– Şi eu.

Mâna lui se strânse pe a ei când îl văzu pe Wolfe venind pe coridor.

– Landon.

– Detective.

– M-am înşelat, dar păreai candidatul potrivit.

Cum Wolfe îşi continuă drumul, Eli se întoarse:

– Asta-i tot? Atât din partea ta?

Wolfe aruncă o privire în urmă.

– Da, asta-i tot.

– E ruşinat, comentă Abra, şi nu făcu decât să zâmbească în faţa privirii nedumerite a lui Eli. E un ticălos, dar e şi ruşinat. Uită de el şi ţine minte că roata karmică se învârte.

– Nu ştiu ce să zic despre karma, dar am să încep să iau măsuri să-l dau uitării.

– Bun. Hai să luăm nişte flori pentru Hester şi să mergem să îi spunem familiei tale această veste excelentă. Apoi vom merge acasă şi vom vedea ce se va întâmpla mai departe.

Eli avea câteva idei în această privinţă.

Eli aşteptă câteva zile, lăsându-le răgaz amândurora să se obişnuiască. Îşi recăpătase vechea viaţă şi nu avea nevoie de buletinele de ştiri anunţând arestarea lui Eden Suskind pentru uciderea lui Lindsay sau a lui Justin Suskind pentru moartea lui Duncan, pentru a şti acest lucru.

Îşi recăpătase viaţa, dar nu cea pe care o avusese înainte, ceea ce îl bucura.

Făcu planuri, unele cu Abra – aveau să deschidă Bluff House pentru o petrecere uriaşă cu ocazia Zilei Independenţei. Îi arătă planurile preliminare pentru instalarea unui lift, ca bunica lui să se poată întoarce acasă, trăind confortabil.

Iar unele planuri nu i le împărtăşi – încă.

Prin urmare aşteptă, îşi plimbă câinele, scrise, petrecu timp în compania femeii pe care o iubea şi începu să privească Bluff House într-o lumină cu totul nouă.

Alese o seară cu briză dulce şi cu promisiunea unui apus de soare, a unei luni ce se anunţa plină. Făcându-şi partea, se ocupă de vasele de la cină, în timp ce Abra stătea la insula din mijlocul bucătăriei, lucrând la programul ei pe săptămâna următoare.

– Cred că, dacă mut una, alta, aş putea să adaug Zumba în toamnă. Nu degeaba e populară, şi pot să obţin o calificare.

– Sunt convins că poţi.

– Yoga va rămâne întotdeauna centrul meu, dar îmi place să adaug şi alte opţiuni, să am mereu ceva nou.

Ridicându-se, îşi prinse noul program pe panou.

– Că tot veni vorba de ceva nou, vreau să-ţi arăt ceva la etajul doi.

– În pasaj? Vrei să ne jucăm de-a piratul şi ţărăncuţa?

– Poate, dar avem altceva mai întâi.

– Ştii, e mare păcat că nu putem deschide şi etajul ăla pentru petrecerea spectaculoasă din iulie, spuse ea, venind pe lângă el. E prea complicat, şi prea plin de lucruri în momentul de faţă, dar, pe cuvânt, am putea face un mare succes din el.

– Poate, într-o bună zi.

– Întotdeauna îmi place să mă gândesc la ce va fi într-o bună zi.

– Interesant, mi-am dat seama că şi mie. Mi-a luat ceva vreme.

O conduse în vechiul apartament al servitorilor, unde se afla o sticlă de şampanie într-o frapieră.

– Sărbătorim?

– Sper din tot sufletul că da.

– Și îmi place și să sărbătoresc. Ai planuri de execuție aici. Se apropie de masa pe care Eli o descoperise, le studie. Eli! Ai început să lucrezi la planurile pentru biroul tău. O, asta e fantastic. O să fie fabulos pentru tine. Adaugi și o intrare exterioară la terasă? E o idee grozavă. Poți să intri și să ieși direct de aici, să stai pe terasă și să contempli. Nu mi-ai spus!

Se răsuci pe călcâie.

– Sunt doar schițe preliminare. Voiam să pun o parte dintre idei pe hârtie și să aflu ce se putea face înainte de a-ți spune.

– Ei bine, preliminare sau nu, e un motiv bun pentru a bea șampanie.

– Nu ăsta e motivul.

– Ai mai multe.

– Da, sunt mult mai multe. Vezi, arhitectul a lăsat spațiul ăsta neatribuit. Zona asta în care ne aflăm acum, cu baia acolo. I-am cerut să îl schițeze doar, în linii mari, și să îl lase neocupat.

– Alte planuri. Întoarse un plan, apoi un altul. Ai putea să faci atâtea lucruri cu ea.

– Nu, eu nu, dar tu da.

– Eu da?

– Ai putea să-ți faci studioul.

– Stu... O, Eli, asta e atât de frumos din partea ta, atât de dulce, dar...

– Ascultă-mă. Clienții sau cursanții tăi – ce or fi – ar avea intrarea pe aici, de pe terasă. Au de urcat două etaje, dar, ce naiba, dacă tot vin să facă sport, urcușul face parte din proces. Dacă ții cursuri de yoga pentru vârstnici sau mai știu eu ce, există opțiunea de a folosi liftul. Și mai e și zona asta aici. Ai putea avea o cameră de masaj terapeutic. Eu lucrez aici, în aripa de nord, izolat, deci nimic din toate astea nu mă deranjează. Am întrebat-o ce Buni ce părere are, iar ea a fost încântată, deci avem aprobarea din partea ei.

– Te-ai gândit mult la asta.

– Așa e, și toate gândurile au fost legate de tine. De noi. De Bluff House. De, ei, bine, de ceea ce va fi într-o bună zi. Ce zici?

– Eli. Copleșită, se învârti prin încăpere, imaginându-și, efectiv văzând în mintea ei. Îmi îndeplinești unul dintre visuri, dar...

– Ai putea să faci și tu la fel și să îmi împlinești visul. Băgă mâna în buzunar și scoase un inel. Nu e cel pe care i l-am oferit lui Lindsay. Nu voiam să-ți ofer acel inel, așa că am întrebat-o pe Buni dacă nu îmi poate da altul. E vechi, și e unul pe care îl iubește în mod deosebit, și voia să ajungă la tine, la o persoană pe care o iubește în mod deosebit. Aș fi putut să-ți cumpăr unul, dar voiam să ai ceva care a fost moștenit din generație în generație. Un inel simbolic. Tu ții mult la simboluri.

– O, Doamne. O, Dumnezeule!

Nu reuși decât să se holbeze la smaraldul fațetat perfect.

– Nu voiam să-ți ofer un diamant. Ar fi fost prea convențional. Iar acesta, oricum, mi-a amintit de tine. De ochii tăi.

– Eli. Își frecă podul palmei între sâni, ca pentru a-și împiedica inima să-și oprească bătăile. Eu doar... nu am ajuns acolo. Nu m-am gândit la asta.

– Atunci gândește-te acum.

– Am crezut că vom discuta despre a ne muta împreună, a locui oficial împreună. Că acesta avea să fie următorul pas.

– Putem face asta. Dacă asta e tot ce poți să-mi oferi deocamdată, putem face asta. Știu că s-a întâmplat repede și știu că avem greșeli uriașe în trecutul nostru. Dar au rămas în trecut. Vreau să fii soția mea, Abra. Vreau să încep o viață adevărată cu tine, să-mi întemeiez o familie cu tine, să împart casa cu tine.

Era gata să jure că aproape că putea simți inelul arzându-i în palmă ca o flacără, ca viața.

– Mă uit la tine și văd tot ce ar putea fi într-o bună zi, toate posibilitățile din viitor. Nu vreau să aștept să încep, dar am să o fac. Am să aștept, dar trebuie să știi

că nu doar m-ai ajutat să-mi revin, să văd cu adevărat viaţa pe care mi-o doream şi puteam să o am, ci tu însăţi eşti viaţa pe care o vreau.

Inima ei nu îşi opri bătăile, dar se umplu. Îl fixă cu privirea în timp ce ferestrele din spatele lui se colorară în trandafiriu şi galben în lumina soarelui ce apunea. Şi îşi spuse: Iată iubirea. Acolo e. Acceptă darul.

– Te iubesc, Eli. Am încredere în inima mea, am învăţat să o fac. Cred că dragostea e cel mai puternic şi cel mai important lucru din univers, iar tu o ai pe a mea. Eu o vreau pe a ta. Putem să construim viaţa pe care ne-o dorim amândoi. Cred asta. Putem să ne construim acea viaţă împreună.

– Dar vrei să aştepţi.

– La naiba, nu. Râse, aproape că zbură până la el. O, Doamne! Iată-te în faţa mea. Iubirea vieţii mele.

Cu braţele strânse în jurul lui, îi găsi gura cu a ei, cufundându-se tot mai adânc în primul sărut al noii promisiuni. Eli se legănă cu ea, ţinând-o strâns.

– M-ar fi ucis dacă ar fi trebuit să aştept.

– Unele fericiri trebuie să le apuci pe loc. Îi întinse mâna. Oficializeaz-o. Când el îi strecură inelul pe deget, Abra îşi încolăci din nou braţele în jurul lui, ridicând mâna stângă în lumina apusului. E superb şi cald.

– Ca tine.

– Îmi place că e vechi, că a fost transmis din generaţie în generaţie în familia ta. Îmi place că fac parte şi eu din familia ta. Când i l-ai cerut lui Hester?

– Când i-am dus florile, după întrevederea cu Eden Suskind. Nu puteam să te întreb, nu voiam să te întreb, până nu se termina povestea aia. E nou acum, pentru amândoi. Acceptă spaţiul, Abra, acceptă-mă pe mine, hai să acceptăm tot ceea ce ni se oferă.

– Totul, exact asta vom accepta. Îşi apăsă buzele peste ale lui într-un sărut tandru, prelung, iubitor. Apoi vom crea mai mult.

Inelul de pe mâna ei surprinse ultimele raze de soare, scânteie, aşa cum o făcuse pentru mai multe generaţii de femei din familia Landon.

Apoi licări în lumina mai slabă, aşa cum făcuse cândva într-un cufăr de fier adus de ape de pe epava vasului *Calypso*, alături de vicleanul ei căpitan, pe ţărmul Whiskey Beach.